



Дейвид Едингс
Кралят на мургите

Посвещавам на Ден – той знае защо –
и на нашата скъпа Джейни
просто защото е самата себе си.

Бих желал да изтъкна колко съм задължен на съпругата си Лей Едингс за нейната подкрепа, съдействие и искрената и помощ при създаването на тази книга. Без нейната помощ тази история нямаше да бъде написана.

Бих желал да се възползвам от възможността да благодаря на своя редактор Лестър дел Рей за неговото търпение и снизходителност, както и за оказаното съдействие от негова страна – толкова щедро, че не бих могъл да изразя с думи благодарността си към него.

Пролог

Разказ за това как синът на Белгарион бе откраднат и за това как той разбра, че похитителят е Зандрамас, същият, за когото бе предупредило могъщото Кълбо на Алдур.

Както разказва легендата, в началото боговете създали света и го напълнили с всякакви животни, птици и растения. Те сътворили също хората и всеки бог избрал от човешките раси оная, която ще ръководи и управлява. Само бог Алдур не взел нито една, а предпочел да живее сам в кулата си и да изучава сътвореното.

Веднъж едно гладно дете дошло при кулата. Алдур го прибрал и го научил как да използва Волята и Думата и чрез тях да контролира огромната мощ на вълшебствата. Понеже уменията на момчето били многообещаващи, Алдур го кръстил Белгарат и го направил свой ученик. След време дошли и други, Алдур ги обучил и също ги направил свои последователи. Между тях било и уродливото дете, което Алдур нарекъл Белдин.

Дошъл денят, когато Алдур взел един камък, издялал го грижливо и го нарекъл Кълбото, защото камъкът бил паднал от далечните звезди и съдържал огромна сила. Той бил центърът на едната от двете Съдби, които се борели помежду си да контролират всичко още от сътворението на света.

Но бог Торак силно желаел да притежава камъка и го откраднал, защото Тъмната съдба го била определила за свой водач. Тогава хората от Алория, известни като алорни, се срещнали с Белгарат, който повел Черек Мечото рамо и тримата му сина на изток. Там Торак бил построил Ктхол Мишрак, Града на Вечната нощ. Четиримата откраднали Кълбото.

Според съвета на боговете Белгарат разделил Алория на следните кралства: Черек, Драсния, Алгария и Рива. Всяко кралство носело името на човека, който съпровождал вълшебника. На Рива Желязната хватка, властващ над Острова на ветровете, Белгарат поверил защитата на Кълбото. Рива го поставил върху дръжката на огромен меч и го окачил на стената в Залата на риванските крале, точно зад трона си.

Белгарат се запътил към своя дом, но там го очаквала трагедия. Обичната му съпруга Поледра била напуснала света на живите при

раждането на две прекрасни близначки. След време вълшебникът изпратил светлокосата си дъщеря Белдаран при Рива Желязната хватка, за да стане негова съпруга и да постави началото на рода на риванските крале. Другата дъщеря, Поулгара, задържал при себе си. В черните ѝ коси се появил един бял кичур, белег за това, че тя притежавала магически способности.

Всичко в Западните земи вървяло добре хиляди години, защото те били предпазвани от силата на Кълбото. Един ден обаче кралят на Рива Горек и синовете и внуците му били убити чрез подло предателство. Ала едно дете се спасило и оттогава било защитавана тайно от Белгарат и Поулгара. Властта на острова поел Пазителят на кралство Рива Бранд; изпълнен с тъга, той продължил да изпълнява задълженията на убития си господар и да пази Кълбото на Алдур. След него всички Пазители на острова приемали името Бранд.

Но настъпил мигът, когато Зедар Отстъпника намерил невинно дете, способно да докосва Кълбото, без да бъде изпепелено от мощта му. По този начин Зедар откраднал Кълбото и избягал с него до мястото, където лежал скрит страшният му господар Торак.

Когато Белгарат научил за това, отишъл до една тиха ферма в Сендария. Там Поулгара отглеждала момче на име Гарион, което било последният потомък на риванските крале. Белгарат и Поулгара взели момчето със себе си и тръгнали по следите на Кълбото. След много опасни приключения открили детето и го нарекли Еранд. То носело Кълбото, докато се връщали, за да го поставят върху дръжката на меч.

Тогава Гарион, вече наречен Белгарион заради магическите си способности, научил за Пророчеството. То вещаело, че приближава времето той, Гарион – Детето на Светлината, да се изправи в смъртен двубой срещу злия бог Торак и да го убие или да бъде убит. Той поел на поход, изпълнен със страшни преमेждия, към Града на Вечната нощ да срещне съдбата си. Но с помощта на великия меч, върху който блестяло Кълбото на Алдур, Белгарион надделял и убил Бога на злото.

Така Белгарион, наследникът на Рива Желязната хватка, бил коронясан като крал на Рива и върховен господар на Запада. Той взел за своя жена принцеса Се'Недра от кралство Толнедра, а Поулгара се омъжила за добрия ковач Дурник. Той бил възкресен от боговете и изведен от царството на мъртвите, освен това бил надарен от тях с магически способности, като нейните. Заедно с Белгарат, Поулгара и Дурник се отправили към Долината на Алдур в Алгария. Възнамерявали да отгледат там странното добросърдечно дете Еранд.

Годините минавали и Белгарион се учел да бъде добър съпруг на младата си невяста. Той придобивал нови магически способности и укрепвал властта си. В земите на Запада царувал мир, но Югът бил раздран от размирици. Там Кал Закат, императорът на Малореа, водел война с краля на мургите. Белгарат, връщайки се от странстване в Малореа, донесъл мрачни слухове за съществуването на някакъв странен камък на име Сардион. Но вълшебникът не знаел нищо повече за него, освен че е възплъщение на злото.

Но една нощ малкият Еранд и Белгарион били събудени от гласа на Пророчеството. Те го чували в съзнанието си и гласът ги насочил към тронната зала. Синьото Кълбо, намиращо се върху дръжката на меча, изведнъж почервяло, заблестяло гневно и изрекло: „Пазете се от Зандрамас“. Но никой не знаел кой или какво е Зандрамас.

След дълги години на очакване Се'Недра забременяла. Но фанатичните последователи на култа към Мечката се разбунтували отново, заявявайки, че нито една жена от Толнедра не е достойна да бъде кралица. Те искали нейното място да бъде заето от някоя, в чиито вени тече истинската кръв на алорните.

Кралицата била много радостна от добрата новина за очаквания наследник. Веднъж, докато се къпела във ваната си, тя била нападната и почти удавена от една непозната жена – наемна убийца. Нападателката избягала и скочила от крепостната стена. Убийцата умряла, но принц Келдар, авантюристът от Драсния, известен още като Силк, се усъмнил заради дрехите ѝ, че е последователка на култа към Мечката. Белгарион се разгневил, но все още не желал да започва война.

След известно време кралица Се'Недра родила здраво момченце, което щяло да наследи трона на Рива. Радостта била огромна навсякъде в земите на алорните и в съседните кралства. Много знатни благородници се събрали в двореца на Рива, за да се веселят и да отпразнуват щастливото събитие.

Когато всички си тръгнали, Белгарион продължил да изучава древното Пророчество, което хората наричали Мринския сборник. Едно петно го безпокояло дълго време, но той открил, че може да разчете написаното под светлината, хвърляна от Кълбото. Така Белгарион научил, че Тъмното пророчество не е унищожено със смъртта на Торак и че той, Детето на Светлината, има още задължения. Сега Детето на Мрака се наричало Зандрамас, с когото трябвало да се срещне след време – на място, което не съществува в света.

Душата му се изпълнила с мрачни мисли и Белгарион поел към

Долината на Алдур, за да се посъветва със своя пралядо Белгарат. Но докато разговарял със стареца, един пратеник му донесъл лоши новини. Наемници проникнали в Цитаделата и убили верния Пазител на Рива Бранд.

Заедно с Белгарат и леля си Поулгара Белгарион бързо се върнал в Рива. Един от нападателите бил все още жив. Принц Келдар също пристигнал и открил, че изпадналият в безсъзнание наемник е член на култа към Мечката. Нови доказателства показвали, че култът събира армия край град Реон и строи военни кораби в Ярвиксхолм, намиращ се край брега на кралство Черек.

Крал Белгарион обявил война на култа към Мечката и нападнал първо корабите при Ярвиксхолм. Атаката била бърза и безжалостна. Ярвиксхолм бил разрушен до основи и флотата била изгорена.

Но победата била помрачена от лоша новина. Пристигнало съобщение от Рива – синът на Белгарион бил отвлечен.

Белгарион, Белгарат и Поулгара се превърнали в птици, използвайки магия, и отлетели за Рива. Всяка къща в Рива вече била претърсена. Но с помощта на Кълбото Белгарион успял да открие следите на похитителите до западното крайбрежие на острова. Там се натъкнали на група членове на култа към Мечката, които ги нападнали. Един от нападателите оцелял и бил принуден от Поулгара да говори. Той заявил, че детето било откраднато по заповед на Улфгар, водача на култа към Мечката. Неговият лагер бил разположен в Реон, в източна Драсния. Но преди Поулгара да изкопчи още информация от него, той скочил от скалите и умрял.

Войната продължила в Реон. Белгарион открил, че войската му е недостатъчна. Докато настъпвали към града, войниците попаднали в засада. Щели да загубят, но им се притекъл на помощ принц Келдар с армията си от наемници надраки и това решило изхода на битката. Заедно с нови подкрепления от надраки войниците на Рива обсадили Реон.

Белгарион и Дурник обединили силите на волята си, за да отслабят крепостните стени на града. Стенобитните машини на барон Мандорален ги разрушили. Риванците и надраките нахлули в града, предвождани от Белгарион. Битката била много жестока, но сектантите били отблъснати и по-голямата част от тях били избити, а Белгарион и Дурник заловили водача на култа Улфгар.

Белгарион знаел, че синът му не е в града, но се надявал да научи къде се намира, след като разпита подробно Улфгар. Водачът на култа упорито отказвал да отговори. Тогава Еранд проникнал в мислите на

Улфгар и научил всичко.

Станало ясно, че убийците, опитали се да удавят принцеса Се'Недра, са били наети от Улфгар. Но той нямал нищо общо с отвличането на детето. Разбира се, главната му цел била смъртта на сина на Белгарион и той искал да извърши ужасното деяние още преди детето да бъде родено. Но очевидно не знаел нищо за похищението.

Тогава към силите на Белгарион се присъединил вълшебникът Белдин. Той бързо разпознал Улфгар като Харакан, един от подчинените на Урвон, последния жив ученик на злия бог Торак. Харакан внезапно изчезнал и Белдин светкавично се впуснал да го преследва.

Пристигнали вестоносци от Рива. Търсенето продължило след заминаването на Белгарион. Един овчар, живеещ в хълмовете, видял някакъв кораб да носи нещо, което приличало на бебе. Непознатият се качил на кораб, наподобяващ по форма плавателните съдове в кралство Нийса, и отплавал на юг.

Тогава се появила Кайрадис, пророчица от град Кел. Тя казала, че детето е взето от Зандрамас и че сектантите били оставени нарочно в Рива, за да бъдат открити от войниците. Единственият заловен жив член на култа вярвал, че сведенията, които Поулгара изтръгнала от него на Острова на ветровете, са верни.

Пророчицата от Кел твърдяла, че Детето на Мрака е откраднало бебето с някаква тайна цел, свързана с камъка Сардион. Сега приятелите на Белгарион трябвало да преследват Зандрамас. Тя нямала право да каже нищо повече, освен да назове хората, които трябвало да тръгнат с Белгарион. След като оставила огромния си ням водач Тот при краля на Рива, пророчицата изчезнала.

Сърцето на Белгарион се изпълнило с лоши предчувствия, защото той разбирал, че похитителят на сина му има месеци преднина и следата почти се е изгубила. Изпаднал в мрачно настроение, той събрал спътниците си, за да преследват Зандрамас дори до края на света или отвъд, ако се наложи.

Първа част Кралицата на змиите

1.

Гарион чуваше бавните монотонни капки в тъмнината. Въздухът беше студен и миришеше на влажна скала и плесен – воня от някакви бели организми, които отбягваха светлината. Опитваше се да долови всички безбройни звуци, които пещерите на Улго нашепваха в плътната тъмнина – процеждането на водата, шумоленето на камъчетата, бавно свличащи се надолу, печалните въздишки на въздуха, промъкващ се през цепнатините на скалата, за да стигне повърхността.

Белгарат спря и вдигна пушешката факла, която изпълни прохода с трептяща оранжева светлина и неясни сенки.

– Изчакайте тук – каза той и продължи по тъмната галерия с протритите си ботуши – бяха от различни чифтове, – като влачеше краката си по равния под.

– Мразя това – промърмори Силк. – Наистина го мразя.

Зачакаха.

Алената светлина от факлата на Белгарат се появи отново.

– Всичко е наред – съобщи той. – Това е пътят.

Гарион обгърна с ръка нежните рамене на Се'Недра. Тя не беше казала нито дума по време на ездата на юг от Реон, защото за нея, както и за всички други, беше ясно, че целият им поход срещу култа на Мечката в източна Драсния се е провалил. Той беше дал на Зандрамас почти непреодолима преднина с похитения Геран, техния мъничък син. Чувството на безпомощност, което караше Гарион да удря заобикалящите го скали с юмруци и да вие в безсилна ярост, беше потопило Се'Недра в дълбока депресия и сега тя се препъваше из мрачните пещери на Улго, скована от нещастieto си. И нито знаеше, нито пък се интересуваше накъде я водят. Гарион извърна глава, за да погледне Поулгара. Погледът, с който тя му отвърна, беше сериозен и поне на пръв поглед невъзмутим. Вълшебницата разгърна синята си пелерина и направи няколко едва забележими жеста, използвайки тайния език на Драсния.

„Трябва винаги да проверяваш дали не й е студено – каза Поулгара. – Точно сега тя е много чувствителна към студа.“

Десетки отчаяни въпроси нахлуха в съзнанието на Гарион. Но той не можеше да ги произнесе гласно, защото Се'Недра бе до него – беше обгърнал с ръка раменете ѝ.

„Важното е, Гарион, ти да останеш спокоен – говореха му пръстите на Поулгара. – Не ѝ позволявай да узнае колко много се тревожиш. Аз я наблюдавам и знам какво да правя, когато му дойде времето.“

Белгарат спря и се вгледа несигурно в тъмния проход вляво от тях.

– Пак се загубихме, нали? – обвини го Силк. Дребният драснианец бе съблякъл украсения си със сиви перли жакет, бе махнал бижутата и златните верижки и сега носеше стара кафява туника, орфана от дълга употреба, проядена от молци кожена пелерина и безформена шапка. Така прикриваше себе си зад една от своите безброй фалшиви самоличности.

– Изобщо не сме се загубили – възрази Белгарат. – Просто не знам къде точно се намираме.

– Белгарат, точно това е значението на глагола „загубвам се“.

– Глупости. Смятам, че трябва да тръгнем по този път – заяви вълшебникът и посочи лявото разклонение на прохода.

– „Смяташ“?

– Ей, Силк – предупреди го ковачът Дурник. – Наистина трябва да говориш по-тихо. Таванът не ми изглежда твърде стабилен, а понякога дори високият звук е в състояние да предизвика срутване.

Силк замръзна, едри капки пот избиха по челото му, очите му спокойно заоглеждаха скалите над тях.

– Поулгара – прошепна сподавено дребничкият драснианец. – кажи му да млъкне.

– Остави го на мира, Дурник – рече спокойно вълшебницата. – Знаеш какво е мнението му за пещерите.

– Просто си мислех, че трябва да знае, Поул – обясни ковачът. – Такива неща наистина стават в пещерите.

– Поулгара! – изстена Силк агонизиращо. – Моля те!

– Ще се върна да проверя как се справят Еранд и Тот с конете – каза Дурник, изгледа изпотения драснианец и го посъветва. – Просто се опитай да не крещиш.

Завиха зад тъгля на криволичещата галерия и пред тях се откри просторна пещера, в чийто таван проблясваше широка кварцова жила. Някъде, може би на мили разстояние оттук, тя достигаше повърхността и пречупваше слънчевата светлина, разбивайки я на съставящите я цветове. Светлината достигаше до пещерата под формата на танцуващи

дъги, които светваха ослепително, а сетне избледняваха, вийки се около блестящите води на плитко езерце в средата на пещерата. В далечния му край блъбукаше малък водопад и изпълваше подземната зала с музиката си.

– Се'Недра, погледни! – настоя Гарион.

– Какво? – повдигна глава тя. – О, да – изрече с безразличие малката кралица. – Много е красиво.

След това отново потъна в мислите си.

Гарион хвърли безпомощен поглед към леля Поул.

– Татко – подхвана тя, – мисля, че е време за обяд, а това място ми изглежда хубаво. Нека отдъхнем малко и да похапнем.

– Поул, никога няма да стигнем, ако правим почивки през една-две мили.

– Защо винаги спориш с мен? Да не би причината да е някакъв твой неизвестен за мен принцип?

Вълшебникът я погледна сърдито, обърна се и започна да си мърмори нещо под носа.

Еранд и Тот отидоха да напоят конете до брега на езерото. Водата бе кристално чиста. Двамата бяха свършено различни – Еранд беше слаб и дребен юноша с къдрава руса коса и носеше обикновена кафява селска риза. А Тот се извисяваше над него като гигантско дърво над крехка фиданка. Въпреки че зимата наблизаваше, великанът, който почти винаги мълчеше, носеше само сандали, препаска през кръста и вълнено одеяло, праметнато през едното му рамо. Голите му ръце и крака бяха като дънери, а изпъкналите му мускули потрепваха при всяко негово движение. Кестенявата му коса беше отметната назад и бе привързана на тила с къса кожена лента. Сляпата Кайрадис им беше казала, че мълчаливият гигант щял да им помага в преследването на Зандрамас и в търсенето на отвлечения син на Гарион. Но засега Тот се задоволяваше само да ги следва спокойно, без да дава каквито и да било признаци, че се интересува къде отиват.

– Ще ми помогнеш ли, Се'Недра? – попита любезно Поулгара, докато развързваше една от раниците.

Се'Недра безмълвно спря до нея.

– Ще ни трябва хляб – каза Поулгара, сякаш необезпокоена от видимата разсеяност на кралицата, извади няколко дълги тъмнокафяви селски хляба и ги сложи като дърва за горене в малките ръце на кралицата. – И сирене, разбира се – добави тя и измъкна покрити с восък пита сендарско сирене. След това сви устни. – А може би и мъничко от

шунката – какво ще кажеш?

– Добре – отговори Се'Недра с безизразен тон.

– Гарион – продължи Поулгара, – би ли постлал тази покривка на плоската скала ей там? – Тя отново погледна Се'Недра. – Никак не ми харесва да ям на непокрита маса, ти какво ще кажеш?

– И на мен – беше отговорът на Се'Недра.

Двете занесоха хляба, сиренето и шунката до импровизираната маса и Поулгара щракна с пръсти и разтърси глава.

– Забравих ножа. Моля те, ще го донесеш ли, Се'Недра? – Кралицата кимна и се върна при товарния кон.

– Какво става с нея, лельо Поул? – попита Гарион напрегнато.

– Обхванала я е меланхолия, скъпи.

– Опасно ли е?

– Да, ако не се оправи бързо.

– Можеш ли да направиш нещо? Имам предвид дали е възможно да ѝ дадеш някакво лекарство или нещо друго, за да оздравее?

– По-добре да не го правя, ако не е необходимо, Гарион. Понякога лекарствата само прикриват симптомите и изникват други проблеми. Повечето пъти е по-добре нещата да се оставят да минат от само себе си.

– Лельо Поул, не мога да продължавам да я гледам в това състояние.

– Ще трябва да потърпиш малко, Гарион. Просто се дръж, сякаш нейното поведение не ти прави впечатление. Тя все още не е готова да го преодолее. – Поулгара се обърна с топла усмивка. – А, донесе ли го? – попита тя и взе ножа от Се'Недра. – Благодаря ти много, скъпа.

Всички насядаха да се нахранят и докато гледаше втренчено малкото езерце, Дурник каза:

– Дали може да има някаква риба там?

– Не – отвърна Поулгара.

– Възможно е, Поул. Ако езерото се пълни от потоци, идващи от повърхността, някоя риба може да е била завлече на от течението и...

– Не, Дурник.

Той въздъхна.

Следобед продължиха по безкрайните виещи се галерии, следвайки трептящата факла на Белгарат. Часовете се нижеха непоносимо бавно.

– Колко още трябва да вървим, дядо? – попита Гарион.

– Трудно е да се каже. Разстоянията в пещерите не могат да се определят съвсем точно.

– Но защо въобще ни трябваше да идваме тук? Имам предвид, пише ли в Мринския сборник, или може би в Даринския, че нещо ще стане тук в Улго?

– Не, доколкото си спомням.

– Но предполагаш, че може да не сме разбрали съвсем правилно, нали?

– Нашият приятел се изрази много ясно, Гарион. Той каза, че похоят ни на юг трябва да свърши при Пролгу, защото нещо, което трябва да се случи, ще се случи именно там.

– Не може ли това да стане без нас? – настояваше Гарион. – Ние се лутаме в тези пещери, а през това време Зандрамас се отдалечава все повече и повече от нас с моя син.

– Какво е това? – попита внезапно Еранд, който крачеше някъде зад тях. – Стори ми се, че чух нещо.

Всички спряха и се заслушаха. Чуваше се само пропукването на факлата на Белгарат. Бавното капане на водата, отекващо нежно някъде в тъмнината, и тежките въздишки на въздуха, преминаващ през пукнатините в скалата, прибавяха печалния си акомпанимент към обстановката. Изведнъж Гарион чу слаб звук от някаква песен. Човешки гласове, обединени в странен хор, се издигаха в особен нехармоничен, но дълбоко благоговеен химн на УЛ, повтарян от тези мрачни пещери в продължение на повече от пет хилядолетия.

– А, улгите – изрече Белгарат със задоволство. – Почти стигнахме до Пролгу. Сега може би ще открием кое е онова нещо, което трябва да се случи тук.

Извървяха още около миля по прохода, който ставаше все по-стръмен и по-стръмен и ги водеше все по-надълбоко към сърцето на света.

– Як! – чу се отнякъде глас, подобен на джавкане. – Теча велк!

– Белгарат. Ляун хак – отговори спокойно старият вълшебник.

– Белгарат? – Гласът звучеше изплашено. – Зайек калиг, Белгарат?

– Марекег горим, ляун зайек.

– Веед мо. Мар ишум Улго.

Когато пазачът приближи със своята купа от дърво, излъчваща фосфоресцираща светлина, Белгарат загаси факлата си.

– Яд хо, Белгарат. Гроя УЛ.

– Яд хо – отговори на ритуалния поздрав старият вълшебник. – Гроя УЛ.

Ниският широкоплещест улгос се поклони, а после се обърна и ги поведе по мрачния проход. Зеленикавата нетрепваща светлина от

дървената купа, която носеше, придаваше на лицата на всички призрачна бледност. След около още една миля галерията изведнъж излезе в обширна пещера и бледата странна светлина – същата като от дървената купа – буквално ги заля. Тя се излъчваше от стотици отвори високо над тях. Те внимателно се придвижиха по тясна издатина, докато стигнаха до каменно стълбище, издялано в скалата. Водачът им поговори малко с Белгарат.

– Тук ще трябва да се разделим с конете – рече старият мъж.

– Аз мога да остана с тях – предложи Дурник.

– Не. Улгосът ще се погрижи за тях. А сега да се качим горе.

И той тръгна по стръмните стълби.

Катереха се мълчаливо, стъпките им отекваха глухо.

– Моля, не се навеждайте толкова над ръба, както прави Еранд – напомни им Поулгара, когато бяха на половината от пътя си.

– Просто исках да видя колко е дълбоко – отговори той. – Знаеш ли дали долу има вода?

– Това е една от причините, поради които ви предупредих да стоите далеч от ръба.

Той ѝ се усмихна и продължи нагоре.

Заобиколиха дълбоката пропаст и влязоха в една от галериите, където улгите живееха и работеха в малки помещения, издялани в скалата. Отвъд тази галерия се намираше полуосветената пещера на горима с нейното езеро, остров и къща, която имаше особена пирамидална форма. Горимът на пещерната страна Улго, облечен, както винаги, в бяла роба, стоеше на мраморния мост, пресичащ езерото, и се вираше към тях.

– Белгарат – извика той с треперещ глас, – ти ли си?

– Аз съм, върховни жрецо – отговори старият вълшебник. – Как разбра, че идвам?

– Добре дошъл, стари приятелю.

Белгарат тръгна по моста, но Се'Недра го изпревари. Златистите ѝ къдрици се развяха. Тя тичаше към горима с протегнати за прегръдка ръце.

– Се'Недра – прошепна той, когато кралицата обви ръце около врата му.

– О, свети гориме – заридя тя. – Откраднаха бебето ми.

– Какво?! – извика той.

Гарион неволно тръгна към Се'Недра, но Поулгара го хвана за ръката и го спря.

- Все още не – промърмори тя.
- Но...
- Може би точно от това се нуждае, Гарион.
- Но, лельо Поул, тя плаче.
- Да, тя точно това чакаше. Трябва да я оставим да излее мъката си и чак след това ще започне да се оправя.

Горимът бе прегърнал плачещата крехка кралица и ѝ говореше с нежен, утешаващ тон. След като тя се поуспокои, той повдигна старческото си набраздено от бръчки лице и попита:

- Кога се случи това?
- Миналото лято – отговори му Белгарат. – Много дълга история.
- Елате вътре – покани ги горимът. – Слугите ми ще приготвят храна и напитки и ще можем да си поговорим, докато се храните.

Влязоха в обширната централна зала. Там имаше каменни пейки и маса, кристални лампи, висящи на вериги от тавана, осветяваха помещението и наклонените стени. Горимът каза нещо на един от мълчаливите си слуги и после се обърна към гостите си, все още обгърнал с ръка раменете на Се'Недра.

- Седнете, приятели – рече им той.

Когато се настаниха около каменната маса, слугата донесе поднос с кристални чаши и две шишета от силната напитка на улгите.

- Сега – подхвана светият старец. – Какво се е случило?

Белгарат изпи една чашка, а след това накратко описа какво бе станало през тези няколко месеца: разказа на горима за убийството на Бранд, за опита да се всее неразбирателство сред редиците на алорните и за похода срещу Ярвиксхолм.

– И после – продължи той, докато слугите донасяха подноси с пресни плодове, зеленчуци и печено месо – точно бяхме завзели Ярвиксхолм и някой се промъкнал в детската стая в крепостта на Рива и отвлякъл принц Геран от люлката му. Когато се върнахме на острова, открихме, че Кълбото може да проследи дирите на детето, колкото и далеч да водят те, стига само да вървят по суша. Мечът ни заведе до западната страна на острова. Там се натъкнахме на поклонници на култа към Мечката от Черек и те ни казаха, че водачът на култа Улфгар е организирал отвлечането.

- Но това не беше истина, нали? – досети се горимът.
- Наполовина – отговори Силк.
- Разбира се, проблемът беше там, че самите те не знаеха, че ни лъжат – продължи Белгарат. – Били много внимателно подготвени и

историята, която чухме от тях, звучеше доста правдоподобно особено като се има предвид, че водехме война с култа. Както и да е, организирахме поход срещу последната му крепост в град Реон в североизточна Драсния. След като превзехме града и пленихме Улфгар, истината излезе наяве. Оказа се, че той е малореански гролим, наречен Харакан, и няма нищо общо с отвличането на Геран. Истинският виновник е онзи мистериозен Зандрамас, за когото ти говорих преди няколко години. Не съм сигурен точно каква е ролята на Сардион, но поради някаква причина Зандрамас желае да заведе детето на мястото, споменато в Мринския сборник – мястото, което не съществува. Урвон отчаяно иска да предотврати това, така че е изпратил своя оръженосец тук, на запад, за да убие бебето и да попречи то да бъде отведено там.

– Имате ли някаква представа откъде трябва да започнете търсенето? – попита горимът.

Белгарт сви рамене.

– Само няколко следи. Това е всичко. Убедени сме, че Зандрамас е напуснал Острова на ветровете на борда на нийсански кораб – ето откъде ще започнем. В сборника е казано, че аз трябва да открия пътя до Сардион, и съм сигурен, че когато го намерим, Зандрамас и бебето няма да са много далеч. Може би ще се слобия с нещо от онези предсказания, което би могло да ни помогне. Дано успее да открия някое добро копие.

– Стана ясно и че пророците от Кел са се включили директно – добави Поулгара.

– Пророците? – Гласът на горима звучеше изплашено. – Никога не са го правили.

– Знам – отговори тя. – Една от тях – момиче, наречено Кайрадис – се появи в Реон и ни даде малко допълнителна информация и точни инструкции.

– Това е много неприлично за тях.

– Смятам, че нещата отиват към завършека си – отбеляза Белгарт. – Ние всички съсредоточихме цялото си внимание върху срещата между Гарион и Торак и въобще изгубихме представа, че истинските срещи са онези между Детето на Светлината и Детето на Мрака. Кайрадис каза, че това ще бъде последният двубой и че този път всичко ще бъде решено окончателно. Подозирам, че това е причината пророците накрая да излязат на открито.

Горимът се намръщи.

– Дори не бях помислял, че е възможно пророците да се занимават с грижите на други хора – рече той сериозно.

– Кои са тези пророци, свети гориме? – попита унило Се'Недра.

– Те са наши братовчеди, дете – отговори просто той.

Тя го погледна объркано.

– След като боговете създали човешката раса, дошло времето и за разпределението ѝ – обясни той. – Имало седем раси и седмина богове. Но Алдур предпочел да върви сам по пътя си, а това означавало, че една от расите щяла да остане неизбрана.

– Да – кимна тя. – Чувала съм тази част от историята.

– Ние всички бяхме от този народ – продължи горимът. – Ние, мориндимците, карандите в северна Малореа, мелцените от изтока и далите. Нашият народ беше най-близък с далите, но когато започнахме търсенето на бог УЛ, те вече вяха обърнали очите си към небето в опита си да четат по звездите. Ние ги карахме да дойдат с нас, ала те не пожелаха.

– Значи сте загубили всякакъв контакт с тях? – попита тя.

– Понякога някои от техните идват при нас. Търсят нещо, за което почти не говорят. Те са много мъдри, защото получават видения, даващи им знание за миналото, настоящето и бъдещето и най-важното – наставления как да го използват.

– И всички ли са жени?

– Не, има и мъже. Но всички връзват очите си, та обикновената светлина да не им пречи видят по-добре тази, която е в съзнанието им. С всяка пророчица или пророк върви човек, чиято задача е да го води и предпазва. Те винаги се движат по двойки.

– Защо гролимите толкова се страхуват от тях? – попита Силк. – Бил съм в Малореа няколко пъти и съм виждал как гролимите се разтреперват само при споменаването на Кел.

– Подозирам, че далите са предприели нещо, за да държат гролимите далеч от Кел. Там е центърът на тяхната наука, а пък и гролимите проявяват пренебрежение към всичко, произхождащо извън земята на ангараките.

– Каква е целта на тези пророци, върховни жрецо? – попита Гарион.

– Не мога да ти отговоря, Белгарион – каза горимът. – Далите са запознати с всички клонове на тайното знание – некромантия, вълшебство, бяла и черна магия – всички тези, а дори и още тайнствени знания. Никой освен далите не знае със сигурност каква е тяхната цел. Ала каквато и да е, те са изцяло погълнати от нея – и онези в Малореа, а също и събратята им на запад.

– На запад? – Силк примигна. – Не знаех, че и тук има дали.

Горимът кимна.

– Те били разделени от Източното море, когато Торак използвал Кълбото, за да унищожи света. Западните дали били поробени от мургите през третото хилядолетие. Но където и да живеят – на изток или на запад, – те през всичките векове са се трудили в името на своята цел. Каквато и да е тя, далите са убедени, че от нея зависи съдбата на повторното сътворение на света.

– Дали наистина е така? – попита Гарион.

– Белгарион, ние не знаем каква е тяхната задача, затова не можем да правим предположения за нейната важност и значение. Но със сигурност знаем, че те не следват нито едно от пророчествата, които се борят за победа във Вселената. Вярват, че задачата им е била дадена от някаква по-висша съдба.

– Тъкмо това ме тревожи – изтъкна Белгарат. – Кайрадис ни подвежда със загадъчните си, недостатъчни сведения. Доколкото зная, тя постъпва по същия начин със Зандрамас. Не обичам да бъда воден за носа – особено от някого, чиито мотиви не разбирам. Тя усложнява всичко, а аз не обичам усложненията. Харесвам обикновените, прости ситуации и обикновения изход от тях.

– Като например: Добро и Зло – обади се Дурник.

– Предпочитам да го формулирам: „Те и ние“. Това ни дава възможност да се освободим от всичко излишно и ни позволява да се заемем направо със случая.

Гарион спа неспокойно и стана рано. Главата му бе натежала, сякаш бе пълна с пясък. Той поседя малко на една от каменните пейки в централната зала в къщата на горима, а после, обхванат от мрачно безпокойство, излезе, за да огледа тихото езеро, заобикалящо къщата. Кръглите лампи, висящи на вериги от тавана на пещерата, хвърляха бледо сияние, което приличаше повече на видение от някакъв сън, отколкото на истинска светлина. Докато стоеше замислен край водата, нещо помръдна на брега и привлече вниманието му.

Бяха няколко жени със светла кожа, големи тъмни очи и безцветна коса, характерна за улгите, облечени в обикновени рокли. Те се трупяха боязливо една до друга пред мраморния мост.

– Искате ли нещо? – подвикна им Гарион.

Те започнаха да шушукат, а сетне избутаха една от тях напред, за да говори от името на всички.

– Ние... искаме да видим принцеса Се'Недра – каза тя срамежливо и се изчерви. – Ако не е... твърде заета... – Жената приказваше на пре-секулки, сякаш езикът, който използваше, ѝ беше чужд.

– Ще отида да проверя дали се е събудила – каза Гарион.

– Благодаря – отговори тя и се върна при приятелките си, където очевидно се чувстваше по-сигурна.

Се'Недра седеше в леглото си. На лицето ѝ нямаше и следа от пълното безразличие, което я беше обхванало през изминалите няколко седмици. Очите ѝ изглеждаха спокойни, внимателни.

– Станал си рано – отбеляза тя.

– Не можах да спя. А ти добре ли си?

– Добре съм, Гарион. Защо питаш?

– Просто така... – сви рамене той. – Някакви млади жени от племето улго чакат навън. Искат да те видят.

Кралицата се намръщи.

– Какво ли искат?

– Изглежда, че те познават. Казаха, че искат да се видят с принцеса Се'Недра.

– Разбира се! – възкликна тя и скочи от леглото. – Почти ги бях забравила. – Кралицата бързо облече една зелена рокля и изхвъркна от стаята.

Изпълнен с любопитство, Гарион я последва, но спря в централната зала на къщата, където Поулгара, Дурник и горимът седяха на една каменна пейка.

– Какво ѝ стана? – попита Поулгара, гледайки след припкщата кралица.

– Дошли са някакви жени – отговори Гарион. – Изглежда, че са ѝ приятелки.

– Тя беше много популярна по време на посещението си тук и се сприятели с всички момичета, въпреки че те са много срамежливи. Обожаваха я – обясни горимът.

– Извинете ме, велики жрецо – намеси се Дурник. – Дали Релг е някъде тук? Мислех, че ще се видим, като пристигнем в пещерите.

– Релг и Тайба взеха децата си и се преместиха в Марагор – отговори горимът.

– В Марагор? – примигна учудено Гарион. – Ами призраците там?

– Тях ги защитава бог Мара – каза горимът. – Изглежда, че той и УЛ се разбират. Не съм сигурен, че разбирам напълно всичко това, но Мара настоява, че децата на Тайба са мараги, и се е закълел да ги

предпазва, докато са в Марагор.

Гарион се намръщи.

– Но нали тяхното първородно дете щеше да стане горим някой ден?

Старият мъж кимна утвърдително.

– Да. Очите му все още са сини като сапфири. Отначало и аз се тревожех, Белгарион, но съм сигурен, че УЛ ще върне сина на Релг в пещерите на улго в подходящото за това време.

– Как е Се'Недра тази сутрин, Гарион? – попита Поулгара сериозно.

– Изглежда, че почти се е оправила. Това означава ли, че наистина е добре?

– Добър признак, ала може би все още е малко рано да сме съвсем сигурни. Защо не отидеш да я наглеждаш?

– Добре.

– Само че се опитай да не го правиш прекалено очебийно. Този момент е критичен, а не искаме да й внушим, че я шпионираме, нали?

– Ще бъда внимателен, лельо Поул.

Той излезе и започна да обикаля малкия остров, сякаш искаше само да се разходи. Често поглеждаше към групата на другия бряг. Светлокожите, облечени в бели рокли жени от племето улго се бяха струпали около Се'Недра. Нейната зелена роба и червеникавата ѝ коса изпъкваха ярко в средата на групата, защото бяха в рязък контраст със заобикалящия ги отвсякъде бял цвят. Внезапно Гарион си представи следната картина: със своята цветна премяна Се'Недра наподобяваше кървавочервена роза, растяща в средата на леха от бели лилии.

След около половин час Поулгара излезе от къщата.

– Гарион, виждал ли си Еранд тази сутрин?

– Не, лельо Поул.

– Не е в стаята си. – Тя се намръщи. – Какво ли е наумило това момче? Я го потърси.

– Да, госпожо – отговори автоматично той и докато крачеше по моста, се усмихна на себе си. Въпреки всичко, случило се досега, той и леля Поул винаги се връщаха към същите взаимоотношения като онези, когато Гарион беше момче. Белгарион беше напълно сигурен, че в повечето от случаите тя дори не си спомня, че той е крал, и затова често го изпраща да изпълнява най-обикновени поръчки, без да се съобразява, че те могат да бъдат под достойнството му. Но пък като незабавно се подчиняваше на безапелационните ѝ заповеди, той се избавяше от необходимостта да взема трудни решения. Това го връщаше към онези дни,

когато беше обикновено фермерско момче без всички грижи и отговорности, които му се бяха струпали, откак бе поел управлението на Рива. Се'Недра и приятелките ѝ бяха насядали по скалите до потъналия в мъгла бряг на езерото и разговаряха унило. Лицето на кралицата отново се бе помрачило.

– Всичко наред ли е? – попита Гарион изпитателно.

– Да – отговори тя. – Просто си говорим.

Той я погледна, но реши да не ѝ задава повече въпроси.

– Виждала ли си Еранд? – попита кралят на Рива, за да смени темата.

– Не е ли в къщата?

Гарион поклати глава отрицателно.

– Не. Леля Поул ме помоли да го намеря.

Една от жените прошепна нещо на Се'Недра.

– Саба казва, че го видяла в главната галерия преди около час, когато идвали насам – каза Се'Недра.

– А къде се намира това? – попита той.

– Ето там – посочи тя.

Гарион кимна, после попита:

– Сигурна ли си, че не ти е студено?

– Добре съм – отвърна тя.

– Ще се върна след малко – рече Гарион и тръгна към галерията, която му посочиха. Беше му неудобно да следи Се'Недра по този начин и възможността чрез някоя случайна забележка да я потопи отново в дълбока депресия го караше да бъде предпазлив. Вече почти се страхуваше да говори с нея. Чисто физическото заболяване изглеждаше достатъчно тежка беда, ала умственото разстройство беше нещо много поужасяващо.

Той влезе в галерията. Подобно на всички пещери и проходи, в които живееха улгите, тя беше слабо осветена от зеленикавото блестене на фосфоресциращите скали. Стаичките, намиращи се и от двете страни на галерията, бяха добре подредени и той видя цели семейства, които закусваха, събрани около каменните маси. Очевидно предните стени на жилищата им просто липсваха и домовете им можеха да бъдат подробно разгледани от всеки случайно преминаващ.

Тъй като съвсем малко от улгите говореха езика му, беше невъзможно да попита дали Еранд е минавал оттук. Скоро откри, че се лута безцелно, надявайки се шансът да го срещне някъде с приятеля му. Галерията, по която вървеше, излизаше в обширната пещера, където се

намираха издяланите в скалата стълби, водещи надолу към мрачните води на пропастта...

Той обмисли възможността Еранд да е отишъл да види коня си, но нещо му подсказа, че трябва да тръгне по широката издатина, виеща се около ръба на бездната. Не беше извървял и двеста метра, когато чу гласове от един тъмен проход. Не можеше да различи отделните думи заради ехото, повтарящо многократно всички звуци, но му се стори, че единият от гласовете е на Еранд. Гарион влезе в прохода.

Неизползваната галерия не беше осветена, затова той сложи ръка на грубата каменна стена и продължи пътя си пипнешком. Ала след като зави, съзря светлинка, идваща някъде отпред. Беше някакво особено бяло сияние, твърде различно от слабата зеленикава светлина на фосфоресциращи скали, използвана за осветление на този тъмен пещерен свят. Коридорът изви рязко наляво и Гарион видя, че Еранд разговаря с висока, облечена в бяла роба фигура. Зениците му се разшириха. Сиянието, което бе забелязал, се излъчваше от фигурата. Той почувства величавото присъствие на същество, което не е от този свят.

Сиящата фигура не се обърна, а заговори със спокоен и тих глас:

– Присъедини се към нас, Белгарион, и бъди добре дошъл.

Гарион безмълвно се подчини. Фигурата се обърна и той впери поглед в неподвластното на времето лице на бог УЛ.

– Тъкмо инструктирах младия Ерионд за задачата, която му предстои – изрече Баштата на боговете.

– Ерионд ли?

– Това е неговото истинско име, Белгарион. Вече е време той да забрави старото си юношеско прозвище и да приеме своето истинско име. Ти беше скрит зад обикновеното Гарион, а той – зад Еранд. Това е мъдро, защото истинското име на човек с важна задача пред себе си често пъти може да му навлече неприятности още преди да е готов да се предпази от тях.

– Името ми е хубаво, нали, Белгарион? – попита гордо Ерионд.

– Превъзходно е – съгласи се Гарион.

Кълбото върху дръжката на меча на гърба на Гарион проблесна с яркосия светлина в отговор на сиянието на УЛ и богът кимна, за да покаже уважението си към него.

– На вас са възложени задачи – продължи УЛ – А също и на спътниците ви. Те всичките трябва да бъдат изпълнени преди срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака да се осъществи.

– Моля те, свещени УЛ – прошепна Гарион. – Можеш ли да ми

кажеш как е синът ми?

– Той е добре, Белгарион. Засега не е в опасност.

– Благодаря – отговори Гарион признателно, пое си дъх и попита: – А каква е моята задача?

– Тя вече ти е била разкрита от пророчицата от Кел, Белгарион. Ти трябва да попречиш на Зандрамас да стигне до Сардион. Ако Детето на Мрака достигне до Камъка на злото с твоя син, Мракът ще има превес в тази последна среща.

Гарион се подготви за възможната лоша новина и зададе следващия си въпрос, от отговора на който се страхуваше.

– В предсказанията на Ашаба се казва, че Богът на Злото пак ще се появи. Това означава ли, че Торак ще се прероди и аз ще трябва отново да се бия с него?

– Не, Белгарион. Синът ми няма да се върне. Твоят огнен меч отне живота му. Врагът в тази среща ще бъде много по-опасен. Духът, който беше обладал Торак, сега е намерил друго тяло. Торак беше сакат и несъвършен заради гордостта си. Този, който ще заеме неговото място, ако ти се провалиш, ще бъде непобедим, и нито твоят меч, нито всичките мечове на този свят ще бъдат достатъчни да се съпротивляват срещу него.

– Значи Зандрамас е човекът, с когото трябва да се бия? – каза Гарион мрачно. – Имам достатъчно причини, за да го сторя, в това съм сигурен.

– Срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака няма да бъде между теб и Зандрамас – заяви УЛ.

– Но нали той е Детето на Мрака – възрази Гарион.

– Сега ти си Детето на Светлината. Но помни, че този товар ще тежи на плещите на всички ви, докато не дойде времето на окончателната среща. Това, което започна с раждането на твоя син, трябва да приключи в точно определено време. Задачите, стоящи пред теб и спътниците ти, са много и трябва да бъдат изпълнени преди отреденото за срещата време. Ако се провалите, всичките ни стремежи ще бъдат унищожени за вечни времена. Последната среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака трябва да се състои. Всички необходими условия трябва да са налице, защото тогава всичко, което е било разделено, ще стане пак едно цяло. Съдбата на този свят, а и на всички други светове е в твоите ръце, Белгарион. Крайният резултат няма да зависи от меча ти, а от това какво ще избереш.

Бащата на боговете погледна с любов двамата мъже и продължи:

– Не се страхувайте, синове мои. Въпреки че сте много различни, вие се борите за една и съща кауза. Помагайте си един на друг и се поддържайте и дано знанието, че аз съм на ваша страна, ви успокоява.

След това блестящата фигура потрепна и изчезна, а пещерите на Улго отекнаха, сякаш в тях изкънтя някаква невероятно голяма камбана.

2.

Гарион бе изпълнен с някаква необяснима ведрина. Спокойната решителност в гърдите му наподобяваше чувството, което беше изпитал преди да се изправи срещу Торак между разпадащите се руини в Града на Вечната нощ. Разстояние, равно на половината свят, го делеше от това място. Когато си спомни онази ужасна нощ, той се опита да открие страховитата истина. Осакатеният бог не се беше стремил само да го победи физически. Той се беше опитал да го подчини чрез силата на волята си. Непоколемият отказ на цялата група да отстъпи, а не пламтящият меч на Гарион, беше оказал по-голямо влияние и беше надделял в края на двубоя. Бавно, както настъпването на зората, истината изплува пред Гарион. Въпреки че Злото изглеждаше непобедимо, крачейки горделиво в обгърнатия от тъмнина свят, то ни най-малко не желаше да срещне Светлината. Злото можеше да победи само тогава, когато Светлината отстъпи. Докато Детето на Светлината оставаше непоклонимо и не се предаваше, той щеше да бъде непобедим. Сега, докато стоеше в тъмната пещера, заслушан в необичайния звук, предизвикан от заминаването на УЛ, му се стори, че вижда съвсем ясно мислите на врага си. Въпреки всичко Торак беше бил уплашен – а сега същият страх гризеше сърцето на Зандрамас.

И изведнъж Гарион разбра още една истина, истина безкрайно проста и едновременно с това толкова всеобхватна, че дълбочината ѝ го разтърси до дъното на душата му. Не съществуваше такова нещо като тъмнина! Това, което изглеждаше толкова огромно и разрушително, не беше нищо повече от отсъствие на светлина. Докато Детето на Светлината помнеше това, Детето на Мрака не можеше да победи. Торак бе знаел това, Зандрамас го знаеше, и накрая Гарион сам го беше разбрал. Той радостно се засмя.

– Всичко става по-лесно, когато го разбереш, нали? – попита тихо младежът, когото винаги бяха наричали Еранд.

– Ти знаеш какво мисля, нали?

– Да. Тревожи ли те това?

– Не. Мисля, че не.

Сега, след заминаването на УЛ, галерията, в която стояха, изведнъж му се стори много тъмна. Гарион знаеше обратния път, но идеята, хрумнала му преди известно време, трябваше да бъде потвърдена. Той обърна глава и заговори на Кълбото върху дръжката на огромния меч.

– Можеш ли да ни дадеш малко светлина?

В отговор Кълбото заискри със син пламък, изпълвайки в същото време мислите на Гарион с кристално чистата си песен. Гарион погледна Ерионд.

– Да се връщаме. Леля Поул се тревожи къде си.

Тръгнаха обратно по пустата галерия и Гарион постави с любов ръка върху раменете на младия си приятел. Поради някаква причина точно сега му бе много близък.

Излязоха на ръба на мрачната пропаст. Отвесните стени бяха осяени от бледи светлини, ромонът на водопада на дъното на бездната галеше слуха им. Внезапно Гарион си спомни нещо, което се беше случило предния ден.

– Защо леля Поул се тревожи толкова много, когато се приближиш до вода? – попита любопитно той.

– Когато бях малък, точно след като се преместихме в къщата на Поледра в Долината, доста често падах в реката.

Гарион се усмихна.

– Това ми изглежда съвсем естествено.

– Не се е случвало от дълго време. Според мен Поулгара смята, че съм запазил правото си да падам във водата за някакъв специален случай.

Гарион се засмя, после двамата влязоха в коридора, където се намираха спалните помещения и който водеше към пещерата на горима. Посрещнаха ги уплашените погледи на улгите, които живееха и работеха в тази галерия.

– Белгарион – рече Ерионд. – Кълбото все още блести.

– О – отговори Гарион, – бях забравил. – Той погледна през рамо към весело блещукащия камък и каза: – Вече можеш да спреш.

Кълбото проблесна за последен път, сякаш беше разочаровано. Другите се бяха събрали в централната стая на къщата на горима, за да закусят. Когато двамата влязоха в помещението, Поулгара вдигна поглед.

– Къде бяхте? – започна тя, но спря, вгледа се в очите на Ерионд и

попита: – Нещо се е случило, нали?

– Да – отвърна той. – УЛ искаше да говори с нас. Трябваше да ни каже някои неща.

Белгарат отблъсна чинията си настрани и напрегнато каза:

– Я разкажете по-подробно. Имаме достатъчно време. И гледайте да не пропускате нищо.

Гарион седна до Се'Недра и внимателно описа срещата с Бащата на боговете, като се стремеше да повтори точно думите на УЛ.

– Накрая той каза, че Ерионд и аз имаме сходни души и трябва да се подкрепяме и да си помагаме – заключи той.

– И това ли беше всичко? – попита Белгарат.

– В известна степен, да.

– Освен това обеща, че ще бъде с нас – добави Ерионд.

– И не ви съобщи никакви подробности за онзи момент, когато всичко трябва да свърши? – попита старият вълшебник и лицето му се напрегна.

Гарион поклати глава.

– Не. Съжалявам, дядо.

– Не обичам да работя без план – кипна Белгарат. – Трябва да знам дали изоставям, или избързвам.

Се'Недра прегърна Гарион и лицето ѝ се изпълни едновременно със загриженост и облекчение.

– Сигурен ли си, че ти каза, че детето ни е добре? – поиска да знае тя.

– Да, потвърди, че всичко е наред – увери я Ерионд. – Каза ни, че този, при когото е сега, ще се погрижи нуждите му да бъдат удовлетворени и че в момента Геран не се намира в опасност.

– В момента? – възкликна Се'Недра. – Какво означава това?

– Не ни каза нищо повече, Се'Недра – отвърна Гарион.

– Защо не го попитайте къде е детето ни?

– Защото бях сигурен, че няма да ми каже. Откриването на Геран и Зандрамас е моя работа и не мисля, че те ще позволят някой друг да я свърши вместо мен.

– „Те“? Кои са тези „те“?

– Пророчествата – и двете. Те диктуват правилата и всички ние трябва да ги следваме, дори да не знаем какви са.

– Но това е глупаво!

– Отиди и им го кажи, Не съм го измислил аз.

Леля Поул погледна с недоумение Ерионд.

– Ти знаеше ли? Имам предвид името си?

– Знаех, че името ми е друго. Когато ме наричахте Еранд, по някаква причина се чувствах неловко. Сърдиш ли ми се, Поулгара?

Тя се усмихна и го прегърна.

– Не, Ерионд – каза тя. – Изобщо не ти се сърдя.

– Каква точно е задачата, която ти постави УЛ? – попита Белгарат.

– Каза, че ще открия какво трябва да правя, когато му дойде времето.

– И това е всичко?

– Каза, че тя е много важна и че ще се променя, след като я изпълня.

– Защо винаги всичко е свързано с разгадаване на гатанки? – недоволно се оплака Белгарат.

– Това е още едно от правилата, за които спомена Гарион – намеси се Силк и отново напълни чашата си от голямото шише на масата. – А сега какво ще правим, приятелю?

Белгарат се замисли, подръпна ухото си и погледна нагоре към едва мъждукащите лампи.

– Мисля, че тази среща е събитието, което трябваше да се случи тук в Пролгу – заяви той. – Затова смятам, че е време да продължим. Няма да има никакви лоши последствия, ако отидем малко по-рано там, накъдето сме тръгнали, но съм сигурен, че ще е истинско бедствие, ако закъснеем. – Той стана и сложи ръка върху крехкото рамо на горима. – Ще ти изпращам новини от време на време. Ще помолиш ли някои от твоите хора да ни преведат през пещерите до Арендия? Ще ми се да изляза на открито колкото е възможно по-скоро.

– Разбира се, стари приятелю – отвърна горимът. – И нека УЛ ви води.

– Надявам се, че все пак ще го направи някой от твоите хора – измърмори Силк.

Белгарат го погледна сърдито.

– Всичко е наред – отвърна сърдечно Силк. – Фактът, че постоянно се изгубваш, ни най-малко не намалява уважението, което изпитваме към теб. Сигурен съм, че това е просто лош навик, който си придобил, защото умът ти е бил зает с по-сериозни проблеми.

Белгарат погледна Гарион:

– Наистина ли трябва да идва с нас?

– Да, дядо. Наистина.

Два дни по-късно, малко след изгрев слънце, излязоха от пещерата от един почти незабележим изход сред брезова гора. Водачите им не посмяха да излязат на светлината на слънцето и се отдръпнаха назад. Белгарат им благодари и те се оттеглиха в черните недра на земята.

– Не можеш да си представиш колко по-добре се чувствам – изрече с облекчение Силк, когато излезе от пещерата и видя, че навън е студена слънчева утрин. На места между дърветата имаше замръзнал сняг, който блестеше под косите лъчи на утринното слънце. Някъде отляво се чуваше буйното клокочене на планински поток.

– Имаш ли представа къде се намираме? – обърна се Дурник към Белгарат.

Възрастният мъж погледна към току-що изгрялото слънце и отговори:

– Някъде в подножието на хълмовете в централна Арендия.

– На юг от Арендската гора? – запита Силк.

– Трудно е да се каже със сигурност.

Дребният драснианец се озърна.

– По-добре да погледна оттам – подхвърли той и посочи един хълм, който се издигаше над гората. – Може да зърна нещо отгоре.

– Смятам, че една закуска ще бъде добре дошла за всички – предложи Поулгара. – Хайде да намерим някоя поляна и да запалим огън.

– Няма да се бавя – обеща Силк, обърна коня си и се отдалечи между белите стволоче на брезите.

Останалите продължиха да яздят. Дебелият килим от златни листа шумолеше под копитата на конете. Скоро откриха една полянка на брега на потока, който бяха чули, излизайки от пещерата.

– Това ще свърши работа – реши Поулгара. – Гарион, съберете с Ерионд дърва за огън! Малко бекон и препечени филийки ще ни се отразят добре.

– Да, лельо Поул – отвърна автоматично той и слезе от седлото.

Ерионд се присъедини към него и двамата се запътиха да търсят паднали клони.

– Приятно е отново да си на слънце – отбеляза Ерионд и издърпа голям клон изпод едно паднало дърво. – Пещерите също са хубави, но предпочитам да виждам небето.

Гарион почувства силна близост с този млад мъж с открито лице. Случката, която беше станала в пещерата, ги беше сближила още повече

и беше привлякла вниманието на Гарион към една мисъл, която не бе напускала съзнанието му от няколко години. Фактът, че двамата с Ерионд бяха отгледани от леля Поул и Дурник, в много отношения ги правеше близки като братя. Той мислеше за това, докато връзваше няколко дебели клона с едно въже. И изведнъж осъзна, че знае съвсем малко за Ерионд, особено за онова, което му се е случило преди да го намерят в Рак Ктхол.

– Ерионд – попита той, – спомняш ли си къде си живял преди да те открие Зедар?

Младият мъж погледна към небето и очите му се замъглиха от усилието да си припомни ранното си детство.

– Мисля, че беше някакъв град – отвърна той. – Имам бегли спомени за улици и магазини.

– Спомняш ли си нещо за майка си?

– Не си спомням да съм живял дълго на едно място с едни и същи хора. Мисля, че ходех от врата на врата, хората ме пускаха да вляза и ми даваха нещо за ядене и място за спане.

Внезапно Гарион изпита силно съчувствие. Ерионд беше живял като сирак, както и той самият, дори по-зле.

– Спомняш ли си деня, когато те е намерил Зедар? – попита той.

– Да – отговори младежът. – При това съвсем ясно. Беше облачно, нямаше никакви сенки, затова не мога да определя точно по кое време на деня беше. Срегнах го в една тясна уличка. Спомням си, че очите му излъчваха някаква болка, сякаш му се беше случило нещо ужасно. – Ерионд въздъхна. – Бедният Зедар.

– Той говореше ли с тебе?

– Не много често. Почти винаги казваше, че иска да ми възложи някаква задача. Но пък често говореше насън, казваше: „Господарю“. Понякога, когато го произнасяше, гласът му беше изпълнен с любов, а друг път – със страх. Сякаш имаше двама различни господари.

– Да, така е. Отначало той е бил един от учениците на Алдур. Покъсно негов господар станал Торак.

– Защо смяташ, че го е направил, Белгарион? Имам предвид, защо е сменил господарите?

– Не зная, Ерионд. Наистина не зная.

Дурник вече беше запалил огън и Поулгара, тананикайки си тихичко, се занимаваше с гърнетата и тиганите. Докато Гарион и Ерионд чуха събраните клони, се върна и Силк.

– Отгоре се вижда доста надалече – съобщи той. – Намираме се на

около десет левги от главния път на мургите.

– Видя ли река Малерин? – попита го Белгарат.

Силк поклати глава.

– Не самата река – отвърна той, – но на юг има голяма долина. Смятам, че тече там.

– Значи преценката ми е точна. Какъв е теренът до главния път?

– Предстои ни тежък преход – каза Силк. – Стръмно е, пък и гората изглежда доста гъста.

– Ще се наложи да вървим колкото се може по-бързо. Всичко ще бъде наред, когато стигнем до главния път.

Силк го изгледа и изсумтя:

– От запад се задава буря.

Дурник помириса ледения въздух и потвърди:

– Сняг. Усеща се, че приближава.

Силк го погледна с отвращение и каза почти обвиняващо:

– Трябваше да го изречеш на глас, нали, Дурник?

Дурник го изгледа неразбиращо.

– Не знаеш ли, че когато говориш за лоши неща, те се случват?

– Това са глупости, Силк.

– Зная, но това винаги се потвърждава на практика.

Закуската от хляб, сушени плодове и бекон, приготвена от леля Поул, беше проста, но храната бе повече от достатъчно и засити всички. Когато приключиха, приятелите опаковаха багажа си и изгасиха огъня с вода от ледения поток. След това продължиха да яздят надолу по стръмния склон, като следваха потока, който се спускаше през брезовата гора.

Дурник яздеше до безмълвния Тот.

– Каж ми, Тот – рече замислено ковачът, загледан в разпенената вода, която падаше върху обраслите с мъх речни камъни. – Ходил ли си някога за риба?

Огромният мъж се усмихна срамежливо.

– Имам влакно и кукички в един от чувалите. Може би ще имаме шанс... – Дурник не довърши мисълта си. Усмивката на Тот стана поширока.

Силк се изправи на стремената, взря се напред и каза:

– Бурята ще започне след не повече от половин час.

– Съмнявам се, че ще можем да се движим бързо, когато ни настигне – изсумтя Белгарат.

– Мразя снега – потрепера Силк и се навъси.

– Типично за драснианците.

– А коя според теб е главната причина, поради която напуснах Драсния?

Продължаваха да се спускат надолу по хълма. Слънчевата светлина избледня и накрая изчезна съвсем, защото бурята се развихри високо над главите им и изписа огромно петно върху есенното небе!

– Ето го и снега! – възкликна жизнерадостно Ерионд, когато първите снежинки затанцуваха в силния вятър.

Силк го погледна кисело, нахлупи орфаната си шапка още по-ниско и се загърна още по-плътено в овехтялото си наметало. После язвително попита стария вълшебник:

– И няма да направиш нищо, за да спреш това?

– Знаеш, че няма да стане.

– Понякога много ме разочароваш, Белгарат – отвърна Силк и се уви зиморничаво в наметалото си.

Започна да вали по-силно, очертанията на дърветата около тях станаха съвсем неясни сред бързо движещата се бяла завеса, която сякаш помиташе цялата гора.

След около още миля спускане по хълма излязоха от брежите и навлязоха в тъмнозелена гора от извисяващи се високо над главите им ели. Силата на вятъра намаляваше. Снегът преминаваше през клоните им като през сито и бавно падаше върху покритата с иглички земя. Белгарат спря, изтърси снега от наметалото си и се огледа.

– Пак ли се загубихме? – попита Силк.

– Не съвсем. – Старият вълшебник погледна Дурник. – Как смяташ, колко още ще трябва да слизаме, за да избегнем това?

Дурник се почеса по брадичката.

– Трудно е да се каже – отвърна той и се обърна към немия си приятел. – Какво мислиш, Тот?

Гигантът повдигна глава и подуши въздуха. След това направи серия от странни знаци с едната си ръка.

– Може би си прав – съгласи се Дурник и отново се обърна към Белгарат.

– Ако наклонът на хълма не се промени, ще слезем под линията на снега още следобед – естествено, ако продължим да се движим напред.

– Е, тогава по-добре да не спираме – каза Белгарат и подкара коня си в лек тръс.

Снегът продължаваше да вали, превърна се в дебела покривка и гората изсветля, защото снегът внесе с белотата си някаква особена мека светлина.

По обяд приятелите спряха, хапнаха набързо и продължиха да се спускат през гората към Арендия. В ранния следобед, както бяха предсказали Дурник и Тот, снегът се смеси със студен дъжд. Скоро след това големите мокри снежинки изчезнаха и те продължиха да яздят, обгърнати от ситни водни капки.

Късно следобед вятърът задуха отново. Дъждът беше студен и наистина неприятен. Дурник се огледа.

– Смятам, че е време да си намерим място за пренощуване – рече той. – Ще ни трябва подслон от вятъра, а и намирането на сухи дърва може да се окаже проблем.

Огромният Тот се огледа, посочи един гъсталак от млади борчета в края на поляната, на която току-що бяха излезли, и пак започна да прави жестове. Дурник го погледа напрегнато известно време, след това кимна и двамата слязоха от конете си и се заловиха на работа.

В мястото, което избраха, вятърът не се усещаше, а гъстите клони спираха дъжда като покрив. Двамата извиха няколко дръвчета и вързаха върховете им, после ги покриха с платнище. Построеното наподобяваше павилион с кръгъл покрив, отворен отпред. Пред входа двамата изкопаха дупка за огнище и я оградиха с камъни.

Гората беше подгизнала от дъжда и събирането на сухи дърва наистина се оказа трудно, но Гарион използва опита, който беше придобил, докато търсеше Кълбото, и се насочи към защитените от дъжда повалени дървета и обраслите с гъсти шубраци площи под скалите. До вечерта той и Ерионд натрупаха голяма купчина дърва до огнището, на което Поулгара и Се'Недра приготвиха вечерята.

Неколкостотин метра надолу по склона имаше малък извор. Гарион се подхлъзна много пъти, докато стигне до него с два кожени мяха, провесени на раменете му. Вече бързо се смрачаваше, но червените пламъци на лагерния огън проблясваха жизнерадостно.

Поулгара беше закачила мокрото си наметало на един клон и си тананикаше тихо, докато двете със Се'Недра работеха над огъня.

– Благодаря, ваше величество – рече Се'Недра, когато Гарион ѝ подаде меховете. Усмивката ѝ излъчваше някаква тъга, сякаш тя полагаше съзнателни усилия да изглежда безгрижна.

– Удоволствието е мое, ваше величество – отвърна той и галантно се поклони.

Тя се усмихна и го целуна по бузата, после въздъхна и продължи да реже на дребно зеленчуците за яхнията, която Поулгара разбъркваше в една дълбока тенджера.

След като се нахраниха, приятелите насядаха около огъня и заслушаха воя на вятъра във върховете на дърветата и трополенето на дъждовните капки.

– Какво разстояние минахме днес? – попита Се'Недра сънено и се облегна уморено на рамото на Гарион.

– Седем-осем левги – отвърна Дурник. – Пътуването през гъста гора е бавно.

– Щом излезем на главния път, който започва от страната на мургите и води до Големия панаир, ще започнем да се движим по-бързо – обади се Силк. Очите му светнаха и дългият му остър нос запотрепва.

– Не съм съгласен – рече Белгарат.

– Но нали трябва да намерим провизии – възрази Силк и очите му блеснаха още по-силно.

– Дурник ще се погрижи за това. Изглежда, хората, които работят с теб, винаги се чувстват измамени, когато им остане време да премислят всичко отново.

– Но, Белгарат, ти самият каза, че трябва да побързаме.

– Какво по-точно имаш предвид?

– Не си ли забелязал, че хората пътуват по-бързо, когато някой ги преследва?

Белгарат го изгледа остро и каза:

– Просто се откажи от това, Силк. Хайде да лягаме – предложи той на останалите. – Утре денят ще е тежък и дълъг.

Малко след полунощ Гарион внезапно се събуди. Вятърът беше утихнал, огънят пред уютния им подслон беше догорял и бяха останали само няколко въглена. Кралят на Рива пропъди и последните остатъци от съня от съзнанието си и се помъчи да разбере какво го е събудило.

– Не вдигай никакъв шум – прошепна тихо Белгарат от другия край на палатката.

– И ти ли се събуди от същото нещо, дядо?

– Измъкни се от одеялата много бавно – каза възрастният мъж толкова тихо, че думите му едва достигнаха до ушите на Гарион. – И вземи меча си.

– Какво става, дядо?

– Чуй! – рече Белгарат.

Някъде високо над главите им в изпълнения с дъждовни капки мрак прозвуча мощно плющение на огромни крила, после внезапно в тъмнината проблесна червена светлина, зацапана сякаш със сажди.

– Побързай, Гарион – подкани го Белгарат тревожно. – Вземи меча

и сложи нещо върху Кълбото, та тя да не види блясъка му.

Гарион се измъкна от одеялата и заопипва в тъмното за Меча на Желязната хватка. Силният плясък се чу отново над главите им, последван от странен, съскащ писък, съпроводен от същата червена светлина.

– Какво става? – извика Се'Недра.

– Тихо, момиче! – предупреди я строго Белгарат.

Продължиха да лежат в тъмнината, обзети от напрежение, докато плясъкът не отзвуча в дъждовната нощ.

– Какво е това, Белгарат? – попита притеснено Силк.

– Тя е огромна – отвърна тихо старият вълшебник. – Очите ѝ не са силни и е глупава като пън, но е много опасна. Сега ловува. Може би е надушила конете – или нас.

– Как позна, че е женска? – попита Дурник.

– На света е останал само един дракон. Тя не излиза от пещерата си много често, но през вековете много хора са я виждали и се носят различни легенди.

– Защо ли се чувствам все по-неспокоен? – измърмори Силк.

– Тя не прилича много на драконите, които са изобразени на картините – продължи Белгарат, – но е голяма и наистина може да лети.

– О, стига, Белгарат – засмя се Дурник. – Драконите не съществуват.

– Това същото същество ли е, което чухме в планините над Маратор? – попита Гарион.

– Да. Намери ли меча си?

– Да, дядо.

– Добре. Сега излез навън много бавно и загаси тези въглени. Огънят я привлича, затова не трябва да рискуваме – току-виж пламнали.

Гарион внимателно изпълзя през отвора на заслона и когато стигна до огнището, загреба с шепи пръст и я хвърли върху жарта.

– Наистина ли е летящ гущер? – запита прегракнало Силк.

– Не – отвърна Белгарат. – Всъщност тя е вид птица. Има дълга опашка, подобно на змиите, и онова, с което е покрита, прилича повече на люспи, отколкото на пера. Има и зъби – много дълги и остри.

– Можеш ли да ни кажеш колко точно е голяма? – попита Дурник.

– Помниш хамбара на Фалдор, нали?

– Да.

– Колкото него.

Доста отдалеч чуха крясъка и и пак видяха мъждивата светлина.

– Сега огънят ѝ не може да нанесе сериозни поражения – продължи

Белгарат все така тихо. – Гората е мокра. Но ако се спусне върху теб, когато си сред суха трева, ще трябва да се справиш със сериозен проблем. Тя е голяма, но не е много смела – и когато е на земята е тровава като прасе върху замръзнало езеро. Ако се стигне до битка, може би няма да успеем да я нараним много. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да я уплашим.

– Битка? – изрече сподадено Силк. – Сериозно ли говориш?

– Може би няма да имаме друг избор. Ако е гладна и усети нашата миризма или тази на конете, тя ще изкорени гората, докато ни търси. Но има няколко чувствителни места. Опашката ѝ е най-слабото място. Крилата ѝ пречат, така че тя не вижда добре какво става отзад, а когато е на земята, не може да се обръща бързо.

– Нека проверя дали съм разбрал правилно – каза Силк. – Искаш да се промъкнеш зад този дракон и да го удариш по опашката, така ли?

– Приблизително така.

– Белгарат, да не си се побъркал? Защо просто не използваш вълшебство, за да я прогониш?

– Защото тя е защитена от магиите – обясни спокойно Поулгара. – Това е едно от подобренията, направени от Торак, когато той и другите богове създали вида ѝ. Той бил толкова впечатлен от драконите, че ги избрал за свои любимци и поставил образа им върху тотема си. Опитал се да ги направи непобедими във всяко отношение.

– Този стремеж е най-голямата слабост на характера му – добави язвително Белгарат. – Добре, тя е тровава и глупава, освен това знае какво е болка. Ако внимаваме, вероятно ще я изплашим, без никой от нас да пострада.

– Връща се – прошепна Ерионд.

Всички се заслушаха напрегнато. Пляскането на огромните криле отекваше над подгизналата гора.

– Да излезем от заслона – рече тихо Белгарат.

– Добра идея – съгласи се Силк. – Ако се налага да я плаша, по-добре около мен да има свободен терен.

– Се'Недра – обърна се Поулгара към кралицата. – По-добре иди колкото се може по-навътре в гъсталака и се скрий.

– Да, лейди Поулгара – отвърна уплашено Се'Недра.

Всички изпълзяха от заслона в тъмнината. Дъждът беше отслабнал и едва-едва ръмеше. Водните капчици се носеха като мъгла сред дърветата. Конете, които бяха завързани недалеч, пръхтяха нервно. Гарион подуши острата миризма, която се смесваше с уханието на влажната

гора, и разбра, че животните се страхуват.

– Добре – прошепна Белгарат. – Разпръснете се и бъдете внимателни. Не я нападайте, ако не сте сигурни, че вниманието ѝ не е насочено на друго място.

Приятелите изпълзяха от гъсталака на широката поляна. Гарион държеше меч си и се движеше внимателно, като опипваше земята с крак, за да не се спъне. Когато стигна отсрещния край, се скри зад едно огромно дърво.

Чакаха изпълнени с напрежение и се взираха в дъждовното нощно небе.

Пляскането на големите криле се засилваше. След малко още веднъж чуха мощния рев и след като звукът се стовари върху тях, Гарион забеляза големите кълба от огън и пушек в небето. Драконът се очерта на фона на пламъците. Беше дори по-голяма, отколкото си беше представял. Крилето ѝ с лекота можеха да засенчат цял декар земя. Свирепата ѝ човка зееше и Гарион виждаше острите зъби, около които се извиваха огнени езици. Звярът имаше много дълъг врат, големи нокти и опашка като на гигантски гущер, с която разсичаше въздуха, докато се спускаше надолу.

И изведнъж Ерионд излезе в центъра на поляната. Беше спокоен, сякаш е излязъл на разходка.

– Ерионд! – извика Поулгара, когато драконът се спусна към поляната с тържествуващ писък. С протегнати нокти чудовището се насочи към незащитения младеж. Човката му се отвори, големи кълба оранжев пламък, примесен с дим, се стрелнаха към него, за да го погълнат. От страх за момчето Гарион се хвана за сърцето и изтича напред, вдигнал меч си. Ала докато тичаше към огромния звяр, усети някакво раздвижване – то очевидно се дължеше на магия, която беше направила леля Поул. Ерионд изчезна, защото тя го беше преместила на безопасно място.

Цялата местност потрепера, когато драконът се удари в земята. Звярът изрева объркано и поляната се изпълни с червената светлина от пламъците, изхвърлени през ноздрите му. Беше огромен. Полусвитите му, покрити с люспи криле се издигаха над туловището му по-високо от къща. Плющящата му опашка беше по-дебела от тялото на кон, а извитата му, пълна със зъби човка беше ужасяваща. Непоносимо зловоние изпълваше поляната всеки път, когато от устата на чудовището излизаха кълба пламък. На светлината на огъня Гарион ясно виждаше продълговатите му жълти очи. След думите на Белгарат кралят на Рива очакваше да

види глупав поглед, но горящите очи, които претърсваха поляната, бяха внимателни и излъчваха напрежение и плашеща алчност.

В същия миг Дурник и Тот нападнаха звяра – Дурник със своята брадва и Тот с острия си нож – и започнаха методично да ги забиват в гърчещата се опашка на дракона. Чудовището издаде остър писък, избулва огнено кълбо и започна да рови с ноктите си подгизналата горска почва.

– Внимавайте! – изкрещя Силк. – Обръща се!

Драконът се завъртя тронаво. Крилата изплюяха във въздуха, ноктите хвърляха големи буци пръст, но Дурник и Тот вече се бяха скрили между дърветата. Докато чудовището оглеждаше поляната с горящите си очи, Силк пъргаво изскочи от задната му страна и заби късия си меч с широко острие в основата на огромната опашка. Докато звярът се обръщаше, клатушкайки се на всички страни, пъргавият драснианец избяга на безопасно място в гората.

И изведнъж Ерионд пак се появи на поляната. По лицето му нямаше и следа от страх, изражението му беше сериозно. Той излезе от дърветата и се насочи право към разбеснелия се звяр.

– Защо правиш това? – попита той спокойно. – Знаеш, че не е дошло времето, нито се намираме на подходящото място.

Драконът сякаш се отдръпна, когато чу гласа на младия мъж, и огнените му очи станаха предпазливи.

– Не можеш да избегнеш това, което ще се случи – продължи сериозно младежът. – Никой от нас не може – и ти не можеш да го промениш, като постъпваш толкова прибързано. По-добре си върви. Ние наистина не искаме да те нараним.

Драконът се поколеба и Гарион усети, че чудовището е не само объркано, но и уплашено. Стори му се, че то някак се сви. С гневен рев огнената му паст изпусна огромна струя огън да погълне Ерионд, който не направи никакво усилие да се спаси.

Всеки нерв в тялото на Гарион му подсказваше, че трябва да се притече на помощ на младия си приятел, но той откри, че не може да помръдне. Стоеше и държеше меча си, скован от безпомощност.

Огненото кълбо премина по поляната и от него пак се появи Ерионд – недокоснат от пламъците. Лицето му изразяваше съжаление и тъврдост.

– Надявах се, че няма да ни се наложи да правим това – обърна се той към дракона. – Знаеш, че не ни оставяш голям избор. – Младежът въздъхна. – Добре, Белгарион, прогони я, но моля те, не я наранявай

много.

С някаква необикновена възбуда, сякаш тези думи бяха премахнали всичко, което го задържаше, Гарион се втурна към дракона. Острието на меча изведнъж заблестя и той започна да нанася многобройни удари върху незащитения гръб и опашката на чудовището. Ужасна миризма на изгоряла плът изпълни поляната, драконът изрева от болка и замахна с огромната си опашка. За да се предпази от тежкия ѝ замах, а не поради някакво съзнателно усилие да нарани звяра, Гарион я удари силно с меча на Желязната хватка. Острият метал премина без усилие през люспите, плътта и костите и с лекота отрязва четири стъпки от гърчещия се край на опашката.

Ревът, който излезе от човката на дракона, разтърси всичко, дим и огън се издигнаха към небето. От раната бликна силна струя кръв и оплиска лицето на Гарион, заслепявайки го за момент.

– Гарион! – извика Поулгара. – Пази се!

Той обърса топлата кръв от очите си. Драконът се обърна с изумителна бързина, ноктите му заровиха земята, крилете му изплюяха. Кълбото на Алдур изведнъж избухна в пламъци, синият му огън запълзя по меча и засъска и задимя, докато изгаряше полепналата кръв, зацапала острието. Драконът се отдръпна, прогонен от сиянието на нажеженото до бяло острие. Гарион вдигна меча и чудовището отстъпи още една крачка.

Беше се уплашило! Поради някаква причина синият пламък на Кълбото му внушаваше страх! Драконът ревеше и се опитваше отчаяно да се защити, изпускайки огнени кълба, отстъпваше назад, като пръскаше поляната с кръвта, струяща от опашката му. Беше ясно, че в светлината на Кълбото има нещо, което не може да понася. Изпълнен с дива възбуда, Гарион вдигна меча си и от върха му изригна сноп изгарящ огън. Той започна да нанася удари с този лъч по звяра. Чуваше пращящо съскане, когато огънят докоснеше крилете или раменете му. Накрая драконът се обърна с агонизиращ крясък и побягна, пляскайки отчаяно с огромните си криле.

Чудовището скочи тромаво във въздуха и започна да маха с криле, за да повдигне огромното си туловище. Счупи най-горните клони на елите в края на поляната, нададе страшен рев и отлетя на югоизток, като изпълни мрачното небе с огнени кълба и остави зад себе си кървава диря.

Приятелите гледаха как огромният звяр изчезва в нощното небе.

Пробледнялата Поулгара излезе на поляната, отиде до Ерионд и

едва чуто попита:

– Защо го направи?

– Кое, Поулгара? – отвърна той объркано.

Тя положи видими усилия да се овладее.

– За теб думата „опасност“ има ли някакво значение?

– Имаш предвид дракона? О, не беше чак толкова опасен.

– Чудовището те обви в огън от глава до пети, Ерионд – отбеляза

Силк.

– А, това ли? – усмихна се Ерионд. – Но този огън не беше истински. – Той погледна останалите и попита изненадано: – Не знаехте ли? Това беше само илюзия. Злото винаги е просто илюзия. Съжалявам, ако сте се разтревожили, но нямах време, за да ви обясня.

Лея Поул се взря за момент в него, след това обърна поглед към Гарион, който все още държеше излъчващия пламък меч.

– А ти, ти... И двамата... – огорчено каза тя. – И двамата! Няма да го понеса – не и двамата!

Дурник я погледна сериозно, подаде бравата си на гиганта Тот, пристъпи към съпругата си, прегърна я и каза:

– Успокой се.

За момент тя остана неподвижна, после зарови лице в рамото му.

– Ела, Поул – каза той утешително и я поведе нежно към заслона. – Всичко ще се оправи.

3.

Гарион не можа да заспи пак. Лежеше под одеялата си до Се'Недра и отново и отново преживяваше срещата с дракона. Едва към края на нощта се успокои достатъчно, за да обмисли една идея, която му беше хрумнала по средата на битката. Той й се беше насладил. Беше се насладил на битка, от която трябваше да се ужаси. Колкото повече мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че това не се случва за пръв път. Още от ранното му детство тази дива възбуда го изпълваше всеки път когато беше застрашен от опасност.

Подчинението на здравия разум, както изискваше сендарското му възпитание, му казваше, че ентузиазмът му да влиза в конфликти и да приема опасностите вероятно е издънка от наследството му от алорните и може да му донесе беди. Той трябваше да се стреми да я държи под контрол, но дълбоко в душата си знаеше, че няма да го направи. Най-

накрая откри отговора на мъчителния въпрос „защо точно аз?“, който си беше задавал толкова често. Той без съмнение беше избран за тези ужасяващи и страховити задачи, защото те чудесно му подходяха.

– Аз се занимавам с това – измърмори Гарион. – Винаги, когато се случи нещо толкова опасно, че никой нормален човек дори няма да си помисли да го оправи, те изпращат някой да ме повика.

– Какво каза, Гарион? – прошепна сънено Се'Недра.

– Нищо, скъпа – отвърна той. – Просто мислех на глас. Заспивай.

– Ммм – прозя се Се'Недра и се сгуши по-близо до него; ноздрите му се изпълниха с аромата на косата ѝ.

Зората запълзя бавно под мокрите клони на гората. Постоянният слаб дъжд се смесваше с утринната мъгла и образуваше влажен сив облак, който обгръщаше тъмните стволоче на елите и смърчочете.

Гарион се събуди и видя неясните фигури на Дурник и Тот – двама-та стояха тихо до студеното огнище пред заслона. Той се измъкна от одеялата внимателно, за да не събуди спящата си съпруга, обу овлажнелите си ботуши, изправи се, уви се в наметалото си, излезе изпод платнището и се присъедини към тях.

– Още вали – отбеляза той с онзи тих глас, който хората използват, ако станат преди да е изгряло слънцето.

Дурник кимна.

– По това време на годината вероятно цяла седмица няма да се появи вятър. – Той отвори кожената кесия, която висеше на бедрото му, и извади прахан. – Смятам, че ще е по-добре ако запалим огън.

Тот, огромен и тих, отиде до заслона, взе два мяха и тръгна по стръмния склон към извора. Въпреки огромните си размери, той почти не вдигаше шум, докато се движеше между обвитите от мъгла храсти.

Дурник застана на колене до огнището и натрупа сухи съчки в центъра му. След това постави праханта до клечките и извади кремъка и огнивото си.

– Леля Поул още ли спи? – попита Гарион.

– Почива си. Казва, че е много приятно да се излежаваш в топлото легло, докато някой друг запали огъня – усмихна се нежно Дурник.

Гарион също се усмихна.

– Вероятно е така, защото през всичките тези години тя обикновено ставаше първа. – Той направи пауза. – Още ли се сърди заради снощи?

– О – рече Дурник и си наведе над огнището, за да удари кремъка с огнивото. – Мисля, че вече се е успокоила. – Огнивото изчатка в кремъка и дъжд от светли, бавно угасващи искри се разпръсна в огнището.

Една падна в праханта и ковачът започна да духа слабо, докато в центъра не се появи малко езиче оранжев пламък. Тогава той премести внимателно праханта под съчките и огънят се увеличи със сухо прашене.

– Ето, готови сме – каза той, загаси пламъка върху праханта и я прибра в кожената кесия заедно с огнивото и кремъка.

Гарион коленичи до него, и започна да чупи един сух клон на по-малки парчета.

– Беше много смел снощи, Гарион – каза Дурник.

– Смятам, че тази дума означава „луд“ – отвърна кисело Гарион. – Някой със здрав разум би ли се опитал да направи такова нещо? Бедата е, че обикновено попадам в центъра на битката преди да си помисля какви опасности крие. Понякога се чудя дали дядо не е прав. Може би леля Поул наистина ме е изпуснала да падна върху главата си, когато съм бил бебе.

Дурник се изсмя тихо.

– Съмнявам се. Тя е много внимателна с деца и с чупливи неща.

Сложиха още дърва в огнището, докато пламъкът не запраця жинерадостно, и Гарион стана. Светлината на огъня се отразяваше от мъглата като нежен червеникав блясък, в който имаше нещо неясно и нереално. Сякаш, без да осъзнават, през нощта бяха пресекли границите на реалния свят и бяха влезли в царството на магиите и вълшебствата.

Когато Тот се върна от извора, Поулгара излезе от заслона, решейки дългата си тъмна коса. Поради някаква причина единственият ѝ бял кичур, който се намираще над лявата ѝ вежда, тази сутрин изглеждаше още по-бял.

– Много хубав огън, скъпи – каза тя и целуна съпруга си.

После погледна Гарион и попита:

– Добре ли си?

– Какво? А, да, добре съм.

– И нямаш наранявания, синини или опърлени места, които може да си пропуснал снощи?

– Не. Изглежда, че се отървах без драскотина. – Той се поколеба. – Наистина ли беше толкова разтревожена, лельо Поул – имам предвид заради Ерионд и мен?

– Да, Гарион. Наистина – но това беше снощи. Какво искате да закусвате тази сутрин?

Малко по-късно дойде Силк и приклепна до огъня. Ръцете му бяха протегнати към пламъците, а подозрителният му поглед беше прикован в бълбукащото гърне, което леля Поул беше поставила на плоския

камък до огнището.

– Каша? – попита той. – Пак ли?

– Овесена – конкретизира леля Поул, докато разбъркваше съдържанието на гърнето с дървена лъжица с дълга дръжка.

– Все тая, Поулгара.

– Овесената кашата е най-хубавата.

– Ама пак си е каша.

Тя го погледна и повдигна вежда.

– Каж ми, принц Келдар, защо си толкова недоволен сутрин?

– Защото ненавиждам утрините. Единствената причина, поради която съществуват, а да разделят нощта и следобед.

– Може би едно от моите ободрителни питиета ще оправи настроението ти.

Очите му станаха предпазливи.

– Не. Въпреки това ти благодаря, Поулгара. Сега наистина съм съвсем буден и се чувствам много по-добре.

– Радвам се за теб. Сега би ли се преместил малко встрани, защото тази част от огнището ще ми трябва за бекона?

– Както кажеш. – Той стана и бързо отиде в заслона.

Белгарат, който се излежаваше върху одеялата си, погледна дребния мъж с развеселено изражение.

– За интелигентен човек си доста склонен да правиш глупави грешки – каза той. – Досега трябваше да си се научил да не дразниш Поулгара, докато готви.

Силк изсумтя и взе изяденото си от молци наметало.

– Смятам да отида да нагледам конете – каза той. – Искаш ли да дойдеш с мен?

Белгарат хвърли изпитателен поглед към бързо намаляващата купчина дърва на Поулгара и каза:

– Ще дойда.

– И аз ще дойда с вас – рече Гарион. – Схванал съм се и искам да се раздвижа. Мисля, че тази нощ спях върху един пън. – Той преметна колана, на който висеше мечът му, и ги последва.

– Някак си е трудно да се повярва, че това се случи наистина, нали? – измърмори Силк, когато излязоха на поляната. – Говоря за дракона. Сега, когато е ден, всичко изглежда толкова безинтересно.

– Не съвсем – отвърна Гарион и посочи люспестото парче от опашката на дракона, което лежеше в другия край на поляната. Краят му все още помръдваше.

Силк кимна.

– Човек обикновено не се натъква на такива неща по време на небрежните си сутрешни разходки. – Той погледна Белгарат. – Има ли вероятност да ни нападне отново? Това ще се окаже много неспокойно пътуване, ако трябва да поглеждаме назад на всяка крачка от пътя. Тя откъстителна ли е?

– Какво имаш предвид? – попита старият вълшебник.

– Е, Гарион в известен смисъл ѝ отрязва опашката в края на краищата. Смяташ ли, че тя ще го приеме лично?

– Обикновено не става така – отвърна Белгарат. – В действителност тя няма чак толкова мозък. – Той се начумери замислено. – Това, което ме тревожи, е, че в цялата среща имаше нещо погрешно.

– Самата идея за такава среща е погрешна – каза Силк и потръпна.

Белгарат поклати глава.

– Не говоря за това. Не съм сигурен дали си въобразявам, или не, но ми се струва, че тя специално беше дошла заради един от нас.

– Ерионд ли? – предположи Гарион.

– Струва ми се, че е така. Но когато го откри, сякаш се уплаши от него. Какво ли имаше предвид, когато ѝ каза тези особени думи?

– Кой знае? – повдигна рамене Силк. – Той винаги е бил странно момче. Не мисля, че живее в същия свят като нас.

– Но защо ли драконът беше толкова уплашен от меч на Гарион?

– Този меч може да уплаши цели армии, Белгарат. Самият огън е доста страшен.

– Тя обича огъня, Силк. Виждал съм да става кротка и послушна само за да види горяща плевня. Веднъж летя цяла седмица, за да наблюдава с широко отворени очи един горски пожар. Някои неща от миналата нощ продължават да ме тревожат.

Ерионд излезе от гъсталака, където бяха завързани конете – крачеше внимателно покрай капещите храсти.

– Как са? – попита Гарион.

– Конете ли? Добре са, Белгарион. Готова ли е вече закуската?

– Ако искаш, можеш да я наречеш и така – изсумтя Силк.

– Поулгара наистина е много добра готвачка, Келдар – увери го сериозно Ерионд.

– Дори и най-добрият готвач не може да направи много от овесена каша.

Очите на Ерионд светнаха.

– Овесена каша? Обичам овесена каша.

Силк го изгледа продължително, след което обърна погледа си към Гарион.

– Виждаш ли колко лесно могат да бъдат подкупени младите? – отбеляза той. – Съвсем слабо им подскази, че има питателна храна, и те се разтапят от щастие. – Той отпусна раменете си и каза мрачно: – Добре. Хайде да се връщаме и да приключим с това.

След закуска вдигнаха лагера и тръгнаха през слабия дъжд, който падаше от плачещото небе. Към обед достигнаха широка около половин миля ивица земя, където дърветата бяха изсечени. Там растяха храсти и на места можеха да се видят пънове. В центъра и лежеше широкият кален път.

– Главният път от Мурос – каза Силк с известно задоволство.

– Защо са изсекли дърветата? – попита Ерионд.

– За да не могат да се правят засади.

Излязоха изпод капещите дървета, пресякоха обраслата с бурени ливада и стигнаха до калния път.

– Сега ще може да вървим по-бързо – каза Белгарат и смуши коня си.

Няколко часа яздеха на юг в постоянен лек галоп. Излязоха от обраслите с гори склонове и дърветата се смениха с хълмисти пасища. Когато се изкачиха на върха на един хълм и спряха за малко, за да дадат кратка почивка на задъханите коне, видяха на север тъмната граница на Арендската гора. Недалеч пред тях се издигаше мрачен мимбратски замък със сиви стени – беше надвиснал над пасищата, намиращи се под него. Се'Недра се взря в крепостта, която сякаш излъчваше постоянна предпазливост и подозрение, така характерни за елита на арендското общество, и въздъхна.

– Добре ли си? – попита я Гарион, изпълнен със страх, че тази въздишка може да означава, че мрачната меланхолия, от която наскоро се беше отърсила, се завръща.

– Има нещо много печално в Арендия – отвърна тя. – Какво е постигнато през всичките тези хиляди години на омраза и тъга? Дори този замък изглежда, сякаш плаче.

– Това е заради дъжда, Се'Недра – каза той внимателно.

– Не – въздъхна отново тя. – Има нещо повече.

Пътят от Мурос приличаше на жълта кална резка, прокарана през обраслите с почерняла трева полета. През следващите няколко дни те яздеха покрай големи мимбратски замъци и през мръсни села със сламени покриви. Безнадеждните изражения на крепостните селяни

показваха, че животът им протича в мизерия и отчаяние. Всяка нощ спираха в долнопробните бедняшки странноприемници, които воняха на развалена храна и мръсни тела.

На четвъртия ден от върха на един хълм видяха ярко петно – Големия арендски панаир. Той се намираше на мястото, където се пресичаха главният път от Мурос и Големият западен път. Палатките и павилионите бяха безчет – ярко изобилие от синьо, червено и жълто под плачещото небе. Впряговете, които влизаха и излизаха от този голям търговски център, пълзяха през равнината като мравки.

Силк бутна назад орфаната си шапка и каза:

– Може би ще е по-добре, ако отида да огледам преди да влезем всички. Известно време не сме се срещали с други хора и няма да е излишно да разберем предварително какво става.

– Добре – съгласи се Белгарат. – Но без кражби.

– Кражби?

– Знаеш какво имам предвид, Силк. Дръж инстинктите си под контрол.

– Трябва да ми имаш доверие, Белгарат.

– Не и ако мога да го избегна.

Силк се засмя и удари с пети хълбоците на коня. Останалите продължиха бавно надолу, докато Силк галопираше към вечния град, построен от палатки за временно пребиваване, който тънеше в море от тиня. Когато наближиха панаира, Гарион чу изпълващата въздуха какофония – непоносима врява, предизвикана от гласове, които крещяха едновременно. Имаше и безброй миризми – на подправки и храна, на редки парфюми и на коне.

Белгарат дръпна юздите на коня си и каза:

– Да почакаме Силк. Не искам да се забърквам в неприятности.

След около час Силк се върна. Лицето му беше сериозно.

– Смятам, че трябва да се приближим внимателно – каза той.

– Какво има? – попита Белгарат.

– Натъкнах се на Делвор – отвърна Силк – и той ми каза, че един ангаракски търговец питал за нас.

– В такъв случай може би просто трябва да заобиколим панаира – предложи Дурник.

Силк поклати глава.

– Смятам, че трябва да научим повече подробности за този любопитен ангарак. Делвор предложи да ни настани в своите палатки за ден-два. Но не е лоша идея да заобиколим панаира и да влезем от южната

страна. Можем да се присъединим към някой от керваните, които идват от Тол Хонет. По този начин няма да бием на очи.

Белгарат обмисли предложението, хвърляйки коси погледи към дъждовното небе, и накрая каза:

– Добре. Не искам да губим време, но няма да съм доволен, ако някой ни следи. Да отидем и да разберем какво може да ни каже Делвор.

Направиха голям полукръг и достигнаха калните коловози на Големия западен път на около миля южно от панаира. Половин дузина толнедрански търговци, загърнати в богатите си наметала, язدهа начело на дълъг керван от скърцащи каруци и Гарион и приятелите му се присъединиха незабелязано към края на колоната. Смрачаващото се небе извествяваше, че приближава скучна дъждовна вечер.

Тесните проходи между палатките кипяха от търговци, дошли от всички краища на света. Дълбоката до глезените рядка кал пльокаше под копитата на стотици коне и краката на ярко облечените търговци. Всички викаха, крещяха и се пазаряха, без да обръщат внимание на калта и дъжда. От двете страни на отворените отпред палатки и павилиони бяха окачени факли и фенери. Съкровища, чиято стойност не можеше да бъде пресметната, стояха в съмнителна близост с бакърени котлета и евтини калаени чинии.

– Оттук – каза Силк и зави. – Палатките на Делвор са на неколкостотин метра по-нататък.

– Кой е Делвор? – попита Се'Недра Гарион, докато минаваха покрай някаква шумна таверна.

– Един от приятелите на Силк. Срегнахме го последния път, когато бяхме тук. Смятам, че работи за драснианското разузнаване.

Тя се намуси.

– Не работят ли всички драснианци към разузнаването?

– Вероятно – съгласи се той и се засмя.

Делвор ги чакаше пред павилиона си, който беше боядисан на бели и сини ленти. Приятелят на Силк се беше променил съвсем малко през годините, откакто Гарион го беше видял за последен път. Беше плешив като яйце и изразът му беше хитър и циничен както преди. Носеше обшитото с кожа наметало и плешивата му глава светеше с влажен блясък в дъжда.

– Слугите ми ще се погрижат за конете ви – каза им той, когато слязоха от седлата. – Хайде, влизайте по-бързо преди да ви видят твърде много хора.

Те го последваха в топлия, добре осветен павилион и той завърза

внимателно платнището, което служеше за врата. Вътре бе почти толкова удобно, колкото в добре подредена къща. Имаше столове и дивани, а върху една голяма полирана маса беше сервирана прекрасна вечеря. По пода и стените имаше сини килими, на висящи от тавана вериги бяха окачени лампи и във всеки ъгъл беше поставен железен мангал, пълен с искрящи въглини. Всички слуги на Делвор бяха облечени в тъмни ливреи. Без да кажат дума, те взеха капещите наметала на Гарион и приятелите му и ги отнесоха в съседната палатка през един направен от платнища проход.

– Моля – каза Делвор учтиво, – седнете. Поръчайте да ви приготвят вечеря.

Когато всички седнаха около масата, Силк се огледа и каза:

– Богато обзавеждане.

Делвор повдигна рамене.

– Малко обмисляне и много пари. Не е задължително палатката да е неудобна.

– И може да се премества – добави Силк. – Ако се наложи да напуснеш бързо, можеш да я сгънеш и да я вземеш със себе си. Това е невъзможно, ако имаш къща.

– Прав си – рече с мек глас Делвор. – Моля, хранете се, приятели. Зная какви квартири и храна предлагат гостилниците в Арендия.

Вечерята беше толкова вкусна, че беше достойна за трапезата на някой благородник. В един сребърен поднос имаше купчина димящи пържоли, варен лук, грах и моркови плуваха в изтънчен сос със сирене. Хлябът беше бял, от най-добро качество, все още горещ, защото токущо беше излязъл от фурната, имаше и голям избор от отлични вина.

– Изглежда, готвачът ти е много талантлив, Делвор – забеляза Поулгара.

– Благодаря, милейди – отговори той. – Струва ми няколко дузини златни монети повече на година и нравът му е лош, но смятам, че си заслужава разходите и ядовете.

– Какво знаеш за онзи любопитен ангаракски търговец? – попита Белгарат и си взе втора пържола.

– Дойде на панаира преди два дни с половин дузина слуги, но нямаше товарни коне или каруци. Изглежда, че конете бяха уморени от препускане, сякаш той и хората му са бързали да пристигнат. Откакто дойдоха, не е продал нищо. Той и хората му прекарват цялото си време, като задават въпроси.

– Специално за нас ли питат?

– Не казват имена, древни, но начинът по който те описаха, не остави никакво съмнение у мен. Той предлага пари, за да получи информация – доста пари.

– Що за ангарак е той?

– Твърди, че бил надрак, но ако той е надрак, аз съм тул. Мисля, че е от Малореа. Той е среден на ръст и телосложение, гладко избръснат е и носи тъмни дрехи. Единственото необикновено в него са очите. Те изглеждат съвсем бели – с изключение на зениците. Просто нямат никакво оцветяване.

Лея Поул повдигна бързо глава и попита:

– Слепец?

– Слепец? Не мисля. Изглежда, че вижда къде върви. Защо питате, милейди?

– Това, което описа, е резултат от много рядка болест – отговори тя. – Повечето хора, които страдат от нея, са слепи.

– Ако искаме да напуснем панаира, без той да върви на десет минути след нас, ще трябва да намерим нещо, което да отвлече вниманието му и да го забави – каза Силк и погледна приятеля си. – Предполагам, че все още ти се намират от онези оловни монети, които скри в палатката на мургите последния път, когато бяхме тук.

– Боя се, че не, Силк. Трябваше да мина през митницата, когато пресичах толнедранската граница. Нямах да е добре митничарите да открият подобно нещо в товара ми. Затова ги зарових под едно дърво.

– Оловни монети? – попита Се'Недра объркано. – Какво можеш да си купиш с монети, които са направени от олово?

– Те са позлатени, ваше величество – поясни Делвор. – И приличат досущ на толнедранските златни монети.

Лицето на Се'Недра внезапно побледня.

– Това е ужасно! – възкликна тя възмутено.

Изречението на Делвор показа объркването му, породено от бурната ѝ реакция.

– Нейно величество е толнедранка, Делвор – напомни му Силк. – Толнедранците мразят фалшивите монети от дъното на душата си. Мисля, че е свързано с религията им.

– Не намирам това за много забавно, принц Келдар – отвърна Се'Недра раздразнено.

Разговорът продължи до късно, защото в палатката беше топло и всички бяха сити. След това Делвор ги отведе в съседната палатка, която беше разделена на стаи за спане. Гарион заспа веднага щом главата

му докосна възглавницата, и когато на следващата сутрин се събуди, се чувстваше освежен и отпочинал. Облече се тихо, за да не събуди Се'Недра, и отиде в централния павилион.

Силк и Делвор седяха до масата и разговаряха тихо.

– В Арендия има голямо раздвижване – разказваше Делвор. – Новината за похода срещу култа на Мечката разпали кръвта на буйните младежи, както на мимбратите, така и на астурианците. Мисълта, че някъде е имало битка и те не са били поканени, изпълва младите арендци с болка.

– Това не е нищо ново – каза Силк. – Добро утро, Гарион.

– Добро утро, господа – отвърна учтиво Гарион и седна до тях.

– Добро утро, ваше величество – поздрави го и Делвор, след което се обърна към Силк и продължи: – Това, което тревожи всички повече от обичайните караници между младите благородници, е обхваналото крепостните селяни вълнение.

Гарион си спомни мизерните коптори в селата, през които бяха преминали. По лицата на обитателите им се четеше безнадеждност.

– Те имат достатъчно причини да са недоволни, не смяташ ли? – попита той.

– Аз съм първият, който ще се съгласи с това, ваше величество – каза Делвор. – Това не е първият път, когато се случва подобно нещо. Сега е доста по-сериозно. Властите са открили тайни складове с оръжия – при това доста добри. Крепостен селянин с вила не може да окаже голяма съпротива на въоръжен мимбратски рицар, обаче селянин с арбалет е нещо съвсем различно. Досега са станали няколко инцидента – но са били потушени.

– Откъде са получили такива оръжия? – попита Гарион. – Та те нямат достатъчно пари и да се нахранят. Как са могли да си позволят да си купят арбалети?

– Някой ги внася – обясни Делвор. – Засега не можем да посочим точно източника. Но е очевидно, че някой иска да създаде работа на арендските благородници. Те ще са твърде заети вкъщи, за да се включат в нещо, което се намира извън страната.

– Може би Кал Закат? – предположи Силк.

– Твърде вероятно – съгласи се Делвор. – Няма никакво съмнение, че императорът на Малореа има амбиции да завладее света. Безредиците в западните кралства ще бъдат неговият най-добър съюзник, ако реши да се насочи с армиите си на север, след като най-накрая убие крал Ургит.

– Само това ми трябва – изпъшка Гарион. – Още едно нещо, за което да се безпокоя.

Когато другите се присъединиха към тях, слугите на Делвор донесоха огромна закуска. Имаше цели подноси с варени яйца, купчини бекон и наденици, чиния след чиния с плодове и вкусни пасти.

– Това наричам аз закуска – отбеляза Силк доволно.

Поулгара го погледна хладно и каза:

– Продължавай, принц Келдар. Сигурна съм, че имаш голям брой интересни забележки.

– Но как бих могъл да опиша прекрасната каша, която ни предлагаш всяка сутрин, скъпа лейди? – попита той с преувеличена невинност.

– Няма да я описваш, ако си загрижен за здравето си – рече Се'Недра със сладък глас.

Един от слугите влезе в палатката и обидено каза:

– Дошъл е един много неприятен, мръсен човек, Делвор. Говори мръсотии и настоява да влезе. Да го прогоним?

– О, това сигурно е Белдин – рече Поулгара.

– Познавате ли го? – Делвор изглеждаше изненадан.

– Познавам го от дете – отвърна тя. – Той наистина не е толкова лош, колкото изглежда, но първо трябва да свикнеш с него. – Тя се намръщи. – Вероятно ще трябва да му позволиш да влезе. Той може да е ужасно неприятен, когато го дразнят.

– Белгарат – измърмори Белдин, като грубо изблъска протестиращия слуга от вратата. – Това ли е цялото разстояние, което си извървял? Мислех, че вече си в Тол Хонет.

– Трябваше да спрем в Пролгу, за да се срещнем с горима – отвърна Белгарат кротко.

– Това не е посещение при приятели, дръвнико – отвърна заядливо Белдин. Дребният гърбав човек беше мръсен както винаги. Мокрите парцали, които използваше като дрехи, бяха привързани тук-там към тялото му с прогнили въжета. Косата му беше сплъстена и пълна с клонки и слама. Той пристъпи тежко с кривите си крака към масата и си взе една наденица.

– Моля те, опитай се да бъдеш учтив, чичо – каза леля Поул.

– Защо? – Той посочи малкото гърне по средата на масата. – Какво има вътре?

– Конфитюр – отговори Делвор малко изплашено.

– Интересно – каза Белдин. После бръкна с мръсната си ръка в гърнето, извади я и я облиза. – Не е зле.

- Точно до теб има хляб – остро каза леля Поул.
- Не обичам хляб – изсумтя той и си избърса ръката в дрехите.
- Успя ли да настигнеш Харакан? – попита го Белгарат.

Белдин отговори с няколко ругатни, които накараха Се'Недра да пребледнее.

– Отново ми се изплъзна. Нямам достатъчно време да го преследвам, затова ще се лиша от удоволствието да го разцепа на две. – Той пак бръкна в сладкото.

– Ако се натъкнем на следите му, ще се погрижим за това вместо теб – обади се Силк.

– Той е магьосник, Келдар. Ако се изправите срещу него, ще ви изкорми и ще окачи червата ви върху някоя ограда. Аз бих оставил Гарион да се оправя с него.

Белдин остави празното гърне от конфитюр и се оригна.

– Мога ли да ви предложа още нещо? – попита Делвор.

– Не, но все пак ти благодаря. Нахраних се добре. – Той отново се обърна към Белгарат. – Смятате ли да стигнете до Тол Хонет преди да настъпи лятото?

– Ние не изоставяме толкова много, Белдин – запротестира Белгарат.

Белдин изпръхтя пренебрежително, после каза:

– Наблюдавай пътя на юг. Един малореанец задава въпроси за теб и другите. Наема хора по целия Западен път.

Белгарат го погледна остро.

– Можеш ли да ми кажеш някакво име?

– Той използва няколко. Това, което употребява най-често е Нарадас.

– Имаш ли представа как изглежда? – попита Силк.

– Всичко, което успях да науча за него е, че има особени очи. Целите те бели.

– Да – рече Делвор. – Да, да, да.

– Какво трябва да означава това? – поинтересува са Белдин.

– Човекът с белите очи е тук на панаира. И задава въпроси.

– Това прави всичко много по-лесно. Наеми някой, който да забие нож в гърба му.

Белгарат поклати глава.

– Легионерите, които охраняват панаира, стават подозрителни, когато започнат да се появяват трупове без никакво обяснение.

Белдин повдигна рамене.

– Удари го с нещо по главата и го отнеси на няколко мили в равнината. Прережи му гърлото и го изхвърли в някоя дупка. Вероятно няма да го открият до пролетта. – Той погледна Поулгара и грозното му лице се изкриви в лукава усмивка. – Ако продължаваш да гризеш тази паста, момиче, ще надобелееш. Вече си доста закръгленка.

– Закръгленка?

– Няма нищо, Поул. Някои мъже харесват жени с дебели дупета.

– Защо не избършеш конфитюра от брадичката си, чичо?

– Пазя си го за обяд. – Той се почеса под мишницата.

– Пак ли въшки? – попита го хладно тя.

– Случва се. Нямам нищо против няколко въшки. Те са по-добра компания от повечето хора, които познавам.

– Къде отиваш сега? – поинтересува се Белгарат.

– Пак в Малореа. Искам да се поровя известно време около Даршива и да разбере какво мога да науча за Зандрамас.

Делвор хвърли несигурен поглед към изцапания дребен човек и попита:

– Веднага ли смятате да тръгнете, учителю Белдин?

– Защо?

– Бих желал да разменим няколко думи насаме, ако имате достатъчно време.

– Тайни, Делвор? – рече Силк.

– Не истински, стари приятелю. Една идея се върти в главата ми, но искам да я развия малко по-добре преди да я разкрия пред вас. – Той отново се обърна към гърбавия мъж. – Защо да не се разходим, учителю Белдин? Измислих нещо, което може да ви хареса и няма да отнеме много време.

Погледът на Белдин излъчваше любопитство.

– Добре – съгласи се той и двамата излязоха в дъждовната утрин.

– Защо го прави? – попита Гарион Силк.

– Това е лош навик, който Делвор придоби в Академията. Обича да измисля хитри номера без никакво предупреждение. По този начин може след това да седи и да се наслаждава на възхищението, което изпитват останалите. – Дребният мъж погледна към масата. – Смятам, че мога да изям още малко наденица – рече той. – И още няколко яйца. До Тол Хонет има много път и искам да имам защита срещу овесената каша.

Поулгара погледна Се'Недра.

– Забелязала ли си, че когато някои хора открият идея, която им се струва забавна, я повтарят до безкрай и отегчават всички останали до

сълзи?

Се'Недра погледна Силк и в очите ѝ заблестя лукав пламък.

– Забелязала съм, лейди Поулгара. Смяташ ли, че това е резултат от ограничено въображение?

– Сигурна съм, че има нещо общо с това, скъпа. – Леля Поул погледна Силк и се засмя ведро. – Искаш ли да продължим играта, Келдар?

– А, не, Поулгара. Не.

Малко преди обяд Делвор и Белдиц се върнаха доволно усмихнати.

– Наистина майсторско изпълнение, учителю Белдин – каза Делвор, когато влязоха.

– Детска игра – повдигна пренебрежително рамене Белдин. – Хората неизбежно смятат, че деформираното тяло крие изкривено съзнание. Използвал съм това предимство много пъти.

– Няма ли най-накрая да ни кажете за какво става дума? – попита Силк.

– Нямаше усложнения, Силк – каза Делвор. – Можете да тръгнете, без да се тревожите заради онзи любопитен малореанец.

– Какво?

– Нали той се опитваше да купи информация. – Делвор сви рамене. – Е, ние му я продадохме и той тръгна в пълен галоп.

– Каква информация му продадохте?

– Стана така – почна Белдин и се приведе още повече, преувеличавайки, колкото може деформацията на тялото си. Лицето му се отпусна като на малоумен. – Прощавайте, ваша милост – каза той с писклив глас и се поклони раболепно. – Чух, че искате да откриете някакви страници и ще платите, за да разберете къде са. Аз видях хората, които търсите, и мога да ви кажа къде са – ако ми дадете достатъчно пари. Колко ще платите?

Делвор се засмя възторжено.

– Нарядас го прие за чиста монета. Аз заведох учителя Белдин при него и му казах, че съм намерил човек, който знае нещо за търсените от него хора. Споразумяхме се за цената и тогава учителят го избудалка.

– По кой път го изпратихте? – попита Силк.

– На север. – Белдин сви рамене. – Казах му, че съм ви видял, докато сте лагерували край пътя в арендската гора – и че един от членовете на групата ви се е разболял и сте спрели, докато възстанови здравето си.

– И той не заподозря нищо? – попита Силк.

Делвор поклати глава.

– Това, което кара хората да заподозрат нещо, е помощ, която идва

без причина. Аз накарах Нарадас да повярва, че съм искрен. Измамих ужасно учителя Белдин. Нарадас му даде няколко сребърни монети за информацията му. Обаче моята цена беше много по-висока.

– Брилянтно! – измърмори Силк с възхищение.

– Въпреки това има нещо, което трябва да знаете за Белите очи – каза Белдин на Белгарат. – Той е малореански грolim. Не го изучих твърде добре, защото не исках да усети какво правя, но разбрах това. Той има голяма сила, така че се пазете от него.

– Не разбра ли за кого работи? – Белдин поклати глава.

– Отдръпнах се веднага щом научих какъв е. – Лицето на гърбавия магьосник стана мрачно. – Бъдете внимателни с него. Много е опасен.

Изражението на Белгарат стана неумолимо.

– Аз също съм опасен, Белдин – отвърна той.

– Знам, но има някои неща, които не би направил. Нарадас не изпитва подобни задръжки.

4.

През следващите няколко дни продължиха на юг. Студеният вятър превиваше побелялата от зимния студ трева от двете страни на пътя, а морето бе набраздено от големи плавни вълни. Минаха през някакво село, цялото потънало в кал – от кал бяха направени и къщите. Бедните крепостни селяни стискаха зъби, за да издържат още една зима. Съвсем рядко виждаха постройки от камък, в които живееха гордите мимбратски барони, наблюдаващи бдително границите със своите съседи.

Големият западен път, както всички пътища, които изграждаха крупната пътна мрежа на империята Толнедра, се охраняваше от облечени в червени мантии императорски легионери. Гарион и приятелите му се разминаха само с кервана на един търговец, пътуващ на север – мъже с бдителни очи, придружаван от яки наемници.

В един мъглив предобед стигнаха до река Арэнд и погледнаха през блестявия брод към гората на Вордю в северна Толнедра.

– Искате ли да спрем във Воу Мимбре? – обърна се Силк към Белгарат.

Възрастният мъж поклати глава.

– Мандорален и Лелдорин вероятно вече са уведомили Кородулин за това, което се случи в Драсния, а аз наистина не съм в настроение два-три дни да произнасям речи, изпълнени с обръщения и подробности

по церемониала. Освен това искам да стигна до Тол Хонет колкото е възможно по-скоро.

Когато прегазиха през пенливите води на брода, Гарион си спомни нещо и попита:

– Ще ни се наложи ли да спираме на митницата?

– Естествено – отговори Силк. – Всеки е задължен да мине през митницата. Разбира се, с изключение на контрабандистите, снабдени с узаконени разрешения, които им служат като пропуски. – Той погледна Белгарат. – Искаш ли да завъртя нещо като малка търговия, когато стигнем?

– Само не ставай прекалено изобретателен.

– Нищо не би могло да убегне от мисълта ми, Белгарат. Всичко, което искам, е да ми дадеш шанс, за да пробвам късмета си с тези. – Той посочи парцаливите си дрехи.

– Аз пък се чудех какво си замислял, когато си подбирал гардероба си – рече Дурник.

Силк му намигна лукаво в отговор.

Вече бяха далеч от брода и навлизаха в гората на Вордю. След не повече от левга стигнаха до варосаната сграда на митницата. Единият ъгъл на дългата постройка напомняше за пожара, опустошил част от тези места преди години. Покривът, направен с червени керемиди, беше изцапан със сажди в единия край. Петима-шестима отдавна некъпани войници бяха налякали в калния двор около малък огън – пиеха евтино вино, за да не усещат студа. Един от тях – небръснат, с мантия, цялата в кръпки, и ръждясал нагръдник, се изправи лениво, пристъпи няколко крачки напред, застана по средата на пътя, вдигна ръка и каза:

– Приближихте се достатъчно. Отведете конете си зад сградата и отворете багажа си за проверка.

– Разбира се, сержант – отговори угоднически Силк. – Нямаме какво да крием.

– Ние ще решим това – заяви войникът и се олюля. В същия миг и чиновникът на митницата излезе от станцията. Беше се загърнал с одеяло. Беше същият як мъж, на когото бяха попаднали преди години. Тогава вървяха по този път, докато преследваха Зедар и търсеха откраднатото Кълбо. При предишната им среща мъжът излъчваше явно самодоволство. Сега червендалестото му лице носеше скептичното изражение на човек, който живее с убеждението, че животът по някакъв начин е успял да го надхитри.

– Какво имате за деклариране? – изсъска грубо той.

– Страхувам се, че нищо при това пътуване, ваше превъзходителство – отговори с превзет носов говор Силк. – Ние сме просто бедни пътници до Тол Хонет.

Чиновникът изпъчи шкембето си и се взря в дребничкия мъж...

– Мисля, че сме се срещали и преди, нали? Не беше ли Радек от Боктор?

– Същият, ваше превъзходителство. Имате невероятно добра памет.

– В моята работа човек е длъжен да я има. Как се справи тогава със стоката? Вълна беше, нали?

Лицето на Силк изведнъж придоби меланхоличен вид.

– Много по-зле, отколкото се надявах. Цената падна наполовина.

– Съжалявам да чуя това – подхвърли небрежна чиновникът. – Ще възразите ли да отворя багажа ви?

– Всичко, което имаме, е храна и дрехи за преобличане – изрече подсмърчайки дребният драснианец.

– От собствен опит знам, че хората понякога забравят, че носят със себе си ценни предмети. Отвори багажа, Радек.

– Както, кажете, ваше превъзходителство. – Силк слезе с мъка от коня си и започна да откопчава ремъците на торбите. – Ех, де да имах ценни предмети! – въздъхна той трагично. – Но тази злочеста авантюра с търговията с вълна постави началото на дългия ми крах. На практика вече съм вън от бизнеса.

Чиновникът изсумтя и запретърсва торбите. Беше му студено и зъзнеше. Накрая се обърна към Силк с недоволен поглед.

– Изглежда, казваш истината, Радек. Съжалявам, че се усъмних в теб. – Той духна в шепите си. – Времената са трудни. Нищо ценно не е минало оттук от половин година, нищо, за което да вземеш дори малък подкуп.

– Чух, че имало някакъв проблем във Вордю – подхвана Силк с превзетия си носов говор. – Нещо, че сте се били отцепили от Толнедра.

– Възможно най-идиотското нещо в историята на империята! – избухна чиновникът. – След смъртта на великия херцог Кадор всички сякаш си изгубиха ума. Трябваше да се усетят, че съучастникът им е агент на противниковата страна.

– Съучастник ли?

– Имаше един. Претендираше, че бил търговец от изтока. Пълзеше ката червей, ползвайки се от доверието на благородниците Вордю, и ги превъзнасяше с ласкателствата си. Нуждаеше се от време, докато постигне целите си, а пък те повярваха, че са достатъчно кадърни да

управляват свое собствено кралство, независимо от Толнедра. Но позволи ми да ти кажа какъв хитрец е Варана. Той сключи сделка с крал Кородулин и го направи много преди всички във Вордю да започнат да се влачат с мимбратските рицари, грабещи каквото им попадне. – Митничарят посочи изгорялата част на станцията си. – Виждаш ли това? Един взвод техни войници дойдоха тук и плячкосаха всичко, а след това подпалиха сградата.

– Трагично – изказа съболезнованията си Силк. – Някой разбра ли точно за кого е работил така нареченият търговец?

– Онези идиоти в Тол Вордю не успяха, в това съм съвсем сигурен, но аз разбрах кой е, в минутата, в която погледите ни се срещнаха.

– О?

– Беше риванец и така прехвърля цялата отговорност за всичко върху крал Белгарион. Той винаги е мразел благородниците Вордю. Гарион решил с този план да унищожи силата им в северна Толнедра. – Мъжът се усмихна мрачно. – Получи точно това, което заслужаваше. Принудиха го да се ожени за принцеса Се'Недра и сега тя прави живота му непоносим.

– Как успя да разбереш, че агентът е бил риванец? – попита Силк с любопитство.

– Това е лесно, Радек. Риванците са живеели откъснати от света на Острова си в продължение на хиляди години. Всички са жертва на кръвосмешение, така че са наследили всички възможни дефекти и увреждания.

– Увреждания?

– Очите му – отвърна мъжът. – Нямаха истински цвят, бяха абсолютно бели – добави той и потръпна. – При вида на подобно нещо се вцепеняваш. – Митничарят се уви по-плътно в одеялото си. – Съжалявам, Радек, но замръзвам. Влизам на топло. Ти и приятелите ти сте свободни да тръгвате. – С тези думи той приключи проверката и забърза към станцията.

– Доста интересно – рече Силк, когато се отдалечиха от обгорялата сграда.

– Следващият въпрос е за кого работи този мъж с белите очи – навъсено каза Белгарат.

– За Урвон? – предположи Дурник. – Може би той е назначил Харакан да работи на север, а Надарас на юг. Дватамата имат задача да предизвикат колкото се може по-големи вълнения.

– Може би – изсумтя Белгарат. – Ала може би грешим.

– Скъпи принц Келдар – подхвана Се'Недра. – Каква точно бе целта на всичкото това раболепничене и вайкане?

– Просто играя роля, Се'Недра – отговори той весело. – Радек от Боктор беше надут, високомерно магаре. Поне докато беше богат. Сега бедността го е превърнала в пълната противоположност на онова, което представляваше в миналото.

– Но Радек от Боктор не съществува!

– Разбира се, че съществува. Ти току-що го видя. Радек от Боктор живее в съзнанието на всички хора от тази част на света. В много случаи той е даже по-реален от надутия принц, който стои пред теб.

– Но Радек от Боктор си ти. Току-що му вдъхна живот.

– Наистина го направих и честно казано, се гордея с него. Неговото съществуване и минало, характерът му, държането му са познати на мало и голямо по тези места. Той е толкова истински, колкото си и ти.

– Това не означава нещо кой знае какво, Силк – възрази тя.

– Защото не си драснианка, Се'Недра.

След няколко дни стигнаха до Тол Хонет. Покритият с бял мрамор град блещукаше под лъчите на обвитото в мъгли зимно слънце, а легионерите, стоящи на стража до пищните бронзови врати, бяха напрегнати и както винаги готови за схватка. Когато Гарион и приятелите му изтрополиха по павирания с мраморни плочи мост, офицерът на смяна погледна Се'Недра и удари с юмрук по лъснатата си броня, отдавайки чест.

– Ваше императорско височество – поздравя я той. – Ако знаехме, че приближавате, щяхме да изпратим ескорт.

– И така е добре, капитане – отвърна тя уморено. – Но изпратете някой от войниците си в двореца, за да предупреди императора за пристигането ни.

– Веднага, ваше императорско височество – отговори офицерът, отдаде отново чест и се отдръпна, за да им направи път.

– Няма ли някой в Толнедра да си спомни, че си омъжена? – промърмори кисело Гарион.

– Какво имаш предвид, скъпи? – попита Се'Недра.

– Не могат ли да проумеят, че сега ти си кралица на Рива? Непрекъснато те наричат „ваше императорско височество“. Това ме кара да се чувствам паразит или едва ли не твой слуга.

– Не си ли прекалено чувствителен, Гарион?

Той раздражено изсумтя.

Улиците на Тол Хонет бяха широки, от двете им страни се издигаха красиви къщи с балкони, пишно украсени с колони и статуи, издигащи се сякаш на показ, а богатите търговци по улиците бяха окичени с безброй безценни бижута. При вида им Силк погледна собствените си овехтели дрехи и тъжно въздъхна.

– Какво стана с ролята, която играеше, Радек? – попита го леля Поул.

– Е, това е само една от ролите ми – отговори той. – Разбира се, че Радек би завидял на тези търговци, но трябва да призная, че ми липсва собствената ми премяна.

– Как е възможно да запомняш всичките измислени личности, в които се преобразяваш?

– Просто съсредоточеност, Поулгара – рече той. – Съсредоточеност. Не можеш да успееш в нищо, ако не се съсредоточиш.

Предизвестени за тяхното пристигане, легионерите на портата пред двореца ги пропуснаха незабавно с церемониални военни почести. Зад портата се откриваше павиран двор, а на мраморните стълби, водещи до самата сграда, ги очакваше император Варана.

– Добре дошли в Тол Хонет – поздрави ги той, когато слязоха от конете. Се'Недра се забърза към него, но в последния момент спря и направи тържествен реверанс.

– Ваше императорско величество – поздрави го тя.

– Защо толкова официално, Се'Недра? – попита императорът и протегна ръце към нея.

– Моля те, чичо – прошепна малката кралица и хвърли поглед към дворецовите служители, наредили се на най-високото стъпало на стълбището. – Не тук. Ако сега ме целунеш, няма да издържа и ще се разплача, а човек от рода Боруни никога не плаче на публично място.

– Ясно – отвърна той с разбиращ поглед. След това се обърна към останалите. – Заповядайте на топло. – После императорът предложи ръката си на Се'Недра и куцукайки изкачи стълбите.

В предверието, край стените бяха подредени мраморни бюстове на толнедранските императори, управлявали страната през последните хиляда години.

– Изглеждат като банда джебчии, нали? – отбеляза Варана и погледна Гарион с иронична усмивка.

– Твоята статуя не се вижда никъде – отбеляза Гарион.

– Дворцовият скулптор има проблеми с носа ми. Родът Анадил е със селски произход и поради тази причина носят ми няма достатъчно

силно императорско излъчване.

Варана ги отведе през широк коридор до огромна, осветена от све-щи стая с пурпурен килим, пищни завеси и красиво тапицирани мебели. Във всеки ъгъл пламтеше железен мангал, затова помещението беше приятно топло.

– Моля – покани ги императорът. – Настанете се удобно. Ще изпра-та да донесат нещо горещо за пиене, докато в кухнята приготвят вечерята.

Той каза нещо на легионера на вратата, докато Гарион и приятелите му сваляха наметалата си и се настаняваха.

– Та така – подхвана Варана, след като затвори вратата. – Какво ви води в Тол Хонет?

– Чу ли за нашата битка срещу култа към Мечката? – попита го Белгарат. – И за причината за нея?

Императорът кимна.

– Нещата се обърнаха така, че борбата ни се насочи в погрешна по-сока. Култът не е замесен в отвличането на принц Геран, въпреки че имаше опит за покушение срещу него. Човекът, когото търсим, се казва Зандрамас. Това име говори ли ти нещо?

Варана се намръщи.

– Не – отвърна той. – Не съм чувал това име.

Белгарат веднага даде необходимата информация, като разказа на Варана какво са научили за Зандрамас, Харакан и Сардион. Когато свър-ши, императорът изглеждаше разколебан.

– Приемам по-голямата част от думите ти – отбеляза той. – Но ня-кои неща... – Варана сви рамене.

– Какъв е проблемът?

– Варана е скептик, татко – намеси се Поулгара. – Има определени неща, за които предпочита да не мисли.

– Дори след всичко, което се случи в Тул Марду? – Белгарат изг-леждаше изненадан.

– Въпрос на принцип, Белгарат – засмя се Варана. – Трябва да жи-вее с мисълта, че съм толнедренец и войник.

Белгарат го погледна развеселено.

– Добре тогава. Можеш ли да приемеш факта, че в отвличането на принца има политически мотив?

– Естествено. Разбирам политиката.

– Добре. В Малореа винаги е имало два основни центъра на силите – кралската власт и църквата. Сега ми се струва, че този Зандрамас

издига трети. Не можем да кажем дали Кал Закат е пряко свързан по някакъв начин с това, но има нещо, наподобяващо борба за власт между Урвон и Зандрамас. И поради някаква причина синът на Гарион е в основата на тази борба.

– Ние също дочухме някои подмятания по пътя. Поради някаква причина малореанците не искат да бъдат въввлечени в това – добави Силк. – Има агенти, подклаждащи конфликти в Арендия. Вероятно зад отцепването на Вордю от империята стои човек от Малореа.

Варана хвърли остър поглед към него.

– Някой си Нарадас – добави Силк.

– Виж, това име съм чувал – рече императорът. – Според всеобщото мнение той е ангаракски търговец, дошъл, за да сключи някои доста зашеметяващи търговски споразумения. Пътува много и е спечелил доста пари. Моите търговски съветници мислят, че е агент на крал Ургит. Това, че в момента Закат контролира районите със залежи в източната част на Ктхол Мургос, без съмнение означава, че Ургит се нуждае от пари, за да финансира войната, която води.

Силк поклати глава.

– Не мисля така. Нарадас е малореански гролим. Не е за вярване, че би работил за краля на мургите.

На вратата тихо се почука.

– Да? – каза Варана.

Вратата се отвори и влезе лорд Морин, висшият императорски дворецов сановник, много слаб възрастен мъж. Косата му беше съвсем побеляла, отметната назад над челото. Восьчната прозрачност на кожата издаваше старостта му. Той бавно се придвижи към тях.

– Драснианският посланик, ваше величество, – обяви сановникът с треперещ глас. – Съобщи ми, че разполага с важна информация за вас и гостите ви.

– Тогава го въведи, Морин.

– Придружава го една млада дама, ваше величество – добави Морин. – Според мен е от благородно потекло.

– Да влязат и двамата – нареди Варана.

– Както наредите, ваше величество – отговори Морин и се поклонил с видимо усилие.

Когато възрастният сановник въведе посланика и придружителката му, Гарион премигна от изненада.

– Негово превъзходителство принц Калдон, посланик на кралския двор на Драсния – обяви Морин. – И нейно височество маркграфиня

Лизел... – добави нерешително той.

– Аз съм таен агент, ваше превъзходителство – гордо каза Лизел.

– Това ли е официалната ви титла, ваше благородие?

– Спестява много време, ваше превъзходителство.

– Боже мой! – въздъхна Морин. – Как се променя светът. Нима е редно ваше благородие да се представя пред императора като официален таен агент?

– Мисля, че той вече е разбрал това, лорд Морин – заяви тя.

Морин се поклони и бавно излезе.

– Колко мил старец – прошепна тя.

– Здравей, братовчеде – обърна се Силк към посланика.

– Имате ли родствена връзка? – попита Варана.

– Далечно родство, ваше величество – отговори Силк. – Майките ни са били втори братовчедки, а може би и трети.

– По-скоро четвърти, мисля – рече Калдон и се обърна към своя роднина. – Изглеждаш така, сякаш те мъчи лошо настроение, братовчеде – забеляза той. – Последния път, когато те видях, беше отрупан със злато и скъпоценни камъни.

– Дегизиран съм, братовчеде – отвърна Силк невъзмутимо. – Всички очакват, че не би трябвало да ме познаеш.

– Ах! – възкликна Калдон и се обърна към императора. – Моля, извинете нашите закачки, ваше величество. Келдар и аз се мразим още от деца.

– Това беше омраза от пръв поглед – ухилено се съгласи Силк. – Ние буквално се презираме.

Калдон се усмихна леко.

– Когато бяхме деца, криеха всички ножове винаги щом семействата ни си гостуваха.

Силк погледна любопитно Лизел и попита:

– Какво правите в Тол Хонет?

– Тайна.

– Велвет трябваше да предаде няколко официални съобщения от Боктор. – обясни Калдор. – И някои инструкции.

– Велвет ли?

– Глупаво е, нали? – разсмя се Лизел. – Но пък можеха да ми изберат и още по-неприятно име.

– По-добро е от едно друго, за което се сещам – съгласи се Силк.

– Бъди учтив, Келдар.

– Каква вест все пак ни носиш, принц Калдон? – попита Варана.

Калдон въздъхна.

– С голямо прискърбие трябва да ви съобщя, че Бетра е убита, ваше величество.

– Какво?!

– Била е причакана от наемни убийци в една безлюдна улица миналата нощ, когато се е завръщала от някаква сделка. Помислили я за мъртва, но тя успяла да се дотътри до вратата ни и преди да умре успя да ни предаде малко информация.

Лицето на Силк беше станало мъртвешки бледо.

– Кой го е извършил? – запита той.

– Все още работим върху това, Келдар – отговори братовчед му. – Имаме подозрения, разбира се, но нищо не е достатъчно конкретно, за да се захванем за някоя улика.

Лицето на императора беше мрачно.

– Има някои хора, които ще трябва да научат за това – изрече строго той. – Бихте ли дошли с мен, принц Калдон?

– Разбира се, ваше величество.

– Моля, извинете ни – обърна се Варана към останалите. – Това е въпрос, който изисква незабавна намеса от моя страна.

И изведе драснианския посланик от стаята.

– Много ли се е мъчила? – попита Силк момичето, известно сега като Велвет. Гласът му беше изпълнен с болка.

– Използвали са ножове, Келдар – отговори тя. – Това никога не е приятно.

– Разбирам.

Лицето му възвърна предишната си твърдост.

– Тя успя ли по някакъв начин да ви подсказе кой стои зад всичко това?

– Спомена, че била информирала император Варана за заговор, целящ убийство на сина му.

– Хонетите! – процеди Се'Недра.

– Защо мислиш така? – бързо попита Силк.

– Гарион и аз бяхме тук, когато тя разказа за заговора на Варана. На погребението на баща ми. Бетра дойде тайно в двореца и съобщи, че двама хонетски аристократи – граф Елгон и барон Келбор планират да убият сина на Варана.

Лицето на Силк беше безизразно.

– Благодаря ти, Се'Недра – каза само той.

– Има още нещо, което трябва да знаеш, Келдар – каза тихо Велвет

и огледа останалите. – Всички ще проявим дискретност, нали?

– Разбира се – увери я той.

– Бетра беше агент Хънтър – каза тя.

– Хънтър? Бетра?

– При това е работила така няколко години. Когато въстанието срещу наследяването на трона от роднините на императора започна да се надига тук в Толнедра, крал Родар упълномощи Джейвъллин да започне да действа. Така кралят щеше да се увери, че този, който ще получи трона след Ран Боруни, ще бъде приемлив за алорните. Джейвъллин дойде до Тол Хонет и вербува Бетра да се занимае с това.

– Извинявай – прекъсна я Белгарат. Очите му светеха, изпълнени с любопитство. – Но какво толкова, че е била Хънтър?

– Хънтър е възможно най-секретният ни таен агент – отговори Велвет. – Самоличността му е известна само на Джейвъллин, а Хънтър се заема единствено с най-отговорните и деликатни задачи – неща, в които Драснианската корона просто не може да участва открито. Както и да е, когато се оказа, че великият херцог Норагон от династията на Хонет почти по всяка вероятност ще бъде следващият император, крал Родар направи прозрачен намек на Джейвъллин и след няколко месеца Норагон съвсем случайно изяде няколко развалени стриди, ама наистина твърде развалени стриди.

– Бетра ли стори това? – Гласът на Силк прозвуча изненадано.

– Тя беше необикновено изобретателна.

– Маркграфиня Лизел? – изрече въпросително Се'Недра и замислено присви очи.

– Да, ваше величество?

– Ако самоличността на Хънтър е най-дълбоката държавна тайна в Драсния, как така ти си наясно с нея?

– Бях изпратена от Боктор с определени задачи за Бетра. Чичо ми знае, че на мен може да се разчита.

– Но сега я разкриваш, нали?

– Това става след извършването на деянието, ваше величество. Бетра е мъртва. Някой друг ще бъде Хънтър. Както и да е, преди да умре, Бетра ни съобщи, че някой е разбрал каква е истината за смъртта на великия херцог Норагон и този някой е предал информацията. Тя вярваше, че тъкмо тази информация е предизвикала нападението срещу нея.

– Тогава това без съмнение ограничава кръга на възможните извършители на убийството до хонетите, нали? – подчерта Силк.

– Все още не сме го доказали категорично, Келдар – предупреди го

Велвет.

- Достатъчно категорично, за да ме убеди.
- Нали нямаш намерение да действаш прибързано? – попита тя. – Знаеш, че Джевъллин не би харесал това.
- Това си е негов проблем.
- Нямаме време да се намесваме в политиката на Толнедра, Силк – строго каза Белгарат. – Няма да останем тук толкова дълго.
- Ще трябва да съобщя на Джевъллин какви са плановете ти – предупреди го Велвет.
- Разбира се. Но докато съобщението ти стигне Боктор, всичко вече ще бъде факт.
- Важното в случая е, че ни пречиш, Келдар.
- Довери ми се – рече той и безшумно излезе от стаята.
- Винаги, когато каже така, се изнервям – промърмори Дурник.

Рано на другата сутрин Белгарат и Гарион излязоха от Императорския дворец, за да посетят библиотеката в университета. Широките улици на Тол Хонет бяха сковани от мраз, откъм реката духаше силен бръснещ вятър. Всички минавачи бяха навели глави срещу вятъра. Гарион и дядо му минаха през безлюдния централен пазар и стигнаха до групата сгради на университета. Влязоха и първият човек, когото видяха, бе внушителен, облечен в черна роба учен – разхождаше се замислено по една мраморна алея.

– Извинете – каза му Белгарат, – можете ли да ни упътите до библиотеката?

– Какво? – Мъжът вдигна поглед и примигна.

– Библиотеката, уважаеми господине – повтори Белгарат. – Къде се намира?

– О! – отвърна ученият. – някъде натам. – И посочи неопределено с ръка.

– Бихте ли могли да бъдете малко по-точен?

Ученият погледна обидено зле облечения възрастен мъж и рече безцеремонно:

– Попитай някой от портиерите. Аз съм зает. Работя върху един въпрос от двадесет години и почти съм открил отговора му.

– О? И какъв е този въпрос?

– Чудя се дали това наистина би заинтересувало някакъв си необразован просяк – отговори ученият надменно. – Но ако толкова искате да

знаете, опитвам се да изчисля колко точно тежи светът.

– Това ли било? И този проблем ви е отнел двадесет години? – Лицето на Белгарат изразяваше изненада. – Аз разреших този въпрос преди много години и при това само за няколко седмици.

Ученият впи очи в него и лицето му пребледня.

– Невъзможно! – възкликна той. – Аз съм единственият човек на света, който изследва този въпрос. Никои никога не си го е задавал преди мен.

Белгарат се разсмя.

– Съжалявам, уважаеми, но хората са си го задавали, при това няколко пъти. Най-доброто му решение, което съм виждал, е предложено от Талджин от университета в Мелджена. Да, мисля, че беше Мелджена. През второто хилядолетие. Във вашата библиотека би трябвало да има копие от изчисленията му.

Ученият започна да трепери неудържимо, очите му изхвъркнаха от орбитите си. Без да каже и дума повече, той хукна през ливадата. Поли-те на робата му заплюяха след него.

– Наблюдавай го, Гарион – рече хладно Белгарат. – Сградата, към която тича, би трябвало да е библиотеката.

– И колко точно тежи светът? – попита Гарион с любопитство.

– Как бих могъл да знам? – отговори Белгарат. – Едва ли някой здравомислещ човек би пожелал да узнае това.

– Ами онзи Талджин, за когото спомена, че е намерил отговора на този въпрос?

– Талджин? О, няма такъв човек. Просто си го измислих.

Гарион впи очи в него.

– Това, което направи, е отвратително, дядо – изрече обвинително той. – Ти току-що разруши делото, на което човекът е посветил целия си живот. Излъга го.

– Но това го накара да ни отведе до библиотеката – изтъкна лукаво възрастният мъж. – Между другото, може би сега той ще пренасочи вниманието си към нещо малко по-значимо. Библиотеката е в сградата с кулата. Той току-що изкачи стълбите в луд бяг. Ще тръгваме ли?

Точно след главния вход към библиотеката се намираще мраморна ротонда и в центъра ѝ стоеше високо, богато украсено с дърворезба писалище. Зад него седеше плешив слаб човек и преписваше неуморно от някаква огромна книга. Той се стори някак познат на Гарион и кралят на Рива се намръщи в опит да си спомни къде го е виждал.

– С какво мога да ви помогна? – попита слабият мъж и вдигна глава

от книгата, когато Белгарат спря пред писалището му.

– Търся копие на „Предсказанията на западните гролими“.

Мършавият се намръщи и почеса едното си ухо.

– Ръкописът би трябвало да се намира в отдела по сравнително богословие – рече замислено той. – Бихте ли могли да ми кажете приблизително кога е съставен?

Белгарат също се намръщи и се вгледа в купола на ротондата, обмисляйки отговора си.

– Според мен някъде в началото на третото хилядолетие – отвърна накрая той.

– Това би го поставило във времето или на втората династия на хонетите, или на втората династия Бордю – рече ученият. – Сигурно няма да е трудно да го открием. – Той се изправи. – Оттук – покани ги той и посочи един от коридорите, разперващи се като ветрило от ротондата. – Моля, следвайте ме.

Гарион все още чувстваше как нещо го гложди отвътре. Познаваше този любезен, услужлив учен, но не можеше да си спомни кой точно е той. Мъжът без съмнение беше по-възпитан от надутия самомнителен учен, който изчисляваше колко тежи светът. Освен това... Изведнъж кралят се досети.

– Учителю Джийбърс? – изрече той, все още невярващ. – Това вие ли сте?

– Срещали ли сме се някога, господине? – попита Джийбърс учтиво, като му хвърли бърз озадачен поглед.

Гарион се засмя.

– Да, учителю Джийбърс. Та нали вие ме запознахте с жена ми.

– Не си спомням да съм правил някому такава нещо...

– О, напротив, мисля, че си спомняте. Вие с нея със сетни сили се измъкнахте от двореца, и то посред нощ. След това поехте на юг към Тол Борун. По пътя се присъединихте към група търговци. Тръгнахте си твърде изненадващо, когато жена ми ви каза, че напускате Тол Хонет по нейно желание, а не по заповед на император Ран Боруни.

Джийбърс премигна, после очите му изведнъж се разшириха.

– Ваше величество – възкликна той и се поклони. – Простете ми, че не успях да ви позная веднага. Очите ми вече не са такива, каквито бяха.

Гарион се разсмя и го потупа радостно по рамото.

– Няма нищо, Джийбърс. Не възнамерявам да разкривам самоличността си при тази си обиколка.

– А как е малката Се'Недра, ах, простете, исках да кажа – нейно

величество?

Гарион без малко щеше да разкаже на бившия възпитател на жена си за похищението на техния син, но Белгарат го смушка дискретно с лакът и той каза само:

– Добре е, много е добре.

– Толкова се радвам да чуя това – отвърна Джийбърс с любяща усмивка. – Тя беше напълно непоносима ученичка, но странно: открих, че след като се лиших от нейната компания, от моя живот си отиде много радост. Зарадвах се, когато разбрах за неочаквания ѝ брак. Не бях чак толкова изненадан, колкото колегите ми тук, когато се чу, че тя е водила армия при Тул Марду. Се'Недра винаги е била малко пламтящо същество, готово веднага да избухне, и при това го прави по впечатляващ начин. – Той хвърли опрощаващ поглед към Гарион. – Ако бъдем честни, трябва да кажа, че малката принцеса беше безотговорна и недисциплинирана ученичка.

– Да, тези нейни качества се проявяват от време на време.

Джийбърс се размя.

– Сигурен съм, че е така, ваше величество – съгласи се той. – Моля, предайте ѝ моите поздравии. – Ученият се поколеба. – И ако не мислите, че е прекалено самонадеяно – също така и моята привързаност и обич към нея.

– Ще ги предам, Джийбърс – обеща Гарион. – Повярвай ми.

– Това е отделът по сравнително богословие – каза плешивият учен и побутна една тежка, едва откряната врата. – Всички ръкописи и свитъци са подредени според каталога и се съхраняват по династии. Античните отдели са по-назад. – Той ги водеше по тясната пътека между редовете с високите рафтове, върху които имаше книги: тежки, подвързани с кожа томове и плътно навити свитъци на стари ръкописи. Мършавият мъж изведнъж спря и прокара пръст по един от рафтовете.

– Прах – отбеляза той и кихна неодобрително. – Трябва да си поговоря с уредниците по този въпрос.

– Съвсем естествено е по книгите да се натрупа прах – отбеляза Белгарат.

– Както е съвсем естествено уредниците да не правят нищо, за да предотвратят това – добави Джийбърс с крива усмивка. – Ах, ето къде били ръкописите! – Ученият спря в средата на една малко по-широка пътека. – Моля, бъдете внимателни – допълни той и плъзна ръка по томовете с някаква особена обич. – Те са стари и крехки. Свитъците, писани по времето на втората династия на хонетите, са от тази страна, а тези,

датиращи от втората династия Вордю, са ето тук. Багрите на документите, писани от хонетите, са далеч по-меки поради кралското им потекло, така че сигурно лесно ще намерите онова, което искате. Сега, извинете ме, но не би трябвало да стоя далеч от писалището си прекалено дълго. Някои от колегите ми стават нетърпеливи и започват да се ровят из рафтовете сами. След това са ми необходими цели седмици да сложа всичко в ред.

– Сигурен съм, че вече можем да се оправим и сами, учителю Джийбърс.

– Благодаря ви, ваше величество. – Мършавият мъж се обърна и си тръгна.

– Невероятна промяна – отбеляза Белгарат. – Вероятно малкото страшилище Се'Недра е успяла да унищожи всичката му надутост. – След това старецът се взря съсредоточено в рафтовете. – Но трябва да призная, че Джийбърс наистина е кадър учен.

– Той не е ли само библиотекар? – попита Гарион. – Просто човек, който се грижи за книгите?

– От тази професия започват всички знания на света, Гарион. Книгите не биха ти помогнали, ако просто са натрупани на купчина. – Вълшебникът се наведе и дръпна някакъв завит в черен калъф свитък от долния рафт. – Най-сетне! – възкликна триумфиращо той. – Джийбърс ни доведе точно до него! – Белгарат се премести в края на реда, където пред висок тесен прозорец бяха поставени маса и няколко скамейки. Бледата слънчева светлина се разливаше като злато върху каменния под. Вълшебникът седна и внимателно развърза връзките, които държаха свитъка плътно навит в черния копринен калъф, но щом го разви, изруга грубо.

– Какво има? – попита Гарион.

– Глупостта на гролимите! – изръмжа Белгарат. – Погледни това! – Белгарат подаде свитъка на младия крал. – Виж пергаментата.

Гарион се вгледа внимателно в свитъка.

– Прилича на всички пергаменти, които съм виждал.

– Това е човешка кожа! – изсумтя с отвращение вълшебникът.

Гарион се отдръпна с погнуса.

– Ужасно!

– Не това е проблемът. На когото и да е била кожата, с него вече отдавна е свършено. Истинският проблем е, че човешката кожа не задържа масилото. Погледни! Толкова е избеляло, че думите не се виждат.

– Можеш ли по някакъв начин да ги възстановиш? Както направи с

писмото на Анхег?

– Гарион, свитъкът е на 3000 години. Разтворът на солите, който използвах за писмото на Анхег, би го превърнал в купчина прах.

– А чрез магьосничество?

Белгарат поклати глава.

– Пергаментът е прекалено чуплив. – Той внимателно го заоглежда и след малко възкликна: – Тук има нещо!

– Какво?

– „...търси следите на Детето на Мрака в земята на драконите...“ – Възрастният мъж вдигна поглед. – Това все пак е нещо.

– Какво означава то?

– Точно това, което казва. Зандрамас е отишъл в Нийса. Ще намерим следите му там.

– Дядо, но ние вече знаехме това.

– Само предполагаме, Гарион. Има известна разлика. Зандрамас ни изиграва, като ни насочва по фалшиви следи. Сега знаем със сигурност, че сме на прав път.

– Това не е много, дядо.

– Знам. Но е по-добре, отколкото нищо.

5.

– Я погледни само – възмущаваше се Се'Недра на другата сутрин. Току-що беше станала и стоеше до прозореца в топлата си роба.

– Какво? – промърмори сънено Гарион. – Какво да погледна, скъпа? – Беше завит дълбоко под топлите юргани и сериозно си мислеше дали да не продължи да спи.

– Няма да го видиш оттам, Гарион. Ела тук.

Той въздъхна, измъкна се от леглото и тръгна бос към прозореца.

– Не е ли отвратително? – каза тя.

Дворът беше застлан в бяло, а из мъртвешки спокойния въздух мързеливо се носеха големи снежинки.

– Не е ли малко странно да вали сняг в Тол Хонет? – попита той.

– Гарион, в Тол Хонет никога не вали сняг. Последния път, когато видях сняг тук, бях на пет години. Наистина необичайна зима. Е, аз се връщам в леглото и няма да стана, докато не се разтопи и последната снежинка.

– Ти наистина можеш и да не излизаш в снега.

– Не искам дори и да го погледна. – Тя пак си легна и се зави.

Гарион сви рамене и също тръгна към леглото. Още един-два часа сън звучаха съвсем добре.

– Моля те, дръпни завесите около леглото – каза му тя. – И не вдигай много шум на излизане.

Той се вгледа в нея и въздъхна. После дръпна завесите и сънено започна да се облича.

– Бъди така добър, Гарион – каза тя нежно. – Отбий се в кухнята и им кажи, че ще закувам тук.

Е, това вече определено му се стори нечестно. Той начумерено си облече останалите дрехи.

– О, Гарион?

– Да, скъпа? – Спокойствието му струваше доста усилия.

– Не забравяй да се срещиш. Сутрин винаги изглеждаш като купа сено. – Гласът ѝ вече звучеше сънено.

Белгарат седеше мрачно пред прозореца на тъмната трапезария. Въпреки че беше много рано, на масата до него имаше халба.

– Можеш ли да повярваш? – каза той с отвращение и погледна стелещия се сняг.

– Не мисля, че ще продължи много, дядо.

– В Тол Хонет никога не вали сняг.

– Това каза и Се'Недра. – Гарион протегна ръце към светещия мангал.

– Къде е тя?

– Пак си легна.

– Това съвсем не е лоша идея. Защо не се присъедини към нея?

– Реши, че е време да ставам.

– Това изобщо не е честно.

– И на мен така ми се стори.

Белгарат разсеяно се почеса по ухото. Все още гледаше снега.

– Твърде далеч на юг сме, за да продължи повече от един-два дни. Освен това след два дни е Ерастид. Много хора ще пътуват след празника и няма да изглеждаме подозрително.

– Смяташ, че трябва да изчакаме?

– Логично е. И без това няма да спестим много време, ако непрекъснато работим усърдно.

– Какво мислиш да правиш днес?

Белгарат вдигна халбата си.

– Мисля да изпия това, а после да си легна.

Гарион придърпа един от тапицираните в червено столове и седна. Нещо го тревожеше вече от няколко дни и той реши, че моментът е подходящ да сподели притеснението си.

– Дядо?

– Да?

– Защо всичко изглежда така, сякаш се е случвало и преди?

– Какво имаш предвид?

– Всичко. Има ангараки в Арения, които се опитват да причиняват неприятности така, както когато следваха Зедар. В Толнедра има интриги и политически убийства – същото като миналата година. Сблъскахме се с чудовище – този път дракон наместо алгротите, но двете неща имат много общо. Изглежда сякаш повтаряме всичко, което се случи, когато се опитвахме да намерим Кълбото. Дори срещнахме и същите хора: Делвор, онзи човек на митницата, дори Джийбърс.

– Знаеш ли, Гарион, това е много интересен въпрос. – Белгарат помисли малко и разсеяно отпи от халбата си. – Ако обаче разгледаш това от друга гледна точка, ще видиш, че всичко се връзва.

– Не те разбирам.

– Ние сме на път към срещата между Детето на Светлината и Детето на Мрака – обясни Белгарат. – Тази среща ще бъде повторение на едно събитие, което се е случвало безброй пъти, откакто свят светува. И тъй като това е същото събитие, логично е обстоятелствата, които го съпътстват, да са подобни... – Той помисли още малко. – Всъщност би трябвало да е така, нали?

– Боя се, че това е твърде сложно за мен.

– Има две предсказания, наречи ги пророчества, ако искаш – две страни на едно и също нещо. Преди непонятно много време нещо се е случило и ги е разделило.

– Да. Това го разбирам.

– Когато се разделили, нещата някак спрели.

– Кои неща?

– Трудно е да се обясни с думи. Да го наречем хода на нещата, които се предполага, че трябва да се случат – бъдещето, мисля. Докато тези две сили са разделени и равностойни, бъдещето не може да се случи. Всички ние просто продължаваме да изживяваме същите събития отново и отново.

– Кога ще спре това?

– Когато едното предсказание най-накрая надделее над другото – когато Детето на Светлината победи Детето на Мрака или обратното.

– Мислех, че аз вече съм направил това.

– Не смятам, че това е достатъчно убедително, Гарион.

– Аз убих Торак, дядо. Какво по-убедително от това?

– Ти уби Торак, Гарион, а не предсказанието на Мрака. Мисля, че ще е необходимо нещо повече от бой с мечове, за да се разреши проблемът.

– Например?

Белгарт разпери ръце.

– Не знам. Наистина не знам. Но идеята ти може да се окаже много полезна.

– О?

– Ако ще се случват същите събития като миналия път, то това би могло да ни даде идея какво да очакваме, нали? Помисли за това. Отдели малко време тази сутрин да си спомниш какво точно се случи миналия път.

– Ти какво ще правиш?

Белгарт изпразни халбата си и стана.

– Както казах – връщам се в леглото.

Следобед един учтив служител в кафява ливрея почука на вратата на стаята, в която Гарион четеше, и го уведоми, че император Варана иска да го види. Гарион остави книгата и последва служителя през ехтящите мраморни коридори към кабинета на Варана.

– А, Белгарион – каза Варана. – Току-що дойде новина, която може да ти се стори интересна. Заповядай, седни.

– Новина ли? – попита Гарион и седна на тапицирания в кожа стол до бюрото на императора.

– Човекът, за когото споменахте онзи ден – Нарадас, – е забелязан в Тол Хонет.

– Нарадас? Как е успял да дойде тук толкова бързо? Последно чух, че язди на север от Големия панаир на Арендия.

– Следял ли ви е?

– Задаваше много въпроси и пръскаше пари наляво и надясно.

– Мога да го заловя, ако желаете. Аз самият искам да му задам няколко въпроса и мога да го задържа няколко месеца, ако е нужно.

Гарион се замисли за малко, после със съжаление поклати глава.

– Той е малореански гролим и може да се измъкне от всяка килия само за минути.

– Имперският подземен затвор е доста сигурен, Белгарион – каза Варана малко намръщено.

– Но не и достатъчно сигурен, Варана. – Гарион се усмихна, като си спомни за твърдите предубеждения на императора към тези неща. – Да кажем, че Нарадас притежава някакви свръхестествени способности. Това е едно от онези неща, за които ти е неудобно да говориш.

– О! – каза Варана с отвращение. – Това ли имаш предвид?

Гарион кимна.

– Може би в края на краищата е по-добре хората ти само да го следят. Ако той не знае, че ние сме уведомени за присъствието му, може да ни отведе до някой друг – или поне до някаква информация. Харакан също е бил забелязван в Толнедра и искам да разбера дали има някаква връзка между двамата.

Варана се усмихна.

– Твоят живот е доста по-сложен от моя, Белгарион – каза той. – Аз имам само една действителност, с която да се оправям.

Гарион сви рамене и лаконично отговори:

– Помага при запълването на свободното ми време.

На вратата се почука и лорд Морин бавно се дотътри вътре.

– Извинете за безпокойството, ваши величества, но от града дойдоха обезпокояващи новини.

– О? – каза Варана. – Какво става, Морин?

– Някой избива членове на рода Хонет – много тихо и много ефективно. Доста от тях са умрели през последните две нощи.

– Отрова?

– Не, ваше величество. Този убиец е по-директен. Задушил е няколко от тях със собствените им възглавници преди две нощи. Има и едно отвратително падане. Първоначално изглеждало като естествена смърт, но миналата нощ той започнал да използва нож. – Морин поклати глава неодобрително. – Лошо, много лошо.

Варана се намръщи.

– Мислех, че старите кръвни вражди са утихнали. Мислиш ли, че е възможно да са хорбитите? Понякога те могат да имат зъб на някого завинаги.

– Никой не знае, ваше величество. Хонетите са наплашени до смърт. Или ще избягат от града, или ще превърнат къщите си в крепости.

Варана се усмихна.

– Мисля, че ще преживея неудобството на рода Хонет. А този приятел оставял ли е след себе си нещо като запазена марка? Можем ли да го смятаме за някой познат убиец?

– Нямаме представа, ваше величество. Да поставя ли стражи около къщите на хонетите?

– Те си имат собствени войници – сви рамене Варана. – Но ти по-разпитай малко и се постарай този приятел да узнае, че искам да си поговоря с него.

– Ще го арестувате ли? – попита Гарион.

– Не знам дали искам да отивам толкова далеч. Искам просто да разбере кой е и да му предложи да спазва правилата по-внимателно. Това е всичко. Чудно ми е кой ли може да бъде.

Гарион обаче си имаше някои лични подозрения.

Празниците на Ерастид в Тол Хонет бяха в разгара си. Множество гуляйджии, повечето прекалили с пиенето, се клатушкаха от едно празненство към друго, а големите родове си съперничеха във вулгарна промяна на показното си богатство. Огромните резиденции на богатите и властващите бяха окичени с гирлянди от знаменца във весели нюанси и цветни фенери. Цели състояния бяха изхарчени за разточителните угощения, а предлаганите забавления често прекриваха границите на добрия вкус. Въпреки че празненствата в двореца бяха по-сдържани, император Варана се чувстваше длъжен да покани хора, които всъщност ненавиждаше.

Събитието, което беше планирано отдавна точно за тази вечер, беше държавен банкет, след който щеше да има и грандиозен бал.

– А вие двамата ще бъдете моите почетни гости – каза твърдо Варана на Гарион и Се'Недра. – Ако аз трябва да изтърпя това нещо, значи същото се отнася и за вас.

– Наистина не бих желала, чичо – отвърна му Се'Недра с тъжна усмивка. – Точно сега не съм в настроение за празнуване.

– Не можеш просто да изключиш живота си, Се'Недра – каза той нежно. – Едно празненство – дори и в компанията на скучни хора тук в двореца – може да те разсее от проблемите ти. – Той я погледна предизвикателно. – Освен това, ако не дойдеш, хонетите, хорбитите и всички останали ще започнат да те одумват и да ти се подиграват.

Се'Недра изправи глава и очите ѝ блеснаха решително.

– Така е – каза тя. – Обаче нямам какво да облека.

– В императорските апартаменти има две стаи, пълни с твои дрехи, Се'Недра – припомни й Варана.

– О, да. Бях забравила. Добре, чичо, ще се радвам да присъствам.

И така Се'Недра, облечена в млечнобяла кадифена рокля и с вплетена в огнените ѝ къдрици скъпоценна диадема, влезе в балната зала под ръка със съпруга си – краля на Рива. Гарион, облечен във взето на заем синьо сако, което очевидно му беше тясно в раменете, подходи към цялата история с пълна липса на ентузиазъм. Като държавен глава на посещение, той бе задължен да стои около един час в редицата по посрещането в главната бална зала и да отговаря с вяло мърморене на шегите, поднасяни от хорбити, ранити, боруни и от техните често лекомислени съпруги. Хонетите бяха забележими само със своето отсъствие.

Към края на тази безкрайна церемония меденорусата племенница на Джевъллин маркграфиня Лизел, облечена в неотразима рокля от бледолилав брокат, мина покрай редицата под ръка с принц Калдон.

– Смелост, ваше величество – прошепна тя на Гарион, докато правеше реверанс. – Дори това не може да продължи вечно – макар и да изглежда точно така.

– Благодаря, Лизел – отговори той сухо.

След като посрещането приключи, Гарион любезно си проправи път сред останалите гости, изтърпявайки непрекъснато повтаряния коментар: „В Тол Хонет никога не вали сняг“.

В другия край на осветената от свещи зала група арендски музиканти свиреха на своите инструменти. Репертоарът им беше съставен от празнични песни, характерни за всички кралства на Запада. Техните лютни, виоли, арфи, флейти и обои създаваха музикален фон за бърборенето на гостите на императора.

– Бях ангажирал мадам Алдима да ни забавлява тази вечер – тъкмо казваше Варана на малка групичка хорбити. – Тя трябваше да бъде гвоздеят на програмата за празниците. За съжаление заради промяната във времето реши да не излиза от дома си. Доколкото разбирам, тя много се грижи за гласа си.

– И как не – промърмори на придружителката си една ранитска дама, която стоеше точно зад Гарион. – Първо на първо, гласът ѝ не беше кой знае какъв, а и времето не се отнесе милостиво към него. Не се съмнявам, че Алдима е пяла по кръчмите през всичките тези години.

– Празникът няма да е истински, ако не се пее – продължи Варана.
– Може би ще успеем да убедим някоя от тези прекрасни дами да ни

удостои с една-две песни.

Една пълничка борунска дама на средна възраст бързо откликна на предложението на императора и се присъедини към оркестъра в изпълнението на любима стара песен. Чуруликащото ѝ сопрано се измъчваше много в достигането на високите регистри. Когато свърши и застана пъхтяща и зачервена пред публиката, гостите на императора я уважиха с учтиви, почти петсекундни аплодисменти. След това всички продължиха празното си бърборене.

И тогава оркестърът засвири една толкова стара арендска песен, че корените ѝ се губеха далеч в мъглата на древността. Като повечето арендски песни, тази също беше меланхолична и започваше с тъжното настроение на сложния водопад от ноти на лютнята. С включването на звучната виола в главната тема се чу и дълбок контраалт. Постепенно този глас остави гостите безмълвни и разговорите замряха. Гарион бе стъписан. Недалеч от оркестъра, маркграфиня Лизел беше вдигнала глава и пееше. Гласът ѝ беше невероятен, с тъжен и вълнуващ тембър. Останалите гости се отдръпнаха от нея, дълбоко респектирани от великолепия ѝ глас, и тя остана съвсем сама в златния кръг на светлината на свещите. И тогава, за голяма изненада на Гарион, Се'Недра пристъпи в кръга и се присъедини към облеченото в бледолилаво драснианско момиче. Флейтата поде контрахармонията и дребничката риванска кралица вдигна малкото си тъжно лице и запя заедно с маркграфинята. Чистият ѝ глас без усилие се изви със звука на флейтата така, че човек не можеше точно да разграничи гласа на флейтата от нейния. В песента ѝ се усещаше такава тъга, че можеше да ти се пръсне сърцето; мъка, от която в гърлото на Гарион застана буца, а в очите му се появиха сълзи. Беше съвсем очевидно, че Се'Недра все още таи болката дълбоко в сърцето си и никакви забавления няма да намалят страданието ѝ.

Когато песента свърши, аплодисментите бяха страхотни.

– Още! – викаха присъстващите. – Още!

Окуражени от овациите, музикантите започнаха същата древна мелодия отначало. Лютнята още веднъж изля сърцето си в ромолящ водопад, но този път с въвеждането на Лизел от виолата се чу трети глас. Глас, който Гарион познаваше толкова добре, че не беше нужно да поглежда, за да разбере кой пее.

Пουλгара, облечена в тъмносиня кадифена рокля със сребърна украса, се присъедини към Лизел и Се'Недра в осветения от свещите кръг. Гласът ѝ беше толкова дълбок и чист, колкото на маркграфинята, но в него имаше тъга, която надминаваше и тази на Се'Недра. Тъга за място,

което беше загубено и никога нямаше да се върне. После, докато флейтата акомпанираше на Се'Недра в издигация се контрапункт, Поулгара се присъедини и към нея. Хармонията, която се получи, не беше традиционната и толкова добре позната във всички западни кралства. Очите на арендските музиканти бяха изпълнени със сълзи. Те подеха странните древни акорди и пресъздадоха мелодия, нечувана от хиляда години.

Докато последните ноти на великолепната песен затихваха, настъпи благоговейна тишина. След това гостите избухнаха в аплодисменти, като много от тях открито плачеха. Поулгара безмълвно изведе двете млади жени от златния кръг светлина.

Белгарат стоеше на пътя ѝ, очите му бяха загадъчни. Изглеждаше някак необикновено царствен в снежнобялото си толнебранско наметало. Държеше пълна сребърна чаша.

– Е, татко? – попита го тя.

Без да каже нищо, той я целуна по челото и ѝ подаде чашата.

– Чудесно, Поул. Но защо възкресяваш нещо, което е мъртво и не съществува от векове?

Брадичката ѝ се повдигна гордо.

– Споменът за Воу Вейкюн няма да умре, докато съм жива, татко. Аз винаги го тая в сърцето си и от време на време ми се приискава да припомня на хората, че някога имаше един сияен град, изпълнен с очарование, смелост и красота, а този земен свят, в който живеем сега, му позволи да изчезне.

– Това е много болезнено за теб, нали, Поулгара? – попита сериозно той.

– Да, татко – дори повече, отколкото бих могла да понеса, но досега успях да потискам болката си, така че... – Тя остави мисълта си недовършена, сви рамене и излезе царствено от залата.

След банкета Гарион и Се'Недра се поразтърпкаха на дансинга – повече за показност, отколкото от искрено желание.

– Защо лейди Поулгара се вълнува толкова от Арендия? – попита Се'Недра, докато танцуваха.

– Като млада е живяла доста време във Воу Вейкюн – отговори Гарион. – Мисля, че много е обичала града и хората.

– Помислих, че ще ми се пръсне сърцето, когато запя.

– Моето почти спря да бие – каза тихо Гарион. – Тя е изстрадала много, но нищо от това, което се е случило досега, не я е наранило толкова, колкото унищожението на Воу Вейкюн. Тя никога не прости на дядо, че не е отишъл да помогне на града, когато астурианците го

разрушили.

Се'Недра въздъхна.

– Има толкова много мъка по света...

– Има и надежда – припомни ѝ той.

– Но толкова малко. – Тя отново въздъхна, а после внезапно по устните ѝ се плъзна закачлива усмивка. – Тази песен съсипа всички присъстващи дами! – Тя се усмихна самодоволно. – Напълно ги съсипа.

– Опитай се да не злорадстваш на публични места, скъпа – нежно я скастри той. – Наистина не е прилично.

– Чичо Варана не каза ли, че аз съм една от почетните гости?

– Ами, да.

– Тогава това е мое тържество – каза тя и тръсна глава – и ако искам, ще си злорадствам.

Силк ги чакаше пред камината и си грееше ръцете. Изглеждаше разтревожен и беше много мръсен.

– Къде е Варана? – попита той напрегнато.

– В балната зала. Забавлява гостите си – каза Гарион.

– Какво си правил, принц Келдар? – попита Се'Недра и сбърчи нос от зловонните миризми, които идваха от дрехите му.

– Крих се под една купчина смет. Мисля, че ще ни се прииска да напуснем Тол Хонет – доста бързо при това.

– Какво точно си намислил, Силк? – присви очи Белгарат. – И къде беше през изминалите два дни?

– Къде ли не – отговори той уклончиво. – Наистина трябва да взема да се измия.

– Предполагам, че не знаеш нищо за това, което се е случило на рода Хонет? – каза Гарион.

– За какво става въпрос? – попита Белгарат.

– Бях с Варана следобед, когато лорд Морин докладва. Хонетите измирили с изненадващи темпове. Осем или десет според последното преброяване.

– Дванадесет всъщност – поправи го Силк педантично.

Белгарат се обърна към него.

– Мисля, че ми дължиш обяснение.

– Хората умират – сви рамене Силк. – Случва се.

– На тези помогнал ли им е някой?

– Може би, малко.

– И ти ли беше този, който им съдействаше?

– Смяташ ли, че съм способен на това?

Лицето на Белгарат помръкна.

– Искам истината, принц Келдар.

Силк разпери широко ръце.

– Какво е истината, приятелю? Може ли някой да каже какво всъщност е истината?

– Това не ти е философска дискусия, Силк. Ти ли си изклял хонетите?

– Не знам дали бих казал точно „изклял“. Тази дума звучи грубо, а аз се гордея със своята изтънченост.

– Каж ми – ти ли ги уби?

– Ами... – Силк направи леко обидена гримаса, – ако ще поставяш нещата по този начин...

– Дванадесет души? – каза Дурник скептично.

– И още един, който няма шанс да оцелее – отбеляза Силк. Бях прекъснат преди да се уверя, че е мъртъв, но вероятно съм направил достатъчно, за да считам работата за свършена.

– Все още чакам, Силк – мрачно каза Белгарат.

Силк помириса единия си зловонен ръкав и направи гримаса.

– С Бетра бяхме много добри приятели – каза той и сви рамене, сякаш това обясняваше всичко.

– Но – възрази Дурник – тя не се ли опита да те убие веднъж?

– О, онова ли? Нищо особено. Това беше бизнес – нищо лично.

– Да се опиташ да убиеш някого не е ли достатъчно лично?

– Разбира се, че не. Аз се забърках в нещо, над което работеше тя. Разбирате ли, тя имаше една уговорка с посланика на тулите и...

– Престани да се отклоняваш от темата, Силк – прекъсна го Белгарат.

Очите на Силк станаха студени.

– Бетра беше изключителна жена – отговори той. – Красива, талантлива и невероятно честна. Много ѝ се възхищавах. Почти може да се каже, че я обичах – по много особен начин. Мисълта, че някой е сметнал за добре да я наръга на улицата, дълбоко ме засегна. Направих това, което сметнах за добре.

– Въпреки важността на делото ни? – Лицето на Белгарат беше като буреносен облак. – Значи просто заряза всичко и отиде да убиваш за отмъщение, така ли?

– Има неща, които не можеш да оставиш просто така, Белгарат. Тук

са замесени и принципи. Ние не позволяваме убийството на член от драснианското разузнаване да мине безнаказано. Лошо е за бизнеса, ако хората си мислят, че може и да им се размине. Въпреки това първата нощ се постарах нещата да изглеждат естествено.

– Естествено? – каза Дурник. – Как може едно убийство да изглежда естествено?

– Моля те, Дурник. „Убийство“ е много грозна дума.

– Задушил ги е в леглата им със собствените им възглавници – обясни Гарион.

– А един приятел някак си пък падна през прозореца – добави Силк. – От високо беше, доколкото си спомням. Падна върху желязната ограда.

Дурник потрепера.

– Успях да посетя петима по-миналата нощ, но този метод ми отнемаше твърде много време, така че снощи станах малко по-директен. С барон Келбор обаче се позабавих малко. Той всъщност е заповядал да убият Бетра. Поговорихме си хубаво преди да ни напусне.

– Къщата на Келбор е най-добре охраняваната в Тол Хонет – каза Се'Недра. – Как успя да се промъкнеш вътре?

– Хората рядко поглеждат нагоре през нощта, особено ако вали. Влязох през покрива. Както и да е, Келбор ми даде малко полезна информация. Изглежда, че човекът, който е казал на хонетите за дейността на Бетра, е бил малореанец.

– Нарадас? – попита Гарион бързо.

– Не. Бил с черна брада.

– Харакан, тогава?

– Много хора носят бради, Гарион. Аз искам малко повече информация – не че имам нещо против да нарежат Харакан на малки парченца, но ще се ядосам, ако истинският злодей се отърве. – Лицето му отново помръкна. – Това е особено вярно, като се има предвид и фактът, който спомена Келбор: че този услужлив малореанец е организирал и е участвал в убийството на Бетра – нещо като услуга към рода Хонет.

– Наистина ми се ще да се изкъпеш, принц Келдар – каза Се'Недра. – Какво, за бога, те накара да се скриеш в купчина смет?

Той сви рамене.

– Прекъснах ме по време на последното ми посещение и ме преследваха много хора. Този сняг малко усложни нещата. Много лесно успяха да следват дирите ми. Трябваше да се скрия накъде и купчината смет беше подръка... – Изражението му се изпълни с отвращение. – В

Тол Хонет никога не вали сняг.

– Ще се изумиш колко хора ми казаха това днес – промърмори Гарион.

– Наистина смятам, че трябва да заминем веднага – каза Силк.

– Защо? – попита Дурник. – Нали се измъкна?

– Забравяш следите, Дурник. – Силк вдигна единия си крак. – Риванските ботуши са мое предпочитание. Много са удобни, но оставят и доста ясни следи. Предполагам, че е само въпрос на време някой да събере две и две, а наистина не съм в настроение да бягам от хонетски убийци. Те са доста глупави, но могат и да са неприятни.

Вратата тихо се отвори. Силк моментално приклепна и ръцете му се мушнаха под мръсното палто за камите.

– Боже мой! – каза облечената в бледолилаво Велвет, като влезе и затвори вратата. – Не сме ли малко нервни тази вечер?

– Какво правиш тук? – попита Силк.

– Бях на имперския бал. Нямах представа колко клюки може да научи човек по такива мероприятия. Цялата бална зала жужеше около инцидентите, които сполетяха хонетите през последните две нощи. Предвид обстоятелствата помислих, че може да ви е хрумнало, че за нас е време да си тръгваме.

– За нас?

– О, не ви ли казаха? Каква съм забравана! Аз се присъединявам към вас.

– Това със сигурност няма да стане! – каза Белгарат.

– Не искам да ти противореча, древни – каза Лизел със съжаление, – но аз следвам заповеди. – Тя се обърна към Силк. – Чичо ми е малко разтревожен от някои от делата ти напоследък. Той ти вярва, Келдар – никога не си помисляй, че не ти вярва, но иска и някой да те държи под око. – Тя се намръщи. – Мисля, че много ще се ядоса, когато чуе за среднощните ти визити при хонетите.

– Знаеш правилата, Лизел – отговори Силк. – Бетра беше една от нашите. Ние не оставяме тези неща така.

– Разбира се, че не. Но Джевълин предпочита той лично да се разпорежи за този вид отплата. Твоето някак прибързано отмъщение го лиши от тази възможност. Ти си просто твърде независим, Силк. И знаеш ли, той е прав. Ти наистина имаш нужда от някой да те наглежда. – Тя присви устни. – Трябва да призная обаче, че свърши много хубава работа.

– А сега ме изслушай, млада госпожице – каза Белгарат

разгорещено. – Няма да ръководя екскурзия в полза на драснианската шпионска мрежа.

Тя му се усмихна обезоръжаващо и нежно го потупа по брататата буза.

– О, стига, Белгарат! – Меките ѝ кафяви очи го умоляваха. – Не е ли по-разумно и удобно да съм с вас, отколкото да ви следвам от разстояние? А аз ще изпълня заповедите си независимо дали ти харесва, или не.

– Защо трябва вечно да съм заобиколен от жени, които никога не правят каквото им се каже?

– Защото те обичаме, безсмъртни – невъзмутимо обясни тя. – Ти си отговорът на мечтите на всяка девойка и ние те следваме от сляпа преданост.

– Достатъчно, госпожице – каза той заплашително. – Ти няма да дойдеш с нас и решението ми е окончателно.

„Знаеш ли – каза сухият глас в съзнанието на Гарион, – мисля, че най-накрая открих проблема, който винаги съм имал с Белгарат. Това е неговата чиста и упорита любов към противоречията. Той всъщност няма никаква причина за своеволните решения, които взима. Прави го само за да ме дразни.“

– Искаш да кажеш, че се предполага тя да дойде? – изтърва се Гарион. Беше толкова стъписан, че го произнесе на глас.

„Разбира се, че да. Защо мислиш, че си направих, целия този труд, за да дойда в Тол Хонет преди всички вие да си тръгнете? Давай, кажи ми.“

Изражението на Белгарат ясно показваше, че неволното възклицание на Гарион вече му е подсказало, че доводите му току-що са били отхвърлени.

– Още едно навестяване, така ли? – каза той отегчено.

– Да, дядо – каза Гарион. – Боя се, че да.

– Значи тя идва с нас?

Гарион кимна.

„Обичам да гледам изражението му, когато загуби един от тези спорове“ – каза самодоволно сухият глас.

Поулгара започна да се смее.

– Какво ти е толкова забавно, Поул? – попита я Белгарат.

– Нищо, татко – отговори тя невинно.

Изведнъж той вдигна ръце и ядосано викна:

– Давайте! Поканете цял Тол Хонет да дойде. Не ме интересува.

– О, татко – каза му Поулгара, – не бъди толкова проклет.

– Проклет ли? Поул, внимавай какво говориш.

– Това наистина е много трудно, татко, а и те прави смешен. А сега, мисля, че трябва да направим някакви планове. Докато ние се преоблечем и съберем багажа, защо ти и Гарион не отидете да обясните на Варана, че ни се е наложило да заминем? Измислете някакво подходящо извинение. Не знам дали е необходимо да го уведомяваме за нощните занимавки на Силк. – Тя замислено погледна тавана. – Дурник, Ерионд и Тот ще се погрижат за конете, разбира се, а за теб имам една по-специална задача, принц Келдар.

– И каква по-точно?

– Иди да се измиеш. Старателно.

– Предполагам, че ще трябва да ми се изперат и дрехите – отбеляза той, като погледна полепналите с боклуци палто и панталони.

– Не, Силк, няма да бъдат изпрани, а изгорени.

– Не можем да тръгнем довечера, лейди Поулгара – каза Се'Недра. – Всички порти на града са заключени и легионерите няма да ги отворят за никого, освен ако не са под преките заповеди на императора.

– Аз мога ни измъкна от града – каза уверено Велвет.

– И как ще стане това? – попита я Белгарат.

– Довери ми се.

– Ще ми се хората да престанат да ми казват това.

– О, между другото – продължи тя, – видях един наш стар познайник днес. Голяма група хонети язدهа към южната порта. – Тя погледна Силк. – Ти наистина трябва да си ги наплашил, Келдар. Около тях бяха събрани цели батальони, за да те държат надалеч. Както и да е. Точно в средата яздеше изглеждащият като истински толнедрански джентълмен малореанец Харакан.

– Така, така – каза Силк. – Интересно.

– Принц Келдар – каза приятелски Велвет, – моля те, иди да се изкъпеш или поне не стой толкова близо до мен.

6.

Студена сива мъгла се надигна от реката и забули широките улици на Тол Хонет. Снегът премина в студен дъжд. Покривите и дворовете все още бяха покрити с бяло, но улиците бяха в киша с мръснокафяв цвят от преминалите по тях каруци и карети. Беше почти полунощ, когато Гарион и другите тихо напуснаха двореца. По улиците срещнаха

само няколко групички празнуващи веселяци, повече или по-малко пийнали.

Велвет, загърната в тежко сиво наметало с качулка и яхнала дореста кобила, ги поведе покрай мраморните фасади на къщите, собственост на търговските барони на Тол Хонет, а после през опразнения централен пазар към бедните квартали в южната част на града.

Внезапно от мъглата изникна взвод легионери с червени наметала, шлемове на главите и копия и тя дръпна юздите на коня си и спря.

– По каква работа сте тук? – грубо попита началникът на патрула.

– Всъщност това не е никаква работа – весело отговори Велвет. – Тръгнали сме да се забавляваме. Граф Нориян дава увеселение. Познавате графа, нали?

Част от подозрителността на лицето на сержанта се стопи.

– Не, ваша милост – отговори той, – страхувам се, че не.

– Не познавате граф Нори? – възкликна Велвет. – Колко странно! Мислех, че всички в Тол Хонет го познават, поне той така казва. Горкият Нори, ще бъде абсолютно съсипан. Знаете ли какво? Защо не дойдете с нас, за да се запознаете с него? Ще ви хареса. Неговите увеселения са винаги толкова забавни! – И тя се усмихна с широко отворени очи.

– Съжалявам, милейди, но сме на служба. Сигурна ли сте, че не сте сбъркали улицата? Навлезли сте в долнопробен квартал, през който не препоръчвам да преминава никой благородник.

– Оттук е по-пряко – отговори Велвет. – Виждате ли, ние ще вървим оттук надолу и след това ще завием наляво... – Тя се подвоуми. – Или пък беше надясно? Забравих точно, но съм сигурна, че ще намерим пътя.

– Трябва да внимавате в тази част на града, ваша милост. Има разбойници и крадци.

– О, богове!

– И би трябвало да носите факли.

– Факли? Велики Недра, не! Мирисът на дим от факлите се задържа в косите ми със седмици. Сигурен ли сте, че не можете да се присъедините към нас? Забавите у Нори са чудесни!

– Предайте на графа, че съжаляваме, милейди.

– Хайде тогава. – И Велвет се обърна към останалите. – Трябва да побързаме. Вече сме закъснели. Довиждане, капитане.

– Сержант, милейди.

– О? Каква е разликата?

– Няма значение, милейди. Побързайте, ако не искате да изпуснете

забавата.

Велвет се засмя весело и препусна.

– Кой е граф Нориян? – учудено я попита Дурник, когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуят.

– Част от въображението ми, скъпи Дурник – засмя се Велвет.

– Тя е драснианка – измърмори Белгарат.

– Имаш ли някакви съмнения, вечен първи?

– Къде всъщност ни водиш, Лизел? – попита Поулгара, докато язדה по мъгливата улица.

– Знам една къща, лейди Поулгара. Не е много хубава, но е допряна до южната стена и има много полезен заден вход.

– Как може да има заден вход, когато е допряна до градската стена? – попита Се'Недра и придърпа качулката си, за да предпази лицето си от дъжда.

Велвет ѝ намигна и каза:

– Ще видите, ваше величество.

Улицата започна да придобива все по-запуснат вид. Къщите, които се забелязваха през мъглата, бяха построени от обикновен камък и много от тях представляваха складове без прозорци към улицата.

Минаха покрай няколко кръчми, от които се носеха викове, смехове и откъслечи от неприлични песнички. Няколко пияни мъже излетяха от една от тях и започнаха да се бият с юмуруци и тояги. Един – нахален, небръснат грубиян – излезе на средата на улицата и им препречи пътя.

– Дръпни се – хладно му каза Велвет.

– Коя си ти, ма?

Огромният Тот излезе с коня си до коня на Велвет и леко побутна мъжа в гърдите с върха на тоягата си.

– Внимавай кого буташ – каза пияният мъж и блъсна тоягата настрани.

Без да промени израза си, Тот завъртя китката си, тоягата фрасна мъжа по главата и той се свлече в канавката.

– Благодаря – каза Велвет на гиганта. Тот любезно кимна. Продължиха по улицата.

– Защо се бият тези хора? – полюбопитства Се'Недра.

– Това е начин да се сгряват – отговори Силк. – Дървата за огрев в Тол Хонет са скъпи, а една хубава приятелска борба загрева кръвта им. Мислех, че всички знаят това.

– Подиграваш ли се с мен?

– Бих ли посмял?

– Той винаги е бил малко несериозен, ваше величество – каза Велвет.

– Лизел – твърдо се обърна към нея Се'Недра, – тъй като ще пътуваме заедно известно време, нека да оставим формалностите. Казвам се Се'Недра.

– Щом ваше величество предпочита.

– Мое величество предпочита.

– Добре тогава – каза русата девойка с топла усмивка.

Яздиха още известно време по неосветените улички на имперския град, докато най-после стигнаха до южната стена.

– Оттук – каза Велвет и ги поведе по мократа улица между стената и редица складове. Къщата, до която ги заведе, беше солидна двуетажна сграда и камъните и бяха черни и блестящи от дъжда. В двора се влизаха през тежка порта.

Велвет внимателно слезе от коня и като придържаше полата си да я запази от кишата, отиде до вратата и дръпна някаква връв. В двора се чу звън на камбанка. Някакъв глас отвътре отговори и тя тихо каза нещо на пазача. Вратата се отвори и те всички влязоха в двора. Гарион любопитно се огледа. Дворът беше почистен от снега и плочникът блестеше от ръмящия дъжд. Под навеса стояха няколко коня, а пред солидно изглеждащата врата на къщата чакаха две карети.

– Ще влезем ли? – попита Се'Недра, която също се огледа любопитно.

Велвет я изгледа продължително, после погледна Ерионд и каза:

– По-добре да не влизате.

Някъде отвътре се чу приглушен смях, последван от пронизителен женски писък.

Поулгара повдигна вежда и каза твърдо:

– Велвет е права. Ще чакаме отвън.

– Вече съм голяма, лейди Поулгара – възрази Се'Недра.

– Не си чак толкова голяма, скъпа.

– Ще ме придружите ли, принц Келдар? – попита Велвет. – Присъствието на сама жена в тази къща понякога не се разбира правилно.

– Разбира се – отвърна той.

– Няма да се бавим – увери ги тя и заедно със Силк отиде до вратата и почука. Отвориха ѝ веднага.

– Не разбирам защо и ние не можем да почакаме вътре на топло и сухо – се оплака Се'Недра.

– Сигурна съм, че ще разбереш, ако влезем – каза Поулгара. –

Малко дъжд няма да ти навреди.

– Какво толкова лошо има в тази къща?

Отвърте се чу още един писък, последван от дрезгав смях.

– Това е едно от нещата – отвърна Поулгара.

Очите на Се'Недра се отвориха широко.

– Имаш предвид, че това е едно от онези места? – И тя изведнъж се изчерви.

– Всички белези за това са налице.

След около четвърт час наклонената врата на избата в задната част на подгизналия двор проскърца и Силк излезе отдолу. Носеше фенер.

– Ще трябва да слезем с конете – каза той.

– А къде отиваме? – попита Гарион.

– В мазето. Това място е пълно с изненади.

Един по един, водейки конете, те последваха Силк по наклонената каменна рампа. Някъде отдолу Гарион чуваше клокоченето и плискането на течаша вода. Когато стигнаха края на рампата, видяха, че тесният проход се разширява в голямо, подобно на пещера помещение с каменни арки, осветено от няколко димящи факли. В центъра на помещението имаше дупка, пълна с тъмна мазна вода, тясна пътека я ограждаше от три страни. До пътеката беше вързана боядисана в черно ладия с по дванадесет гребци от двете ѝ страни, всички облечени в тъмни дрехи.

Велвет стоеше до ладията.

– Можем да пресичаме само по двама – каза тя. Гласът ѝ кълтеше в празното подземие. – Заради конете.

– Да пресичаме? – попита Се'Недра. – Къде да пресичаме?

– До южния бряг на реката – отговори Велвет.

– Но ние сме още зад градските стени.

– Всъщност се намираме под тях, Се'Недра. Единственото нещо, което стои между нас и реката, са две мраморни плочи от облицовката на стената.

А после неясно откъде се чу дрънчене на синджири и едната стена на подземното пристанище бавно се отвори.

През отвора Гарион можеше да види набръчканата от дъжда повърхност на реката и отсрещния бряг, почти скрит от мъглата.

– Много умно – каза Белгарат. – Откога съществува тази къща?

– От няколко столетия – отвърна Велвет. – Построена е, за да се осигурява всичко, което някой би могъл да поиска. Понякога някой от клиентите иска да напусне града или да влезе незабелязано в него.

– Как научи за нея? – попита Гарион.

Тя сви рамене и отвърна:

– Била е на Бетра. Тя казала на Джевъллин за нейните тайни.

– Даже от гроба успява да ни помогне – отбеляза Силк.

Прехвърлиха се по двама през широката река. Велвет слезе последна на обвития от мъглата пясъчен бряг. Беше около три след полунощ.

– Гребците ще заличат следите ни по пясъка – каза тя. – Включено е в услугата.

– Много ли струва това? – заинтересува се Силк.

– Доста. Но всичко е за сметка на драснианското посолство. Братовчед ти отначало не беше съгласен, но в крайна сметка го убедих да плати.

Силк се усмихна злобно.

– Имаме няколко часа до изгрев слънце – продължи Велвет. – На около миля надолу по реката ще излезем на имперския път. По-добре ще е да вървим бавно. Легионерите от южната порта могат да се усъмнят, ако чуят галопиращи коне.

Качиха се на конете и тръгнаха през крайбрежните върби. Гарион, който яздеше зад Силк, го попита:

– Какво имаше в онази къща?

– Почти всичко, което можеш да си представиш – засмя се Силк. – А и доста други неща, които не можеш. Много интересна къща, пълна с хора с разнообразни интереси и желания, а и с достатъчно пари, за да ги осъществят.

– Разпозна ли някого там?

– Да, няколко души – няколко високоуважавани членове на благородни семейства от империята.

Се'Недра, която яздеше точно зад тях, презрително изсумтя и се обади:

– Не мога да разбера защо на някои мъже им харесва да посещават такива места.

– Посетителите не са само мъже, Се'Недра – каза Силк.

– Не говориш сериозно!

– Някои благопристойни дами от Тол Хонет са намерили най-различни начини, за да убият скуката. Те носят маски, разбира се, и почти нищо друго. Познах една графиня от семейство Хорбит.

– Щом е носила и маска, как успя да я познаеш?

– Има бенка, и то на място, което рядко се вижда. Преди няколко години бяхме доста близки и тя ми я показа.

– Не искам да говорим повече за това – каза твърдо Се'Недра и

мина напред, за да се присъедини към Поулгара и Велвет.

– Тя ме попита, нали? – протестира невинно Силк. – Ти я чу, нали?

Яздиха няколко дни на юг. Времето се оправи, но празникът Ерастид премина, докато бяха на път, и Гарион изпитваше странно съжаление. От най-ранното му детство празникът в средата на зимата беше един от най-хубавите в годината. Да позволи той да мине незабелязано, му се струваше светотатство. Щеше му се да бе имал възможност да купи на Се'Недра нещо специално, но най-доброто, което можеше да направи, докато бяха на път, бе да ѝ подари една нежна целувка.

На няколко левги преди Тол Борун срещнаха една богато облечена двойка, тръгнала на север към имперската столица, придружена от около дузина слуги, облечени в ливреи.

– Здравей, приятелче – каза снизходително богато облеченият благородник на Силк, който в момента яздеше най-отпред. – Какви са новините от Тол Хонет?

– Както обикновено, ваше благородие – отговори Силк с раболепие. – Убийства, заговори и интриги – обикновените забавления на богатите.

– Не ми харесва тона ти, приятелче – каза благородникът.

– Нито пък на мен обръщението „приятелче“.

– Чухме доста забавни истории – обади се лекомислено изглеждащата дама, облечена в червено кадифено наметало, обшито с кожи. – Вярно ли е, че някой се е опитал да избие всички хонети? Чухме, че цели семейства били убити в леглата, докато спели.

– Балера – обърна се към нея съпругът ѝ с отвращение, – ти просто разпространяваш тези ужасни слухове. Как би могъл да знае този обикновен човечец за това какво точно става в столицата?! Сигурен съм, че ако в тези слухове имаше нещо вярно, Нарадас щеше да ни каже.

– Търговецът е безцветните очи ли? – изведнъж прояви интерес Силк.

– Познаваш ли го? – попита благородникът с известен интерес.

– Чувал съм за него, ваше благородие – предпазливо отговори Силк. – Не е много умно да обикаляш наоколо и да обявяваш, че го познаваш. Не знаете ли, че императорът обяви награда за главата му?

– За главата на Нарадас? Невъзможно!

– Съжалявам, но всички в Тол Хонет знаят това. Ако можете да го хванете, ще спечелите без усилие хиляда златни крони.

– Хиляда крони!?

Силк се огледа заговорнически и каза шепнешком:

– Между нас да си остане, но в Тол Хонет се носи слух, че всички златни монети, с които е пълен, са фалшиви.

– Фалшиви? – възкликна благородникът и очите му изведнъж се разшириха.

– Много добра имитация – продължи Силк. – Съвсем малко злато, смесено с обикновени метали, и монетите изглеждат истински, но не струват и една десета от номинала си.

Благородникът пребледня и несъзнателно сграбчи кесията на колана си.

– Това е част от заговора за унищожаването на толнедранската икономика, чрез обезценяване на монетите ѝ – добави Силк. – Хонетите бяха въввлечени в това по някакъв начин и точно затова бяха убити. Разбира се, който бъде хванат да притежава такива монети, веднага бива обесен.

– Какво?!

– Естествено – вдигна рамене Силк. – Императорът смята да изкорени това незабавно. Крутите мерки са абсолютно необходими.

– Разорен съм – изстена благородникът. – Бързо, Балера! Трябва веднага да се върнем в Тол Борун!

След което обърна коня си и препусна в бърз галоп. Съпругата и свитата му го последваха.

– Не искаш ли да чуеш кое кралство стои зад всичко това? – извика Силк след него, а после се преви на седлото и се затресе от смях.

– Брилянтно, принц Келдар – измърмори одобрително Велвет.

– Този Нарадас доста ни се пречка, нали? – каза Дурник.

– Мисля, че ще го спра за малко – самодоволно се усмихна Силк. – Щом слуховете тръгнат, ще му е трудно да харчи парите си, да не говорим за това, че някои хора ще искат разплата.

– Ти постъпи ужасно с горкия благородник – неодобрително каза Велвет. – Сега той се връща в Тол Борун, за да изпразни ковчежетата си и да закопае парите си.

Силк сви рамене.

– Така става, когато някой се съюзява с ангараки. Продължаваме ли?

Минаха през Тол Борун, без да спират, и продължиха на юг към Гората на дриадите. Когато древната гора се показва на хоризонта, Поулгара дръпна коня си до този на дремещия Белгарат.

– Мисля, че трябва да спрем и да изкажем почитанията си на

Ксанта, татко – каза тя.

Старият мъж се изправи на седлото и присви очи, загледан към гората.

– Може би – несигурно каза той.

– Дължим й уважение, татко, и ни е по път.

– Добре, Поул, но ще спрем само за малко. Вече сме на месеци зад Зандрамас.

Пресякоха полето и навлязоха под вековните дъбове. Листата им бяха обрулени от студените зимни ветрове и голите клони на дърветата сочеха небето.

У Се'Недра настъпи странна промяна. Въпреки че беше студено, тя свали качулката на наметалото си и тръсна червенокосата си глава, при което малките й златни обици във формата на жълди звъннаха. Лицето й стана странно спокойно, тъгата, появила се на него, откакто бяха отвлекли сина й, изчезна.

– Върнах се – промълви тя.

Гарион имаше чувството, че от всички посоки идват леки звуци и повеи, въпреки че нямаше вятър. Звучите бяха като хор, който изпълняваше тъжна песен, песен, пълна с нежно съжаление и в същото време с живителна надежда.

– Защо всички са тъжни? – тихо попита Ерионд Се'Недра.

– Защото е зима – отвърна тя. – Тъгуват за опадалите листа и съжаляват, че птиците са отлетели на юг.

– Но пролетта пак ще дойде – каза той.

– Те знаят. Но все пак зимата ги натъжава.

Велвет с любопитство наблюдаваше малката кралица.

– Преживяванията на Се'Недра я правят особено чувствителна към дърветата – обясни Поулгара.

– Не знаех, че толнедранците се интересуват от живота на открито.

– Тя е само наполовина толнедранка. Любовта й към дърветата идва от страна на майка й.

– Аз съм дриада – каза простичко Се'Недра. Очите й бяха замечтани.

– Стига вече – обади се Белгарат. – Имах достатъчно неприятности с това да накараме алорните да приемат за кралица една толнедранка и без да усложняваме нещата, като им казваме, че не е и съвсем човек.

Спряха на лагер недалеч от мястото, където преди години бяха атакувани от отвратителните мъже от кал на кралица Салмисра. Тъй като не можеха да чупят клони от свещените дървета, трябваше да си

направят заслон от нападали клони, а огънят им беше по необходимост съвсем малък. Когато над притихналата гора се спусна здрач, Силк се загледа несигурно в слабия огън, а после се взря в тъмнината и каза:

– Мисля, че ще поизмръзнем тази нощ.

Гарион спа лошо. Беше натрупал опадали листа за леглото, което делеше със Се'Недра, и влагата се беше просмукала до мозъка на костите му. Той се събуди с първите лъчи на слънцето и тъкмо да стане, видя Ерионд. Младежът седеше на един паднал дънер от другата страна на загасналото огнище, а до него седеше дриада с кестеняви коси.

– Дърветата казват, че ти си приятел – каза дриадата; играеше си с една островърха стрела.

– Обичам дърветата – отговори Ерионд.

– Те нямат предвид точно това.

– Знам.

Гарион внимателно отметна одеялото и се изправи.

Ръката на дриадата посегна към лъка, който лежеше до нея, и после спря.

– О! Ти ли си? – каза тя и го огледа критично. – Остаряваш.

– Само няколко години – каза той и се помъчи да си спомни коя е.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

– Не ме помниш, нали?

– Май не.

Тя се засмя и вдигна лъка си. Сложи стрелата, която държеше, на тетивата и я насочи към него.

– Това не опреснява ли паметта ти?

– Не си ли тази, която искаше да ме убие?

– Така трябваше. Аз те хванах, аз трябваше и да те убия.

– Всеки човек, когото хванеш, ли убиваш?

Тя отпусна лъка.

– Е, не точно всеки. Понякога намирам и други начини да се възползвам от тях.

Гарион я погледна по-внимателно и каза:

– Никак не си се променила. Изглеждаш също като преди.

– Знам. – Очите ѝ гледаха предизвикателно. – И съм хубава.

– Много хубава.

– Колко хубаво, че го казваш. Радвам се, че в крайна сметка не те убих. Защо не отидем някъде само двамата, за да ми кажеш още хубави неща?

– Достатъчно, Ксебел, – сладко се обади Се'Недра от леглото си от

листа. – Той е мой, така че по-добре се откажи.

– Здравей, Се'Недра – спокойно каза кестенявата дриада, сякаш си бяха говорили само преди ден. – Не желаяш ли да го споделиш с една от своите сестри?

– Ти не би ми дала на заем и гребена си, нали?

– Не, разбира се. Но това е съвсем различно.

– Няма начин да те накарам да разбереш – каза Се'Недра и стана.

– Хора – отбеляза Ксебел. – Всичките сте еднакви.

После погледна Ерионд и докосна бузата му със слабата си малка ръка.

– Какво ще кажеш за този? Той също ли е твой?

В същия миг се появи Поулгара. Лицето ѝ беше спокойно, но едната ѝ вежда бе повдигната.

– Добро утро, Ксебел – каза тя. – Рано си станала.

– Бях на лов – отговори дриадата. – Този русичкият твой ли е, Поулгара? Се'Недра не иска да сподели с мен своя, но може би... – И ръката ѝ докосна меките къдрици на Ерионд.

– Не, Ксебел – твърдо каза Поулгара.

– Много сте скучни – въздъхна Ксебел.

Тя се изправи. Беше мъничка като Се'Недра и слаба като вейка.

– О! Щях да забравя – възкликна тя. – Ксанта каза, че трябва да ви заведе при нея.

– Но ти забрави, нали? – сухо каза Се'Недра.

– Е, още е рано – сви рамене дриадата.

Белгарат и Силк излязоха до студеното огнище, малко по-късно дойдоха Дурник и Тот.

– Имате толкова много! – измърмори Ксебел. – Със сигурност можете да ми дадете някой за малко.

– Какво иска да каже? – полюбопитства Силк.

– Нищо, Силк – каза Поулгара. – Ксанта иска да ни види. Веднага след закуска. Това е Ксебел, тя ще ни заведе при нея. Нали, Ксебел?

– Да де – малко раздразнено каза Ксебел.

След закуска дриадата ги поведе през гората. Белгарат вървеше до нея и ѝ говореше нещо. Гарион забеляза, че от време на време дядо му бърка в джоба си и ѝ подава нещо, а тя лакомо го лапа.

– Какво ѝ дава? – попита Велвет.

– Бонбони – каза Поулгара с отвращение. – Те са вредни за дриади-те, но той винаги им носи, когато идва тук.

– О! Разбирам – каза Велвет и присви устни. – Тя не е ли малко

млада, за да е... толкова...

Се'Недра каза със смях:

– Външността може да лъже, Лизел. Ксебел е доста по-стара, отколкото изглежда.

– Колко по-стара?

– Поне двеста или триста години. Тя е на същата възраст като дървото си, а дъбовете живеят доста дълго.

Навътре в гората Гарион чу кикотене, подсвирквания и лек звън от малки златни камбанки.

Дървото на кралица Ксанта беше още по-голямо, отколкото го помнеше Гарион, с огромни клони и хралупи, големи като пещери. Дриадите, облечени в разноцветни ярки туники, бяха насядали по клоните му, кискаха се, подсвиркваха и сочеха посетителите. Ксебел ги поведе към широката, покрита с мъх поляна под дървото, сложи пръсти в устата си и изсвири пронизително.

Кралица Ксанта и червенокосата ѝ дъщеря Ксера излязоха от една хралупа да ги посрещнат. Се'Недра и Ксера изтичаха една към друга, а Поулгара и Ксанта горещо се прегърнаха. Русата коса на Ксанта бе побеляла тук-там, а сиво-зелените ѝ очи бяха уморени.

– Добре ли си, Ксанта? – попита Поулгара.

Кралицата въздъхна:

– Времето приближава, това е всичко.

После погледна огромния дъб с любов и каза:

– Той става все по-уморен и тежестта натиска корените му. Все по-трудно му е през пролетта да се съвземе и да пусне листа.

– Мога ли да направя нещо?

– Не, скъпа Поулгара. Няма болка, само голямо изхабяване. Нямам нищо против да заспя. Кажете сега, какво ви води тук.

– Някой отвлече бебето ми – проплака Се'Недра и прегърна леля си.

– Какво говориш, дете?

– Стана през лятото – обади се Белгарат. – Опитваме се да открием следите на този, който го открадна: един малореанец, казва се Зандрамас. Смятаме, че е тръгнал на юг на борда на нийсански кораб.

Ксебел, която стоеше до гиганта Тот и гледаше с интерес огромните му мускулести ръце, каза, без да сваля поглед от него:

– Видях един кораб на хората-змии през лятото там, където нашата река се влива в голямото езеро.

– Никога не си го споменавала, Ксебел – каза Ксанта.

– Бях забравила. Наистина ли някой се интересува какво правят

хората-змии?

– Голямото езеро? – каза Дурник замислено. – Не си спомням да има голямо езеро в тази гора.

– То е много гадно на вкус – каза Ксебел. – И не можеш да видиш другия му край.

– Тогава сигурно имаш предвид Голямото западно море.

– Както искаш, така го наричай – незаинтересовано му отговори Ксебел и продължи да оглежда Тот.

– Наистина ли нийсанският кораб отплува? – попита я Белгарат.

– Не – отговори тя. – Изгоря. Но преди това някой слезе от него.

– Ксебел – намеси се Поулгара, като застана между дриадата и обекта на наблюдението ѝ. – Можеш ли да си спомниш какво точно видя?

– Мисля, че да. Не беше много. Бях излязла на лов и видях един кораб да приближава южния бряг на реката. От него слезе мъж в черно наметало, с качулка на главата. Носеше нещо. После корабът отплува, а мъжът на брега махна с ръка и корабът се запали и изгоря целият.

– Какво стана с екипажа? – попита Дурник.

– Нали знаеш онези риби, с големите зъби?

– Акулите ли?

– Не знам как се казват. Водата беше пълна с тях. Когато хората скочиха, за да се спасят от огъня, рибите ги изядоха до един. – Тя въздъхна. – Ужасно похабяване. Надявах се, че поне един-двама ще се спасят... или може би трима... – Тя пак въздъхна.

– Какво направи мъжът на брега? – попита Поулгара.

Ксебел сви рамене.

– Изчака, докато корабът изгоря, и след това тръгна през гората. – Тя заобиколи Поулгара и отново се загледа в огромния Тот. – Ако не използваш този, Поулгара, не би ли ми го дала за малко? Никога не съм виждала някой толкова огромен.

Гарион хукна към конете, но Ерионд вече го бе изпреварил. Държеше юздите на жребца си.

– Моят кон е по-бърз – каза той. – Вземи него.

Гарион кимна и скочи на седлото.

– Гарион! – извика Се'Недра. – Къде отиваш?

Но той вече препускаше между дърветата. Не мислеше за нищо.

Единственото нещо, което приличаше на мисъл, беше образът на тъмна фигура на брега, фигура, държаща нещо в ръце. И изведнъж нещо друго го накара да се замисли. Имаше нещо странно в галопата на коня.

На всеки четвърти или пети скок той сякаш политаше и гората добиваше неясни очертания. След това скоковете продължаваха до следващото политане.

Гарион знаеше, че разстоянието до южния бряг на реката, която се вливаше в Голямото западно море, е доста голямо. При най-бърз галоп му трябваше ден и половина да стигне дотам. Но изведнъж видя отразеното в безкрайната шир зимно слънце между дърветата!

Още един странен скок и изведнъж жребецът заби предните си крака в пясъка пред самите вълни.

– Как го направи?!

Конят само обърна глава и го погледна. Гарион се огледа и извика:

– Но ние сме на другия бряг на реката! Трябваше да сме ей там.

Конят зарови с копито, направи две крачки и полетя отново. И изведнъж се оказаха на пясъчния южен бряг и Гарион се люшна на седлото и едва запази равновесие. За момент му се прииска да се скара на животното, че не го е предупредило, но имаше нещо по-важно, което привлече вниманието му. Той скочи от седлото, изтича по пясъка до самия бряг и извади мечата си. Кълбото ярко засия.

– Геран! – извика той. – Намери сина ми.

Кълбото го дръпна така, че той едва се задържа да не падне. А после острието се насочи надолу и докосна пясъка. Кълбото лумна триумфиро, а острието се вдигна само и посочи рехавата горичка край брега.

Истина беше! Въпреки че тайно се страхуваше, че това е само една от поредните хитрини, следите на Зандрамас и сина му бяха тук!

– Бягай, Зандрамас! – извика той ликуващо. – Бягай, колкото можеш! Аз съм по следите ти и светът не е достатъчно голям, за да се скриеш от мен!

7.

Въздухът под преплетените клони беше влажен. В ноздрите си усещаха миризма на застояла вода и гниещи листа. Дърветата се извисяваха нагоре, над тъмнината на джунглата, за да намерят светлина. Сивозелен мъх висеше на ленти от дърветата, лепкави лиани пълзяха около стволите им като дебели змии. Бледа мъгла плуваше над миришещите на застояло езерца и бавно движещите се потоци.

Пътят, по който вървяха, беше запуснат и обрасъл. Гарион яздеше

начело на групата. Мечът му висеше на седлото му, а Кълбото постоянно го дърпаше. Беше късен следобед. Денят, сив и облачен, бавно, почти тъжно отиваше към своя край.

– Не знаех, че нийсаните са строили пътища – каза Се'Недра.

– Изоставиха ги след окупацията на марагите в края на второто хилядолетие – каза Белгарат. – Разбраха, че добре поддържаните пътища улесняват напредването на вражеската войска, така че Салмисра нареди пътищата да се оставят да запустеят.

Мечът на Гарион леко се залюля към гъстия хресталак край пътя. Той се намръщи, дръпна юздите и каза:

– Дядо, трябва да завием.

Останалите също спряха и се вгледаха в тъмните хресталаци.

– Ще отида да огледам – каза Силк, слезе от коня си и тръгна напред.

– Внимавай за змии – извика Дурник.

Силк спря, обърна се и го изгледа саркастично. После навлезе в гъсталака.

Зачакаха. Скоро Силк се върна и каза:

– Наблизо има следи от бивак и старо огнище.

– Да отидем да видим – каза Белгарат и слезе от седлото.

Оставиха Тот с конете, минаха през гъстия хресталак и излязоха на една поляна до старо огнище.

– Зандрамас ли е бил тук? – попита Силк.

Гарион приближи огнището. Държеше меча в ръката си. Мечът се издигна и посочи първо в една, а после в друга посока. След това го дръпна към един почти порутен заслон. Когато Гарион стигна там, мечът се наклони към земята, а Кълбото блесна.

– Мисля, че това е отговорът на въпроса ми – каза Силк със задоволство.

Дурник беше клекнал до огнището и внимателно разравяше въглените и се вглеждаше в пепелта под тях.

– От няколко месеца е – каза той.

– Ако се съди по заслоните, мога да кажа, че тук са били поне четирина души – каза Силк.

– Значи Зандрамас вече не е сам – намръщи се Белгарат.

Ерионд, който любопитно оглеждаше грубите заслони, вдигна нещо, отиде при Се'Недра и без да казва нищо, и го подаде.

– О! – изплака тя.

– Какво е това, Се'Недра? – попита Велвет.

Малката кралица с насълзени очи ѝ подаде малка вълнена шапчица.
– На детето ми е – каза тя задавено. – Носеше я в нощта, когато го отвлякоха.

Дурник се прокашля и каза:

– Късно е. Искате ли да останем тук през нощта?

Гарион погледна измъченото лице на Се'Недра и отговори:

– Не. Да продължим още малко.

Дурник също погледна кралицата и се съгласи.

Около миля по нататък стигнаха някакви руини на отдавна изоставен град. Короните на дърветата се събираха над широките улици, лиани пълзяха нагоре по порутени кули.

– Това, изглежда, е било хубаво място – каза Дурник. – Защо ли са го оставили?

– Може да има куп причини, Дурник – обади се Поулгара. – Епидемия, политика, война, дори каприз.

– Каприз? – Той я погледна с недоумение.

– Това е Нийса – напомни му тя. – Тук управлява Салмисра и авторитетът ѝ е абсолютен. Ако тя е дошла тук и е казала на хората да напуснат, те са напуснали.

Той я погледна с неодобрение и каза:

– Това не е хубаво.

– Да, скъпи – съгласи се тя. – Знам.

Пренощуваха сред руините и на следващата сутрин продължиха пътя си на югоизток. Растителността се промени. Дърветата ставаха все по-високи, а стволите им – все по-дебели. Храстите под тях бяха все по-гъсти, а неприятната миризма на застояла вода ставаше все по-силна. Малко преди обед ветрецът донесе до ноздрите на Гарион по-различен мирис – миризма на нещо толкова сладостно, че даже му се зави свят.

– Какъв е този прекрасен аромат? – попита Велвет и кафявите ѝ очи блеснаха.

В следващия миг Гарион видя най-красивото дърво на света. Листата му блестяха в злато, тъмночервени лиани обвиваха клоните му. Дървото беше покрито с огромни цветове в червено, синьо и яркожълто, а между тях висяха тежки гроздове от блестящи пурпурни плодове, сякаш готови да избухнат. При вида и аромата на това великолепно дърво го обзе непреодолимо желание да изтича при него.

Велвет вече стоеше пред дървото със замечтана усмивка.

– Лизел! – Гласът на Поулгара беше като плесница. – Назад!

– Но... – Гласът на Велвет трепереше от желание.

– Не мърдай! – викна Поулгара. – Ти си в смъртна опасност.

– Опасност ли? – обади се Гарион. – Но това е само едно дърво, лельо Поул.

– Всички на място – заповяда тя. – Дръжте здраво юздите и не се приближавайте до дървото.

– Какво става, Поул? – попита Дурник.

– Мислех, че всички са унищожени – измърмори тя. Гледаше великолепното дърво с омраза.

– Но защо някой би поискал да унищожи нещо толкова прекрасно? – викна Велвет.

– Разбира се, че ще е прекрасно. То така ловува.

– Ловува ли? – обади се Силк. – Поулгара, но това е дърво! Дърветата не ловуват.

– Това обаче го прави. Една хапка от тези плодове предизвиква внезапна смърт, а допирът до цветовете води до парализа на всички мускули – каза тя и посочи нещо във високата трева под дървото.

Гарион се взря в тревата и видя скелета на голямо животно. Петшест тъмночервени филиза, излизаци от цъфналите клони, се бяха преплели в гръдния кош на животното.

– Не го гледайте – каза Поулгара с нетърпящ възмущение тон. – Не мислете за плодовете и се опитайте да не вдихвате дълбоко аромата на цветовете. Дървото се опитва да ви привлече в обхвата на филизите си. Тръгвайте и не се обръщайте назад. – И подкара коня си напред.

– Ти няма ли да дойдеш с нас? – притеснено попита Дурник.

– Ще ви настигна – отговори тя. – Първо трябва да се погрижа за това чудовище.

– Правете каквото ви казва – викна Белгарат. – Да вървим.

Докато се отдалечаваха от смъртоносното дърво, Гарион изпита горчиво разочарование и раздразнение. Погледна назад и с удивление видя тъмночервените филизи на клоните яростно да се гърчат и извиват във въздуха. В същия миг Се'Недра извика високо.

– Какво става? – попита той.

– Дървото! – ахна тя. – Ужасно! То се храни от агонията на жертвите си също толкова, колкото и от плътта им.

След миг зад тях се разнесе силен тътен, последван от съскащо прашене. Над гората се издигнаха пламъци. В съзнанието си Гарион чу ужасен писък, пълен с болка, гняв и омраза. Гъст черен дим се издигна над гората, разнесе се зловонна миризма.

След малко Поулгара се присъедини към тях.

– Няма да прави повече злини – каза тя с нотка на задоволство и се усмихна иронично. – Това е едно от малкото неща, с които съм съгласна със Салмисра. – И добави: – На този свят няма място за точно това дърво.

Около обяд на следващия ден конят на Ерионд стана неспокоен и младежът, който яздеше до Гарион, се засмя и каза:

– Тича му се. Обича да тича.

Гарион го погледна и каза:

– Ерионд, има нещо, за което искам да те попитам.

– Кажи, Белгарион.

– Когато яздих към брега на морето в Гората на дриадите, конят направи нещо доста странно.

– Странно ли? Какво имаш предвид?

– Би трябвало да стигне до морето за два дни, а той го направи за половин час.

– О! Това ли?

– Ще ми обясниш ли как го прави?

– Това е нещо, което прави, когато знае, че много бързам. Сякаш отива на някакво друго място и когато се върне оттам, аз съм много по-напред, отколкото може да се очаква.

– Какво друго място?

– Това около нас, но същевременно не е то. Разбираш ли?

– Не. Не съвсем.

Ерионд се намръщи, после каза:

– Веднъж ти ми каза, че можеш да станеш на вълк, точно както го прави Белгарат.

– Да.

– Каза още, че когато правиш това, мечът ти е пак с теб, но в същото време не е.

– Така казва дядо.

– Мисля, че това е другото място – там, където отива и мечът ти. Разстоянията там нямат такова значение, както тук. Ако това е някакво обяснение, разбира се.

– Май не е – засмя се Гарион.

Рано следобед на следващия ден стигнаха заблатения бряг на Змийската река, където пътят завиваше на изток. Небето беше чисто,

въпреки че бледото слънце не топлеше много.

– Може би ще е по-добре да се движа пред вас – предложи Силк. – Не оставихме много приятели, когато бяхме тук навремето.

И смуши коня си и след минута се изгуби от погледа им.

– Няма да минаваме през Стис Тор, нали? – попита Се'Недра.

– Не – отговори Белгарат. – Той е от другата страна на реката. – Той погледна дърветата до мочурливия бряг. – Трябва да минем бързо и без неприятности.

След около час видяха странните, сякаш запустели кули на столицата на хората-змии. Те се издигнаха над отсрещния бряг на реката – до една различни. Някои бяха тънки и с остри върхове, а други – тумбести и с кръгли куполи. Някои пък бяха завъртени като спирали към небето. Нещо повече – бяха боядисани във всички възможни цветове – зелено, червено, жълто и даже в яркочервено.

Силк ги чакаше на неколкостотин метра по-нататък.

– Мисля, че ще успеем да минем незабелязано – отбеляза той. – Но един човек иска да говори с нас.

– Кой? – попита Белгарат.

– Не си каза името, но изглежда, знае, че ще минем оттук.

– Това не ми харесва. Каза ли какво иска?

– Само че имал някакво съобщение за нас.

– Да отидем да разберем – каза старият вълшебник и погледна Гарион. – По-добре покрий Кълбото.

Гарион кимна, извади здраво съшитата кожена торба и покри дръжката на меча.

Очакваше ги един нийсанец с обръсната глава. Беше облечен с окъсани дрехи и имаше голям белег, тръгващ от челото през празната очна кухина и стигащ до края на бузата му.

– Мислехме, че ще дойдете по-рано – каза той. – Какво ви забави?

Гарион погледна едноокия мъж по-внимателно и попита:

– Не те ли познавам? Не се ли казваш Айсус?

Айсус се намръщи.

– Изненадан съм, че помниш. Умът ти не беше много ясен, когато се видяхме.

– Не беше нещо, което бих желал да забравя.

– Един човек в града иска да ви види – каза Айсус.

– Съжалявам, приятелю – обърна се към него Белгарат, – но бързаме. Не мисля, че в Стис Тор има някой, с когото бихме говорили.

– Както искате – сви рамене Айсус. – Платиха ми да ви посрещна и

да ви предам съобщението.

Той се обърна и тръгна обратно под лъчите на следобедното слънце към храсталака на речния бряг, но след две-три крачки подхвърли:

– О! Щях да забравя. Мъжът, който ме изпрати, каза, че има информация за Зандрамас, ако това ви говори нещо.

– Зандрамас? – извика високо Се'Недра.

– Който и да е той – отговори Айсус. – Ако се интересувате, имам лодка. Мога да взема някои от вас до града, ако желаете.

– Изчакай един момент, за да обсъдим това – каза Белгарат.

– Колкото искате. Тъй или иначе не можем да пресечем реката преди да се е стъмнило съвсем. Аз ще изчакам в лодката, докато вие решавате. – И той тръгна през храстите към брега на реката.

– Кой е този? – попита Силк Гарион.

– Казва се Айсус. Наемник е. Последния път, когато го видях, работеше за Сади – главния евнух в замъка на Салмисра. Но имам чувството, че би работил за всеки, стига да му се плаща добре. – Гарион се обърна към Белгарат – Какво мислиш, дядо?

Старият мъж подръпна ухото си и каза:

– Може да е някаква измама, но някой тук знае достатъчно добре какво правим, за да разбере, че се интересуваме от Зандрамас. Мисля, че трябва да разберем кой е този добре информиран гражданин.

– Нищо няма да измъкнете от Айсус – каза им Силк. – Вече опитах.

Белгарат се замисли за момент и каза:

– Иди и виж колко голяма е лодката.

Силк отиде до храсталака, погледна и докладва:

– Не можем да отидем всички. Може би четирима.

Белгарат си почеса брадата и каза:

– Ти, аз, Пуул и Гарион. – После се обърна към Дурник. – Вие ще чакате. Може да се забавим. Не палете огън, който може да се види от града.

– Ще се погрижа за всичко, Белгарат.

Лодката на Айсус беше боядисана в черно и беше вързана за един дънер. Едноокият мъж погледна критично Гарион и попита:

– Трябва ли да носиш такъв голям меч?

– Да. – отговори Гарион.

– Отива ти – сви рамене Айсус.

Здрач покри реката и от околните храсти се надигнаха облаци комари. Силк несъзнателно се пляскаше по врата.

– Не клати лодката – предупреди го Айсус. – Пиявиците са доста

гладни по това време на годината и не е най-подходящото време за плуване.

Седяха притиснати в лодката и търпяха хапането на комарите, докато чакаха светлината да изчезне. След около половин час Айсус се огледа и каза:

– Достатъчно тъмно е.

После развърза лодката и я отблъсна от брега с едното весло, намери се удобно и загреба към светлините на Стис Тор. След двайсетина минути насочи лодката към един кей, който търговците от север можеха да използват за бизнеса си. Една изцапана с катран въжена стълба висеше под кея и Айсус бавно подкара лодката към нея.

– Оттук ще се качим – каза той, като задържа лодката под стълбата.
– Опитайте се да не вдигате много шум.

– Къде точно ни водиш? – попита го Поулгара.

– Не много далеч – отговори той и бързо се изкачи по стълбата.

– Дръжте очите си отворени на четири – измърмори Белгарат. – Нямам доверие на този приятел.

Улиците на Стис Тор бяха тъмни, тъй като всички приземни прозорци на къщите бяха здраво залостени. Айсус се движеше като котка из сенките, но Гарион не беше сигурен дали тази потайност е необходима, или просто му е навик. Когато навлязоха в една тясна уличка, чуха плашещи звуци накъде в тъмното и ръката му стисна меч.

– Какво е това? – попита той.

– Плъхове – отговори Айсус. – Излизат през нощта и се хранят с боклуците, а после змиите от джунглата изяждат плъховете. – Той вдигна ръка. – Изчакайте за момент.

После тръгна напред и внимателно огледа широката улица пред тях.

– Чисто е – каза той. – Да вървим. Къщата, която ни трябва, е точно отсреща.

– Това е къщата на Дроблек, нали? – каза Поулгара на лукавия нийсанец. – Драснианският пристанищен началник.

– Били сте тук преди, както разбирам. Очакват ни.

Отвори им самият Дроблек. Драснианският пристанищен началник носеше широка кафява роба и беше станал още по-дебел. Той нервно огледа улицата и прошепна:

– Влизайте всички.

След като затвори вратата и я заключи здраво, той видимо се успокои.

– Милейди – изхриптя той към Поулгара и се поклони. – За мен е чест да ви посрещна в къщата си.

– Благодаря, Дроблек. Ти ли си го изпратил за нас?

– Не, милейди. Аз помогнах, за да се осъществи срещата.

– Изглеждаш малко нервен, Дроблек – каза Силк.

– Укривам в къщата си един човек, принц Келдар. Ще си имам доста неприятности, ако разберат за това. Толнедранският посланик непрекъснато изпраща хора да следят къщата ми и ме притеснява.

– Къде е човекът, с когото трябва да се срещнем? – попита Белгарат.

Дроблек с благоговение отговори:

– От древни времена в задната част на къщата има скрито помещение. Той чака там.

– Тогава да отидем да го видим.

– Веднага, вечни Белгарат.

Клатушкайки се и пухтейки, драснианският началник ги поведе през слабо осветения хол, после натисна един камък в стената. Скърцайки, една част от стената се отмести.

– Колко екзотично – измърмори Силк.

– Кой е? – чу се писклив глас от другата страна на вратата.

– Аз съм, Дроблек – отговори дебелият мъж. – Хората, които искаше да видиш, пристигнаха. – После каза на групата: – Ще отида да пазя.

Зад вратата имаше малко помещение, осветено от една-единствена свещ. Евнухът Сади страхливо стоеше до една изтъркана дървена маса. Обръснатата му глава беше набола, а алената му копринена роба изглеждаше прокъсана. Имаше поглед на преследван.

– Най-последно – изрече той с облекчение.

– Какво правиш тук, Сади? – попита Поулгара.

– Крия се – каза той. – Влезте всички и затворете вратата. Не искам някой случайно да открие къде съм.

Влязоха в малката стая, а Дроблек бутна вратата зад тях.

– Защо главният евнух на Салмисра се крие в къщата на драснианския пристанищен началник? – полюбопитства Силк.

– Имаше недоразумение в двореца, принц Келдар – отговори Сади. – Вече не съм главен евнух. Даже са обявили награда за главата ми – доста голяма сума, както разбрах. Дроблек ми дължи услуга, така че ме скри – с не много голямо желание, но... – И той сви рамене.

– Като заговори за суми, аз ще взема парите си сега – каза Айсус.

– Имам още една малка работа за теб, Айсус – каза му евнухът със

специфичния си контраалтов глас. – Мислиш ли, че можеш да влезеш в двореца?

– Ако се налага.

– Под леглото в покоите ми има една червена кожена кутия. С медни панти. Донеси я.

– Искаш ли да обсъдим цената на услугата?

– Ще ти платя колкото сметнеш, че заслужаваш.

– Добре. Нека да кажем двойно на това, което ми дължиш.

– Двойно?!

– Дворецът е опасно място в момента.

– Възползваш се от ситуацията, Айсус.

– Отиди си вземи сам кутията тогава.

Сади го погледна безпомощно и се предаде.

– Добре, двойно.

– Винаги е удоволствие да се работи с теб, Сади – каза Айсус, отиде до вратата и се измъкна навън.

– Какво става тук? – обърна се Силк към нервния евнух.

– Срещу мен бяха отправени някои обвинения – въздъхна Сади с болка в гласа. – Не бях напълно готов да се защита от тях, така че реших, че ще е по-разумно да си взема дълга отпуска. В последно време работих доста усилено.

– Обвиненията бяха ли верни?

Сади поглади наболата си глава с дългите си пръсти.

– Не напълно – призна той, – но работата се раздуха.

– Кой зае твоето място в двореца?

– Сарис. – Сади почти изсъска името. – Третокласен интригант без никакво чувство за стил. Някой ден с удоволствие ще му отрежа някои неща, от които не се нуждае много, с тъп нож.

– Айсус ни каза, че имаш информация за Зандрамас – каза Белгарат.

– Наистина е така – отговори Сади, стана от стола и отиде до тясно неоправено легло до стената. Потършува под мръсното кафяво одеяло и извади малко сребърно шише. – Извинете ме – каза той и отпи от шишето с гримаса. – Бих искал да няма такъв лош вкус.

Полугара го изгледа студено и каза:

– Мислиш ли да ни кажеш каквото знаеш за Зандрамас преди да си започнал да виждаш пеперуди?

Сади я погледна невинно.

– О! Не! Това не е онова, лейди Полугара – увери я той и разклати

шишето. – Това има само известен успокояващ ефект. Нервите ми са опънати до крайност от това, което се случи през последните няколко месеца.

– Хайде да говорим по същество – предложи Белгарат.

– Много добре. Аз имам нещо, което вие искате, и вие имате нещо, което аз искам. Това е търговията.

– Защо да не обсъдим това? – каза Силк. Очите му изведнъж заблестяха, а дългият му нос замърда.

– Много добре познавам репутацията ти, принц Келдар – усмихна се Сади, – и не съм толкова глупав да се пазаря с тебе.

– Добре, какво точно искаш от нас, Сади? – попита Белгарат.

– Вие смятате да излезете извън Нийса. Искам да ме вземете с вас. В отплата ще ви кажа всичко, което научих за Зандрамас.

– И дума не може да става.

– Мисля, че избързвате, древен първи. Първо ме чуите.

– Не ти вярвам, Сади – твърдо каза Белгарат.

– Напълно разбираемо. Не съм човек, на когото трябва да се вярва.

– Защо тогава трябва да се разбирам с теб?

– Защото аз знам защо преследвате Зандрамас и което е по-важно, знам къде отива Зандрамас. Това е много опасно за вас място, но аз мога да уредя да се движим свободно, когато пристигнем там. Нека да оставим детинщините за доверие един към друг и да се захванем за работа.

– Само си губим времето тук – каза Белгарат на останалите.

– Мога да ви бъда много полезен, древен първи – каза Сади.

– Или на някой, който много иска за знае къде сме – добави Силк.

– Това няма да е в мой интерес, Келдар.

– Което пък ме навежда на една интересна мисъл – каза Силк. – Имам прекрасна възможност да спечеля бързо. Ти спомена, че за главата ти дават доста голяма награда. Ако не искаш да ни сътрудничиш, мога да реша да взема наградата. Колко точно каза, че е?

– Няма да направиш това, Келдар – спокойно отговори Сади. – Вие бързате да хванете Зандрамас, а при даването на парите за награда винаги се намират стотици административни затруднения и Зандрамас ще бъде още по-далеч пред вас.

– Това е така – призна Силк и недоволно измъкна един от ножовете си. – Но имаме алтернатива. Малко е неприятна и мръсна, но обикновено има голям ефект.

Сади се отдръпна от него и извика със слаб, тревожен глас:

– Белгарат!

– Това няма да е необходимо, Силк – каза старият мъж и се обърна към Поулгара. – Видяш ли някакъв изход, Поул?

– Добре, татко – каза тя, после се обърна към евнуха. – Седни, Сади. Искам да видиш нещо.

– Разбира се, лейди Поулгара – съгласи се той и седна на стола до масата.

– Гледай внимателно – каза тя и направи интересен жест пред очите му.

Евнухът се усмихна.

– Колко хубаво – измърмори той, загледан в нещо невидимо. – Можеш ли да го накараш да направи и други неща?

Тя се наведе и го погледна в очите отблизо.

– Разбирам. Ти си по-умен, отколкото мислех, Сади – каза тя. – Той е дрогиран. Може би от това, което пи от шишето. Точно сега с него не може да се направи нищо повече.

– Това ни връща на другата възможност, нали? – каза Силк и завъртя ножа.

– Точно сега той дори няма да го усети – поклати глава Поулгара.

– О! – каза тъжно Сади. – Ти го накара да си отиде, а аз толкова го харесвах.

– Дрогата няма да действа дълго – сви рамене Силк. – И докато действието ѝ отшуми, ние ще сме далеч от града и ще успеем да измъкнем от него някои отговори, без да предизвикваме внимание с кръсциците му.

„Защо решението на всеки въпрос трябва да идва от ножницата“ – чу Гарион сухия глас в мислите си.

„Какво?“

„Кажи на малкия крадец да прибере ножа си.“

„Но...“

„Не спори с мен, Гарион. Ти имаш нужда от информацията на Сади за Зандрамас, а аз не мога да ти я дам.“

„Предлагаш да го вземем с нас?“ – Гарион беше потресен от тази идея.

„Нищо не предлагам, Гарион. Казвам ти. Сади идва с вас. Не можеш да направиш нищо без него. Сега кажи на дядо си.“

„Той няма да хареса това.“

„Не можеш да се наложиш, без да проявиш сила на духа.“

Гласът си отиде.

– Дядо – каза Гарион с болезнен глас.

- Какво? – с раздражение попита старият мъж.
- Идеята не е моя, дядо, но... – Гарион погледна евнуха с отвращение и после вдигна безпомощно ръце.
- Това е несериозно! – извика Белгарат.
- Страхувам се, че трябва.
- Изпускам ли нещо? – полюбопитства Силк.
- Млъкни – изръмжа му Белгарат и пак се обърна към Гарион.
- Гарион кимна утвърдително.
- Това е идиотщина! – Белгарат се вгледа в Сади, пресегна се през масата и хвана ярката му роба за яката. – Чуй ме добре, Сади – каза той със стиснати зъби. – Идваш с нас, но си дръж носа далеч от нашите работи. Разбираш ли ме?
- Разбира се, древен първи. – Евнухът говореше като насън.
- Не мисля, че разбираш напълно за какво става въпрос – каза Белгарат със страховито спокоен глас. – Ако те хвана пак да пиеш от това нещо, ще те оставя в ръцете на Силк, да прави каквото е решил. Схващаш ли?
- Очите на Сади се уголемиха от страх и лицето му потръпна.
- Д-д-да, Белгарат.
- Добре. Сега започвай да говориш. Какво точно знаеш за Зандрамас?

8.

- Всичко започна миналата година – започна Сади, все още гледайки Белгарат с опасение. – Един малореанец, представящ се за търговец на бижутерия, дойде в Стис Тор и търсеше моя главен съперник в двореца – жалкия интригант Сарис. Всеизвестно беше, че Сарис отдавна желаше моето място, но не беше стигнал дотам да пожелае главата му. Голям пропуск, както се оказа. Както и да е, Сарис и малореанецът се договориха за нещо, което нямаше нищо общо със скъпоценни камъни. Така наричащият се бижутер се нуждаеше от нещо, което можеше да му осигури само човек с власт. Така че той даде на Сарис известна информация, с която да ме дискредитира и да узурпира мястото ми в двореца.
- Политиката е хубаво нещо, нали? – каза Силк, без да се обръща конкретно към никого.
- Сади направи гримаса.
- Подробностите около падането на кралското доверие към мен са

доста – продължи той – и няма да ви досаждам с тях. С една дума, Сарис ме измести като главен евнух и аз просто трябваше да избягам от двореца, за да спася живота си. След като зае мястото ми, Сарис можеше да изпълни своята част от договора си с малореанския си приятел.

– Какво точно искаше малореанецът? – попита Силк.

– Това, принц Келдар – каза Сади, стана, отиде до разхвърленото си легло, измъкна един внимателно сгънат пергамент изпод дюшека и му го подаде.

– Е? – обади се Белгарат.

– Това е официален документ – отговори Силк. – Най-малкото има кралски печат. Рано през миналата пролет Салмисра е изпратила дипломатическа мисия в Сендария.

– Това е съвсем нормално, Силк.

– Знам, но има също някои секретни инструкции за дипломатите. Тя им казва, че при устието на Змийската река ще се срещнат с едно лице и трябва да му окажат всякаква помощ, която поиска. Същността на всичко това е, че дипломатите трябва да закарат лицето до пристанище Халберг и да осигурят нийсански кораб да го чака на брега на определена дата в средата на миналото лято.

– Може би е съвпадение? – предположи Белгарат.

Силк поклати глава и показа пергамента:

– Лицето е идентифицирано с името си. Дипломатите е трябвало да го идентифицират с името Зандрамас.

– Това обяснява някои неща, нали? – каза Гарион.

– Мога ли да видя? – попита Поулгара.

Силк ѝ подаде пергамента.

Тя го погледна набързо, върна го на Сади и попита:

– Сигурен ли си, че това е печатът на Салмисра?

– Няма две мнения за това, Поулгара – отговори той. – Никой не се осмелява да докосне този печат без нейно съгласие.

– Разбирам.

– Как попадна този документ у тебе, Сади? – любопитства Силк.

– Обикновено се правят по четири копия на всеки официален документ, принц Келдар. Това е един от начините за печалба на тези, които имат благоразположението на кралицата. Цената на копията е установена от векове.

– Значи така – каза Гарион. – Зандрамас идва в Нийса като търговец, урежда Сарис да те измести като главен евнух и по някакъв начин успява да накара Салмисра да издаде тази заповед. Така ли е?

– Не е толкова просто, Белгарион – каза Сади. – Малореанският търговец не беше Зандрамас. Никой в Стис Тор не е виждал Зандрамас. Лицето което се споменава в документа, е трябвало да се присъедини към дипломатите по пътя им за Сендария. Доколкото успях да установя, Зандрамас никога не е стъпвал в Стис Тор. Не е само това. След като са осигурили кораб за Халберг, всички дипломати са умрели. Спрели в един хан в Камаар по пътя за столицата, а там избухнал пожар посред нощ. Никой не успял да избяга от пламъците.

– Схемата ми е позната – каза Силк.

– Добре, тогава кой е бил малореанският търговец? – попита Гарион.

Сади безпомощно разпери ръце и призна:

– Не успях да разбера.

– Ти успя ли да го видиш?

– Само веднъж. Изглеждаше странно. Очите му бяха абсолютно безцветни.

Всички замълчаха за известно време, после Силк се обади:

– Това изяснява всичко, нали?

– Може би – каза Гарион. – Но все още нямаме отговор на основния си въпрос. Сега знаем за кого работи Нарадас. Знаем, че Зандрамас е отишъл в Черек и е избягал от Острова на ветровете с моя син. Но това, което трябва да знам, е къде ще ни изведат тези дири.

– Рак Веркат – сви рамене Сади.

– Как стигна до това заключение? – попита го Силк.

– Сарис не е властвал достатъчно дълго, за да накара хората да са му верни. Намерих един, който беше готов за лични инвестиции. Зандрамас трябва да е в Малореа с принц Геран тази пролет, а маршрутът минава през Рак Веркат.

– Може ли да се разчита на този, когото си подкупил? – попита Силк.

– Разбира се, че не. След като ми каза всичко това, той планираше да ме издаде заради наградата – мъртъв, естествено, така че нямаше причина да ме лъже, а беше и достатъчно глупав, за да измисли такава лъжа. – Евнухът се засмя. – Знам едно растение, на което може да се разчита. То кара човека да казва абсолютната истина. Всъщност той продължи да ми говори истини дълго след като ми беше омръзнало да го слушам. Сарис е осигурил на Зандрамас ескорт през Нийса и подробна карта на най-краткия път до остров Веркат.

– Това ли беше всичко, което ти каза този приятел? – попита

Гарион.

– О, не! – Отговори Сади. – Той бързаше да сподели с мен как е мамил на изпитите в училище, докато Айсус не му преряза гърлото. Не мога да се справя с толкова истини за един ден.

– Така – каза Гарион, без да обръща внимание на последното. – Зандрамас отива на остров Веркат. Какво ни помага това?

– Пътят, който ще следва Зандрамас, е обиколен, защото Кал Закат дава награда за главата му. Ние, от своя страна, можем да тръгнем направо през Ктхол Мургос. Така ще спестим месец.

– Но този път минава точно през зоната на военните действия – запотестира Силк.

– Това не е голям проблем. Мога да ви преведа директно до Веркат без спънки от страна на мургите или на малореанците.

– Как ще направиш това?

– Когато бях млад, се бях забъркал в търговията с роби в Ктхол Мургос. Знам всички пътища, знам кого можем да подкупим и кого трябва да избегнем. Робите са нужни и на двете страни във войната, така че на търговците им е позволено да се движат свободно. Всичко, което трябва да направим, е да се облечем като търговци на роби и никой няма да се занимава с нас.

– Какво ще те задържи да не ни издадеш на гролимите веднага щом пресечем границата? – попита го направо Силк.

– Собственият ми интерес – сви рамене Сади. – Гролимите са неблагодарно племе. Ако ви продам на тях, много вероятно е те от своя страна да ме продадат на Салмисра. Не мисля, че това ще ми хареса.

– Толкова ли ти е ядосана? – попита Гарион.

– Раздразнение – каза Сади. – Змиите не се ядосват. Чух, че искала да ме ухапе лично. Това е голяма чест, разбира се, но предпочитам да го избегна.

Вратата на тайната стая се отвори и Дроблек каза:

– Айсус се върна.

Едноокият влезе. Носеше кутията, описана от Сади. Беше плоска квадратна кутия, две стъпки дълга и няколко пръста висока.

– Какво има вътре, Сади? – попита той. – Вътре нещо бълбука.

– Внимавай, човече! – извика Сади. – Някои от бутилките са чупливи.

– Какво е това? – ядосано попита Белгарат.

– Малко от това, малко от онова – уклончиво отговори Сади.

– Дрога?

– И отрови, и противоотрови, няколко афродизиака, успокоителни и доста ефективното лекарство на истината. И Зит.

– Какво е Зит?

– Зит е кой, а не какво, древни. Никъде не ходя без нея. – Той отвори кутията и с любов взе една керамична бутилка, здраво запушена с коркова тапа, но с няколко малки дупчици на гърлото. – Би ли подържал за малко това? – каза той на Силк. – Искам да съм сигурен, че Айсус не е изпочупил всичко. – И внимателно прегледа ред по ред малките бутилки, лежащи върху кадифена подложка в кутията.

Силк погледна любопитно шишенцето и хвана запушалката.

– Не ти препоръчвам да правиш това, принц Келдар – посъветва го Сади. – Можеш да бъдеш неприятно изненадан.

– Какво има вътре? – попита Силк и разклати бутилката.

– Моля те, Келдар! Зит се дразни, когато я разклащат така. – Сади затвори кутията, сложи я настрана и взе бутилката от Силк. – Така, така, – каза той с нежен глас. – Няма за какво да се безпокоиш, скъпа. Аз съм тук и няма да му позволя да те безпокои повече.

От бутилката се чу слаб мъркащ звук.

– Как си сложил котка вътре? – попита Гарион.

– О, Зит не е котка, Белгарион – увери го Сади. – Ето, ще ти покажа. – Той внимателно извади тапата и сложи бутилката на масата до себе си. – Можеш да излезеш, скъпа – тихо каза той.

Нищо не се случи.

– Излез, Зит. Не се срамувай.

От гърлото на бутилката се измъкна малка яркозелена змия. Имаше святкащи жълти очи и яркочервена лента по цялата дължина на гърба си от носа до края на опашката. Змията докосна с раздвоения си език протегнатата ръка на Сади.

Силк отскочи.

– Не е ли красива? – попита Сади и погали главата ѝ с пръст.

Змията започна да мърка удовлетворено, след което надигна глава, фиксира Силк със студените си очи и злобно изсъска.

– Мисля, че ти е обидена, принц Келдар – каза Сади. – Известно време ще е по-добре да стоиш далеч от нея.

– Не се притеснявай – веднага се съгласи Силк и отстъпи още една крачка. – Тя отровна ли е?

– Тя е най-смъртоносна змия на света, нали, скъпа? – Сади отново я погали по главата. – И също една от най-редките. Тези влечуги са високо ценени в Нийса, защото са най-интелигентните от всички. Те са

приятелски настроени, даже любвеобвилни и, разбира се, мъркат много приятно.

– Но тя и хапе – добави Силк.

– Само хора, които я дразнят, и никога приятел. Всичко, което трябва да направите, е да я храните и държите на топло и от време на време да ѝ показвате, че я обичате, и тя ще ви следва като кученце.

– Не и мен.

– Сади – каза Белгарат и посочи кутията. – Какъв е смисълът на това? Нямам нужда от ходеща след мен аптека.

Сади вдигна ръка и каза:

– В Мургос не се интересуват много от пари, древни, а в Ктхол Мургос има хора, които ще трябва да подкупвам. Някои от тях имат определени навици. Тази кутия ще струва повече от натоварен със злато кон.

Белгарат се намръщи.

– Ти се дръж далеч от това. Не искам главата ти да е пълна с дим в някой критичен момент – и дръж змията си под контрол.

– Разбира си, Белгарат.

Старият чародец се обърна към Айсус:

– Можеш ли да намериш по-голяма лодка? Трябва всички да пресечем реката, а твоята няма да ни издържи.

Айсус кимна.

– Не веднага, татко – каза Поулгара. – Ще имам нужда от него за малко.

– Поул, трябва да се върнем на другия бряг преди изгрев слънце.

– Няма да се задържам, татко, но трябва да ида до двореца.

– До двореца?

– Зандрамас е отишъл в Черек, където никой ангарак не е допускан от дните на Мечото рамо. Салмисра е уредила това, а също и бягството му от Острова на ветровете след отвличането на бебето на Се'Недра. Искам да знам защо.

– Малко сме притиснати от времето, Поул. Не може ли това да почака?

– Не мисля, татко. Трябва да знаем какво друго е уредила. Не бих искала някой батальон нийсански войници да ни последва през джунглата.

– Може би си права.

– Ти отиваш в двореца? – попита я Гарион.

– Трябва, скъпи.

– Добре. – Той изпъна рамене. – Тогава идвам и аз.

Тя го изгледа продължително и каза:

– Настояваш ли?

– Да, лельо Поул, настоявам – твърдо каза той.

Тя въздъхна и каза:

– Колко бързо порастват.

След това се обърна към Айсус и го попита:

– Ще ни заведеш ли до двореца?

Едноокият кимна и каза:

– Разбира се. Ще обсъдим цената по-късно.

– Цената?

– Нищо не е даром. Тръгваме ли?

Беше почти полунощ. Айсус изведе Поулгара и Гарион от къщата на Дроблек и тръгнаха по една тясна уличка, която миришеше на разлагачи се боклуци. Продължиха по няколко подобни извиващи се улички, като понякога минаваха направо през къщите, за да излязат от една улица на друга.

– Как знаеш коя къща е отворена? – шепнешком попита Гарион, когато излязоха от една висока тясна къща в долния квартал на града.

– Това ми е работата – отговори Айсус и се огледа. – Приближаваме двореца. Улиците в тази част на града се патрулират. Изчакайте тук за момент. – Той пресече внимателно улицата, отвори една скрита врата и влезе в къщата. След малко излезе с две копринени роби, две копия и два медни шлема. – Ще трябва да облечем това – каза той на Гарион. – И ако нямате нищо против, милейди, дръпнете качулката си над лицето. Ако някой ни спре, оставете ме да говоря.

Гарион облече робата, нахлупи шлема и взе едното копие.

– Набутай косата си под шлема – каза му Айсус и тръгна смело напред. Явно вярваше на дегизировката повече отколкото на потайността.

Още на следващата улица ги спряха половин дузина въоръжени мъже.

– По каква работа сте тук? – попита началникът на патрула.

– Съпровождам една посетителка до двореца – отговори Айсус.

– Каква посетителка?

Айсус го погледна с отвращение.

– Не би искал да пречиш, нали, капрале? Този, когото ще посети тази жена, няма да хареса това.

– И кой е той?

– Е, това вече е много глупав въпрос. Ако приятелят на тази жена разбере, че съм ти казал, и двамата ще ни хвърлят в реката.

– Как мога да знам, че ми казваш истината?

– Не можеш, но наистина ли искаш да знаеш?

Изражението на капрала стана малко нервно.

– По-добре продължавайте – каза той накрая.

– Бях сигурен, че ще разбереш – отбеляза Айсус и дръпна грубо ръката на Поулгара. – Хайде, тръгвай!

Когато стигнаха края на улицата, Гарион се обърна. Войниците все още ги гледаха, но не ги следваха.

– Надявам се, че не се обидихте, милейди – извини се Айсус.

– Не – отговори Поулгара. – Ти си много изобретателен.

– За това ми плащат. Ще минем оттук.

Стената на двореца на Салмисра беше много висока, изградена от големи, грубо издялани каменни блокове, престояли векове в този влажен град до реката. Айсус ги поведе в плътната сянка под стената до една малка желязна врата. Забави се за момент с ключалката, а после внимателно отвори вратата и измърмори:

– Да вървим.

Дворецът беше лабиринт от слабо осветени коридори, но Айсус сигурно ги поведе напред. Когато излязоха в главния коридор, който водеше към фойето в центъра на двореца и където светлината беше по-силна, видяха гротескната фигура на един евнух. Той се клатушкаше със сковани крака и невиждащ поглед. На устата му се беше залепила глупава усмивка, а тялото му потръпваше в спазми. После минаха покрай една отворена врата и чува някой да се кикоти – не беше ясно мъж ли е, или жена.

Едноокият спря пред една врата, взе една опушена лампа от нишата до нея и каза:

– Ще трябва да минем оттук. Внимавайте. Тъмно е, а по пода има змии.

Наистина беше тъмно и миришеше на мухъл. Гарион почти чуваше глухото съскане на змиите, които се търкаха една в друга в ъглите.

– Сравнително безопасно е – каза Айсус. – Хранени са днес, а това ги прави мързеливи. – Той спря пред една врата, отвори я и се огледа. – Почакайте.

Гарион чу гласовете на двама мъже и стъпките им, които се отдалечаваха.

– Чисто е – каза спокойно Айсус. – Да вървим. – После ги поведе

по слабо осветения коридор до една полирана врата и като погледна Поулгара, каза: – Сигурна ли сте, че искате да видите кралицата?

Тя кимна.

– Добре тогава. Сарис е тук. Той ще ни заведе до тронната зала.

– Сигурен ли си? – тихо попита Гарион.

Айсус измъкна изпод робата, която беше навлякъл на улицата, дълъг остър нож.

– Гарантирам. Само ми дайте малко време. След това влезте и затворете вратата. – Като каза това, Айсус отвори вратата и се вмъкна вътре безшумно като котка.

– Какво... – извика някой отвътре с тънък глас. След това настъпи плашеща тишина.

Гарион и Поулгара бързо влязоха и затвориха вратата. Един мъж седеше до масата с очи, пълни със страх, а острият връх на ножа на Айсус беше опрян на гърлото му. Той носеше тъмночервена копринена роба и беше пребледнял от страх. Бузите му бяха нездравословно дебели и висяха, а уплашените му очички бяха малки като на прасе.

Айсус му говореше с вледеняващо спокоен глас и подчертаваше думите си, като натискаше ножа до гърлото му.

– Това е урго-нож, Сарис. Не го усещаш когато влиза, но като излиза, вади всичко навън. Няма да викаш, нали?

– Н-не – заекна Сарис с писукащ глас.

– Знаех, че ще ме разбереш. Виж сега какво ще направим. Тази дама и нейният млад приятел искат да си поговорят с кралицата, така че ти ще ни заведеш до тронната зала.

– С кралицата? – ахна Сарис. – Никой не може да я посети без позволение. Аз... аз не мога да направя това.

– Този разговор върви трудно. – Айсус погледна Поулгара и учтиво попита: – Бихте ли си обърнали главата, милейди? Гледката на излизаш от ушите мозък действа лошо на някои хора.

– Моля ви – проплака Сарис. – Не мога. Кралицата ще ме убие, ако ви заведе в тронната зала, без да съм извикан.

– А аз ще те убия, ако не ни заведеш. Чувствам, че това не е от добрите ти дни, Сарис. Хайде, ставай. – Убиецът издърпа дебелия мъж от креслото. Излязоха в коридора.

– И без хитрини, Сарис – предупреди го Айсус. – Не забравяй, че съм точно зад теб.

Двамата снажни пазачи пред тронната зала се поклониха с уважение на главния евнух и отвориха тежките врати.

Тронната зала на Салмисра не беше променена. Огромната статуя на Иса – змийския бог – се мержелееше на една платформа в дъното. Кристални лампи, окачени на сребърни вериги, слабо осветяваха помещението, а двадесетина плешиви евнуси, облечени в червени роби, бяха коленичили на лъснатия под, готови да повтарят с обожание думите и фразите на кралицата. Даже огледалото в златната рамка все още стоеше на пиедестал до трона, приличащ на легло.

Самата Салмисра обаче беше доста променена. Вече не беше красивата чувствена жена, която Гарион беше видял първия път, когато го доведеха при нея. Сега лежеше на трона и се извиваше вълнообразно. Блестящите ѝ люспи святкаха на слабата светлина, а плоската ѝ глава се крепеше на дълъг тънък врат. Златната корона блестеше над мъртвите ѝ очи.

Тя им хвърли един поглед и се обърна отново да наблюдава отражението си в огледалото.

– Не съм те викала, Сарис – прошепна тя със сух глас.

– Кралицата говори на главния евнух – повториха в унисон двадесетината гологлави мъже, коленичили пред трона.

– Прости ми, вечна Салмисра – примомли се евнухът и легна на пода пред трона. – Бях принуден да доведе тези странници. Те заплашиха, че ще ме убият, ако откажа.

– Тогава трябваше да умреш, Сарис – изсъска змията. – Знаеш, че не обичам да ме притесняват.

– Кралицата е притеснена – повториха половината евнуси.

– А! – каза другата половина със злобно задоволство.

Салмисра извъртя леко главата си, за да фиксира очите си върху Айсус.

– Струва ми се, че те познавам – каза тя.

Едноокият се поклони.

– Аз съм Айсус, ваше величество – отговори той. – Убиецът.

– Не искам да бъда обезпокоявана сега – каза му змийската кралица с безчувствен глас. – Ако това значи, че ти трябва да убиеш Сарис, моля те да го изведеш в коридора и да го направиш там.

– Няма да те притесняваме за дълго, Салмисра – каза Поулгара и свали качулката от главата си.

Главата на змията бавно се обърна, раздвоеният ѝ език се стрелна във въздуха.

– А, Поулгара – изсъска тя без видима изненада. – Измина доста време от последното ти посещение.

– Няколко години – съгласи се Поулгара.

– Вече не броя годините. – Смъртоносният поглед на Салмисра се обърна към Гарион. – И Белгарион е тук. Виждам, че вече не си момче.

– Не – отговори той, борейки се с неволните тръпки.

– Ела по-близо – прошепна тя. – Едно време ме смяташе за красива и копнееше да те целуна. Искаш ли сега ти да ме целунеш?

Гарион изпита странно желание да служи и откри, че не може да сваля очите си от тези на змийската кралица. Без даже да се усети, той направи крачка към трона.

– Щастливецът приближава трона – измърмориха евнусите.

– Гарион! – остро каза Поулгара.

– Няма да го нараня, Поулгара. Никога не съм искала това.

– Имам няколко въпроса към теб, Салмисра – студено каза Поулгара. – След като отговориш, ще те оставим да се забавляваш.

– Какви въпроси, Поулгара? Какво мога аз да знам, което твоята магия не може да разкрие?

– Наскоро си се срещала с един малореанец на име Нарадас – каза Поулгара. – Мъж с безцветни очи.

– Това ли е името му? Сарис не ми каза.

– Уредила си някои неща за него.

– Така ли?

– По негова молба си изпратила дипломати в Сендария. Между тях е имало чужденец на име Зандрамас. Твоите дипломати са били инструктирани да оказват всякаква помощ на този чужденец, за да стигне до Халберг на западния бряг на Черек. Също така си поръчала кораб до Острова на ветровете, който да върне Зандрамас в Нийса.

– Не съм давала такива разпореждания, Поулгара. Нямам интерес от действията на Зандрамас.

– Това име познато ли ти е?

– Разбира се. Казах ти веднъж, че жреците на Ангарак и магьосниците от Алория не са единствените, които могат да открият скритата истина. Знаех, че отчаяно преследвате някой, който е взел сина на Белгарион от Цитаделата на Рива.

– Но казваш и че не си направила никакви разпореждания.

– Този, когото наричате Нарадас, дойде при мен с подаръци – каза Салмисра, – но каза само, че иска моето разрешение да търгува тук, в Нийса.

– Тогава как си обясняваш това? – Леля Поул извади пергамента на Сади изпод наметалото си.

Салмисра посочи с езика си един от евнусите и заповяда:

– Донеси ми го.

Евнухът скочи, взе пергамента от леля Поул, коленичи до подиума на трона и подаде листа на кралицата.

– Това не е заповедта, която издадох – каза кралицата, като хвърли един поглед на листа. – Заповядах на дипломатите да отидат в Сендария, нищо повече. Това копие не е точно, Поулгара.

– Но оригиналът трябва да е някъде тук – каза Гарион.

– У Сарис трябва да е.

Сарис с ужас погледна кралицата-змия.

Гарион обмисли няколко варианта, но избра най-простия.

– Накарай го да говори, Айсус – каза кратко той.

Едноокият се приближи до треперещия евнух, хвана го здраво за брадичката и изви главата му. Острият нож почти изсвири, докато Айсус го изваждаше от канията.

– Чакай! – примоли се Сарис. – Той е в гардероба в спалнята ми, в едно чекмедже на дъното.

– Методите ти са директни, убицецо – отбеляза кралицата.

– Аз съм прост човек, ваше величество – отговори Айсус. – Нямам нерви за хитрости или сложни неща. Открил съм, че директността помага. – Той пусна ужасения Сарис и прибра ножа. После попита Гарион: – Искаш ли да донеса пергамента?

– Мисля, че ще ни е нужен.

– Добре. – Айсус се обърна и излезе.

– Интересен мъж – отбеляза Салмисра и нежно погали навитото си на кръгове тяло. – Животът ми доста се промени, откакто беше тук за последно, Поулгара – тихо каза тя със сухия си глас. – Не съм вече обладана от онзи глад, както преди, и дните ми минават в постоянна дрямка. Приспивам се със звука на собствените си люспи, които се прегръщат една друга. Като спя, сънувам. Сънувам влажни пещери в тъмни студени гори и сънувам дните, когато все още бях жена. Но понякога в сънищата си съм безпътен дух, търсещ истините, които другите крият. Знам за страха, който лежи в сърцето ти, Поулгара, и за отчаяната нужда, която подтиква Зандрамас. Даже знам за тежката задача, която лежи на плещите на Кайрадис.

– Но все пак казваш, че не си забъркана в тези неща?

– Нямам никакъв интерес от това. Ти и Зандрамас можете да се преследвате през всички кралства на земята, но аз не се интересувам от развързката.

Очите на леля Поул се присвиха.

– Нямам причина да те лъжа, Поулгара – каза Салмисра, усетила подозрението в погледа ѝ. – Какво може да ми предложи Зандрамас, което би ми заинтересувало? Всичките ми нужди са задоволени и повече нямам никакви желания. – Главата ѝ се надигна и езикът ѝ затрептя. – Радвам се все пак, че вашите въпроси те доведоха отново при мен, така че да мога още веднъж да погледам красивото ти лице.

Поулгара вдигна брадичката си.

– Тогава гледай бързо, Салмисра. Малко ми е търпението към забавленията на една змия.

– Вековете са те направили сприхава, Поулгара. Нека да се държим цивилизовано. Искаш ли да ти кажа каквото знам за Зандрамас? Тя вече не е това, което беше.

– Тя!? – извика Гарион.

– Вие даже и това ли не знаехте? – изсъска злобно змията. – Твоето магьосничество не струва, Поулгара. Не можа ли да усетиш, че врагът ти е жена? И това ли не си забелязала, когато си я срещнала?

– За какво говориш, Салмисра?

– Бедната Поулгара! Дългите векове са обвили ума ти с паяжина. Наистина ли мислеше, че само ти и Белгарат единствени на света можете да променят формата си? Драконът, който ви посети в планините над Арендия, изглежда доста различно в естествената си форма.

Вратата на тронната зала се отвори и влезе Айсус. Носеше пергамент с печат от червен восък.

– Донеси ми го – заповяда Салмисра.

Айсус я погледна и единственото му око се присви. Той пристъпи към евнуха, който бе предал документа от Поулгара на кралицата, и без да променя изражението си, го скрита в ребрата.

– На – каза той. – Занеси това на нейно величество.

– Страхуваш ли се от мен, Айсус? – попита Салмисра с нещо като учудване.

– Не заслужавам честта да ви приближавам толкова, ваше величество.

Салмисра се наведе и погледна пергамента, който ѝ подаде трепещият евнух.

– Изглежда, има някакво несъответствие – изсъска тя. – Документът изглежда по същия начин като този, който ми показва Поулгара, но това не е документът, който заповядах да се подпечата. Как е възможно това?

– Мога ли да кажа нещо, кралице? – попита евнухът.

– Разбира се, Адис – отговори тя с приятен глас, доколкото това беше възможно. – Както разбираш, ако думите ти ме раздразнят, ще получиш за награда моята смъртоносна целувка. – Раздвоеният ѝ език се обърна към него.

Лицето на евнуха стана сиво, а треперенето му стана толкова силно, че той почти щеше да падне.

– Говори, Адис – прошепна тя. – Това е заповед: да споделиш мислите си с мен. Тогава ще определим дали ще живееш, или не. Сега говори.

– Кралице... – Гласът му трепереше. – Главният евнух е единственият, който може да пипа печата на ваше величество. Ако този документ е фалшив, не трябва ли да му поискаме обяснение?

Змията се замисли върху думите му, главата ѝ се залюля ритмично, раздвоеният език затрепка. Накрая тя спря змийския си танц и се протегна напред, докато езикът ѝ не докосна бузата на раболепно приведения евнух.

– Живей, Адис – измърмори тя. – Твоите думи не ме разсърдиха и с тази целувка ти подарявам живота. – После разви навитото си на кълбо тяло и погледна Сарис с мъртвешките си очи. – Имаш ли обяснение, Сарис? Както отбеляза нашият отличен слуга Адис, ти си моят главен евнух. Ти си сложил печата. Как е станало това недоразумение?

– Кралице... – Побелялото му от страх лице замръзна в абсолютен ужас.

Все още треперещият Адис се надигна, в очите му проблесна дива надежда. Той вдигна пергамента и извика високо:

– Ето го! Ето го доказателството за измената на главния евнух!

Другите евнуси погледнаха първо Адис, после унижения и ужасен главен евнух и накрая Салмисра в опит да разчетат загадъчния ѝ поглед.

– Чакам, Сарис – изсъска змийската кралица.

Сарис изведнъж скочи и се втурна към вратата на залата, като запися от луда, животинска паника. Независимо колко бърз беше той, Айсус беше по-бърз. Едноокият убиец последва тичащия дебел мъж, стиснал ужасния си нож. Настигна го и го събори на земята, после се обърна и питащо погледна Салмисра.

– Не още, Айсус – каза тя. – Доведи го при мен.

Айсус повлече дебелия евнух към трона. Сарис ломотеше ужасено и се запъваше по полирания под.

– Ще получа отговор от теб, Сарис – измърмори Салмисра.

– Говори – каза Айсус спокойно и опря острието на ножа си до окото му. После натисна леко и по бузата на дебелия евнух потече струя яркочервена кръв.

– Простете ми, ваше величество! – изпищя Сарис. – Нарадас ме принуди.

– Как направи това, Сарис? – заповеднически попита змията.

– Аз... аз сложих твоя печат на този лист, божествена Салмисра – отговори той. – После, когато останах сам, добавих другите неща.

– Имаше ли и други разпореждания? – попита го леля Поул. – Кои са другите спънки и капани на Зандрамас?

– Не! Нищо друго! Единствените разпореждания, които направих, бяха Зандрамас да се ескортира до границата с Мургос и да и се предоставят картите, които иска. Моля ви, ваше величество, простете ми.

– Това е абсолютно невъзможно, Сарис – изсъска тя. – Имах намерение да се държа настрана от спора между Поулгара и Зандрамас, но сега съм въввлечена в него заради твоята измяна.

– Да го убия ли? – попита кротко Айсус.

– Не, Айсус – отговори тя. – Сарис и аз ще споделим една целувка, какъвто е обичаят тук. – Тя го погледна с любопитство. – Ти си интересен човек, убицецо. Искаш ли служба при мен? Сигурна съм, че ще се намери служба, отговаряща на твоите таланти.

Евнухът Адис зяпна, лицето му изведнъж побеля.

– Но, ваше величество – запротестира той, – вашите слуги винаги са били евнуси, а този човек, той... – Той се запъна, осъзнавайки изведнъж безразсъдството на прибързания си изблик.

Мъртвешките очи на Салмисра се заковаха в неговите и той се хвърли на колене на пода.

– Разочаровах ме, Адис – прошепна тя със сухия си глас и се обърна към едноокия убиец – Е, Айсус? Човек с твоите таланти може да се издигне много, а доколкото знам, процедурата е бърза. Бързо ще се оправяш и ще заемеш служба при своята кралица.

– О, това е голяма чест, ваше величество – отговори предпазливо той. – Но предпочитам да остана повече или по-малко непокътнат и да не се забърквам в тези неща.

– Разбирам. – Тя завъртя главата си към уплашения Адис, после пак погледна към убицецо. – От днес имаш нов враг, който, мисля, един ден ще стане доста силен.

– Аз имам доста врагове – сви рамене Айсус. – Някои от тях са все още живи. – Той бегло погледна страхливия евнух. – Ако Адис иска да

разследва нещата, можем да ги дискутираме лично някой ден – или може би някоя нощ, когато разговорът ни няма да бъде обезпокоен от никого.

– Ние трябва да тръгваме – каза Поулгара. – Много ни помогна, Салмисра. Благодаря.

– Не съм безразлична към благодарностите ти – отговори Салмисра. – Не мисля, че ще те видя отново някога, Поулгара. И мисля, че Зандрамас е по-силна от тебе и ще те победи.

– Само времето ще реши това.

– Наистина. Сбогом, Поулгара.

– Довиждане, Салмисра. – Вълшебницата се обърна към Гарион и Айсус и каза: – Хайде.

– Сарис – каза Салмисра с пеещ глас, – ела при мен.

Гарион се обърна през рамо и видя как тя разви тялото си и се надигна над покрития с кадифе трон. Люлееше се ритмично. Мъртвешките ѝ очи блеснаха в нещо като смъртоносен глад.

Сарис, със зяпнала уста и замръзнали свински очички без никаква мисъл в тях, тръгна към подиума с треперещи крака.

– Ела, Сарис – напяваше Салмисра. – Желая да те прегърна и целуна.

Леля Поул, Гарион и Айсус стигнаха резбованата врата и тихо излязоха в коридора. Бяха направили само няколко крачки, когато откъм тронната зала се чу рязък писък, преминаващ в хриптене.

– Мисля, че мястото на главен евнух е вакантно – сухо отбеляза Айсус. После се обърна към Поулгара. – Сега, милейди – каза той, като броеше на пръсти – първо за това, че ви доведох с младежа до двореца. Второ – за това, че накарах Сарис да ни вкара в тронната зала, и трето...

Втора част Рак Урга

9.

Когато групата напусна къщата на Дроблек, над тесните улички на Стис Тор почти се беше зазорило. Миризмата на реката и близките блатата пълнеше ноздрите на Гарион с воня на разложено и застояло.

Излязоха от тясната уличка и Айсус им махна да спрат и се огледа. След това кимна.

– Да вървим – тихо каза той. – И не вдигайте шум.

Побързаха да прекосят улицата, павирана с кръгли камъни и слабо осветена от факли, които разпръскваха мъглива червена светлина, и навлязоха в тъмните сенки на друга мръсна уличка. В края ѝ Гарион можеше да види бавно движещите се води на обвитата в мъгла река.

Едноокият спря до една разнебитена колиба, част от която се издаваше над водата, и тихо отключи и отвори.

– Влезте – измърмори той и те го последваха в миришещата на влага колиба. – Сега ще докарам лодката.

Зачакаха, вслушвайки се нервно в цвърченето на плъховете. Минутите течаха бавно. Гарион наблюдаваше крайречната улица през пролуките на вратата.

– Готово – чу се гласът на Айсус някъде отдолу. – Внимавайте на въжената стълба, че е хлъзгава. – И след като се настаниха, ги предупреди: – В реката има и друга лодка.

– Друга? – прошепна тревожно Сади. – Какво прави тук?

– Вероятно нещо незаконно – сви рамене Айсус и започна безшумно да гребе.

Мъглата над тъмните води се вдигаше и осветените кули на Стис Тор се отразяваха във водата като малки свещички. Айсус гребеше равномерно.

Изведнъж се чу приглушен вик, последван от плясък.

– Какво беше това? – изсъска нервно Сади.

Айсус спря да гребе, послуша се и тихо каза:

– Не мърдайте!

Мъжки глас изруга високо и дрезгаво.

– Тихо! – каза друг глас.

– Защо?

– За да не разбере цял Стис Тор, че сме тук.

– Много се тревожиш. Камъкът, който му вързах на краката, ще го задържи на дъното за дълго време. – Скърцането на веслата заглъхна в мъглата.

– Аматьори – с пренебрежение измърмори Айсус.

– Убийство може би? – попита Силк с известен професионален интерес. – Или лична разправа?

– Каква е разликата? – Айсус отново започна да гребе. Стис Тор се скри в мъглата зад тях. Гарион имаше чувството, че изобщо не се движат. Накрая тъмният бряг се показа в мъглата и след няколко минути той вече можеше да различи дърветата.

Откъм брега се чу тихо подсвирване и Айсус зави в посока на звука.

– Гарион, вие ли сте? – чу се гласът на Дурник.

– Да.

Айсус вкара лодката в гъстите храсталаци и Дурник я хвана за носа.

– Останалите чакат от другата страна на пътя – каза спокойно той, докато помагаше на Поулгара да слезе.

– Много ни помогна, Айсус – каза Сади на наемника.

Едноокият сви рамене.

– Нали за това ми плащате?

Силк го погледна и каза:

– Ако решиш да приемеш предложението ми, говори с Дроблек.

– Ще си помисля – отговори Айсус, после погледна Поулгара. – Късмет в пътуването, милейди. Имам чувството, че ще ви трябва.

– Благодаря, Айсус.

Той пак хвана веслата и лодката изчезна в мъглата.

– За какво ставаше дума? – попита Сади Силк.

– Нищо особено. Драснианските служби винаги търсят способни мъже.

Дурник любопитно гледаше гологлавия евнух.

– Ще обясним, когато отидем при останалите – увери го Поулгара.

– Добре, Поул – съгласи се той. – Да минем оттук. – Той ги поведе през обраслия с храсталак бряг към изоставения път, а след това тръгна към една горичка.

Се'Недра, Ерионд, Тот и Велвет седяха в хралупата на един покрит с мъх паднал дънер. Един-единствен фенер слабо осветяваше хралупата.

– Гарион! – извика с облекчение Се'Недра и скочи. – Защо се забавихте толкова?

– Трябваше да отидем на още едно място – отговори той и я прегърна.

– Добре – каза Белгарат. – Искам скоро да продължим, затова накратко. – Той седна на мекия мъх и посочи гологлавия евнух. – Това е Сади. Повечето от вас вече го познават. Той идва с нас.

– Разумно ли е това, Белгарат? – попита Дурник.

– Може би не – отговори старият мъж, – но не е моя идея. Изглежда, Зандрамас ще премине през Ктхол Мургос и пресичайки континента, иска да стигне до остров Веркат покрай югоизточния бряг.

– Тази част на света е много опасна в момента, древни – измърмори Велвет.

– Няма да имаме проблем, скъпа лейди – увери я Сади с контараалтовия си глас. – Ще се представим за търговци на роби и никой няма да ни закача.

– Така казваш ти – каза Белгарат замислено. – Това може би е било вярно преди войната, но не можем да сме сигурни как гледат малореанците на търговията с роби сега.

– Има още нещо, което всички трябва да знаете – спокойно каза Полулгара. – Гарион и аз отидохме в двореца, за да разберем дали Салмисра е замесена в това по някакъв начин. Тя ни каза, че Зандрамас е жена.

– Жена? – извика Се'Недра.

– Така каза. А няма никаква причина да ни лъже.

Дурник се почеса по главата и каза:

– Това е малко изненадващо, нали? Сигурна ли си, че Салмисра знае какво говори?

– Тя беше абсолютно сигурна и доста доволна, че знае нещо, което аз не знам.

– Мисля, че това обяснява някои неща – замислено каза Велвет. – Повечето от нещата, които направи Зандрамас, бяха направени по начин, по който би постъпила само жена.

– Не разбирам – призна си Дурник.

– Мъжете правят нещата по един начин. Жените ги правят различно. Фактът, че Зандрамас е жена, обяснява много неща.

– Тя прави всичко възможно да го скрие – добави Силк. – Никой, който я е виждал, не е жив, за да разкрие това на друг.

– Можем да говорим за тези неща и по-късно – каза Белгарат, изправи се и се огледа във вдигащата се мъгла. – Искам да се махаме отук

преди хората от другата страна на реката да са се размърдали. Да оседлаем конете.

Трябваше им известно време да преместят багажа от единия кон, за да го освободят за Сади, но малко след това тръгнаха по обраслия път покрай Змийската река. Отначало се движеха бавно, но след като се отдалечиха от Стис Тор, преминаха в галоп.

Когато слънцето се издигна, мъглата заблестя, а капките роса по листата на дърветата засвяткаха като скъпоценни камъни. Очите на Гарион се затваряха за сън, но той все пак забеляза красотата около себе си и се учуди, че тя може да съществува около тези вонящи блата.

– Целият свят е красив, Белгарион – отбеляза Ерионд, прочел неизказаните му мисли. – Просто трябва да знаеш как да го гледаш.

След като мъглата се вдигна, вече можеха да се движат по-бързо. Не видяха други пътници през този ден. Докато слънцето започна да залязва, обагряйки облаците на запад в пурпурночервено, бяха изминали доста път.

– Колко далеч сме от границата с Мургос? – попита Гарион Сади, докато двамата събираха дърва за огъня, а Дурник и Тот опъваха платищата за престоя им през нощта.

– Няколко дни – отговори евнухът. – Пътят минава през реката и после завива към Агара. Има селище от другата страна на брода. Трябва да спра там за някои неща – подходящи дрехи и така нататък.

Велвет и Се'Недра разопаковаха съдовете за готвене. Русата драснианка погледна Сади и каза:

– Извини ме, но открих някои празноти в плана ти.

– О! И какви?

– Как можем да се представяме за търговци на роби, когато се вижда, че между нас има жени?

– Но винаги има и жени в групите на търговците на роби, скъпа лейди – отговори той и пусна наръч дърва до огнището. – Сигурен съм, че ако помислите малко, ще разберете защо.

– Със сигурност не – отговори Се'Недра.

Сади се изкашля деликатно.

– Ние търгуваме и с робини, не само с роби, ваше величество – обясни той. – А робиня, която се пази от пазачи жени, има по-висока цена.

На лицето ѝ се появи лека червенина.

– Това е отвратително!

– Не аз съм направил света, ваше величество – сви рамене Сади. –

Само се опитвам да живея в него.

След като се наядоха, Сади извади едно керамична купа, напълни я с топла вода и си насапуниса главата.

– Има нещо, което искам да те питам, Сади – обади се Силк от другата страна на огъня. – Какво точно направи, че Салмисра е толкова недоволна от теб?

Сади го погледна кисело.

– Всички, които служим на кралицата, сме ужасно корумпирани, Келдар – отговори той. – Всички сме интриганти, мошеници, че и по-лошо. Преди няколко години Салмисра издаде някои наредби, с които да ограничи заговорите и измените в разумни граници – просто за да запази правителството да не се разпадне. Аз престъпих някои от тези граници, всъщност повечето. Сарис разбра за това и отиде да докладва на кралицата. – Той въздъхна. – Толкова бих искал да видя реакцията му, когато тя го е целунала. – Той вдигна бръснача си.

– Защо всички нийсанци си бръснат главите? – попита Се'Недра.

– В Нийса има много насекоми, ваше величество, а косата е отлично място да си правят гнезда.

Тя го погледна учудено и ръката ѝ несъзнателно докосна медните ѝ къдрици.

– Не би трябвало да се тревожите толкова – усмихна се той. – Повечето от тях през зимата спят.

След няколко дни пътят, по който вървяха, започна да се изкачва по един хълм и скоро излязоха от джунглата. Влажният хлад, идващ от блатата на Нийса, изчезна и времето приятно се затопли. Наближаваха източната граница. Реката ставаше все по-бистра.

– Почти стигнахме – каза Сади и ги поведе към един срутил се каменен мост. Зелената вода буйно течеше през камъните и се пенеше. Малко по-надолу от падналия мост имаше плитчина, където под ромолещата вода се виждаха камъни, бляскащи на слънцето. До нея водеше добре отпъкана пътека.

– А пиявиците? – попита Силк и се взря подозрително във водата.

– Водата е много бърза за тях, принц Келдар – отговори Сади. – Телцата им са твърде меки, за да издържат бльскането по камъните. – Той ги поведе през клокочещата вода.

– Селището, за което споменах, е точно пред нас – каза той, когато преминаха реката. – Ще ми е нужен около час да взема това, което ми

трябва.

– Ние ще те изчакаме тук – каза Белгарат и слезе от коня си. – Отиди с него, Силк.

– Мога да се справя и сам – протестира Сади.

– Сигурен съм, че можеш. Нека го наречем предпазливост.

– Какво ще обясня на продавача, като види с мен драснианец?

– Излъжи го. Знам, че можеш да бъдеш убедителен.

Гарион слезе от коня и тръгна към брега. Това бяха хората, които обичаше най-много на света, но някак си не издържаше закачките им. Знаеше, че те не значат нищо, но му се струваше, че по някакъв начин отразяват тяхното безчувствие към личната му трагедия, и което бе важно, към трагедията на Се'Недра. Той спря и загледа реката с немигащи очи. Щеше да се радва да се махне от Нийса. Не беше само лепнещата кал, вонята на блатата, даже не и летящите облаци от насекоми. Поради някаква необяснима причина Гарион искаше да види широки пространства, а тъмните дървета спираха погледа му и това страшно го дразнеше.

След час Силк и Сади се върнаха. Драснианецът беше гневен.

– Това е най-обикновена измама, принц Келдар – меко протестираше Сади. – Ние няма да имаме роби наистина, така че няма да се наложи някой да носи това.

– Даже идеята за това е унизителна.

– Какво става? – попита Белгарат.

Сади сви рамене.

– Купих няколко вериги и пранги. Келдар не одобрява това.

– Както и камшиците – добави Силк.

– Вече ти обясних това, Келдар.

– Знам. И въпреки всичко е отвратително.

– Разбира се, че е. Нийсаните са отвратителни хора. Мислех, че знаеш това.

– Ще сравняваме морала си по-късно – каза Белгарат. – Да тръгваме.

Пътят ставаше все по-стръмен. Скоро навлязоха сред хълмовете. Големите дървета отстъпиха на вечнозелена растителност. Навсякъде бяха разпръснати големи валчести камъни, небето стана наситено синьо. Нощуваха в една горичка от ниски криви хвойни. Над тях се издигаше стръмен планински хребет, назъбен на фона на звездното небе.

– Като пресечем хребета и сме в Ктхол Мургос – каза Сади, когато седнаха край огъня за вечеря. – Те внимателно пазят границите си, така

че е време да облечем тези дрехи. – Той развърза големия пакет, който бе донесъл от селото, и извади няколко тъмнозелени роби. После погледна Се'Недра и огромния Тот. – Може да имаме малък проблем с размерите.

– Аз ще ги преправя, Сади – каза Поулгара, взе робите от него и извади кутията си с конци и игли.

Белгарат задълбочено разглеждаше една голяма карта.

– Има нещо, което ме притеснява – каза той на Сади. – Има ли възможност Зандрамас да е взела кораб от някое пристанище на западния бряг и да е отплувала покрай южния бряг на континента към Веркат?

Сади поклати глава и обръснатият му череп лъсна под оранжевата светлина на огъня.

– Невъзможно, древни. Преди няколко години малореанската флота се изплъзна от Мургос и крал Ургит още сънува кошмари за това. Той затвори всички пристанища на западния бряг и около полуостров Урга се движат само патрулиращи кораби. Никакъв друг кораб не може да плува в тези води без специално разрешение.

– Колко далече е Веркат? – попита Дурник.

– Три или четири месеца по това време на годината – отговори Сади.

Поулгара си тананикаше нещо. Иглата ѝ проблясваше на огъня.

– Ела тук, Се'Недра – каза тя.

Малката кралица стана и отиде до нея. Поулгара вдигна една зелена роба, премери я на слабата ѝ фигура и кимна удовлетворено.

Се'Недра събърчи нос и попита:

– Трябва ли да миришат толкова лошо?

– Не мисля, че е необходимо, но е така. Робите имат определена миризма, която се просмуква във всичко.

Лея Поул взе следващата роба, погледна към Тот и измърмори:

– Виж, това ще по-трудно.

Гигантът я погледна със срамежлива усмивка и стана да сложи още дърва в огъня. После разбута жаравата и стълб от червени искри се надигна да поздрави сестрите си звезди, които блещукаха в нощното небе. От подножието на хребета, сякаш в отговор на тези искри, се чу силен рев.

– Какво е това? – изплака Се'Недра.

– Лъв – сви рамене Сади. – Понякога ловуват около пътя на робите – старите и болните стават тяхна плячка.

– Защо?

– Робите често се разболяват и не могат да върват, така че изостават. Един стар лъв не би могъл да преследва някой много чевърст и... – Той не довърши мисълта си.

Тя го погледна с ужас.

– Вие попитахте, ваше величество – напомни ѝ той, – Всъщност и на мен това не ми харесва. Точно то е една от причините, поради които изоставих търговията с роби и се отдадох на политиката. – Той стана и си изтупа дрехата. – А сега, ако ме извините ще отида да нахраня Зит. Моля, внимавайте, като си лягате. Понякога тя се измъква, след като я нахраня. Мисля, че се забавлява, като се крие от мен, и никога не се знае накъде може да тръгне. – Той се отдалечи от огъня и отиде до мястото, където беше постлал одеялата си.

– Не знам за вас – каза Силк, – но аз ще спя доста далеч оттук.

На другата сутрин, след като закусиха, навлякоха миришешците на лошо дрехи на нийсански търговци на роби. Съгласно инструкцията на Белграт Гарион скри дръжката на меча.

– Мисля, че трябва да държим Кълбото добре скрито, докато сме в Ктхол Мургос – каза старият мъж. – Изглежда, се изнервя, когато наоколо има анграки.

Яхнаха конете и тръгнаха по дефилето към назъбения хребет.

След един завой Поулгара изведнъж дръпна юздите на коня си и спря.

– Какво става, Поул? – попита Дурник.

Тя не отговори, но очите ѝ блеснаха, а белият кичур на челото ѝ изведнъж запламтя.

– Чудовище! – каза тя.

– За какво говориш, лельо Поул? – попита Гарион.

– Погледнете – отговори тя и посочи с трепереща ръка няколко белеещи се кости, пръснати по каменистата земя на няколко метра от пътя.

– Някой от робите, за които спомена Сади снощи? – предположи Силк.

Поулгара поклати глава.

– Част от уговорката между Сарис и Нарадас е включвала ескорт за Зандрамас до границата с Мургос – напомни тя. – Когато е стигнала дотук, те вече не са ѝ били нужни.

Лицето на Силк пребледня.

– Това е в стила ѝ. Всеки път, когато някой вече не ѝ е нужен, тя го убива.

– Тя не просто ги е убила – каза Поулгара и погледна костите с отвращение. – Тя им е счупила краката и ги е оставила на лъвовете. Чакали са цял ден да падне нощта и тогава са дошли лъвовете.

– Какъв ужас! – възкликна Се'Недра.

– Сигурна ли си, Поул? – попита Дурник.

– Някои неща са толкова страшни, че следите им остават на самите камъни.

– Не за пръв път прави това – каза Белгарат. – Но не се задоволява само да убива хората, за да прикрие следите си. Тя извършва зверства.

– Тя е чудовище! – викна Се'Недра. – Тя се храни от ужаса, който сее!

– Нещо повече – отбеляза Белгарат. – Мисля, че тя ни оставя съобщения. – И посочи разпръснатите кости. – Това не е било необходимо, но тя се опитва да ни уплаши.

– Няма да стане – каза Гарион много спокойно. – Само прибавя към сметката си и когато накрая ще трябва да плаща, ще открие, че няма с какво.

На върха на хребета старият път свършваше: тук свършваше Нийса и започваше Ктхол Мургос. От върха, докъдето поглед стигаше, се виждаше безкрайна камениста земя с дълги километри реки от тъмнокафяви камъни, блещукащи на изпепеляващото слънце.

– По кой път е тръгнала Зандрамас? – попита Дурник.

– На юг – отговори Гарион. Чувстваше, че Кълбото го дърпа в тази посока.

– Можем да спестим време, ако тръгнем направо оттук, нали?

– Абсолютно невъзможно, драги Дурник – отговори Сади. – Това е пустинята Агара. Голяма е колкото Алгария. Единствената вода е в кладенците на дагашите, а ти не би искал те да те хванат, докато точиш вода от тях, нали?

– Дагашите живеят тук? – попита Дурник, като засенчи очите си с ръка и огледа пустошта.

– Те са единствените, които могат – отговори Сади. – Може би това обяснява защо са толкова страшни. Ние ще следваме този хребет в посока юг стотина левги и ще го заобиколим. След това ще тръгнем на югоизток през Морч и ще навлезем в Голямата южна гора в Горот.

– Да тръгваме тогава – каза Белгарат.

Тръгнаха на юг, следвайки западния край на пустинята Агара, по

хълмовете, които стръмно се спускаха към нея. Докато язدهа, Гарион забеляза, че дърветата от тази страна на хребета са малки и на рядко. Никаква трева не растеше по каменистата почва, а хвойната отстъпваше място на ниски бодливи храсти. Широкият хребет явно беше границата между два напълно различни климата. Докато от другата страна беше приятно топло, отсам беше непоносимо горещо. Нямаше никакви потоци, а няколко извора, които намериха, бяха съвсем малки и водата им се събираше в топли плитки локви.

Сутринта на третия ден Тот върза одеялото си през рамо, взе нещата си и тръгна надолу към входа на дефилето, където бяха прекарали нощта, за да огледа каменистата пустиня. Слънцето още не беше изгряло и светлината от зазоряващото се небе се отразяваше във всеки камък и канара. След малко гигантът се върна и докосна рамото на Дурник.

– Какво има, Тот? – попита ковачът. Немият посочи входа на дефилето.

– Добре – каза Дурник и стана. Дватама тръгнаха надолу, слязоха до края на дефилето и се вгледаха в пустинята. След миг Дурник извика:

– Белгарат, ела да видиш!

Старият вълшебник набързо се обу и слезе при тях. Погледна какво става, изруга и викна на останалите:

– Имаме проблем!

Проблемът се изясни, когато всички слязоха до изхода на дефилето. На известно разстояние в пустинята се виждаше голям облак прах.

– Колко мъже могат да вдигнат толкова прах? – попита спокойно Гарион.

– Поне неколкостотин – отговори Силк.

– Мурги?

– Не и ако мургите не са си променили навиците – измърмори Велвет. – Тези мъже са облечени в червено.

Силк се взря в прашния облак и каза:

– Остри очи имаш.

– Едно от предимствата на младостта – усмихна се тя.

Той я погледна раздразнено.

– Но нали това е територия на Мургос! – обади се Дурник.

– Така е – каза Сади, – но малореанците постоянно изпращат патрули. От няколко години Закат се опитва да открие път, за да изненада Ургит откъм гърба.

– Как намират вода тук?

– Носят си.

Тот се заизкачва по южния склон на дефилето. Под него се затъркаляха прашни кафяви камъни.

– Мислиш ли, че можем да им се измъкнем, Белгарат? – попита Силк Белгарат.

– Това не е много умно. По-добре да изчакаме, докато не се махнат.

Тот леко изсвири от върха над тях.

– Иди да видиш какво иска, Дурник – каза Белгарат. Ковачът кимна и се заизкачва по склона.

– Мислиш ли, че ще ни открият? – нервно попита Се'Недра.

– Не е много вероятно, ваше величество – отговори Сади. – Съмнявам се, че ще губят време да претърсват всяко дефиле и дол в тези планини.

Белгарат присви очи към облака прах и каза:

– Движат се на югозапад. Ако изчакаме тук до утре, ще излязат от този район.

– Мразя да губя времето си – ядоса се Гарион.

– Аз също. Но имаме ли избор?

Дурник слезе при тях и каза:

– Пред тях има още една група мъже. Мурги, мисля.

– Не ми се ще да се забъркваме в схватки – каза Белгарат. – Иди горе и наблюдавай какво става – обърна се той към Силк. Дано да няма повече изненади.

Силк се закатери по стръмния склон. Следвайки импулса си, Гарион тръгна след него. Когато стигнаха върха, се скриха зад един бодлив храст.

Огненото кълбо на слънцето се издигаше откъм изток. В неясния облак прах те различиха напредващите редици на малореанците, облечени в зловещо червен цвят. Фигурите на мъжете долу изглеждаха съвсем малки – като играчки.

– Доколкото виждам, силите им са равни – отбеляза Силк.

Гарион не беше съгласен.

– Мургите имат предимство. Те са на по-високото и техен е моментът на изненадата.

– Ти си бил голям тактик – присмя му се Силк.

Гарион не му отговори.

– Сади беше прав – обади се Силк отново. – Малореанците си карат вода. – Той посочи двадесетината каруци, натоварени с големи бъчви, които се движеха в края на редиците.

Малореанците стигнаха сянката на хребета и спряха, докато

разузнавачите им претърсят каменистия терен. Малко след това се чуха тревожните им викове – бяха открили мургите.

– Няма никакъв смисъл – каза Гарион. – Те изобщо не се опитаха да се скрият.

– Мургите не са известни със своята интелигентност – отговори Силк.

Докато малореанците оправяха редиците си, мургите ги обсипаха с дъжд от стрели, а след това се закатериха по скалите.

– Защо бягат? – с отвращение попита Гарион. – Какъв е смисълът да нападаш с ярост и след това да бягаш?

– Никой не е чак толкова глупав – съгласи се Силк. – Тяхната цел е друга.

Бягащите мурги продължиха да стрелят. Телата на убитите малореанци се свличаха по склона, но все пак малореанците упорито напредваха нагоре. Отдалече битката изглеждаше като детска игра. Отблизо клането сигурно би било отвратителна гледка, но от високото, откъдето гледаше Гарион, всичко му се струваше само любопитно.

И изведнъж, когато по-голямата част от напредващите малореанци навлезе в клисурата, иззад един издаден в пустинята хребет изскочи конницата на мургите, въоръжена с брадви.

– Това са целели – каза Гарион. – Подмамиха малореанците да ги преследват, за да ги атакуват с кавалерията.

– Не мисля – възрази Силк. – Според мен целта им е обозът.

Галопиращите мурги се понесоха към слабо охранявания обоз, брадвите им засвяткаха във въздуха, докато разсичаха буретата с вода. При всеки удар водата бликаше навън и се изливаше върху сухата земя. Слънцето, скрито зад облаците задушаваш прах, оцветяваше водата в червено. От наблюдателния пункт високо над мястото на битката на Гарион му се струваше, че течността, струяща от разбитите бъчви, не е вода, а кръв.

Малореанското настъпление са разколеба. Облечените в червено фигури далече долу се обърнаха и отчаяно се затичаха, за да запазят скъпоценните си запаси от вода. Но беше твърде късно. С брутална точност конницата на мургите вече бе разбила всички бъчви и се оттегляше с триумфални крясъци.

Мургите, които се бяха престорили, че отстъпват, и така бяха примамили малореанската войска към фаталното и настъпление, сега се върнаха надолу и изсипаха върху обърканите малореанци дъжд от стрели. Покосявани от този смъртоносен дъжд, малореанците отчаяно се

опитваха да спасят малкото вода, останала на дъното на разбитите бъчви. Смъртоносните стрели обаче ги прогониха и мъжете в червени туники се разбягаха в пустинята.

– Какъв брутален начин за водене на война – каза Силк.

– Но битката приключи, нали? – каза Гарион. Гледаше един облечен в черно мург, който вървеше по хълма и доубиваше ранените.

– О, да – отговори Силк. Гласът му звучеше особено. – Битката свърши, но убиването не.

– Може би тези, които успяха да избягат, ще успеят да се върнат през пустинята.

– Нямаат шанс.

– Стига вече – каза един мършав мъж в черна роба и излезе иззад една купчина камъни зад тях. Държеше изпънат лък. – Видяхте всичко. Време е да слезем при приятелите ви.

10.

Силк бавно се изправи – държеше ръцете си настрани – и отбеляза:

– Безшумно ходиш.

– Навик – каза мъжът с лъка. – Хайде тръгвайте. Да не караме приятелите ви да ви чакат.

Заслизаха по склона. Непознатият ги следваше с опънат лък. В горния край на долчинката, където бяха лагерували, няколко облечени в черно мъже пазеха останалите. Всички имаха белези по лицата си и коси очи на мурги, но имаха и някои различия. Мургите, които Гарион беше виждал, винаги имаха широки рамене и стойката им беше арогантна. Тези мъже бяха по-слаби, а поведението им беше доста по-спокойно.

– Виждаш ли, благородни Тажак – тъкмо казваше Сади на мъжа със слабо лице, който явно им беше началник – така е, както ти казах. Имаме само още двама слуги.

– Знаем колко сте, търговецо на роби – отговори слабият мъж с груб глас. – Следим ви, откакто навлязохте в Ктхол Мургос.

– Не сме се и опитвали да се крием – запротестира Сади. – Единствената причина да се скрием беше, за да не се намесваме в тази неприятност долу. – Той направи пауза. – Любопитно е обаче защо благородните дагаши ще си правят труда да следят действията на група търговци на роби. Със сигурност не сме първите, които идват насам.

Без да обръща внимание на думите му, Тажак внимателно

оглеждаше Гарион и приятелите му с косите си черни очи.

– Как се казваш? – попита той Сади накрая.

– Аз съм Уса от Стис Тор, добри ми господарю, надлежно регистриран търговец на роби. Имам всички необходими документи, ако искате да ги погледнете.

– И как така никой от слугите ти не е нийсанец?

Сади невинно разтвори ръце.

– Войната тук на юг кара моите съграждани да нямат желание да идват насам, в Ктхол Мургос, точно сега – обясни той. – Така че бях принуден да наема тези чужденци.

– Възможно е – каза дагашът с равен, безчувствен глас. После погледна Сади с втрещен поглед и попита: – От пари ли се интересуваш, Уса от Стис Тор?

Очите на Сади светнаха и той бързо затърка ръце.

– Е, виж сега, – каза той, – защо не поговорим за това? Какво точно искаш да направи за теб? И колко би ми платил?

– Трябва да обсъдя това с господаря си – отговори Тажак. – Моего задължение беше да открия група търговци на роби и да им кажа, че мога да ги свържа с някой, който е готов да плати много за една малка услуга. Интересувате ли се от това предложение?

Сади се поколеба и погледна към Белгарат за някаква инструкция.

– Е? – с нетърпение каза Тажак. – Интересуваш ли се?

– Разбира се – внимателно отговори Сади. – Кой е господарят ти, Тажак? Кой е този, който иска да ме направи богат?

– Той ще ти каже името си и какво трябва да направиш, когато го видиш – в Каша.

– Каша? – извика Сади. – Не искаш да кажеш, че трябва да отидем дотам, нали?

– Има много неща, които не съм казал. Е? Съгласен ли си да дойдеш с нас до Каша?

– Имам ли избор?

– Не.

Сади разпери безпомощно ръце.

„Какво е Каша?“ – попита Гарион Силк с пръсти.

„Главният град на дагашите. Не се ползва с добра репутация.“

– Добре – решително каза Тажак. – Да разтурим тези заслони и сме готови да тръгваме. До Каша има доста път, а следобедът не е много подходящ да бъдеш в пустинята.

Когато напуснаха дефилето с дагашите, които ги пазеха, слънцето

вече се беше издигнало. В пустинята се виждаха следите на избягалите малореанци.

– Дали ще се опитат да използват вашите кладенци, благородни Тажак? – попита Силк.

– Вероятно. Но няма да успеят да ги намерят. Скрили сме кладенците с камъни, а купчините камъни в пустинята изглеждат доста еднакво.

Гарион, който яздеше до Белгарат, тихо попита:

– Дядо, какво ще правим?

– Ще чакаме да видим за какво е всичко това – отговори старият вълшебник.

Когато навлязоха в горещата пещ на пустинята, Сади се обърна, погледна мургите под склона и каза на Тажак:

– Твоите сънародници бяха много отзивчиви. Учудих се, че не ни зададоха никакви въпроси.

– Те знаят кои сме – кратко отговори Тажак. – И знаят, че е по-добре да нямат вземане-даване с нас. – Той погледна вече потящия се евнух. – Би било най-разумно да си затвориш устата, Уса. Слънцето изсушава човешкото тяло много бързо в пустинята, а отворената уста е първото нещо, което атакува. Твърде е възможно, ако продължиш да говориш, да умреш много бързо.

Сади го погледна и бързо стисна устни.

Жегата беше непоносима. Повърхността на пустинята се състоеше главно от червеникавокафяв чакъл и само тук-там имаше купчини големи тъмни камъни и широки места, запълнени с блестящ пясък. Сякаш целият свят наоколо блещукаше и се движеше на вълни от издигащата се от камъните горещина. Слънцето сякаш биеше с пръчка главата и врата на Гарион и въпреки че той обилно се потеше, влагата се изпаряваше от тялото му толкова бързо, че дрехите му оставаха напълно сухи.

Яздиха в тази пещ около час. После Тажак им махна да спрат и с бърз жест изпрати петима от мъжете си към един нисък каменен хребет на североизток. Малко по-късно те се върнаха с мехове хладка вода.

– Първо дайте на конете – рязко каза Тажак, после се отдалечи до подножието на хребета, наведе се, загреба пълна шепа от нещо, което изглеждаше като пясък, и се върна. – Подайте си десните ръце – каза той и изсипа във всяка шепа по малко. – Яжте!

Сади внимателно близна от нещото в ръката си и веднага го изплю.

– Иса! – изруга той – Сол!

– Изяжте я всичката – каза им Тажак. – Ако не го направите, ще

умрете.

Сади го изгледа.

– Слънцето изважда от тялото ви солта. Без сол в кръвта си ще умрете.

Започнаха да ядат. Когато свършиха, дагашите им позволиха да пият вода, след което всички отново се качиха на конете и продължиха в горещия ад.

Се'Недра започна да клюма на седлото като вехнещо цвете. Жегата я убиваше. Гарион дръпна коня си до нея.

– Добре ли си? – попита я той през стиснати устни.

– Не говорете! – изсъска един дагаш.

Малката кралица вдигна лицето си и широко се усмихна на Гарион. Продължиха да яздат.

Загубиха всякакво чувство за време, беше невъзможно даже да мислят. Гарион яздеше, без да продума, а главата му сякаш беше подложена под ударите на чук от жегата. Часове или години по-късно той вдигна глава и примижа от ярката светлина. Гледаше глупаво напред и съвсем бавно осъзнаваше, че това, което вижда, е напълно невъзможно. Там, високо във въздуха пред тях, плуваше голям черен остров. Той се люлееше над блещукащите от слънцето камъни, отричайки всичко разумно. Какво чародейство би могло да създаде това? Кой би могъл да има такава сила?

Но това не беше магия. Като се приближиха, непоносимо горещите вълни започнаха да изтъняват, разпръсквайки миража и разкривайки факта, че това, което приближават, не е остров във въздуха, а скала, чийто връх стърчеше над пустинята. Около нея се виеше тясна пътека.

– Каша – кратко каза Тажак. – Слезте и водете конете.

Пътеката беше много стръмна. След втората спирала около планината каменистата повърхност на пустинята остана далеч отдолу. Изкачваха се все по-нагоре около горещия връх. После пътеката свърши през широк квадратен отвор.

– Пещера! – с горчивина каза Силк. – Защо винаги има пещера?

Гарион тръгна по-бързо. Беше доволен, че има къде да се скрие от непоносимата горещина.

– Вземете конете – каза Тажак на част от хората си – и се погрижете за тях. Останалите с мен.

Влязоха в дълъг коридор, изкопан в скалата. Гарион вървеше като спял, докато очите му не свикнаха с тъмнината. Не можеше да се каже, че е студено, но определено беше по-хладно, отколкото отвън. Той

дишаше дълбоко и се оглеждаше. Доста труд бе хвърлен, за да се изсече този коридор в твърдата скала.

Сади също отбеляза това, обърна се към намръщения мъж, който вървеше до него, и отбеляза:

– Не знаех, че дагашите са такива добри каменоделци.

– Не са. Този коридор е прокаран от роби.

– Не знаех, че държите роби.

– Не държим. След като са свършили със строежа на крепостта, сме ги изхвърлили.

– Навън? – ужасено попита Сади.

– Повечето предпочели да скочат от планината.

Коридорът ги изведе в широка пещера като тези, които Гарион беше виждал в земите на Улго. Тук обаче високо горе имаше тесни прозорци, които пропускаха светлина. Като погледна нагоре, той видя, че това не е естествена пещера, а по-скоро голяма дупка с покрив от каменни плочи, подпрени на сводове. На дъното на пещерата имаше град от малки каменни къщи, а в центъра се издигаше мрачна квадратна крепост.

– Къщата на Джахарб – каза единият от пазачите им. – Той чака. Трябва да побързаме.

Силк изсумтя.

– Какво има? – тихо попита Гарион.

– Трябва много да внимаваме – измърмори Силк. – Джахарб е старейшината на дагашите и има лоша репутация.

Всички къщи в града на дагашите бяха с равни покриви и тесни прозорци. Гарион забеляза, че по улиците няма суетене, както бе в западните градове. Облечените в черни дрехи дагашки вървяха тихо, без да се усмихват, и всеки човек, когото виждаха в този странен полуосветен град, сякаш бе заобиколен от забранено пространство, което никой друг не може да пристъпи.

Крепостта на Джахарб беше здрава, построена от големи базалтови блокове, а пазачите на входната врата бяха добре въоръжени. Тажак поговори с тях и вратата се отвори.

Стаята, в която ги въведеха, беше широка и осветена от газени лампи, закачени на вериги за тавана. Единствената мебел бяха купчини жълти възглавници, разхвърлени по пода, и редица от железни фигури за шах до едната стена. На една от купчините възглавници седеше възрастен мъж с бяла коса и тъмно набръчкано лице. Той носеше жълта роба и ядеше грозде, като внимателно подбираше зърната.

– Нийсанските търговци на роби, благородни старейшино – обяви Тажак с дълбоко уважение.

Джахарб сложи настрана купата с гроздето, наведе се напред, като опря лакти на коленете си, и ги погледна с пронизващ поглед. В този втрещен поглед имаше нещо подчертано студено.

– Как се казваш? – попита той. Гласът му беше студен като очите му, спокоен и сух.

– Аз съм Уса, благородни старейшина – отговори Сади и се поклони раболепно.

– И каква работа имаш в земите на Мургос? – Възрастният мъж говореше съвсем бавно, изговаряше думите, сякаш ги изписваше.

– Търговия на роби, велики старейшино – бързо отговори Сади.

– Купуваш или продаваш?

– По малко от двете. Настоящите смутове предлагат доста възможности.

– Сигурен съм в това. Значи си тук, за да спечелиш?

– Разумна печалба е всичко, което искам, благородни Джахарб.

Изречението на старейшината не се промени, но очите му се втрещиха в лицето на започналия да се поти евнух.

– Не изглеждаш добре, Уса. – Сухият му глас беше монотонен. – Защо?

– От горещината е, благородни Джахарб – нервно каза Сади. – Твоята пустиня е много гореща.

– Така е. – Студените очи продължаваха да гледат безмилостно. – Нарочно ли навлезе в земите, контролирани от малореанците?

– Всъщност нарочно – отговори Сади. – Казаха ми, че много роби се възползвали от хаоса, предизвикан от нападенията на малореанците, и се скрили в горите на Горут. А нивите и лозята на Хага и Ктан имат нужда от работна ръка. Ето я печалбата от тази ситуация.

– Ще ти трябва доста време, за да хванеш избягалите роби, Уса. А трябва да си в Рак Хага след по-малко от два месеца.

– Но...

Джахарб вдигна ръка и каза:

– Оттук ще продължиш към Рак Урга, където ще те очакват. Още един твой слуга ще се присъедини към теб. Името му е Кабах и ще го намериш в замъка на Торак при Агачак, началника на това място. Агачак и крал Ургит ще те качат заедно с твоите слуги на борда на кораб, който ще те заведе покрай южния край на полуостров Урга до Рак Ктака. Оттам ще отплувате направо към Рак Хага. Разбра ли всичко, което

ти казах?

– Напълно, благородни Дахарб. А какво искаш да правя, като пристигна в Рак Хага?

– Когато стигнеш в Рак Хага, Кабах ще ви напусне и твоята задача ще е изпълнена. Твоето задължение към мен е да го скриеш в групата си, докато пътувате към Рак Хага – дребно нещо, за което ще бъдеш богато възнаграден.

– Корабът със сигурност ще ми спести месеци яздене, благородни старейшино. Но как ще обясня присъствието си там на малореанците, когато няма да имам роби, които да продам в Рак Хага?

– Ще купиш роби в Ктака или Горут. Тогава няма да те разпитват.

– Извини ме, благородни старейшино – каза Сади и се прокашля, – но кесията ми е доста тънка. Затова и планът ми беше да хвана избягали роби. Те не струват нищо, освен гоненето.

Очите на Джахарб останаха празни и безчувствени. Той се обърна към Тажак и нареди:

– Отвори сандъка!

Тажак бързо изпълни заповедта и отвори сандъка до старейшината. Сади ахна. Сандъкът беше пълен със златни монети.

– Вземи, колкото ти трябва, Уса – равнодушно каза Джахарб, но в очите му се появи лек блясък на забавление. – Но не повече отколкото можеш да загребеш с двете си ръце.

При вида на пълния със злато сандък очите на Сади алчно заблестяха, а лицето му се изпоти. Той гледаше златото, след това погледна малките си ръце и лицето му се появи израз на нескрито лукавство.

– Златото е тежко, най-благородни Джахарб, а ръцете ми са доста слаби след скоросна болест. Може ли някой от моите слуги да вземе твоето щедро възнаграждение?

– Има смисъл в молбата ти, Уса – отговори Джахарб. – Но имай предвид: не повече, отколкото може да загребе с двете си ръце.

– Естествено – каза Сади. – Със сигурност не бих искал да ми пла тиш повече. – Той се обърна. – Ти там – каза той на Тот, – отиди до сандъка и вземи две шепи монети, но внимавай, не повече.

Огромният Тот отиде до сандъка и загреба голяма купчина златни монети.

Джахарб изгледа нервния евнух с характерното си намръщено изражение, после изведнъж отметна глава и се разся.

– Отлично, Уса. Умът ти е доста чевръст. Харесвам това качество у хората, които ми служат. Може би даже ще живееш достатъчно дълго,

за да похарчиш част от златото, което така умно успя да вземеш.

– Беше само демонстрация на моята интелигентност, благородни Джахарб – бързо отговори Сади. – За да докажа, че не си сгрешил, като избра мен. Мога да го накарам да върне монетите, ако искаш – е, част от тях.

– Не, Уса. Задръж ги. Ще заработиш всяка от тях, докато успееш да стигнеш до Рак Хага.

– Чест е за мен да служа на дагашите. Даже да не беше толкова разточителен, щях да обеднея, ако няха такива приятели като теб. – Той се подвоуми за миг и хвърли бърз поглед към Белгарат. – Ще бъде ли нахално, ако попитам нещо? Не е важно, но много ме интересува.

– Можеш да питаш. Уса. Аз ще реша дали да ти отговоря, или не като чуя въпроса.

– Имам един много богат клиент в Тол Хонет, благородник – каза Сади. – Има невероятна страст към редки книги и ще ми плати цяло богатство за едно копие на пророчествата на гролимите от Рак Ктхол. Дали не знаеш къде мога да ги намеря?

Джахарб леко се намръщи, почесвайки сбръчканата си буза.

– Дагашите не се интересуват много от книги – каза той. – Това, което търсиш, със сигурност се е намирало в библиотеката на Ктучик в Рак Ктхол, но може би е изчезнало, когато магьосникът Белгарат разруши града. – Той помисли още малко. – Може да попиташ Агачак, когато стигнеш Рак Урга. В замъка имат доста голяма библиотека и тъй като пророчествата имат много общо с религията, Агачак със сигурност ще има копие, ако такова изобщо съществува.

– Много съм благодарен за информацията, благородни старейшино – каза Сади и се поклони.

Джахарб се поизправи и каза:

– А сега ти и твоите слуги имате нужда от почивка. Ще тръгнете за Рак Урга утре в зори. Пригответе си ви стая. – И той пак взе купата с грозде.

Стаята, в която ги заведоха, беше доста голяма. Каменните стени бяха боядисани в бяло, за да увеличават слабата светлина. Мебелировката се състоеше само от една каменна маса и купчина възглавници.

Когато Тажак ги остави сами, Гарион съблече зелената роба и каза:

– Дядо, какво ще правим? Не можем да отидем в Рак Урга. Ако искаме да хванем Зандрамас, трябва възможно най-бързо да отидем във Веркат.

Старият мъж се изтегна на възглавниците и каза:

– Всъщност, Гарион, нещата не биха могли да се наредят по-добре. След като се качим на кораба, който са ни приготвили Агачак и Ургит, можем да отплуваме директно за Веркат. Това ще ни спести месеци трудно пътуване.

– Но този Кабах, който ще ни чака в Рак Урга, няма ли да протестира, че не отиваме където е казал Джахарб?

Сади отвори кожената си кутия и каза:

– Успокой се, Белгарион. – После взе едно малко шишенце с тъмно-синя течност. – Две капки от това в храната и той ще е толкова щастлив, че изобщо няма да се интересува накъде е тръгнал.

– Ти си интересен човек, Сади – каза Белгарат. – Откъде знаеше, че търся предсказанията на западните гролими?

Сади сви рамене.

– Не беше трудно да се досетя, древни. Част от договорката между Сарис и Нарадас включваше да се изгори единственото копие в дворцовата библиотека в Стис Тор. След като Зандрамас иска да го унищожи, ясно е, че ти пък би искал да го имаш.

– Започвам да си променям мнението за теб, Сади. Все още не ти вярвам напълно, но ти можеш да бъдеш много полезен, когато решиш.

– Благодаря, древни. – Евнухът извади малкото глинено шише.

– Ще храниш змията ли? – попита Силк.

– Тя бързо огладнява, Келдар.

– Ще почакам отвън тогава.

– Каж ми принц Кердар – попита го любопитно Велвет, – каква е причината за твоето подчертано отвращение към влечугите?

– Повечето хора не харесват змии.

– О, те не са толкова лоши.

– Правиш се на интересна ли?

Тя разтвори широко очи и го изгледа невинно.

– Иначе не съм ли?

Той измърмори нещо и излезе.

Велвет се засмя и отиде при Се'Недра на купчината възглавници до прозореца – двете бяха станали много близки през времето, откакто напуснаха Тол Хонет. Тъй като Поулгара винаги изглеждаше самоуверена, Гарион не разбираше напълно дълбоката нужда на повечето жени от компанията на други жени. Докато Сади хранеше малката змия, двете седнаха една до друга на възглавниците и започнаха да решат косите си, за да махнат прахта от дългото пътуване.

– Защо го раздразниш толкова, Лизел? – попита Се'Недра.

– Връщам си – каза Велвет със закачлива усмивка. – Когато бях малко момиченце, той обичаше да ме дразни. Сега е мой ред.

– Изглежда, винаги знаеш какво да кажеш, за да го ядосаш.

– Познавам го много добре, Се'Недра. Наблюдавала съм го с години. Знам какво означава всеки негов жест и знам къде е най-чувствителен. – Очите на русокосата девойка станаха по-меки. – Той е легенда в Драсния, знаеш ли? В Академията изучавахме неговите подвизи. Всички се опитвахме да му подражаваме, но никой от нас нямаше неговия невероятен усет.

Се'Недра спря да я сресва и я погледна продължително.

– Какво има? – попита Велвет.

– Нищо – каза Се'Недра и продължи да я реши.

Нощта в пустинята беше учудващо студена. Във въздуха имаше толкова малко влага, че след като слънцето залезеше, топлината сякаш се изпаряваше веднага. Когато в зори напускаха Каша, Гарион откри, че трепери. Още щом се издигна обаче, изгарящото слънце пак превърна пустошта в ад. Към обяд стигнаха подножието на хълмовете в западния край на пустинята и започнаха да се изкачват, излизайки от отвратителната пещ.

– Колко още има до Рак Урга, почитаеми? – попита Сади Тажак, който ги придружаваше.

– Около седмица.

– Разстоянията в тази част на Ктхол Мургос са доста големи, нали?

– Ктхол Мургос е голяма страна.

– И доста пуста.

– Само ако не се оглеждаш.

Сади го погледна с любопитство.

– Виж онзи хребет например. – Тажак посочи скалите на запад. Един самотен мург стоеше до коня си и ги наблюдаваше.

– Откога е там? – попита Сади.

– От около час. Не поглеждаш ли изобщо?

– В Нийса винаги гледаме земята. Заради змиите, нали разбираш.

– Ясно.

– Какво прави той там?

– Наблюдава ни. Крал Ургит винаги следи чужденците.

– Би ли ни навредил?

– Ние сме дагаши, нийсанецо. Другите мурги не могат да ни

навредят.

– Успокояващо е, че имаме такъв изключителен ескорт, почитаеми Тажак.

Земята, през която яздиха следващата седмица, беше камениста, със слаба растителност. На Гарион му беше трудно да си представи, че тук, в южните ширини е късно лято. Беше свикнал смяната на сезоните да е бурна, а и не можеше да приеме обърнатите сезони тук, на края на света.

Една сутрин почувства, че добре покритото Кълбо го дърпа наляво, подкара коня си до този на Белгарат и тихо му каза:

– Тук Зандрамас е тръгнала на изток.

Старият мъж кимна.

– Мразя да губя следата – каза Гарион. – Ако Сади греша в това, къде отива тя, ще ни трябват месеци да я открием отново.

– Трябва да рискуваме – отговори старият вълшебник.

– Сигурно си прав, но все пак не ми харесва.

– На мен също. Но нямаме избор, нали?

Докато преминаваха скалистия гръбнак на полуостров Урга, откъм Голямото западно море започнаха да се трупат облаци, които предвещаваха че идва есента. Въпреки че бяха доста заплашителни, те носеха само дъжд и не можаха да прекъснат пътуването им. Все по-често по билата на хълмовете се виждаха патрули на мурги. Мургите обаче благо-разумно им даваха път.

По обяд през един ветровит ден, когато тъмните облаци напредваха откъм океана, спряха на върха на един хълм и погледнаха надолу, където вълните се блъскаха в стръмните скалисти брегове.

– Заливът Урга – каза Тажак и посочи оловносивото море. Полуостровът се издаваше навътре в морето, защитавайки входа на залива със скалите си. В средата на залива, защитено със скали, се виждаше пристанището, цялото покрито с черните корпуси на кораби, а зад него се издигаше голям град.

– Рак Урга – каза Тажак.

На брега ги чакаше голяма баржа. Гребците роби намръщено гледаха мурга, който стоеше над тях с камшик в ръка. Тажак и хората му слязоха с Гарион и останалите на чакълестия бряг, а след това се обърнаха и без да кажат и дума, си тръгнаха.

Каналът между Голямото западно море и залива Урга не беше широк и Гарион можеше да види ниските каменни сгради на Рак Урга, клекнал и под мрачното небе. Сади каза нещо на мурга, даде му няколко

монети и после всички се качиха на лодката. Мургът издаде кратка команда на робите си и изплюща с камшика. Робите отблъснаха баржата от чакълестия бряг с греблата си, като хвърляха страхливи погледи към господаря си, след което загребяха към града през тесния канал. Мургът крачеше напред-назад и внимателно наблюдаваше робите, за да забележи и най-малкия намек за намаляване на усилията им. Когато бяха преполовили пътя, той надигна камшика си с явната намерение да го използва.

– Извини ме, благородни лодкарю – каза Силк и се изправи пред него, – но знаеш ли, че лодката ти тече?

– Тече? – остро отговори мургът и отпусна камшика. – Къде?

– Не съм съвсем сигурен, но на дъното има доста вода.

Мургът извика кормчията и бързо вдигна една дървена решетка, така че да могат да огледат дъното на лодката.

– Това е мръсната вода, която се събира на дъното – каза той с отвращение. – Нищо ли не разбираш от лодки?

– Нищо – призна Силк. – Но като видях тази вода, реших, че би трябвало да знаеш. Извинявай, че те обезпокоих.

– Защо го направи? – попита Белгарат, когато Силк седна до него.

– Защото Дурник взе да пребледнява – сви рамене Силк. – Не исках чувството му за справедливост да се излее.

Белгарат погледна ковача.

– Нямахте да стоя като глупак и да гледам как бие горките хора – каза твърдо Дурник. – В момента, в който размахаше камшика си, щеше да се намери във водата.

– Видя ли какво имах предвид? – каза Силк на Белгарат.

Белгарат понечи да каже нещо, но Поулгара го спря.

– Остави го, татко – каза тя. – Той си е такъв и за нищо на света не искам да се променя.

Пристанището на Рак Урга беше претъпкано с кораби и кормчията внимателно избираше пътя си към кея, който се издаваше в оловносиви-те води на канала.

Накрая спряха и внимателно изведоха конете по една хлъзгава каменна рампа. Се'Недра погледна мръсната вода и се намръщи с отвращение.

– Защо пристанищата винаги изглеждат и миришат по един и същ начин? – измърмори тя.

– Сигурно защото хората, които живеят в тях, намират водата за неустоима – отговори Велвет.

Се'Недра я погледна учудено.

– Много е просто – обясни драснианката. – Хората винаги забравят, че боклуците, които хвърлят в пристанището сутринта, ще се върнат при тях със следобедния прилив.

На върха на рампата ги чакаше един важен мург. Тежката му черна роба се ветрееше на лекия бриз.

– Ей, вие – грубо каза той. – По каква работа сте тук?

Сади пристъпи напред и мазно му се поклони.

– Аз съм Уса – отговори той. – Регистриран търговец на роби от Стис Тор. Имам всички необходими документи.

– В Рак Урга няма пазар на роби – подозрително каза мургът. – Дай си документите.

– Разбира се. – Сади бръкна под зелената си роба и извади няколко пергамента.

– И какво търсиш тук? – попита мургът, като взе документите.

– Просто правя услуга на моя добър приятел Джахарб, главния старейшина на дагашите – каза Сади.

Мургът спря да разтваря документите и малко уплашено попита:

– Джахарб?

Сади кимна.

– Тъй като пътят ми минаваше оттук, той ме помоли да спра и да предам съобщение на Агачак, йерарха на Рак Урга.

Мургът преглътна нервно, тикна документите в ръцете на Сади, сякаш те изведнъж бяха станали горещи, и каза:

– Върви по пътя си тогава.

– Моите благодарности, благородни господине – каза Сади и пак се поклони. – Извини ме, но би ли ме упътил към замъка на Торак? За пръв път идвам в Рак Урга.

– Той се намира на най-високото място на улицата, която тръгва от този кей – отговори мургът.

– Пак благодаря. Ако ми кажеш името си, ще кажа на Агачак колко си ми помогнал.

Лицето на мурга пребледня.

– Не е необходимо – бързо каза той и си тръгна.

– Имената на Джахарб и Агачак май се ползват с доста влияние тук – отбеляза Силк.

– Предполагам, че ако ги споменеш в едно изречение, всяка врата в града ще се отвори – усмихна се Сади.

Рак Урга не беше привлекателен град. Улиците бяха тесни, а

сградите бяха построени от грубо издялани камъни, покривите им бяха от равни сиви плочи, надвиснали над улицата и затъмняващи светлината. Но не само тази сива светлина правеше града толкова мрачен. Във въздуха се носеше някаква студена незаинтересованост към нормалните човешки чувства и някакъв странен страх. Мургите с черните си роби и намръщени лица се движеха по улиците и като че ли дори не забелязваха съгражданите си.

– Защо са толкова недружелюбни? – попита Ерионд.

– Това е културно наследство – каза Поулгара. – Мургите са били аристокрацията на Ктхол Мургос преди Торак да ги накара да се преселят на този континент. Те са абсолютно убедени, че са най-висшите същества във вселената, а всеки от тях е убеден, че е по-висш от останалите. Така че не им остава за какво да си говорят много.

Над тях се издигна облак от мазен зловонен черен дим.

– Каква е тази ужасна миризма? – попита Велвет и се намръщи.

– Едва ли би искала да знаеш – каза й Силк.

– Но те още ли... – Гарион не се доизказа.

– Изглежда, да – отговори дребният драснианец.

– Но Торак е мъртъв. Какъв е смисълът?

– Гролимите никога не са се интересували дали нещо има смисъл, Гарион – каза Белгарат. – Изворът на тяхната сила винаги е бил терорът. Ако искат да поддържат тази сила, трябва да продължат с терора.

Завиха зад един ъгъл и видяха огромна черна сграда. Гъст дим излизаше от един широк комин, стърчащ над плоския покрив.

– Това ли е замъкът? – попита Дурник.

– Да – отговори Поулгара и посочи една масивна, обкована с пирони врата в равната безкрайна стена. Над вратата беше закачено точно копие на лицето на Торак.

11.

Сади слезе от седлото, отиде до обкованата с пирони врата и хлопна с ръждясалото желязно клепало.

– Кой идва в замъка на Торак? – чу се приглушен глас отвътре.

– Нося съобщение от Джахарб, главния старейшина на Каша, предназначено за ушите на Агачак, йерарха на Рак Урга.

Вратата се отвори със скърцане и един закачулен гролим, с лице, цялото в белези, внимателно ги огледа.

– Ти не си дагаш – каза той обвиняващо на Сади.

– Не съм. Но между Джахарб и Агачак има една договореност и аз съм част от нея.

– Не съм чул за такова нещо.

Сади огледа внимателно неукрасената качулка на робата на гролима, недвусмислено доказателство за ниския му ранг.

– Извини ме, служителю на Торак – студено каза той, – но дали твоят началник има навика да споделя всичко със своя портиер?

Лицето на гролима потъмня и той се вгледа в евнуха.

– Покрий главата си, нийсанецо – каза той след доста дълга пауза. – Тук е свещено място.

– Разбира се. – Сади дръпна качулката на зелената си роба върху обръснатата си глава. – Ще извикаш ли някого да наглежда конете ни?

– Ще се погрижат за тях. Тези слуги ли са ти? – Гролимът погледна над раменете на Сади към останалите.

– Да, благородни жрецо.

– Да дойдат с теб. Ще ви заведе всички при Чабат.

– Извини ме, жрецо на бога Дракон, но моето съобщение е за Агачак.

– Никой не се вижда с Агачак преди да се срещне с Чабат. Вземи слугите си и ме последвай.

Всички слязоха от конете и влязоха през мрачните врати в един осветен от факли коридор. Ужасяващата миризма на горяща плът стана още по-силна. Гарион бе обзет от ужас; замъкът беше просмукан от древното зло, десетки жреци с безизразни лица ги гледаха с подозрение и неприкрита злоба.

Изведнъж проехтя агонизиращ писък, последван от силен металически звук. Гарион потрепера – много добре разбираше какво значат тези звуци.

– Древният обред на жертвоприношение още ли се прилага? – попита Сади гролима малко изненадано. – Мислех, че тази практика вече не е необходима – всичко се преосмисля с времето.

– Нищо не може да ни накара да променим свещения си обред, нийсанецо – студено отговори гролимът. – Всеки час даваме по едно човешко сърце на бог Торак.

– Но Торак вече не е...

Гролимът спря и гневно го изгледа.

– Никога не казвай тези думи отново! – изплющя гласът му. – Това не е мястото, където един чужденец може да богохулства. И духът на

Торак продължава да живее и той ще се прероди, за да властва над света. Той самият ще вдигне ножа, когато врагът му Белгарион от Рива легне скимтящ на олтара.

– Доста ободряваща мисъл – измърмори Силк на Белгарат. – Ще трябва да я обсъдим.

– Затваряй си устата, Силк! – изръмжа Белгарат.

Стаята, в която ги въведе гролимът, беше голяма и слабо осветена от няколко газени лампи. По стените висяха черни драперии, а въздухът беше наситен с миризма на тамян. Слаба закачулена фигура седеше зад една голяма маса и четеше голяма черна книга. Гарион усети силата, която се излъчваше от тази фигура. Той погледна крадешком към Поулгара и тя кимна мрачно.

– Прости, Чабат – каза гролимът с треперещ глас и коленичи пред масата, – но този човек каза, че носи съобщение от Джахарб.

Фигурата до масата вдигна глава и Гарион се стресна. Това беше жена. Лицето ѝ беше жестоко обезобразено. На всяка от бледите ѝ бузи имаше по един дълбок червен белег, започващ от слепоочията ѝ и изобразяващ нещо като пламъци. Очите ѝ бяха тъмни и свити, устата ѝ беше стисната и изразяваше презрение. Черната ѝ качулка беше обшита с тъмновиолетова лента.

– Е? – каза тя с дрезгав, почти стържещ глас. – Откога дагашите поверяват съобщенията си на чужденци?

– Аз... аз не попитах, почитаема Чабат – с колеблив глас каза гролимът. – Той каза, че го бил пратил Джахарб.

– И ти реши да не го разпитваш повече? – Дрезгавият ѝ глас премина в зъл шепот, очите ѝ пронизваха треперещия жрец. После втренченият ѝ поглед бавно се прехвърли на Сади. – Кой си ти?

– Аз съм Уса от Стис Тор, почитаема – отговори той. – Джахарб ми заръча да се представя на йерарха и да му предам съобщение.

– И какво е съобщението?

– Извинете ме, почитаема, но ми беше казано, че то е само за ушите на Агачак.

– Аз съм ушите на Агачак – каза тя със застрашително тих глас. – Нищо не стига до ушите му преди аз да съм го чула. – Тонът ѝ накара Гарион изведнъж да осъзнае, че въпреки че по някакъв начин тази жестоко обезобразена жена е достигнала високо положение в замъка, тя все още не е сигурна в силата си. Тя носеше несигурността си като отворена рана и най-малкото съмнение я караше злобно да мрази този, който го изпитваше. Надяваше се и Сади да разбере колко изключително опасна

е тя.

– А, разбирам – мазно каза Сади. – Не бях съвсем наясно със ситуацията тук. Беше ми казано, че Джахарб, Агачак и крал Ургит имат причина да искат някой си Кабах да бъде безопасно закаран до Рак Хага. Аз съм този, който трябва да го откара там.

Очите ѝ се свиха подозрително и тя каза обвиняващо:

– Това със сигурност не е цялото съобщение.

– Това е всичко, почитаема. Предполагам, че Агачак знае значението му.

– Джахарб нищо друго ли не каза?

– Само че този Кабах е тук, в замъка, под протекцията на Агачак.

– Невъзможно! – изсъска тя. – Щях да знам, ако е тук. Агачак не крие нищо от мен.

Сади разпери ръце.

– Мога само да повторя това, което ми каза Джахарб, почитаема.

Очите ѝ изведнъж се изпълниха със съмнение.

– Ако ме лъжеш, Уса, или се опитваш да скриеш нещо от мен, ще ти изтръгна сърцето.

– Това е цялото съобщение, почитаема. Може ли сега да го предам на вашия йерарх?

– Йерархът е в Дроджимския дворец при краля. Няма да се върне преди полунощ.

– Тогавата има ли къде аз и моите слуги да изчакаме неговото завръщане?

– Не съм свършила още с теб, Уса от Стис Тор. Какво ще прави този Кабах в Рак Хага?

– Джахарб не ми каза нищо за това.

– Мисля, че ме лъжеш, Уса – каза тя и пръстите ѝ нервно затропаха по масата.

– Нямам причина да ви лъжа, почитаема Чабат – запротестира той.

– Агачак щеше да ми каже за това. Той не крие нищо от мен, нищо.

– Може би е пропуснал, а може би не е нещо важно.

Тя огледа внимателно всички. Очите ѝ бяха скрити под тъмните вежди. После се обърна със студен поглед към все още треперещия гролим.

– Кажете ми – каза тя с глас, съвсем малко по-висок от шепот – Как така си разрешил на този да носи меч в мое присъствие? – И посочи Гарион.

Лицето на жреца се скова.

– Прости ми, Чабат – колебливо каза той. – Не съм забелязал.

– Не си забелязал такова голямо оръжие!? Как ще обясниш това?

Гролимът се разтрепери още повече.

– Може би мечът е невидим? Или може би моята сигурност не те интересува? – Обезобразеното ѝ лице стана още по-жестоко. – Или се решил да доведеш злото, надявайки се този чужденец да ме убие?

Лицето на гролима стана пепеляво.

– Мисля да обърна внимание на Агачак, когато се върне. Той без съмнение ще иска да поговори с теб за този невидим меч.

Вратата на стаята се отвори и влезе един мършав гролим със зелена линия на качулката. Черната му коса беше мръсна и висеше на сплъстени кичури върху раменете му.

– Време е, Чабат – каза бавно той.

Присвитите очи на Чабат се смекчиха.

– Благодаря, Сорчак – каза тя и примижа кокетно, изправи се, издърпа едно чекмедже на масата и извади черна кожена кутия. Отвори я и с любов извади от нея дълъг блестящ нож. После погледна студено гролима, когото току-що бе нахокала, и продължи: – Отивам в Светата стая да извърша церемонията по жертвоприношението. – Ако само една дума за това, което стана тук, се изплъзне от устата ти, ще умреш при следващия звук на камбаната. Сега заведи този търговец и слугите му в някоя стая, където да изчакаат завръщането на Йерарха.

След това се обърна към дългокосия Сорчак и очите ѝ изведнъж блеснаха.

– Ще ме придружиш ли до Светата стая, за да бъдеш свидетел на изпълнението на церемонията?

– Ще бъде чест за мен, Чабат – отговори той с раболепен поклон, но когато тя се обърна с гръб към него, устните му се свиха с презрение.

– Ще ви оставя в ръцете на този непрокопсаник – каза тя на Сади, когато мина покрай него. – Не сме свършили още разговора си с теб, но трябва да се подготвя за жертвоприношението.

После двамата със Сорчак излязоха от стаята.

Когато вратата се затвори, жрецът с обезобразеното лице се изплю на пода.

– Не знаех, че жена може да се издигне чак до Виолетово – каза Сади.

– Тя е любимка на Агачак – измърмори с неприязън гролимът. – Способността ѝ за магьосничество е доста малка, така че тя се издигна с негова помощ. Йерархът има подчертано предпочитание към грозните

неща. Това е единственото, което я пази още да не са ѝ прерязали гърлото.

– Политика – въздъхна Сади. – Навсякъде е еднаква. Тя обаче, изглежда, доста ревностно изпълнява религиозните си задължения.

– Желанието ѝ да изпълнява церемонията по жертвоприношението няма нищо общо с религиозността. Тя обича кръвта. Аз самият съм я виждал да пие кръвта, изтичаща от жертвите на олтара, и да маже лицето и ръцете си с нея. – Жрецът се огледа да не би да го е чул някой друг. – Един ден обаче Агачак ще разбере, че тя практикува вещерство в замъка на Торак и че двамата със Сорчак празнуват Черна неделя с жертвите, докато всички останали в замъка спят. И когато нашият йерарх разкрие нейните извращения, тя самата ще легне скимтяща на олтара и всеки гролим от замъка ще забие ножа си в нея. – Той се изправи. – Елате с мен.

Помещението, в което ги заведе, бе задимена стая с малки ниши в стените. Във всяка ниша имаше тясно легло и на забити куки в стените висяха черни роби на гролими. Когато жрецът си тръгна, Силк огледа централната част, осветена от една-единствена лампа, и изсумтя:

– Трудно може да се нарече луксозно.

– Можем да се оплачем, ако искаш – предложи Велвет.

– Какво ѝ е на лицето? – попита Се'Недра ужасено. – Отвратителна е.

– Това е обичай в някои от замъците в Хага – отговори Поулгара. – Жреците с малки заложби обезобразяват лицата си по този начин, за да докажат привързаността си към Торак.

– Но тя би била красива. Защо се е обезобразила по този начин?

– Понякога хората правят странни неща, обхванати от религиозна истерия.

– Как този гролим пропусна да види меча на Гарин? – попита Силк.

– Кълбото прави това, за да остане незабелязано – отговори Белгарат.

– Ти ли му казваш да го прави?

– Не. Понякога му идват собствени идеи.

– Е, нещата се развиват добре, не мислите ли? – каза Сади и потърка ръце. – Казах ви, че ще съм ви необходим.

– Много си ни полезен – иронично отговори Силк. – До този момент ни въведе в средата на битка, след това директно в бърлогата на дагашите, а сега в самия център на гролимската сила в Ктхол Мургос.

Какво си планирал за нас още – ако приемем разбира се, че дамата с интересното лице не ни заколи до сутринта.

– Ще вземем кораб, Келдар – увери го Сади. – Даже Чабат няма да посмее да не изпълни волята на Агачак, колкото и да бъде наранена гордостта ѝ. А корабът ще ни спести месеци.

– Има още нещо, което трябва да свършим с Гарион – каза Белгарат. – Дурник, погледни в коридора и виж дали не са поставили хора да ни пазят.

– Къде ще ходите? – попита Силк.

– Трябва да намеря библиотеката. Искам да разбера дали Джхарб беше прав, че ще я намеря тук.

– Не е ли по-добре да почакате до довечера, когато всички си легнат?

Старият вълшебник поклати глава.

– Може да ни отнеме повече време да открием това, което ни трябва. Агачак ще бъде в замъка до полунощ и сега е най-удобното време да поразровим библиотеката му. – Той се усмихна на дребния драснианец и добави: – Освен това, въпреки че може да не си съгласен, но понякога човек може да се движи по-незабелязано през деня, отколкото да се прокрадва покрай ъглите след полунощ.

– Това е абсолютно неестествено, Белгарат.

– Коридорът е чист – докладва Дурник от вратата.

– Добре. – Белгарат взе две гролимски роби и подаде едната на Гарион. Докато двамата събличаха зелените роби и обличаха черните, Дурник пазеше на вратата.

– Все още е чисто – каза той, – но по-добре побързайте. Чувам стъпки.

Старият вълшебник кимна, дръпна качулката над очите си и каза на Гарион:

– Да вървим.

По коридорите срещнаха само няколко гролима. Те вървяха със странна полюшваща се походка, с ръце, скрити в ръкавите на робите и с наведени глави, покрити от качулките, и Гарион се досети, че неразбираемо защо, но е важно да се върви така, и им подражаваше, докато следваше дядо си по полутъмния коридор.

Белгарат вървеше с престорена сигурност, сякаш знаеше точно къде отиват. Стигнаха един по-широк коридор и видяха в дъното му отворена врата, зад която трепкаше светлина.

– Не тук – прошепна старият вълшебник на Гарион.

– Какво е това?

– Свещената стая. Тук е олтарът. – Той бързо го поведе към един страничен коридор.

– Това може да ни отнеме часове, дядо – каза Гарион тихо.

Белгарат поклати глава и каза:

– Архитектурата на гролимите е доста предвидима. Намираме се където трябва. Ти провери вратите от тази страна, а аз – от другата.

Тръгнаха по коридора, като внимателно отваряха всяка врата.

– Гарион – прошепна старият вълшебник. – Тук е.

Стаята, в която влязоха, беше доста голяма и миришеше на стари пергаменти и мухлясали кожени подвързии. Цялата беше в рафтове. Уединени маси с по две пейки стояха в ниши покрай стените.

– Вземи коя да е книга – каза Белгарат, – седни на онази маса там и се преструвай, че четеш. Дръж качулката на главата си и наблюдавай вратата. Аз ще огледам наоколо. Ако някой влезе, закашляй се.

Гарион кимна, взе една дебела книга, седна и се престори, че чете. Изведнъж пак се чу познатият вече писък – дълъг, отчаян вик на агония, последван от метален звън, идващ откъм Свещената стая, където гролимите извършваха невъобразимия си ритуал. В съзнанието на Гарион се появи невикан образът на обезобразената Чабат, с радост убиваща поеднатата жертва, и той стисна зъби, за да не скочи да спре това.

В същия миг Белгарат леко му подсвирна и после прошепна:

– Намерих я. Продължавай да наблюдаваш вратата.

Гарион нервно потръпна. Нервите му не издържаха да чака, да слуша и гледа дали някой няма да отвори вратата. Какво трябваше да направи, ако влезеше някой в черно расо? Дали да каже нещо, или да остане наведен над книгата? Какви бяха обичаите тук? Той обмисли десетина варианта, но когато вратата се отвори, направи това, което не беше обмислял – застина. А после приклепна зад високите тъмни рафтове.

– Дали е безопасно да се говори тук? – чу се глас.

Втори глас измърмори:

– Никой вече не идва тук. Какво искаше да ми кажеш?

– Не изгърпя ли вече достатъчно от нея? И няма ли да направиш нещо?

– Говори тихо, глупако! Ако някой чуе виковете ти и й каже, сърцето ти ще стане на въглен при следващия звън на камбаната.

– Отвращавам се от тази белязана вещица! – изсъска първият гролим.

– С всички е така, но животът ни зависи от това тя да не научи.

Докато е любимка на Агачак, властта ѝ е абсолютна.

– Няма да му е любимка, ако научи, че се занимава с магия тук, в замъка.

– И как ще научи? Ти ли ще му кажеш? Тя ще го отрече и тогава Агачак ще остави на нея да избере какво да прави с теб.

Последва продължителна, изпълнена със страх тишина.

– Освен това – продължи първият гролим – не мисля, че Агачак ще се интересува от такива жалки забавления. Единственото, което го интересува, е как да намери Ктраг Сардиус. Той и останалите йерарси мислят само за това как да го открият. Ако тя иска да вика демони в полунощ със Сорчак, това си е нейна работа, а не наша.

– Това е отвратително. – Гласът на първия гролим бе изпълнен ярост. – Тя осквернява нашия замък.

– Не ща да слушам такива думи. Искам сърцето ми да си остане в гърдите ми.

– Добре. – Гласът на първия жрец стана лукав. – Може би е така, както казваш. И двамата сме Зелени и нашето израстване във Виолетови ще бъде по-истинско от нейното. Ако успеем да я пипнем, когато е сама, ти просто само я хвани със силата си, а аз ще проникна сърцето ѝ с ножа си. Тогава тя ще застане пред Торак и ще чуе присъдата му за това, че е престъпила заповедите му да не се използва магия.

– Изобщо не ща да те слушам!

Чуха се бързи стъпки и вратата пак се хлопна.

– Глупак – измърмори първият жрец и също излезе.

– Дядо! – подвижна Гарион. – Къде си?

– Тук съм. Те излязоха ли?

– Излязоха.

– Интересен разговор, нали?

Гарион отиде при дядо си в дъното на библиотеката.

– Мислиш ли, че Чабат наистина се опитва да извика демоните?

– Някои от гролимите мислят така. Ако е така, тя върви по доста несигурна почва. Торак изцяло забрани магията. Любимка или не, Агачак ще трябва да я осъди за това, ако разбере.

– Намери ли нещо? – Гарион погледна книгата, която лежеше на масата пред дядо му.

– Мисля, че това може да ни помогне. Слушай: „Пътеката, която беше загубена, ще се намери отново на Южния остров.“

– Веркат?

– Би трябвало да е той. Веркат е единственият остров в южен Ктхол

Мургос. Това потвърждава нещата, които ни каза Сади, а аз обичам потвържденията.

– Но това означава, че все още сме след Зандрамас. Не намери ли нещо, което да ни каже кога ще сме по-напред от нея?

– Не още – призна Белгарат, обърна страницата и изведнъж възкликна: – Ха!

– Какво има?

– Слушай. – Старият вълшебник вдигна книгата така, че светлината от лампата да освети страницата, и зачете: – „В дните, които ще последват възкачването на Тъмния бог на небесата, кралят на Изтока и кралят на Юга ще водят война и това ще бъде знак, че денят на срещата е скоро. Там ще бъде избраната жертва и кралят на Ангарак. И тогава, в присъствието на Ктраг Сардиус и след жертвоприношението, кралят на Ангарак ще се възвиси над всички останали. И знайте, че в момента на жертвоприношението Тъмният бог ще се възроди и ще триумфира над Детето на Светлината.“

Гарион се вгледа в него. Кръвта му се смрази.

– Жертвоприношение? – извика той. – Това ли смята да направи Зандрамас с моя син?

– Така изглежда – измърмори Белгарат. – Това обяснява много неща, но не ми е много ясно защо кралят на Ангарак трябва да присъства на срещата. Кайрадис не каза нищо за това.

– Това е книга на гролимите, дядо – отбеляза Гарион. – Може би не е вярна.

– Това е възможно, наистина, но не обяснява защо Зандрамас се движи толкова потайно. Ако Урвон знае това, което знае Агачак, двамата ще направят всичко възможно да отнемат детето ти от нея. Който от двамата открие Сардион с Геран ще добие абсолютен контрол над гролимската църква.

– Но защо моят син? – попита Гарион. – Защо той е избраният за жертвоприношение?

– Не съм сигурен, Гарион. Още не съм намерил обяснение за това.

– Мисля, че е по-добре да не казваме на Се'Недра – каза Гарион. – Има достатъчно проблеми и без това.

Вратата отново се отвори и Гарион се извъртя с ръка на меча си.

– Белгарат? Тук ли сте? – Беше гласът на Силк.

– Тук отзад – отговори Белгарат. – Говори по-тихо.

– Имаме проблем – каза дребният мъж, когато отиде при тях в задната част на библиотеката. – Ерионд изчезна.

– Какво? – извика Гарион.

– Измъкнал се е някъде.

Белгарат удари с юмрук по масата и изруга.

– Какво му става на това момче?

Силк махна качулката на гролимската роба, която носеше.

– Поулгара искаше да тръгне да го търси, но аз и Дурник я спряхме.

– Ще трябва да го намерим – каза старият вълшебник и се изправи.

– Поул ще почака. По-добре да се разделим – така ще можем да огледаме повече места. – Той ги поведе към вратата на библиотеката, погледна бързо навън и след това излезе в коридора. – Не прави нищо необичайно – тихо предупреди той Гарион. – Тук е пълно с гролими, а те са доста талантиливи и ще те усетят веднага.

Гарион кимна.

– И от време на време проверявайте и другите. Няма да свършим кой знае какво, ако открием Ерионд, а след това трябва да търсим и тях. Да вървим. – Той бързо тръгна по слабо осветения коридор.

– Как е успял да се измъкне на леля Поул? – тихо попита Гарион Силк, докато двамата се връщаха по обратния път.

– Се'Недра имаше истеричен пристъп – отговори той. – Жертвоприношението я разтревожи. Поулгара я заведе в една от килиите и се опита да я успокои. Сигурно тогава се е измъкнал.

– Тя добре ли е? – попита Гарион разтревожено.

– Мисля, че да. Поулгара ѝ даде нещо, за да заспи. – Силк внимателно погледна зад ъгъла. – Ще тръгна отук. Внимавай.

Като внимаваше да остане в сянка, Гарион мина в другия коридор. Държеше ръцете си на гърдите и главата наведена, имитирайки гролимите. Какво беше намислил Ерионд? Абсолютно безотговорното му момчешко поведение го накара да удари с ярост стената. После сепнато се озърна и тръгна по коридора, като се опитваше да не прави нещо подозрително и внимателно оглеждаше всяка врата по пътя си.

– Кой е? – натъртено попита дрезгав глас от една тъмна стая, която току-що беше отворил.

– Извинявай, братко – измърмори Гарион, опитвайки се да имитира говора на ангараките. – Сбърках вратата. – Той затвори и тръгна по коридора толкова бързо, колкото смееше.

Вратата зад него обаче се отвори широко и един полуоблечен гролим излезе и викна гневно:

– Ей, ти! Спри!

Гарион не се обърна, а зави в централния коридор на замъка.

– Върни се! – викна гролимът и Гарион чу босите му крака да тупкат след него по каменния под. Гарион изруга и реши да рискува. Отвори първата врата, която видя, и влезе вътре. Стаята бе празна. Той затвори вратата и се ослуша.

– Какво е станало? – чу се глас в коридора отвън.

– Някой се опита да влезе в килията ми. – Гарион разпозна гласа на гролима, когото беше обезпокоил.

Последва лукаво кикотене.

– Може би е трябвало да почакаш, за да видиш какво иска дамата.

– Беше мъж.

Настана тишина.

– Е – каза първият глас. – Ами...

– Какво искаш да кажеш?

– Нищо, съвсем нищо. По-добре иди се облечи. Ако Чабат те хване в коридора по долни гащи, може да й дойдат някои интересни идеи.

– Ще намеря този нахалник. Тук става нещо странно. Ще ми помогнеш ли?

– Разбира се.

От далечния край на коридора се чу бавно, протяжно псалмопеене и шум от тътрещи се крака.

– Бързо – каза единият глас отвън. – Насам, в този коридор. Ако ни видят, ще настояят да ги придружим.

Гарион чу тропота на краката им – отдалечаваха се. Той внимателно откряна вратата и погледна навън. Една редица гролими с качулки на главите и с ръце, скръстени отпред, се движеха с церемониална стъпка към центъра на замъка. Той изчака в тъмната стая да отминат и изведнъж, след един странен импулс, който понякога го караше да върши неща, без да мисли, излезе в коридора и се присъедини в края на редицата.

Стигнаха до едно широко място, където мирисът на изгоряло месо ставаше все по-силен, тъй като групата приближаваше Светата стая. После, запявайки по-силно, те влязоха през една сводеста врата в самата Светая светих.

Таванът не се виждаше от кълбетата дим. На стената срещу вратата висеше лъскава желязна маска – точно копие на лицето на бог Торак. Под маската имаше черен олтар и на него – горящ мангал, чакащ следващото треперещо сърце да бъде предложено на отдавна умрелия бог.

Целият треперещ, Гарион се скри зад една колона до вратата. Той знаеше значението на това ужасно място. Но Торак беше мъртъв. Той

самият беше усетил последните удари на сърцето на този бог, когато бе забил блестящия си меч в гърдите му. А това мръсно място пак бе пълно с кръв – дан, която се плащаше на осакатения бог, който беше умрял, оплаквайки горко съдбата си на безчувствените звезди. Бавно изгаряща го ярост обхващаше гърдите му, горчилка пълнеше устата му. Искаше да разбие маската и олтара и да разруши това отвратително място.

„Не за това си тук, Белгарион“ – обади се гласът в ума му.

Бавно, сякаш страхувайки се, че може да унищожи целия град, Гарион потисна желанието си. Щеше да има достатъчно време да свърши веднъж завинаги с този ужас. Но първо трябваше да намери Ерионд. Той внимателно вдигна глава и се огледа. Един жрец с виолетова лента на качулката тъкмо влизаше откъм далечния край на Свещената стая. Носеше тъмночервена възглавница, на която лежеше дълъг нож. Той погледна към маската на умрелия бог и с благоговение вдигна възглавницата и ножа към нея.

– Държа оръдието на твоята воля, божествени драконе на Ангарак – изговори той в транс. – Предназначено е за сърцето, което ще ти бъде предложено.

Четирима гролими довлякоха един гол пищящ роб в Светата стая, без да обръщат внимание на безпомощната му борба и паническите му молби за милост. Без да се замисля, Гарион докосна дръжката на меча над рамото си.

„Спри!“ – изкомандва гласът.

„Не! Няма да позволя това да се случи!“

„Нищо няма да се случи! Пусни меча!“

– В никакъв случай! – високо каза Гарион и измъкна оръжието. И изведнъж сякаш се вкамени – не можеше да помръдне дори миглите си.

„Пусни ме“ – помоли той.

„Не! Ти си тук, за да гледаш този път. Стой и гледай.“

И изведнъж Гарион видя Ерионд – светлите му къдрици блестяха в мрачната тъмнина. Младежът току-що бе влязъл през вратата, през която бяха довели роба. Лицето му изразяваше абсолютна решителност.

– Съжалявам – каза твърдо той, – но не можете повече да правите това.

– Хванете този осквернител! – извика жрецът при олтара. – Неговото сърце ще цвърчи в пламъците!

Десетина гролими скочиха, но изведнъж замръзнаха, хванати от същата сила, която беше блокирала мускулите на Гарион.

– Това не може да продължава – каза Ерионд. – Знам колко много

значи то за вас, но просто не може да продължава. Един ден, надявам се, че ще е скоро, вие всички ще разберете.

А после пламтящият огън в мангала пред олтара изведнъж хвърли пламъци и искри чак до тавана. В задушавашо горещата стая изведнъж захладна, сякаш бе задухал пречистващ вятър. След това пламъкът се стопи и угасна, а нажеженият до бяло мангал омекна и започна да се разпада под собствената се тежест.

Ужасеният жрец изпусна ножа, хвърли се към мангала и без да се замисля, протегна ръце, сякаш можеше да задържи разтопения метал, но изпищя от болка и се дръпна.

Ерионд гледаше умиращите пламъци със задоволство. След това се обърна към зашеметените гролими, които все още държаха голия роб, и каза:

– Пуснете този човек.

Те се взираха невярващо в него.

– Вие също може да си вървите – каза спокойно Ерионд. – Не можете да извършвате жертвоприношения без пламъците, а пламъците няма повече да горят. Каквото и да правите, няма да успеете да ги запалите.

„Свърши се“ – каза гласът в ума на Гарион.

Жрецът с изгорените ръце посочи Ерионд и изкрещя:

– Хванете го! Хванете го и го заведете при Чабат.

12.

Вече въобще нямаше нужда от потайност. Камбани оповестяваха тревога във всяко кътче на храма и изплашени гролими си подвикваха противоречиви реплики. Гарион тичаше сред тях и отчаяно се оглеждаше за Белгарат и Силк. Един гролим с диво изражение го сграбчи заръката и викна:

– Беше ли в Светилището?

– Не – излъга Гарион и се опита да издърпа ръката си.

– Казват, че бил висок десет стъпки и че изпратил дузина жреци в нищото преди да потуши пламъците.

– О? – каза Гарион, все още опитвайки се да се освободи от хватката на гролима.

– И че бил самият Белгарат Магъосника.

– Не мога да повярвам!

– Кой друг би имал такава сила? – Гролимът внезапно спря и очите му се разшириха.

– Ти знаеш какво означава това, нали? – попита той с треперещ глас.

– Какво?

– Светилището трябва да бъде осветено наново, а за това трябва гролимска кръв. Десетки от нас ще трябва да умрат преди светилището да бъде пречистено.

– Пусни ме – каза Гарион и за трети път се опита да си издърпа ръката.

– Чабат ще гази до колене в нашата кръв! – истерично стенеше жрецът.

Наистина нямаше избор. Нещата бяха твърде неотложни за каквато и да било дипломация. Гарион се престори на изплашен, погледна над рамото на бърбреция гролим и дрезгаво попита:

– Това, дето идва, тя ли е?

Гролимът уплашено се обърна, а Гарион стовари юмрука си върху брадичката му. Гролимът изцъкли очи и се срути на пода.

– Елегантно – каза Силк от един тъмен вход на няколко крачки от тях. – Но нещо ми убягва причината.

– Не ме пускаше – обясни Гарион, наведе се, хвана изпадналия в безсъзнание гролим и го завлече в една ниша. После попита: – Знаеш ли къде е дядо?

– Вътре е – отговори Силк и посочи през рамо с палец вратата зад себе си. – Какво стана?

– Ей сега ще ти кажа. Но първо да влезем, за да не ни видят.

Влязоха. Белгарт седеше на ръба на една маса.

– Какво става? – попита той.

– Намерих Ерионд.

– Добре.

– Не съвсем. Той влезе в светилището точно когато гролимите щяха да принесат в жертва един роб, и изгаси огньовете.

– Какво?

– Мисля, че беше той. Бях там и знам, че не бях аз. Просто влезе вътре и им каза, че повече не могат да принасят в жертва хора, и после пламъците изгаснаха. Дядо, дори звук не се чу, когато го направи, ни какви вълнения, нито шум, нищо.

– Сигурен ли си, че е бил той? Искам да кажа, че не е било нещо естествено?

Гарион поклати глава.

– Не. Пламъците лумнаха по-силно, а след това изгаснаха, сякаш някой ги духна като свещи. Имаше и друго. Гласът ми говореше и аз мускулче дори не можех да помръдна. Гролимите, които влачеха роба към олтара, просто го пуснаха, когато Ерионд им каза – после той каза на всички, че никога няма да могат да запалят огъня пак.

– Къде е сега момчето?

– Водят го при Чабат.

– Не можа ли да ги спреш?

– Беше ми казано да не го правя.

– Трябваше да го очаквам – каза Белгарат раздражено. – По-добре да предупредим Поул и останалите. Може да се наложи да освободим Ерионд, а после да си пробием път с битка. – Той отвори вратата, погледна навън и даде знак на Гарион и Силк да го последват.

– Не си го намерил – каза Поулгара, когато влязоха при нея и останалите. Не беше точно въпрос.

– Гарион го намери – отговори Белгарат.

Тя се обърна към Гарион и попита:

– Защо тогава не е с теб?

– Гролимите го хванаха, лельо Поул.

– Имаме проблем, Поул – сериозно каза Белгарат. – Според това, което каза Гарион, Ерионд е влязъл в светилището и е загасил свещения огън на гролимите.

– Какво?! – възкликна тя.

Гарион безпомощно разпери ръце.

– Той просто влезе и накара пламъците да изгаснат. Гролимите го хванаха и ще го водят при Чабат.

– Това е много сериозно, Белгарат – каза Сади. – Тези пламъци би трябвало да горят вечно. Ако гролимите смятат, че момчето е отговорно за това, то е в много голяма опасност.

– Знам – съгласи се старецът.

– Добре – тихо каза Дурник. – Тогава просто трябва да отидем и да го освободим. – Той стана и Тот мълчаливо направи същото.

– Но корабът ни е почти готов! – запротестира Сади. – Можеше вече да сме се измъкнали, без никой да узнае. Нека да видим дали мога да оправя цялата тази бъркотия преди някой от вас да е направил нещо непоправимо! Винаги ще има време за по-преки действия, ако не успее да се измъкна с преговори.

Гарион се огледа и попита:

– Къде е Се'Недра?

– Спи – отговори Поулгара. – Лизел е с нея.

– Тя добре ли е? Силк каза, че била разстроена. Не се е разболяла пак, нали?

– Не, Гарион. Беше заради писъците, идващи от светилището. Не можа да ги понесе.

Тежък юмручен удар блъсна по залостената врата. Гарион скочи и инстинктивно посегна към меч си.

– Отворете! – заповяда отвън дрезгав глас.

– Бързо! – изсъска Сади. – Всички в килиите си. И се правете, че току-що ставате от сън.

Те бързо се прибраха в килиите си и зачакаха със затаен дъх.

Евнухът отиде до вратата и махна резето.

– Какво има, преподобни господа? – попита благо той гролимите, които нахлуха в стаята с извадени оръжия.

– Извикани сте при йерарха, робовладелецо – изръмжа един от тях. – Ти и всичките ти слуги.

– За нас е чест – промърмори Сади.

– Никаква чест не е. Ще ви разпитат. Бих те посъветвал да кажеш истината, защото Агачак има силата да те измъкне много бавно от кожата ти, ако го излъжеш.

– Ужасно! Значи главният жрец се е върнал от Дроджимския дворец?

– Беше му изпратена вест за чудовищното престъпление, което извърши един от твоите слуги.

– Престъпление ли? Какво престъпление?

– По заповед на Чабат всички трябва да бъдете задържани.

Гарион и останалите бяха грубо разбудени от престорения им сън и ги поведоха по задимените коридори, после надолу по тясно каменно стълбище към мазето. За разлика от стаите горе, тези килии бяха обезопасени с железни врати и около тях витаеше онази особена кисела миризма, с която са пропити затворите и тъмниците по целия свят. Един гролим отвори една залостена врата и им направи знак да влизат.

– Наистина ли е необходимо, почитаеми жрецо? – възрази Сади.

Гролимът сложи заплашително ръка на дръжката на меч си.

– Спокойно, спокойно. – каза Сади. – Просто питах.

– Вътре! Веднага!

Влязоха в килията и жрецът в черна роба затръшна вратата зад тях. Звукът от проскърцващия в ключалката ключ по някаква причина им се

стори доста силен.

– Гарион – каза Се'Недра изплашено. – Какво става? Защо правят това?

– Ерионд е в беда – обясни той и я прегърна. – Сади ще опита да ни измъкне с преговори.

– Ами ако не успее?

– Тогава ще го направим по другия начин.

Силк огледа слабо осветената килия, презрително подсмъркна и отбеляза:

– Тъмниците винаги показват абсолютна липса на въображение. – След което подритна плесенясалата слама, насипана по пода.

– Толкова голям опит ли имаш с тъмниците, Келдар? – попита Велвет.

– Не чак толкова – вдигна рамене той. – Никога не съм се задържал в някоя повече от няколко часа.

Той се повдигна на пръсти, погледна през малкото прозорче с решетки на вратата и каза на Белгарат:

– Добре, няма стражи. Искаш ли да я отворя? Не смятам, че можем да направим кой знае какво оттук.

– Моля те за малко търпение, принц Келдар – каза Сади. – Ако избягаме от тази килия, никога няма да мога да изгледа нещата.

– Трябва да разбере какво са направили с Ерионд – каза решително Поулгара на евнуха. – Давай, Силк, отвори я.

– Поулгара? – чу се познат глас от съседната килия. – Ти ли си?

– Ерионд! – възкликна тя с облекчение. – Добре ли си?

– Нищо ми няма, Поулгара. Сложиха ми вериги, но не са много неудобни.

– Защо направи това в светилището?

– Не ми харесаха пламъците.

– На мен също, но...

– На мен наистина не ми харесаха, Поулгара. Такива работи трябва да бъдат спрени и все отнякъде трябва да започнем.

– Как ги изгаси? – попита Белгарат. – Гарион е бил там, когато си го направил, и казва, че не е усетил нищо.

– Не съм сигурен, Белгарат. Всъщност не направих нищо конкретно, за да ги изгася. Просто реших, че не искам да горят повече, така че по някакъв начин ги накарах да го разберат и те просто изгаснаха.

– И това е всичко?

– Доколкото си спомням, да.

Белгарат изглеждаше объркан.

– Когато се измъкнем оттук, ще трябва да си поговоря с това момче. Вече пет-шест пъти се каня да го направя, но всеки път, когато се реша, бивам елегантно отвлечан от темата. – Той погледна Гарион. – Следващия път, когато говориш с приятеля си, му кажи да престане с това. Дразни ме.

– Той вече го знае, дядо. Май точно затова го прави.

Някъде със звън се отвори тежка желязна врата и се чуха маршируващи стъпки.

– Гролими – тихо каза Силк.

– Че кой друг? – кисело попита Белгарат.

Приближаващата група спря отвън и в ключалката на килята на Ерионд изщрака ключ. Вратата със скърцане се отвори.

– Момче – излая дрезгав глас. – Ела с нас.

– Татко! – настоятелно прошепна Поулгара.

Старецът вдигна ръка и промърмори:

– Почакайте.

Ключ изтрака и в ключалката на тяхната килия и вратата също се отвори.

– Агачак се върна – с рязък глас оповести един гролим през отворената врата. – Излизайте.

– Чудесно – с облекчение каза Сади. – Каквато и да е причината за всичко това, сигурен съм, че всичко може да бъде изяснено за няколко минути.

– Без приказки! – Гролимът рязко се обърна и тръгна по коридора. Хората му се строиха зад пленниците с извадени оръжия.

Агачак, главният жрец на Рак Урга, беше мъртвешки блед и с дълга брада. Седеше на подобен на трон стол в голямо помещение, осветено от бляскави факли и окичено с тъмнокафяви драперии. Закачулената роба на главния жрец бе кървавочервена, а изпитите му очи горяха под рошавите му сиви вежди. Ерионд, все още във вериги, тихо седна на малкото дървено столче пред него. Стройната жрица Чабат, чиято качулка, обшитата по ръбовете с лилаво, бе отметната назад и червените белези по двете ѝ страни като че ли отразяваха светлината на факлите, стоеше изправена до господаря си с изражение на жесток триумф.

– Кой от вас е Уса от Стис Тор? – попита главният жрец с глух глас.

Сади пристъпи напред с дълбок поклон и каза:

– Аз съм Уса, о, свещени.

– В голяма беда си се забъркал, Уса – каза Чабат с гърлен, почти мъркащ глас. Устните ѝ се изкривиха в грозна усмивка.

– Но аз нищо не съм направил.

– Тук, в Ктхол Мургос, господарят е отговорен за злодеянията на своя слуга.

Погледът на Агачак пронизваше Сади. Изпитото му бяло лице беше безизразно.

– Да почваме – нареди той. – Кой ще представи уликите по въпроса?

Чабат направи знак на един закачулен гролим, който стоеше до стената.

– Сорчак, господарю – каза тя с тон на човек, който се чувства пълен господар на ситуацията. – Сигурна съм, че сте наясно с неговото усърдие.

– А, да – каза Агачак уклончиво. – Трябваше да се досетя, че ще е Сорчак. – По устните му пробяга съвсем слаб намек за язвителна развеселеност. – Много добре, следователно, можеш да представиш обвиненията.

Гролимът в черната мантия пристъпи напред и отметна обшитата си със зелено качулка от сплъстената си коса.

– Същността е ясна, господарю – обяви той с рязък глас. – Имало е десетки свидетели, така че във вината на този млад подлец на може да има съмнение.

– Произнеси присъдата си, велики жрецо – настоя Чабат. – Ще изстискам цялата истина от този мазен нийсанец и слугите му.

– Чух думи за вина, Чабат – отговори той, – но все още не съм чул обвиненията или доказателствата.

Чабат като че ли малко се стресна.

– Аз само исках да ви спестя отегчителния формален разпит, господарю. Убедена съм в истинността на думите на Сорчак. Досега винаги сте приемали моята преценка по такива въпроси.

– Вероятно – каза Агачак. – Но мисля, че този път трябва сам да отсъдя. – Той погледна гролима с мазната коса. – Обвиненията, Сорчак. В какво по-точно е обвинен младежът? – В гласа на главния жрец се долавяше лека нотка на презрение.

Изцъклените очи на Сорчак станаха несигурни – той явно усещаше неизречената враждебност на Агачак.

– Рано тази вечер – започна той, – точно преди да бъде извършен най-светият обред на нашата вяра на олтара в светилището, този младеж влезе и изгаси пламъците на олтара. Ето това направи и това е нещото, в което го обвинявам. Кълна се, че е виновен.

– Но това е нелепо – запротестира Сади. – Тези огньове не са ли под вечно наблюдение? Как би могло това момче да се приближи достатъчно близо, за да ги изгаси?

– Как смееш да поставяш под съмнение честната дума на един жрец на Торак? – ядосано викна Чабат. Обезобразените й страни се гърчеха. – Сорчак се закле във вината му, следователно той е виновен. Да поставиш под съмнение думата на един жрец означава смърт.

Агачак я погледна с хлътналите си очи.

– Смятам, че може и сам да чуя това доказателство, което тъй силно ви е убедило със следователя, Чабат – каза той спокойно. – Обвинение и вина не винаги означават едно и също и въпросът, повдигнат от Уса, е съвсем уместен.

При думите на главния жрец в гърдите на Гарион затуптя плаха надежда. Агачак знаеше. Той беше напълно наясно с връзката на Чабат със Сорчак и енергичността, с която тя защитаваше всяка дума на този вонящ гролим, го оскърбяваше.

– И така, следователю – продължи Агачак, – как наистина е успяло това момче да изгаси пламъците на олтара? Да не би да не са били пазени както подобава?

Очите на Сорчак ставаха все по-предпазливи – той разбираше, че се намира на опасна почва.

– Имам много свидетели, господарю – заяви той. – Има всеобщо съгласие от всички присъствали, че светилището е било осквернено с магия.

– А, магия значи? Това, разбира се, би обяснило всичко. – Агачак направи пауза, с поглед, отправен към вече потящия се Сорчак. – Забелязал съм обаче, че викове от рода на „вещица“ или „магьосник“ често биват надигани, когато има липса на твърди доказателства. Няма ли друго обяснение за това, което е станало в светилището? Да не би позицията на следователя да е толкова слаба, че да му се налага да прибегва до толкова изтъргано обвинение?

Чабат го гледаше невярващо. Сорчак се разтрепери.

– За щастие, проблемът се решава лесно – добави Агачак. – Дарбата на магьосничеството има лек недостатък. Други със същата дарба могат ясно да усетят кога се използва силата. Не знаеше това, нали, Сорчак?

Един жрец на зеления цвят, надяващ се в издигане до жрец на лилавия цвят, би бил по-прилежен в учението си и щеше да го знае, но ти си бил зает с други работи, нали? – Той се извърна към жрицата. – Изненадан съм обаче, че не си инструктирала протежето си подробно, преди да му позволиш да отправи такова обвинение и да се подиграе със себе си – и с теб.

Очите ѝ пламнаха, а приличащите на пламъци белези по лицето ѝ смъртно избледняха; после внезапно започнаха да искрят, като че ли под кожата ѝ се бе разгорял вътрешен огън.

– Е, Чабат – каза Агачак с мъртвешки спокоен глас, – дойде ли вече моментът? Ще изпиташ ли волята си срещу моята?

Ужасният въпрос увисна във въздуха и Гарион се усети, че е притаил дъх. Чабат обаче извъртя очи и извърна лице от главния жрец, а огньовете по страните ѝ избледняха.

– Мъдро решение, Чабат. – Агачак се обърна към Сади. – Е, Уса от Стис Тор, какво ще отговориш на обвинението, че твоят слуга е магьосник?

– Жрецът на Торак се е заблудил, господарю – дипломатично отговори Сади. – Повярвайте ми, този млад тъпчо не е никакъв магьосник. Та той прекарва по десет минути всяка сутрин, опитвайки се да реши коя обувка на кой крак се обува. Само го погледнете. В тези очи няма дори и най-слаб проблисък на интелигентност. Той дори няма достатъчно разум да се страхува.

Погледът на Чабат отново стана ядосан, въпреки че в очите ѝ вече си личеше, че не е толкова сигурна в себе си.

– Какво би могъл да знае един нийсански робовладелец за магията, господарю? – презрително рече тя. – Знаете навиците на змийските хора. Без съмнение разумът на този Уса е толкова замъглен от опиати, че сред слугите му може да е и самият Белгарат, и той да не го знае.

– Интересна забележка – промърмори Агачак. – А сега нека разгледаме въпроса. Знаем, че огънят на олтара е изгаснал. Дотук е сигурно. Сорчак заявява, че този млад човек тук го е загасил с магия, въпреки че няма доказателство, с което да подкрепи това си обвинение. Уса от Стис Тор, който би могъл да е дрогиран почти до безсъзнание, твърди, че младежът е глупак и следователно напълно неспособен да извърши едно толкова необикновено действие. И така, как можем да разрешим тази дилема?

– Да ги подложим на мъчения – нетърпеливо предложи Чабат. – Аз сама ще изтръгна истината от тях.

Гарион се напрегна и внимателно погледна Белгарат. Старецът стоеше съвсем спокойно, късата му сребриста брада проблясваше на червените светлини на факлите. По нищо не личеше, че би могъл да се приготвя за каквито и да било преки действия.

– Твоята привързаност към залата за мъчения е добре известна, Чабат – студено каза Агачак – Умението ти е такова, че обикновено жертвите казват точно това, което искаш да чуеш – което не винаги е абсолютната истина.

– Аз само служа на своя бог, господарю – гордо заяви тя.

– Тук всички служим, жрице – упрекна я той, – и би ли била така благоразумна да не изтъкваш своето собствено изключително благочестие, за да издигнеш себе си или своя подчинен? – Той погледна Сорчак с неприкрито презрение. – Аз все още съм главен жрец и аз ще взема крайното решение по въпроса.

Белязаната жрица се отдръпна, в очите ѝ внезапно се появи страх.

– Прости ми, Агачак – заекна тя. – Това чудовищно престъпление ме изпълни със справедлив гняв, но както каза, крайното решение е изцяло твое.

– Намирам твоето признание на властта ми за задоволително, Чабат. Мислех, че може да си забравила.

В този момент в задната част на осветената от факли зала настана някакво раздвижване. Двама яки мурги с дълги лъскави алебарди грубо избутаха струпалите се край вратата гролими и едновременно удариха дръжките на оръжията си в пода.

– Направете път! – избоботи единият от тях. – Път за Ургит, върховен крал на Ктхол Мургос!

Мъжът, който запристъпва с безгрижна походка в залата, не приличаше на мургите, които Гарион беше виждал. Беше нисък, със слабо, но жилаво телосложение. Имаше дълга черна коса и тясно лице. Мантията му беше безгрижно отворена отпред, показвайки, че вместо обичайната ризница той носи западняшки елек и панталон в наситено лилав цвят. Желязната му корона бе килната на една страна. Изражението му беше язвително, но погледът му бе предпазлив.

– Здравей, Агачак – поздрави небрежно той главния жрец. – Помислих малко върху новината, която достигна до теб в Дроджим, и в крайна сметка заключих, че бих могъл да ти бъда от полза при изясняването на причината за този осъдителен инцидент.

– Храмот има честта от присъствието на върховния крал – с формално напевен тон каза Агачак.

– И върховният крал има честта от едно толкова мило посрещане от страна на главния жрец на Рак Урга – отговори Ургит и се огледа. – Да ви се намира някакъв стол? Денят беше дълъг и изморителен.

– Погрижи се – каза монотонно Агачак на жрицата, стояща до трона му.

Чабат премигна, след това по лицето ѝ изби лека червенина.

– Стол за негово величество – заповяда тя дрезгаво. – И побързайте.

Един от гролимите край вратата забързано излезе и след малко се върна с тежък стол.

– Ужасно благодаря – каза кралят, тръшна се на стола и погледна Агачак. – Имам да направя едно малко признание, о, свещени. Точно преди да вляза в тази зала, се помотах известно време отвън, в предверието, надявайки се да се запозная с подробностите по въпроса. Подслушването по вратите, страхувам се, си е мой стар навик. Заради неспокойното ми детство. Както и да е, успях да чуя обвиненията, предявени от следователя. И за да бъда напълно искрен, Агачак, позицията му наистина е много нестабилна. – Той хвърли към главния жрец бърз поглед. – Но, разбира се, ти вече изтъкна това, нали?

Агачак кимна. Лицето му бе напълно безизразно.

– Та значи – продължи Ургит бързо – аз положително не искам да се меся във въпроси, които са чисто църковни, но не бихте ли казали, че има десетки възможни реални обяснения за този инцидент? – Той погледна с надежда Агачак; след това, окуражен от одобрителния поглед на главния жрец, продължи: – Искам да кажа, всички ние сме виждали как изгасват огньовете, нали? Трябва ли наистина да се задълбочаваме толкова, че да търсим причина за едно толкова незабележително събитие? Не е ли по-вероятно пазителите на огньовете в храма да са се поотпуснали и пламъците просто да са изгаснали сами – както обикновено става с огън, на който липсва гориво?

– Абсолютни глупости! – срязва го мазнокосият Сорчак.

Ургит безпомощно сви рамене и отправи умолителен поглед към Агачак.

– Самозабравяш се, следователю – каза главният жрец. – Нашият гост е самият върховен крал на Ктхол Мургос. Ако го засегнеш, мога да реша да му дам главата ти като извинение.

– Моля, простете ми, ваше величество – задъха се Сорчак.

– Няма нищо, приятелю. – Ургит му прости с великодушно махване с ръка. – Всички понякога говорим прибързано, когато сме развълнувани. – Той отново се обърна към главния жрец. – Съжалявам за

случилото се, Агачак, но този нийсански робовладелец е изпратен тук от Джахарб, а и двамата знаем от каква изключителна важност е неговата мисия за църквата и държавата. Не смяташ ли, че в името на политиката можем да оставим този инцидент да мине така?

– Със сигурност няма да допуснете тези обвинения да отпаднат! – викна главната жрица. – Кой тогава ще бъде наказан за оскверняването на Светилището?

Ургит отново отпрати към Агачак умолителен поглед за защита. За Гарион беше ясно, че това не е силен крал. Дори и най-малкото несъгласие с неговите неуверено отправени предложения инстинктивно го караше да се оттегля или да потърси подкрепа от някой по-силен.

Агачак бавно се извърна и погледна обезобразената жрица право в очите.

– Цялото това викане започва да ми омръзва, Чабат – каза той. – Ако не можеш да се съдържиш, можеш да напуснеш.

Тя го зяпна слисано.

– Тук на карта са заложени много повече неща от някакви си изгаснали огньове – каза той. – Както е било предсказано много отдавна, наблюдажило е времето за последната среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака. Ако не съм аз този, който ще присъства на тази среща, ти ще се озовеш на колене пред Урвон или Зандрамас. Съмнявам се, че някой от двамата би намерил твоите странности за достатъчно забавни, че да реши да те остави жива. Що се отнася до обвинението в магия, има един лесен начин това да се разреши веднъж завинаги. – Той се надигна от трона си, отиде до Ерионд и хвана главата му с ръце.

Леля Поул рязко си пое дъх.

Ерионд вдигна поглед към мъртвешкото лице на главния жрец и се усмихна.

– Пфу! – каза Агачак с отвращение и го пусна. – Това голобрадо момче е невинно. В съзнанието му няма доказателство, че някога въобще се е докосвал до силата. – Той се обърна и погледна Сорчак. – Намирам обвиненията ти за безпочвени следователю и ги отхвърлям.

Лицето на Сорчак прелебедня, очите му се изцъклиха.

– Внимавай, Сорчак – злокобно каза главният жрец. – Ако протестираш срещу решението ми прекалено енергично, мога просто да реша, че целият този инцидент е бил по твоя вина. Чабат ще се поболее от разочарование, че няма кого да измъчва до смърт. – Той хвърли лукав поглед към жрицата и я попита: – Искаш ли Сорчак, скъпа? За мен винаги е било удоволствие да ти правя малки подаръчета. Дори ще гледам с

известно наслаждение как бавно измъкваш вътрешностите му с нажежни до червено куки.

Белязаното лице на Чабат се изпълни с огорчение. Гарион виждаше, че тя е била убедена, че главният жрец, както очевидно бе правил многократно, кротко ще приеме категоричните ѝ искания, но неочакваното и почти презрително отхвърляне от Агачак на обвиненията, които тя и Сорчак бяха повдигнали, бе ударило в самата основа на напопаното ѝ самочувствие, и – което беше по важно – и върху сана ѝ тук в храма. Ако не успееше някак да пооправи нещата, множеството ѝ врагове щяха да я погубят. Гарион горещо се надяваше, че Сади осъзнава, че сега тя е дори по-опасна, отколкото когато си бе мислела, че държи нещата в свои ръце.

Присвитите ѝ очи ставаха все по-предпазливи, докато оценяваше настроението на главния жрец. След това тя изправи глава и се обърна към крал Ургит.

– Налице има и гражданско престъпление, ваше величество – каза тя. – Оскверняването на светилището е ужасно престъпление, но тъй като нашият почитаем главен жрец разкри с цялата си мъдрост, че тези обвинения са неоснователни, мой дълг е да ви известя за престъпление срещу държавата.

Ургит размени бърз поглед с Агачак, после я изгледа нещастно и каза:

– Короната винаги е готова да чуе думите на духовенството.

Чабат изгледа Сади самодоволно и с открита омраза.

– Още от основаването на държавата ни покварените опии и отрови на змийските хора са били забранени в Ктхол Мургос с кралски декрет – изтъкна тя. – След като този Уса и слугите му бяха задържани в тъмницата, аз претърсих багажа им. – Тя се обърна и нареди: – Донесете ковчето.

Един жрец донесе облицованата с червена кожа кутия на Сади и я подаде на Сорчак.

– Вижте доказателството, че Уса от Стис Тор е нарушил нашите закони и че заслужава смърт – каза той високо, отвори ковчето и показа множеството стъкленици и глиненото шишенце на Зит.

Изражението на Ургит стана още по-нещастно и той несигурно погледна към Сади и попита с надежда:

– Няма ли някакво обяснение за това, Уса?

На лицето на Сади се изписа преувеличена невинност.

– Нали ваше величество не вярва, че въобще бих и помислил да се

опитам да търгувам с тези неща тук, в Ктхол Мургос?

– Ами... – неуверено каза Ургит. – След като ги носиш...

– Разбира се, но те са за търговия с малореанците. Такива работи се пласират доста добре сред тях.

– Не съм изненадан – каза Ургит. – Значи си нямал намерение да пробуташ опиатите си на моите поданици?

– Абсолютно не, ваше величество – възмутено отговори Сади.

На лицето на Ургит се изписа облекчение.

– Ами – каза той на намусената Чабат, – и ти го чу. Несъмнено никой от нас не може да отрече, че нашият нийсански приятел има за цел да подкупи малореанците – колкото повече, толкова по-добре, бих казал.

– Ами това какво е? – каза Сорчак, постави сандъчето на Сади на пода и вдигна глиненото шишенце. – Каква тайна се крие тук, Уса от Стис Тор? – И разтърси бутилката.

– Не! – извика Сади и скочи напред с протегнатата ръка.

– Ахаа! – триумфално възкликна Чабат. – Май в тази бутилка има нещо, което робовладелецът смята за важно. Нека видим какво е. Може да се окаже, че там се крие някое все още неразкрито престъпление. Отвори бутилката, Сорчак.

– Умолявам ви! – примоли се Сади. – Ако цените живота си, не си играйте с тази бутилка.

– Отвори я, Сорчак – безжалостно нареди Чабат.

Хилещият се гролим отново разтърси бутилката и се захвана да вади тапата.

– Моля ви, благородни жрецо! – Гласът на Сади бе изпълнен с мъка.

– Само ще погледнем. – Сорчак се ухили. – Сигурен съм, че един поглед няма да навреди никому. – Той издърпа тапата и повдигна бутилката към очите си да надникне вътре.

Зит, разбира се, действа незабавно.

Сорчак изпищя отчаяно и разпери ръце. Глинената бутилка излетя във въздуха и Сади я хвана точно преди да се удари в пода. Жрецът стисна с ръце поразеното си око. На лицето му беше изписан ужас, между пръстите му бликна кръв. Той заквича като прасе, крайниците му се загърчиха конвулсивно. После той клекна, започна да дере с нокти парчета кожа от лицето си и заудря главата си в пода. Конвулсиите му се усилиха и по устата му изби пяна. Внезапно той скочи високо във въздуха с пронизителен писък. Когато падна, беше мъртъв.

За момент настъпи зашеметяваща тишина, после Чабат внезапно изпищя:

– Сорчак! – Гласът ѝ бе изпълнен с мъка. Тя се хвърли върху мъртвеца и се разрида.

Ургит се беше втренчил с отворена уста в трупа на Сорчак.

– Кълна се в зъбите на Торак! – прошепна той – Какво държиш в тази бутилка, Уса?

– Просто... домашен любимец, ваше величество – нервно отговори Сади. – Видяхте, че се опитах да го предупредя.

– Така беше, Уса – тихо промълви Агачак. – Всички сме свидетели на това. Смяташ ли, че мога да видя този твой домашен любимец? – Жестока усмивка пробяга по лицето му, когато той злорадстващо погледна истерично ридаящата Чабат.

– Разбира се, о, свещени – бързо отговори Сади и внимателно сложи бутилката на пода. – Само като предпазна мярка – извини се той. – Тя е малко възбудена и не бих искал да направи някоя грешка. – Той се наведе над бутилката и каза с утешителен глас на отмъстителното малко влечуго, криещо се вътре: – Вече всичко е наред, скъпа. Лошия го няма и сега всичко е наред.

Зит се цупеше в бутилката си, все още силно засегната.

– Наистина, скъпа – уверяваше я Сади, – наред е. Не ми ли вярваш?

От бутилката се чу кратко и рязко изсъскване.

– Много невъзпитано говориш, Зит – упрекна я Сади. – Направих всичко, което можах, за да не те безпокои. – Той погледна с извинение Агачак. – Наистина не знам откъде ги научава такива думи, о, свещени. – После отново се обърна към бутилката. – Моля те, скъпа, не бъди лоша.

От бутилката долетя още едно презрително просъскване.

– Е, това вече наистина е прекалено, Зит. Веднага излизай!

Малкото зелено змийче внимателно подаде глава от бутилката, повдигна се и погледна трупа на пода. Лицето на Сорчак беше с мъртвешки син цвят, пяната по устните му вече изсъхваше. Чабат се беше вкопчила във вкочаняващото се тяло. Зит се измъкна от малката си къщурка, подмина мъртвеца с презрително махване с опашка и изпълзя до Сади, като мъркаше тихо и самодоволно. Сади протегна ръка и тя нежно се отърка в пръстите му.

– Нали е възхитителна? – обичливо каза той. – Винаги се умилква така след като ухапе някого.

Леко раздвижване привлече погледа на Гарион. Велвет се бе навела

напред и гледаше доволно мъркащото влечуго.

– Сега я контролираш, нали, Уса? – попита Ургит с леко обезпокоен глас.

– О, да, ваше величество – увери го Сади. – Сега тя е напълно спокойна. След малко ще ѝ дам лека закусчица и след едно хубаво къпане ще заспи като бебе.

Ургит отново се обърна към йерарха и каза:

– Е, Агачак? Какво е решението ти? Аз лично не виждам причина да продължаваме с това разследване. Робовладелецът и неговите слуги изглеждат съвсем невинни.

Йерархът притвори очи за миг да помисли и после каза:

– Смятам, че сте прав, ваше величество. – Той се обърна към един от гролимите, посочи Ерионд и каза: – Освободете това идиотче.

Съсипана от мъка, Чабат бавно се надигна от тялото на Сорчак и погледна първо Ургит, после и Агачак.

– Ами това? – попита тя с треперещ от вълнение глас. – Ами това?

И посочи вкочанения Сорчак в краката си.

– Кой ще бъде наказан за това? Върху кого да излея мъстта си?

– Той умря поради собствените си действия, Чабат – отхвърли искането ѝ Агачак. – Няма извършено престъпление.

– Няма престъпление ли? – викна жрицата. – Няма престъпление? Толкова ли е евтин животът на един гролим?

После се обърна и се взря в Сади с изгарящия си поглед.

– Ще си платиш за това, Уса от Стис Тор – заяви тя. – Кълна се в тялото на Сорчак и в това на Торак. Няма да ми избягаш. Ще си отмъстя на теб и твоите слуги за смъртта на Сорчак.

– Защо си толкова разстроена, Чабат? – попита Агачак със злобна развеселеност. – В храма има десетки гролими. Сорчак беше един от многото – алчен, амбициозен и лъжлив. Смъртта му беше резултат от собствената му глупост – и от твоята също. – Жестока усмивка докосна тънките му устни. – Да не би интересът ти към този гролим да е бил личен? Дълго време ти бе моя любимка, Чабат. Вярвах ти изцяло. Възможно ли е да си ми била невярна и да си търсила забавление в ръцете на друг?

Лицето и преbledня и тя повдигна треперееща ръка до устните си – осъзнаваше, че е отишла твърде далеч и е разкрила прекалено много.

Агачак се изсмя – смразяващ звук.

– Да не би наистина да си повярвала, че съм толкова погълнат от търсенето на Сардиона, че да не забележа личните ти забавления? – Той

направи пауза. – Кажете ми, Чабат, успяхте ли със Сорчак да сътворите демон?

Тя отстъпи една крачка, обзета от внезапен ужас.

– И аз си мислех, че не сте – промърмори той. – Какъв срам! Цялото това усилие – напразно. Може би ти трябва нов партньор за среднощните ти церемонии, Чабат. И без това твоите опити никога не са били присърце на Сорчак. Той не беше нищо повече от един евтин опортюнист, така че загубата ти не е толкова голяма, колкото може би си мислиш. Знаеш ли как те наричаше, когато ти не беше наблизо? – попита той и погледът му просветна.

Тя вдървено поклати глава.

– От най-достоверен източник знам, че обикновено те е наричал „онази белязана вещица“. Това смекчава ли поне донякъде мъката ти?

Чабат се отдръпна. Лицето ѝ изгаряше от това жестоко публично унижение. После тя яростно се извъртя и изрита мъртвеца.

– Белязана вещица? – изпищя тя. – Белязана вещица? Гний, Сорчак! Дано червеите се насладят на смърдящия ти труп! – И избяга от стаята.

– Изглежда ми малко развълнувана – кротко отбеляза Ургит.

Агачак присви рамене.

– Разбиването на илюзии винаги е болезнено.

Ургит разсеяно подръпна острия си нос, после замислено каза:

– Нейната разстроеност обаче предизвиква някои рискове, Агачак. Задачата на този робовладелец е изключително важна и за двама ни и една истеричка – особено с властта, която притежава Чабат – може да бъде много опасна. Тя очевидно е враждебно настроена към него, а и като се вземе предвид това, че той е намесен както в унижаването и, така и в смъртта на Сорчак, бих казал, че точно сега храмът не е най-безопасното място за него.

Агачак кимна сериозно.

– Забележката на ваше величество е много точна.

Лицето на Ургит просветна, като че ли му хрумна някаква идея.

– Агачак – каза той, – какво ще кажеш за идеята да задържа Уса и слугите му в Дроджим, докато опасността отmine? Това би го поставило извън обсега на Чабат, в случай че нейната разстроеност я подтикне към някоя прибързана постъпка. – Той направи нервна пауза. – Зависи изцяло от теб, свещени Агачак.

– Има много истина в това, което казваш, Ургит – отговори Агачак. – Тук дори и най-малката грешка би те оставила на милостта на Кал Закат, а мен би поставила на колене пред Урвон или Зандрамас. Трябва на

всяка цена да избегнем такова бедствие. – Той се обърна към Сади. – Ти и слугите ти ще придружите негово величество до двореца Дроджим, Уса. Ще изпратя вещите ти по-късно. Там ще бъдеш в безопасност и корабът ти ще стане готов за няколко дни. – Той се усмихна иронично. – Надявам се оценяваш милата ни загриженост за твоето добро.

Сади се поклони.

– Безкрайно съм ви благодарен, о, свещени.

– Обаче ще задържа Кабах в храма – каза Агачак на краля. – Така всеки от нас ще има в ръцете си жизненоважен елемент от мисията до Рак Хага. Това би трябвало да ни насърчи да си съдействаме.

– Разбира се – бързо каза Ургит. – Напълно те разбирам.

После стана и отбеляза:

– Става късно. Сега се връщам в Дроджим и ще те оставя на множеството ти религиозни задължения, велики жрецо.

– Предайте моите поздравии на лейди Тамазин, благородната ви майка – отговори Агачак.

– Ще го направя, Агачак. Знам, че тя ще бъде приятно очарована, като узнае, че си се сетил за нея. Хайде идвай, Уса. – Той се обърна и тръгна към вратата.

– Нека духът на Торак бъде с теб – извика Агачак след него.

– Искрено се надявам да не е така – промърмори Ургит на Сади, докато минаваха през вратата.

– Ваше величество пристигна точно в критичния момент – тихо каза Сади. – Обстановката ставаше доста обтегната.

– Не се ласкай. – кисело каза Ургит. – Ако не беше абсолютно необходимо Кабах да стигне до Рак Хага, никога не бих рискувал конфронтация с гролимите. Сигурен съм, че си добър човек, но трябва да пази и собствената си кожа.

Когато излязоха извън обкованите порти на храма, кралят на мургите се изпъна и пое дълбоко хладния нощен въздух.

– Винаги ми е приятно, когато излизам от това вонящо място – заявя той. После даде знак на един от стражите си. – Докарай конете.

– Веднага, ваше величество.

Ургит се обърна към нийсанеца.

– Добре, стара лисицо – каза той със закачлив тон, – сега може би най-сетне ще ми кажеш защо си дошъл в Ктхол Мургос и каква игра играеш. Насмалко да припадна, когато открих, че тайнственият Уса от Стис Тор не е друг, ами старият ми приятел Сади, главен евнух в двореца на кралица Салмисра.

13.

Конете потропваха по опустелите среднощни улици на Рак Урга. Стражите на краля бяха изостанали на почтително разстояние.

– Всичко, разбира се, е преструвка – казваше Ургит на Сади. – Покланям се и се умилквам на Агачак, мълвя набожни баналности, за да го зарадвам, но запазвам истинското си мнение за себе си. Нужна ми е подкрепата му, така че ми трябва и одобрението му. Той знае това и извлича от ситуацията всяка възможна изгода.

– Връзката между църква и държава тук, в Ктхол Мургос, е добре известна – отбеляза Сади.

– Връзка! – изсумтя Ургит. – По-скоро верига, Сади, и то около моя врат. – Той вдигна поглед към мрачното небе, острите черти на лицето му червенееха в светлината на факлите. – Все пак Агачак и аз сме единодушни по един въпрос. Абсолютно важно е Кабах да стигне до Рак Хага преди да е дошла зимата. Хората на Джахарб вече месеци наред претърсват цял западен Ктхол Мургос за робовладелец, който да преведе Кабах през малореанските граници. – Той внезапно се ухили. – И за късмет този, когото намериха, се оказа мой стар приятел. Не знам обаче дали да показваме на Агачак, че се познаваме. Бих искал да имам някои тайни от него.

Сади направи кисела физиономия.

– Не е много трудно да се досети човек защо изпращаш убиец в града, където се намира щабът на Кал Закат.

– Не бих те посъветвал да се мотаеш много-много, след като го заведеш там – съгласи се Ургит. – То и без това Рак Хага не е много привлекателен град.

Сади кимна навъсено.

– И аз съм на същото мнение. – Той прекара дългите си пръсти по обръснатия си череп. – Смъртта на Закат обаче няма да реши проблемата ти. Не мога да си представя малореанските генерали да си стегнат багажа и да си тръгнат просто защото императорът им е убит.

Ургит въздъхна.

– Едно по едно, Сади. Може би ще мога да подкупя генералите или да им платя данък, или нещо такова. Първата стъпка е да се отърва от Закат. С този човек не можеш да се разбереш. – Той огледа мрачните каменни постройки, грубо осветявани от трепкащите факли. – Мразя това място – внезапно каза той. – От дъното на душата си го мразя.

– Рак Урга?

– Ктхол Мургос, Сади. Мразя цялата тази воняща страна. Защо не е могло да се родя в Толнедра – или може би в Сендария? Защо е трябвало да се забия точно в Ктхол Мургос?

– Но ти си крал.

– Нямах избор. Един от очарователните ни обичаи е, когато се короняса нов крал, всички други възможни претенденти за трона да се осъждат на смърт. За мен изборът беше или тронът, или гробът. Имах много братя, когато станах крал, но сега съм единствено дете – Той потръпна. – Мрачна тема, не мислиш ли? Защо не говорим за нещо друго? Какво правиш в Ктхол Мургос, Сади? Мислех, че си дясната ръка на Салмисра.

Сади се покашля.

– С нейно величество имаме някои недоразумения и си помислих, че ще е по-добре да напусна Нийса за известно време.

– Но защо Ктхол Мургос? Защо не отиде в Тол Хонет? Там е много по-цивилизовано и много, много по-удобно. – Той отново въздъхна. – Бих дал всичко да мога да живея в Тол Хонет.

– Създал съм си някои силни врагове в Толнедра, ваше величество – отговори Сади. – Познавам Ктхол Мургос, затова наех тези алорнски наемници да ме пазят и дойдох тук, дегизиран като робовладелец.

– И Джахарб те хвана – каза Ургит. – Горкият стар Сади, май къде-то и да отидеш, винаги се набъркваш в политиката – дори когато не искаш.

– Това си е проклетие – печално каза Сади. – Преследва ме цял живот.

Свиха зад един ъгъл и приближиха огромна, широко разпростряла се сграда, оградена от висока стена. Куполите и кулите и се издигаха в цялото си варварско великолепие, осветени от светлината на факли. За разлика от останалите сгради на Рак Урга, тази беше боядисана в крещящи и неподходящи си цветове.

– Ето го и двореца Дроджим – каза крал Ургит, – наследственият дом на рода Урго.

– Доста необикновена архитектура, ваше величество – промърмори Сади.

– Наистина дипломатичен начин на изразяване. – Ургит погледна двореца си критично. – Той е крещящо ярък, грозен, построен с ужасно лош вкус. Обаче все пак пасва на личността ми почти идеално. – Той се обърна към един от стражите си. – Бъди така добър, тръгни напред и

кажи на стражата на портите, че върховният крал идва и че ако се наложи да чакам, докато отворят, ще им отрежа ушите.

– Веднага, ваше величество.

Ургит се ухили на Сади.

– Едно от малкото ми забавления – обясни той. – Единствените хора, които мога да заплашвам, са слуги и прости войници, а всеки мург изпитва дълбока нужда да заплашва някого.

Минаха през набързо отворената порта и слязоха от конете в един широк двор. Ургит пак огледа ярко боядисаните стени.

– Ужасно, нали? – Той потръпна. – Да влезем.

Изкачиха се по каменно стълбище, стигнаха до голяма врата и Ургит ги поведе през нея и после по дълъг мрачен коридор. Накрая спря пред полирана двукрила врата, пазена от двама войници с белези по лицата.

– Е? – каза им той.

– Да, ваше величество? – отговори единият.

– Смяташ ли, че ще успея да те накарам да отвориш? – попита го Ургит. – Или би предпочел незабавно прехвърляне на фронтвата линия?

– Веднага, ваше величество – отговори войникът и бързо дръпна вратата.

– Отлично, приятелю. Само че следващия път се опитай да не изкътваш вратата от пантите ѝ. – Кралят бавно мина през вратата и величествено каза: – Тронната ми зала. Продукт на цели поколения от болни въображения.

Залата беше по-голяма от залата на риванския крал. Таванът беше лабиринт от пресичащи се сводове, всички покрити с листи ковано червено злато от мините на Ктхол Мургос. Стените и колоните блестяха с обкови от скъпоценни камъни, а столовете, подредени в редици от двете страни на залата, също бяха инкрустирани със злато. В дъното на залата се издигаше украсен със скъпоценности трон, стоящ на фона на кърва-вочервени драперии. Седнала на обикновен стол до трона, една дама с посребрени коси спокойно бродираше.

– Отвратително е, нали? – каза Ургит. – Урго грабят от хазната векове наред, за да украсят двореца Дроджим, а би ли повярвал, че таванът още капе?

С безгрижна походка той мина до другия край на залата и спря пред облечената в черно дама, която все още беше заета с ръкоделието си.

– Майко – поздрави я той с малко лъжлив поклон, – доста до късно си будна.

– Вече не ми трябва толкова сън, колкото на младини, Ургит. – Тя остави ръкоделието си настрана. – Освен това обикновено с теб обсъждаме събитията от деня преди да се оттеглиш за през нощта.

– Това е връхната точка от деня ми, майко – отговори той и по устните му пробяга лека усмивка.

Тя отвърна на усмивката му – личеше, че е привързана към него. Беше забележително привлекателна жена – въпреки прошарената коса и бръчките в ъгълчетата на очите, лицето ѝ все още носеше следите от някогашна извънредна красота. Леко раздвижване привлече погледа на Гарион и той видя Силк да се свива зад широкия гръб на Тот и да придърпва качулката на зелената си роба, за да скрие лицето си.

– Кои са приятелите ти, Ургит? – попита сина си среброкосата дама.

– А, прости ми, майко. Обноските ми нещо понакуцват. Позволи ми да ти представя Сади, главен евнух на кралица Салмисра от земите на змийските хора.

– Бивш главен евнух, страхувам се – поправи го Сади и направи дълбок поклон. – За мен е чест да се запозная с кралицата майка на кралството на мургите.

– О – каза Ургит, изкачи се до трона, седна и праметна крак през едната от инкрустираните му облегалки. – Все забравям за любезностите. Сади, това е кралицата майка, лейди Тамазин, бижутото на рода Хага и скърбяща вдовица на Таур Умопобъркания – благословена да бъде ръката, изпратила го в недрата на Торак.

– Ти въобще можеш ли да бъдеш сериозен, Ургит? – сгълча го майка му.

– Но ти наистина скърбиш, нали, майко? Знам, че в сърцето ти наистина ти липсват всички онези чудесни мигове, прекарани с баща ми – да го гледаш да гризе мебелите, да слушаш лудите му брътвежи и да се наслаждаваш на всички тези игриви удари в стомаха и ритници по главата, с които той показваше своята привързаност към жените си.

– Стига вече, Ургит – каза тя твърдо.

– Да, майко.

– Добре дошъл в Дроджим, Сади – съдържано поздрави лейди Тамазин евнуха и погледна въпросително към другите.

– Слугите ми, лейди Тамазин – каза бързо Сади. – Повечето са алорни.

– Доста необикновено стечение на обстоятелствата – промърмори тя. – Вековната война между Мургос и Алория не ми даде възможност да срещна кой знае колко представители на тази раса. – После тя погледна право в леля Поул и скептично каза: – Със сигурност обаче тази дама не е слугиня.

– Временна уговорка, милейди Тамазин – отговори Поулгара с дълбок грациозен реверанс. – Нуждаех се да прекарам известно време на някое друго място, за да избегна някои неприятности въкъщи.

Кралицата майка се усмихна.

– Наистина ви разбирам – каза тя. – Мъжете си играят на политика, а жените трябва да плащат за безумията им. – Тя отново се обърна към сина си. – А как мина срещата ти с йерарха?

– Не беше зле. – Той присви рамене. – Унизих се достатъчно, за да остане доволен.

– Прекаляваш, Ургит. – Гласът ѝ беше рязък. – Агачак е в състояние да ти направи голяма услуга, така че проявявай нужното уважение към него.

– Да, майко – меко отговори той. – О, почти забравих. Жрицата Чабат имаше малък неуспех.

На лицето на кралицата майка се изписа отвращение.

– Поведението ѝ е публичен скандал – заяви тя. – Не мога да разбера защо Агачак я търпи.

– Мисля, че я намира за забавна, майко. Гролимите имат особено чувство за хумор. Както и да е, тя си имаше един приятел – много близък приятел, който претърпя малка злополука. Ще и се наложи да си намери друго другарче преди да може отново да скандализира добрите хора на Рак Урга.

– Защо винаги си толкова несериозен, Ургит?

– Защо просто не го наречем симптом на начеващата ми лудост?

– Ти няма да полудееш – твърдо каза тя.

– Разбира се, че ще полудея, майко, направо го очаквам с нетърпение.

– Невъзможно е да се говори с теб, когато си такъв – упрекна го тя. – Скоро ли ще си лягаш?

– Да. Сади и аз имаме да обсъдим някои неща, но те могат да почакат до утре.

Кралицата майка се обърна към Поулгара.

– Покоите ми са достатъчно просторни, лейди – каза тя. – Бихте ли желали вие и вашите придружителки да ги споделите с мен по време на

престоя ви тук, в Дроджим?

– За нас би било чест, милейди – каза Поулгара.

– Много добре тогава – каза майката на Ургит и после извика: – Прала!

Момичето, което пристъпи напред от сенките иззад трона, беше стройно, може би около шестнадесетгодишно. Носеше черни дрехи и имаше дълга лъскавочерна коса. Тъмните ъгловати очи, които караха повечето мурги да изглеждат толкова странно, при нея бяха много големи и с нежна бадемова форма, което придаваше на чертите ѝ екзотична красота. Изражението ѝ обаче бе изпълнено с решителност, необичайна за едно толкова младо момиче. Тя пристъпи към стола на лейди Тамазин и ѝ помогна да се изправи.

Лицето на Ургит помръкна и погледът му изстина, докато наблюдаваше майка си да накуцва, слизайки от платформата, подпряла се тежко на рамото на момичето.

– Малък подарък от безценния Таур – каза той на Сади. – Една вечер, когато му се играеше, бутна майка ми по едно стълбище и тя си счупи таза. Оттогава накуцва така.

– Вече дори не го забелязвам, Ургит.

– Удивително е как всичките ни малки болежки и болки се пооправиха точно след като сабята на крал Чо-Хаг разпори вътрешностите на баща ми. – Ургит се усмихна криво и добави: – Чудя се дали все още не е твърде късно да изпратим нещо на Чо-Хаг в знак на признателност.

– Това е лейди Прала, принцеса от рода Ктан – каза кралицата майка на Поулгара.

– Принцесо – поздрави Поулгара стройното момиче, подкрепящо лейди Тамазин.

– Милейди – отговори с ясен глас Прала.

Лейди Тамазин, опирайки се на рамото на Прала, бавно излезе, придружена от Поулгара, Се'Недра и Велвет.

– По някаква причина това момиче много ме изнервя – промърмори Ургит на Сади. – Майка ми е луда по нея, но тя си е наумила нещо друго. Не сваля очи от мен. – Той разтърси глава, като че ли искаше да отхвърли някаква нежелана мисъл. – Ти и хората ти сте имали доста тежък ден, Сади. Можем да продължим разговора утре, след като и двамата добре си поспим. – Той протегна ръка, дръпна една копринена връв и някъде извън тронната зала се чу тежкия звън на голям гонг. Ургит извъртя очи към тавана. – Защо винаги трябва да са такива звучни дрънчания? – оплака се той. – Искане ми се някой ден да дръпна една такава връв

и да чуя лекичък звън.

Вратата в отсрещния край на тронната зала се отвори и влезе набит мург на средна възраст. Косата му беше сива и белязаното му лице беше нашарено от бръчки. Нямаше дори намек, че това мрачно лице въобще някога е било докосвана от усмивка.

– Ваше величество позвъни – каза той с дрезгав глас.

– Да, Оскатат – отговори Ургит със странно почтителен глас. – Смяташ ли, че би могъл да придружиш моя добър приятел Сади и слугите му до съответните покои? – Той отново се обърна към Сади. – Оскатат е сенешал. Той е служил и на баща ми в това си качество в Рак Госка. – В говора му нямаше и следа от обичайния за него подигравателен тон. – Майка ми и аз не бяхме много добре приемани в дома на баща ми и Оскатат беше най-близкото до приятел, което и двамата имаме там.

– Милорд – каза Сади на едрия сивокос човек с дълбок поклон.

Сенешалът кимна, след което обърна мрачния си поглед към краля и попита:

– Оттегли ли се вече милейди Тамазин за през нощта?

– Да, Оскатат.

– Тогава и ваше величество трябва вече да го направи. Късно е.

– Точно бях тръгнал – отговори Ургит и бързо стана. После жално каза: – Оскатат, вече не съм болнаво момченце. Вече не е нужно да прекарвам в сън дванадесет часа, както преди.

– Тежестите на короната са много – каза кратко сенешалът. – Нуждаете се от почивка. – Той се обърна към Сади. – Последвайте ме.

– Тогава до утре, Сади – каза Ургит. – Спи спокойно.

– Благодаря, ваше величество.

Стаите, в които ги отведе мрачният Оскатат, бяха също толкова ярки, колкото и останалата част от двореца. Стените бяха боядисани в яйченожълт цвят и бяха окичени с пъстри гоблени. Мебелите бяха направени от безценна дървесина, а тъмносиният малореански килим беше дълбок като вълната на овчи гръб. Щом им отвори вратата, Оскатат кратко кимна, след което се обърна и си тръгна.

– Очарователен човек – промърмори Сади.

Гарион гледаше с любопитство Силк, чието лице все още беше закрито от качулката му.

– Защо толкова усилено се опитваш да се скриеш? – попита той.

Драснианецът смъкна качулката си и каза:

– Един от недостатъците да пътешестваш из света е, че непрестанно

се натъкваш на стари познати.

– Не те разбирам.

– Помниш ли онзи път, когато бяхме на път за Як Ктхол и Таур ме хвана и ме хвърли в онази яма?

– Да.

– А помниш ли защо го направи – и защо на другия ден искаше да одере кожата ми сантиметър по сантиметър?

– Ти каза, че веднъж си бил в Рак Госка и случайно си убил най-големия му син.

– Точно така. Имаш отлична памет, Гарион. Ами случи се така, че преди тази нещастна злополука бях ангажиран с някои преговори със самия Таур. Често посещавах двореца в Рак Госка и съм срещал лейди Тамазин няколко пъти. Почти сигурно е, че тя ме помни – особено като се има предвид фактът, че е познавала и баща ми.

– Това би могло да създаде някои проблеми – каза Белгарат.

– Не и ако я отбягвам – вдигна рамене Силк. – Жените мурги рядко се срещат с мъже – особено с непознати, така че не мисля, че ще си налитаме един на друг кой знае колко често през следващите няколко дни. С Оскатат обаче нещата седят другояче. Срещал съм и него, докато бях там.

– Мисля, че, ако въобще е възможно, ти ще трябва да оставаш тук, в стаите ни – предложи старецът. – Това би могло да те предпази от неприятности.

– Винаги ли е такъв крал Ургит? – попита Дурник Сади. – Изглежда ужасно шеговит, както се казва. Не мислех, че мургите знаят дори как да се усмихват.

– Той е доста сложен човек – отговори Сади.

– Отдавна ли го познаваш?

– Той често посещаваше Стис Тор като по-млад, обикновено по задачи, възложени от баща му. Смятам, че се е хващал за всевъзможни причини да излезе от Рак Госка. Той и Салмисра се разбираха доста добре. Разбира се, това беше преди лейди Поулгара да я превърне в змия. – Евнухът разсеяно прекара длан по черепа си. – Не е много силен крал – забеляза той. – Детството му, прекарано в двореца на Таур, го е направило плах и той страни от каквато и да било конфронтация. Въпреки това е оцелял. Прекарал е целия си живот, опитвайки се просто да остане жив, а това прави човек много бдителен.

– Утре пак ще говориш с него – каза Белгарат. – Виж дали ще можеш да го накараш да ти даде по-конкретна информация за онзи кораб,

който смятат да ни дадат. Искам да стигна до остров Веркат преди настъпването на зимата, а и много хора от групата ни правят неща, които биха могли да привлекат внимание, ако се наложи да останем тук за по-дълго. – Той погледна укорително Ерионд.

– Наистина не бях виновен аз, Белгарат – кротко запротестира младежът. – Просто огънят в светилището не ми хареса, това е всичко.

– Опитай се да овладееш предрасъдъците си, Ерионд – каза старецът с леко саркастичен тон. – Нека не се отклоняваме по такива нравствени поводи точно сега.

– Ще се опитам, Белгарат.

– Оценявам това.

На другата сутрин Оскатат ги свика на аудиенция с краля на мургите в едно осветено от свещи помещение, което беше по-малко и не толкова ярко като огромната тронна зала. Гарин забеляза, че Силк остана с внимателно смъкната качулка, докато сивокосият мъж не напусна залата. Ургит и Сади си говореха тихо, докато другите седяха настрана на столовете, наредени покрай стените.

– Това може би беше първият намек, че на баща ми започва да му хлопа дъската – казваше кралят на мургите. Той отново носеше лилавия си елек и панталон и се беше проснал небрежно в стола. – Внезапно беше обхванат от дивата амбиция да стане върховен крал на Ангарак. Аз лично смятам, че Ктучик му насади тази идея, за да подразни Урвон. Както и да е – продължи той, въртейки масивния златен пръстен на един от пръстите си – бяха нужни обединените усилия на всичките му генерали, та вманиаченият ми баща да бъде убеден, че армията на Закат може да го размаже като буболечка, когато си поиска. Щом в края на краищата тази идея се просмука в главата му, той напълно подивя.

– О? – каза Сади.

Ургит се ухили.

– Хвърли се на пода и започна да дъвче килима. След като се поуспокои, реши да опита с преврат. Заля Малореа с агенти – а мургите са може би най-непохватните шпиони на света. Накратко, по онова време Закат беше около деветнадесетгодишен и беше безразсъдно влюбен в едно мелценско момиче. Семейството ѝ беше затънало в дългове и агентите на баща ми изкупиха всичките им задължения и започнаха да ги притискат. Според блестящия план, роден в болния мозък на баща ми, момичето трябваше да отговори на чувствата на влюбения до уши

Закат, да се ожени за него, а после при първа възможност да забие нож между императорските му ребра. Един от мелцените, които онези високоинтелигентни шпиони бяха подкупили, за да им помагат в плана, изтичал до Закат с цялата тази мръсна история и момичето и цялото й семейство бяха незабавно осъдени на смърт.

– Каква трагична история – промърмори Сади.

– Още не си чул най-интересната част. Няколко от шпионите били накарани да разкрият цялата история – малореанците са много добри в убеждаването – и Закат за свой ужас открил, че момичето не е знаело абсолютно нищо за плана на баща ми. Тогава той се заключил в стаята си в двореца в Мал Зет за цял месец. Когато влязъл, бил един приятен и открит младеж, който предвещавал да стане един от най-великите императори на Малореа. Когато излязъл, вече бил студенокръвното чудовище, което всички познаваме и обичаме. Той събрал всички мурги в Малореа – включително доста голям брой роднини на баща ми – и се забавляваше, като изпращаше в Рак Госка парчета и късове от тях в богато украсени ковчежета, придружени от оскърбителни бележки.

– Но нали двамата са обединили силите си в битката при Тул Марду?

Ургит се изсмя.

– Това може би е общоприетото схващане, Сади, но всъщност армията на принцеса Се'Недра просто нямаше късмет и попадна между двамата воюващи ангаракски монарси. Те и пет пари не даваха за нея или пък за онази купчина тор, която хората наричат Мишрак. Всичко, което опитваха да направят, бе да се избият един друг. Тогава побърканият ми баща направи грешката да предизвика крал Чо-Хаг на дуел и Чо-Хаг му даде един доста остър урок по саблорство. – Той се загледа замислено в огъня. – Все още мисля, че трябва да изпратя на Чо-Хаг нещо в знак на признателност.

– Извинете ме, ваше величество – намръщи се Сади. – Но все пак нещо не разбирам. Конфликтът на Кал Закат е бил с баща ви, а той е мъртъв.

– О, да, съвсем мъртъв – съгласи се Ургит. – Прерязах гърлото му преди да го погребат – просто за всеки случай. Мисля, че проблемът на Закат произтича от факта, че не е имал възможността да убие баща ми лично. След като не успя в това, май иска да се задоволи с моята смърт. – Той стана и навъсено започна да крачи напред-назад. – Изпращал съм му много предложения за мир, но всичко, което той прави в отговор, е да ми изпраща главите на пратениците ми. Мисля, че и той е луд като

баща ми. – Той спря неспокойното крачене. – Знаеш ли, може би малко прибързах с качването си на трона. Имах дузина братя. Ако бях запазил някои от тях живи, може би щях да мога да ги дам на Закат. Може би ако беше изпил достатъчно ургска кръв, това щеше да притъпи апетита му за нея.

Вратата се отвори и влезе едър мург със златна верига на шията.

– Трябва ми подписа ви за това – каза той грубо на Ургит и пхна някакъв пергамент в ръцете му.

– И какво е то, генерал Крадак? – меко попита Ургит.

Лицето на офицера помръкна.

– Добре де – каза Ургит кротко, – не се вълнувай толкова.

После занесе пергамента до една маса, на която имаше мастилница и перо, топна перото в мастилото, драсна името си в долната част на пергамента и го подаде на генерала.

– Благодаря ви, ваше величество – студено каза генерал Крадак, обърна се и излезе.

– Един от генералите на баща ми – кисело каза Ургит на Сади. – Всички се отнасят така с мен. – Той отново закричи по килима. После внезапно попита: – Какво знаеш за крал Белгарион, Сади?

Евнухът присви рамене.

– Ами, виждал съм го един-два пъти.

– Не каза ли, че повечето от слугите ти са алорни?

– Алорнски наемници, да. Те са надеждни и много полезни в случай, че настане битка.

Кралят на мургите се обърна към Белгарат, който дремеше в един стол.

– Ти, старче, – рязко каза той. – Срещал ли си се някога с Белгарион?

– Няколко пъти – спокойно призна Белгарат.

– Какъв човек е той?

– Искрен – отговори Белгарат. – Полага големи усилия да бъде добър крал.

– А колко е силен?

– Ами, целият Алорнски съюз стои зад него, и в действителност той е Върховният господар на Запада – въпреки че толнедраниците предпочитат да са самостоятелни, а арендите по-скоро биха се били помежду си.

– Не това имаш предвид. Колко добър магьосник е?

– Защо питате мен, ваше величество? Изглеждам ли ви като човек,

който разбира от такива работи? Но все пак той успя да убие Торак и предполагам, че за това се иска умение.

– Ами Белгарат? Съществува ли наистина такъв човек, или той е просто мит?

– Белгарат съществува.

– И е на седем хиляди години?

– Около седем хиляди – присви рамене Белгарат. – Плюс минус няколко века.

– А дъщеря му Поулгара?

– И тя съществува.

– И е на хиляди години?

– Някъде там. Може би бих могъл да науча, но един джентълмен не пита за възрастта на една дама.

Ургит се изсмя – кратък, грозен, лаещ звук.

– Думите „джентълмен“ и „мург“ взаимно се изключват, приятелю – каза той. – Смяташ ли, че Белгарион ще приеме пратениците ми, ако ги изпратя в Рива?

– В момента той не е в страната – учтиво каза Белгарат.

– Не бях чул за това!

– Прави го от време на време. Често му доскучава от всички церемонии и той заминава.

– Как успява? Как така просто става и тръгва?

– Кой ще му противоречи?

Ургит угрижено загриза един от ноктите си.

– Дори ако Кабах успее да убие Закат, пак ще имам цяла малореанска армия пред прага си. Ще ми трябва съюзник, ако искам да се отърва от тях. – Той отново закрочи нервно. – Освен това – добави той, – ако успее да постигна споразумение с Белгарион, може би ще мога да разхлябя малко хватката на Агачак. Мислиш ли, че той би се вслушал в едно предложение от моя страна?

– Предполагам, че бихте могли да го попитате и да узнаете.

Вратата се отвори отново и кралицата майка влезе, подпомагана от Прала.

– Добро утро, майко – поздрави я Ургит. – Защо си излязла да бродиш из залите на тази лудница?

– Ургит – твърдо каза тя, – ще си много по-приятен, ако престанеш да си правиш майтап с всичко.

– Помага ми да не мисля за поражението си – дръзко ѝ каза тай. – Губя война, половината от поданиците ми искат да ме свалят и да

поднесат главата ми на тепсия на Закат, скоро ще полудея, и май на врата ми излиза цирей. Съвсем малко неща ми останаха, за които да се смея, майко, така че, моля те, остави ме да си направя някой и друг майтап, докато все още мога.

– Защо все настояваш, че ще полудееш?

– Всеки мъж от рода Урго през последните петстотин години е полудявал още преди да стане на петдесет – напомни й той. – Това е една от причините да имаме такива добри крале. Никой с ума си не би искал трона на Ктхол Мургос. Нещо конкретно ли искаш, майко? Или просто искаш да се насладиш на очарователната ми компания?

Тя се огледа и попита:

– Кой от вас, господа, е женен за онова малко червенокосо момиче?

Гарион бързо вдигна поглед.

– Какво е станало, милейди?

– Поул, дамата с белия кичур на челото, каза, че трябва веднага да дойдете. Изглежда, нещо е разстроило младата ви съпруга.

Гарион последва кралицата, която бавно се отправи към вратата. Точно преди да я достигне, тя спря и погледна Силк, който беше затулil лицето си с качулката при нейното влизане, и предложи:

– Защо не придружите приятеля си? Просто за всеки случай.

Покоите на лейди Тамазин бяха украсени с много по-добър вкус, отколкото останалата част от двореца. Леля Поул седеше на нисък диван, прегърнала ридаещата Се'Недра, а Велвет стоеше до тях.

„Тя добре ли е?“ – бързо попитаха пръстите на Гарион.

„Не мисля, че е нещо сериозно – отговориха ръцете на Поулгара. – Вероятно нервен пристъп, но не искам тези пристъпи на депресия да продължават твърде дълго. Тя все още не се е възстановила напълно от меланхолията си. Виж дали ще можеш да я утетиш.“

Гарион отиде при дивана и нежно взе Се'Недра в прегръдката си. Тя се притисна до него, все още ридаеща.

– Често ли изпада в такива състояния, Поул? – попита кралицата майка, докато сядаша на столове от двете страни на приветливия огън, танцуващ по решетката на камината.

– Не чак толкова често, Тамазин – отговори Поулгара. – Но наскоро преживя семейна трагедия и понякога нервите й просто не издържат.

– Мога ли да ви предложа чаша чай, Поул? Винаги намирам сутрешния чай за много успокояващ.

– Да, благодаря, Тамазин. Би било чудесно.

Постепенно плачът на Се'Недра утихна, но тя остана плътно

притисната до Гарион. Накрая повдигна глава и избърса очи с върховете на пръстите си.

– Толкова съжалявам – извини се тя. – Не знам какво ми стана.

– Всичко е наред, мила – прошепна и Гарион.

Тя пак избърса очите си – този път с ефирна малка кърпичка.

– Сигурно изглеждам ужасно – каза тя с лек съзлив смях.

– Умерено ужасно, да – съгласи се той с усмивка.

– Веднъж вече ти казах, скъпа, че никога не трябва да плачеш пред хора – каза й Поулгара. – Просто нямаш необходимото излъчване.

Се'Недра се усмихна и стана.

– Май ще трябва да си измия лицето – каза тя. – А после смятам малко да полегна. – Тя се обърна към Гарион. – Благодаря ти, че дойде.

– Винаги щом имаш нужда от мен – отговори той.

– Защо не отидеш с дамата, Прала? – предложи лейди Тамазин.

– Разбира се – съгласи се стройната принцеса и бързо стана.

Силк стоеше нервно край вратата с ниско дръпната качулка и приведена глава, за да скрие лицето си.

– О, стига вече, принц Келдар – каза му кралицата майка, след като Се'Недра и Прала излязоха. – Още снощи те познах, така че няма смисъл да се опитваш да скриеш лицето си.

Той въздъхна и свали качулката си.

– Страхувах се, че може да сте ме познали – каза той.

– И без това тази качулка не скрива най-очевидната ти отличителна черта – каза тя.

– И коя е тя, милейди?

– Носът ти, Келдар, този дълъг, заострен, подчертан нос, който те предшества, където и да отидеш.

– Но това е толкова благороден нос, милейди – каза Велвет. На страните ѝ се появиха трапчинки. – Без него той въобще нямаше да е мъжът, който е сега.

– Ако обичаш! – помоли я Силк.

– Все го пъхаш, където не трябва, нали, принц Келдар? – каза му лейди Тамазин. – Колко време мина, откакто напусна Рак Госка с половината армия по петите си?

– Петнадесет-двадесет години, милейди – отговори той и се приближи до огъня.

– Неприятно ми беше да чуя, че си си тръгнал – каза тя. – Не изглеждаш кой знае колко предразполагашо, но разговорите с теб бяха доста забавни, а забавленията в дома на Таур не бяха много.

– Значи да разбирам, че не смятате да оповестите публично кой съм? – внимателно каза той.

– Не е моя грижа, Келдар. – Тя сви рамене. – В Мургос жените не се бъркат в мъжките работи. През вековете сме се научили, че така е най-безопасно.

– Значи не сте разстроена, милейди? – попита я Гарион. – В смисъл, чух, че принц Келдар случайно е убил най-големия от синовете на Таур. Това не ви ли засегна поне малко?

– Това нямаше нищо общо с мен – отговори тя. – Този, когото Келдар уби, беше дете от първата жена на Таур – непоносима беззъба вещица от рода Горут, която злорадстваше от факта, че е родила прекия наследник и че щом той се възкачи на трона, тя ще накара да издушат всички останали.

– Радвам се да чуя, че не сте били особено привързана към онзи младеж – каза Силк.

– Привързана? Той беше чудовище – точно като баща си. Като беше малко момченце, се забавляваше, като пускаше живи кученца във вряща вода. Светът е по-добър без него.

Силк направи надута физиономия и заяви:

– Винаги ми е харесвало да правя такива малки услуги на обществото. Чувствам го като граждански дълг.

– Мислех, че каза, че смъртта му е била случайна – каза Гарион.

– Ами, не точно. Всъщност аз се опитвах да го намущкам в корема – вероятно болезнено, но рядко фатално, но той блъсна ръката ми, докато замахвах, и ножът ми някак се заби право в сърцето му.

– Срамота – промърмори Тамазин. – Все пак на твоето място бих била внимателна тук, в двореца, Келдар. Нямам намерение да разкривам самоличността ти, но сенешалът Оскатат също те познава и вероятно би се чувствал задължен да донесе за теб.

– И аз така си помислих, милейди. Ще се опитам да го избягвам.

– А сега, принц Келдар, кажи ми как е баща ти?

– Той почина, за жалост – тъжно въздъхна Силк. – Преди няколко години. Беше доста внезапно.

Докато Силк казваше това, Гарион гледаше кралицата майка право в лицето и видя как за миг на него се изписа мъка. Кралицата бързо се овладя, въпреки че очите ѝ оставаха изпълнени със скръб.

– Ах – много тихо каза тя: – Съжалявам, Келдар, повече, отколкото можеш да си представиш. Много харесвах баща ти. Спомените за месеците, през които той беше в Рак Госка, са сред най-щастливите от

живота ми.

За да не бъде забелязан, че я наблюдава, Гарион извърна глава и погледът му попадна върху Велвет, чието изражение беше леко замислено. Тя отвърна на погледа му и в очите ѝ той видя цял един свят и няколко въпроса без отговор.

14.

На следващата сутрин времето беше ясно и студено. Гарион стоеше до прозореца на стаята си и гледаше покритите с плочи покриви на Рак Урга. Ниските широки къщи изглеждаха изпълнени със страхопочитание пред двойното присъствие на ослепителния замък Дроджим в единия край на града и черния храм на Торак в другия. Димът от стотиците комини се издигаше на прави сини стълбове към спокойното небе.

– Потискащо място, нали? – каза Силк, докато влизаше в стаята със зелената си роба, небрежно праметна та върху едното му рамо.

Гарион кимна.

– Изглежда сякаш те нарочно са си дали труда да го направят грозно.

– Градът е отражение на мургското съзнание. А, Ургит иска пак да ни види.

Гарион го погледна въпросително.

– Не мисля, че е нещо особено важно – добави Силк. – Вероятно само му се ще да си поговори с някого. Да общуваш само с мурги сигурно е досадно.

Завариха Ургит отпуснат в един стол до огъня: единият му крак пак беше праметнат през страничната облегалка, а в ръката си държеше полуизядено пилешко бутче.

– Добро утро, господа. Моля, седнете – поздрави ги той и посочи със закуската си столовете, наредени до стената. – Не съм много по формалностите. – Той погледна Сади и попита: – Спа ли добре?

– Призори стана малко студено, ваше величество.

– Виновна е калпавата конструкция на тази сграда. В стените има толкова големи пукнатини, че и кон може да мине през тях. През зимата в коридорите си имаме снежни бури. – Той въздъхна. – Знаеш ли, че точно сега в Тол Хонет е пролет? – Той въздъхна отново и погледна Белгарат, който му се усмихваше странно. – Нещо смешно ли има, старче?

– Всъщност не. Просто се сетих за нещо. – Старецът отиде до огъня и протегна ръцете си към пукащите пламъци.

– Как се справят хората ви с кораба?

– Надявам се, че утре ще е готов – отговори Ургит. – Зимата приближава, а моретата около южния край на полуостров Урга съвсем не могат да бъдат наречени тихи дори и в най-добрите сезони, така че наредих на корабостроителите да положат специални усилия. – Той се наведе напред и небрежно метна пилешкото бутче в камината. – Беше прегоряло – каза той разсеяно. – Всяко ястие в този замък ми се носи или прегоряло, или сурово. – Той погледна Белгарат с интерес. – Ти ме интригуваш, старче. Не приличаш на онзи тип хора, които завършват кариерата си, като се наемат на нийсански кораб за роби.

– Начинът, по който изглеждат нещата, заблуждава – сви рамене Белгарат. – Вие също не приличате много на крал, но в крайна сметка носите короната.

Ургит се протегна и свали малкия железен обръч. Погледна го с отращение и го подаде на Белгарат.

– Искаш ли това нещо? – попита той. – Сигурен съм, че ще изглеждаш много по-царствен от мен, а и аз ще бъда много щастлив, ако се отърва от него – особено като се има предвид, че Кал Закат иска така силно да вземе главата ми изпод него. – Той го пусна на пода до стола и се чу глухо издрънчаване. – Нека се върнем към нещо, което обсъждахме вчера. Ти ми каза, че познаваш Белгарион.

Белгарат кимна.

– Колко добре?

– Колко добре може един човек да познава друг?

– Заобикаляш въпроса ми.

– Така изглежда, нали?

Ургит се вгледа внимателно в стария човек.

– Как мислиш, че ще реагира Белгарион, ако му предложи да се съюзим и да прогоним малореанците от континента? Сигурен съм, че присъствието им тук го тревожи почти колкото и мен.

– Шансовете не са много добри – каза Белгарат. – Може и да успеете да убедите Белгарион, че идеята е добра, но останалите алорнски монарси вероятно ще възразят.

– Но те постигнаха споразумение с Дроста, нали?

– Това беше между Родар и Дроста. Винаги е имало една предпазлива дружба между драснианците и надраките. Този, който ви е нужен, за да приеме идеята ви, е Чо-Хаг, а той никога не е бил приятелски

настроен към мургите.

– Имам нужда от съюзници, старче, а не от плоски забележки. – Ургит замълча. – А какво би станало, ако можем да си поговорим с Белгарат?

– Какво ще му кажете?

– Ще се опитам да го убедя, че Закат е много по-голяма опасност за Западните кралства от мен. Може би той ще накара алорните да се вслушат в разума.

– Мисля, че и тук няма да имате късмет. – Старецът се загледа в танцуващите пламъци: светлината от огъня проблясваше в късата му сребриста брада. – Трябва да разберете, че Белгарат не живее в един и същи свят с обикновените хора. Той живее в света на първопричините и природните сили. Сигурно гледа на Кал Закат като на малко повече от дребно дразнене.

– Кълна се в зъбите на Торак! – изруга Ургит. – Откъде да намеря войниците, които ми трябва?

– Платете на наемници – предложи Силк, без да се обръща от прозореца, където стоеше.

– Какво?

– Бръкнете в кралската хазна и извадете малко от легендарното червено злато на Ангарак. Пуснете слух в Западните кралства, че се нуждате от добри бойци и сте готов да им платите с много злато. Ще бъдете залети от доброволци.

– Предпочитам хора, които се бият заради патриотизма или религията си – заяви твърдо Ургит.

Силк се обърна и развеселено каза:

– Забелязал съм това предпочитание у много крале. То не изтощава кралските хазни. Но повярвайте ми, ваше величество, лоялността към един идеал може да варира в интензитета си, но лоялността към парите не се променя никога. Затова и наемниците са по-добри бойци.

– Ти си циник – обвини го Ургит.

Силк поклати глава.

– Не, ваше величество. Аз съм реалист. – Той пристъпи към Сади и промърмори нещо. Евнухът кимна и дребният драснианец тихо излезе от стаята.

Ургит повдигна вежди въпросително.

– Той ще започне да опакова багажа, ваше величество – обясни Сади. – Ако ще отплаваме утре, трябва да започнем да се подготвяме.

Ургит и Сади разговаряха тихо около петнадесет минути. После вратата се отвори отново и Поулгара и останалите дами влязоха с лейди

Тамазин.

– Добро утро, майко – поздрави я Ургит. – Добре ли спа?

– Много добре, благодаря. – Тя го погледна критично. – Ургит, къде ти е короната?

– Свалих я. От нея ме боли глава.

– Веднага си я сложи.

– Защо?

– Ургит, не приличаш много на крал. Ти си слаб и нисък и имаш лице на невестулка. Мургите не са умни. Ако не носиш короната си непрекъснато, ще забравят кой си. Сложи си я.

– Добре, майко. – Той вдигна короната и я хлопна на главата си. – Сега как е?

– Накривена е, миличък – каза тя с толкова познат спокоен тон, че Гарион погледна Поулгара сепнато. – Така приличаш на пиян моряк.

Ургит се засмя и оправя короната си. Гарион погледна внимателно Се'Недра, за да види дали има някакви следи от пороя сълзи, който се бе излял от нея миналия ден, но не откри никакви белези, че би могъл веднага да се повтори. Тя беше заета в тих разговор с ктанската принцеса Прала, а по изражението на момичето ясно личеше, че вече е омагьосана от чара на кралицата.

– А ти, Ургит? – каза лейди Тамазин. – Спа ли добре?

– Аз никога не спя добре, майко. Знаеш това. Още преди години реших, че да спиш нащрек е за предпочитане пред непробудния сън.

Гарион никога не беше харесвал мургите. Нямаше им доверие и дори се страхуваше от тях. Личността на крал Ургит обаче беше толкова нехарактерна за мургите, колкото и външният му вид. Той беше раздразнителен и непостоянен, а настроенията му се променяха от язвителна развеселеност до потиснатост толкова бързо, че Гарион беше съвсем несигурен какво ще последва. Ургит очевидно не беше силен владетел, а самият Гарион бе крал достатъчно дълго, за да види къде кралят на мургите допуска своите грешки. Въпреки това Гарион усети, че всъщност го харесва и изпитва към него странна симпатия – Ургит се бореше за дължност, която далеч не му подходеше. Това, разбира се, беше проблем. Гарион не искаше да го харесва и тази нежелана симпатия беше съвсем неуместна. Той стана от стола си и се оттегли към другия край на стаята, като се преструваше, че поглежда през прозореца, за да избегне подозренията на мургския крал. С някаква непоносима настойчивост той искаше да се качи на кораба и да се махне от този грозен мургски град, сгъшен на пустия бряг; да се махне и от страхливия мъж, който

всъщност не беше чак толкова лош, но когото той трябваше да счита за враг.

– Какво ти е, Гарион? – попита тихичко Поулгара, която бе дошла зад него.

– Просто съм нетърпелив, лельо Поул. Искам да се махна оттук.

– Всички искаме, скъпи – каза му тя. – Но трябва да потърпим още един ден.

– Той защо просто не ни остави на мира?

– Кой?

– Ургит. Не ме интересуват проблемите му. Защо трябва да седи и да ни разправя за тях през цялото време?

– Защото е самотен, Гарион.

– Всички крале са самотни. Това идва с короната. Но въпреки всичко повечето се научават как да се справят. Ние не хленчим, защото сме самотни.

– Това е грубо, Гарион – каза тя твърдо. – И е недостойно за теб.

– Защо всички сме толкова загрижени за един слаб крал с голяма уста?

– Може би защото от много време за пръв път срещаме мург, който показва някакви човешки качества. Такъв, какъвто е, той открива възможността един ден алорните и мургите да намерят начин да разрешат разногласията си, без да проливат кръв.

Гарион продължи да гледа през прозореца. По врата му плъзна лека руменина.

– Държах се детински, нали? – призна си той.

– Да, скъпи, боя се, че е така. Следваш предубежденията си. Обикновените хора могат да си позволят това. Кралете – не. Постави се на негово място, Гарион, и го наблюдавай много добре. Не пропускай възможността да го опознаеш. Ще дойде време, когато това познание ще ти помогне.

– Добре, лельо Поул – въздъхна Гарион и изпъна решително рамене.

По обед влезе Оскатат и обяви със стържещия си глас:

– Ваше величество, Агачак, йерарх на Рак Урга, моли да се срещне с вас.

– Въведи го, Оскатат – отговори Ургит отегчено, после се обърна към майка си и промърмори: – Мисля да взема да се скрия никъде.

Твърде много хора знаят къде да ме намерят.

– Имам един чудесен килер, Ургит – отговори тя. – Топъл сух и тъмен. Би могъл да се скриеш там и да се завиеш с одеяло. Ще ти даваме храна от време на време.

– Подиграваш ли ми се?

– Не, миличък – каза тя. – Но независимо дали ти харесва, или не, ти си крал. Можеш да бъдеш или владетел, или разглезено дете. Изборът е изцяло твой.

Гарион виновно погледна Поулгара.

Мъртвешки бледият Агачак влезе, поклони се вяло на краля си и глухо каза:

– Ваше величество.

– Добре дошъл, Агачак! – отговори Ургит, без гласът му да издава и намек за истинските му чувства.

– Времето минава, ваше величество.

– То има този навик.

– Имам предвид, че може да се разрази буря. Готов ли е корабът?

– Очаквам да отплава утре – отговори Ургит.

– Отлично. Ще кажа на Кабах да се приготви.

– Жрицата Чабат успокои ли се? – попита Ургит.

– Не съвсем, ваше величество. Все още страда от загубата на любовника си.

– Дори след като откри какви са били истинските му чувства към нея? Кой би могъл да се надява да разбере как работи женският ум?

– Не е трудно да се разбере Чабат, ваше величество – сви рамене Агачак. – Една обезобразена жена има малък шанс да привлече обожатели, а загубата на един – даже и неискрен – е много болезнена. Загубата ѝ точно в този случай обаче е по-сложна. Сорчак и помагаше в изпълнението на определени магически обреди. Без него тя няма да може да продължи опитите си да призове демоните.

Ургит потрепери.

– Нали е чародейка. Това не ѝ ли е достатъчно? Защо трябва да се бърка и в черната магия?

– Чабат всъщност не е толкова силна чародейка – отговори Агачак. – Тя мисли, че ще има по-голямо предимство, когато накрая ми се противопостави, ако има демони, които да ѝ помогнат.

– Да ти се противопостави? Това ли е планирала?

– Разбира се. Нейните случайни занимавки са просто за забавление. Истинската ѝ цел винаги е била властта. С времето щеше да се опита да

вземе и моята.

– В такъв случай защо я остави да спечели такава влияние в храма?

– Развеселяваше ме – каза Агачак с хладна усмивка. – Грозотата не ме отблъсква толкова силно, както другите, а при Чабат, въпреки амбицията ѝ или може би заради нея – тя е много ефективна.

– Ти знаеше за връзката ѝ със Сорчак. Това не те ли обиждаше?

– Всъщност не – отговори мъртвешки изглеждащият йерарх. – Това е просто част от забавлението, което подготвям за себе си. Най-накрая Чабат ще успее да призове демон и ще ме предизвика. В същия момент, в който триумфът ѝ ще изглежда пълен, аз също ще повикам демон и моят ще унищожи нейния. Тогава ще я съблека и ще я завлека до светилището. Там ще я разпънат на олтара, а аз самият бавно ще ѝ извадя сърцето. Очаквам този момент с голямо нетърпение, а той ще бъде още по-сладък, защото ще дойде точно когато тя ще си мисли, че ме е победила.

Мъртвешкото му лице се беше оживило от ужасно задоволство. Очите му блестяха. Ургит изглеждаше бледи потресен.

– Гролимите явно имат по-екзотични забавления от обикновените хора.

– Всъщност не, Ургит. Смисълът на властта е в това да можеш да я използваш, за да унищожиш враговете си. Особено приятно е, когато успееш да ги повалиш от някаква височина преди да ги унищожиш. Ти не би ли искал да присъстваш, когато могъщият Кал Закат умре от дагашки нож в сърцето?

– Не. Искам просто да се махне от пътя ми. Не желая да гледам процедурата.

– В такъв случай ти все още не си научил истинското значение на властта. Ще го разбереш, когато в присъствието на Ктраг Сардиус аз и ти станем свидетели на прераждането на Тъмния бог и триумфа на Детето на Мрака.

Ургит посърна.

– Не бягай от съдбата си, Ургит – каза Агачак с глухия си глас. – Предсказано е, че крал на Ангарак ще присъства на последната среща. Ти ще бъдеш този крал, така както аз ще съм онзи, който ще направи жертвоприношението и по този начин ще стане първия ученик на преродения бог. Ние с теб сме свързани с верига, изкована от съдбата. Твоята орис е да станеш върховен крал на Ангарак, а моята – да управлявам църквата.

Ургит въздъхна примирено и тъжно заяви:

– Както кажеш, Агачак. Но въпреки всичко ние все още трябва да преодолеем няколко проблема.

– Те не ме засягат много – заяви йерархът.

– Да, но мен ме засягат – каза Ургит с изненадваща разпаленост. – Първо трябва да се справим със Закат. И ще трябва да се отървем от Гетел и Дроста, за да сме сигурни. И преди съм участвал в надпревара за трон и мисля, че бих се чувствал по-сигурен, ако се състезавам само аз. При все това твоите проблеми са малко по-тежки. Урвон и Зандрамас са много сериозни противници.

– Урвон е изкуфял стар глупак, а Зандрамас е жена.

– Агачак – каза остро Ургит, – Поулгара също е жена. Би ли желал да се сблъскаш с нея, а? Не, нали? Мисля, че Урвон не е толкова изкуфял, за колкото го мислиш, а Зандрамас вероятно е по-опасна, отколкото си представяш. Тя успя да отвлече сина на Белгарион. Успя и да се промъкне край теб и останалите йерарси все едно, че въобще ви няма. Нека никой от нас не взема всичко това на шега.

– Знам къде е Зандрамас – каза Агачак с хладна усмивка – и ще изтръгна от нея сина на Белгарион, когато дойде подходящият момент. Предсказано е, че аз, ти и бебето, което ще бъде принесено в жертва, ще дойдем в присъствието на Сардиона в определеното време. Там аз ще изпълня жертвоприношението, а ти ще бъдеш свидетел на обряда. Тогава и двамата ще бъдем възвисени. Така е написано.

– Зависи как го тълкуваш – добави Ургит мрачно.

Гарион, който седеше до Се'Недра, се опитваше да изглежда нормално, но тя цялата пребледня.

– Това няма да се случи – каза и той с твърд, тих глас. – Никой няма да направи нищо лошо на нашето бебе.

– Ти си знаел! – обвини го тя със сподавен шепот.

– Аз и дядо разбрахме за това от гролимските предсказания в библиотеката на храма.

– О, Гарион! – каза тя и прехапа устната си, за да не се разплаче.

– Не се тревожи за това – каза той. – Според същото предсказание Торак трябваше да победи при Ктхол Мишрак, но това не се случи. И това предсказание няма да се сбъдне.

– Ами ако...

– Няма никакво „ако“ – каза той твърдо. – Това няма да се случи.

След като йерархът си тръгна, настроението на крал Ургит се влоши. Той седна в креслото си и загледа кисело.

– Може би ваше величество би предпочел да остане сам – осмели се

да каже Сади.

– Не, Сади – въздъхна Ургит. – Колкото и да се тревожа, нищо няма да може да промени това, което вече сме задействали. – Той поклати глава и сви рамене, като че се отърсваше от целия проблем. – Защо не ми разкажеш подробностите за малката простъпка, заради която Салмисра толкова ти се сърди? Обожавам истории за измама и безчестие. Те сякаш винаги загатват, че светът в крайна сметка не е толкова лошо място.

Не след дълго, докато Сади разкрасяваше до някаква степен сложната интрига, която беше довела до падението му, сенешалът отново влезе в стаята.

– Пристигна вест от военния управител на Ктака, ваше величество – простърга гласът му.

– Какво иска пък сега? – жално промърмори Ургит.

– Съобщава, че малореанците подготвят голяма кампания на юг. Рак Горут е под обсада и със сигурност ще падне до седмица.

– През есента? – възкликна Ургит изненадано. – Те подготвят кампания, когато лятото е свършило?

– Така изглежда – отговори Оскатат. – Мисля, че Кал Закат се надява да ви свари неподготвен. Ако Рак Горут падне, нищо друго няма да стои на пътя между неговата армия и Рак Ктака.

– А гарнизонът там в действителност не съществува, нали?

– Боя се, че е така. Рак Ктака също ще падне и тогава Закат ще има цяла зима, за да укрепи завоюваната територия на юг.

Ургит изруга и бързо отиде до картата, закована на стената.

– Колко войници имаме тук горе в Моркт? – попита той и потупа картата с пръст.

– Няколко десетки хиляди. Но по времето, по което те получат заповед да се насочат на юг, малореанците вече ще бъдат на половината път към Рак Ктака.

Ургит се вгледа съсредоточено в картата, после силно я удари с юмрук.

– Пак ме надхитри! – ядоса се той. Върна се при креслото си и се строполи в него.

– Мисля, че трябва да доведе Крадак – каза Оскатат. – Генералът трябва да знае за това.

– Както сметнеш за добре, Оскатат – отговори Ургит унило.

Докато сенешалът излизаше, Гарион отиде до картата и след един съвсем кратък поглед видя решението на проблема на Ургит. Но не му

се искаше да го сподели. Не желаше да се набърква в това. Имаше поне десетина причини, поради които трябваше да си държи устата затворена. Най-важната от тях беше фактът, че ако предложеше решението на мургския крал, щеше да се обвърже по някакъв начин, а той категорично не желаше да има нищо общо с този човек. Един нерешен проблем обаче щеше да измъчва чувството му за отговорност, а да обърне гръб на проблем, който дори не е негов, го измъчваше дълбоко. Той изруга тихичко и се обърна към Ургит.

– Извинете, ваше величество – каза той, – но как е укрепен Рак Ктака?

– Както всеки мургски град – отговори Ургит разсеяно. – Стените са 70 стъпки високи и 30 дебели. Какво значение има това?

– Това означава, че градът би издържал на обсада. Имате ли достатъчно хора там?

– Там е проблемът – нямам.

– Тогава ще трябва да пратите подкрепления преди малореанците да достигнат града.

– Блестяща мисъл, няма що! Но как бих могъл да заведа подкрепленията преди улиците да са пълни с малореанци?

Гарион сви рамене.

– Изпратете ги по море.

– По море? – Ургит го изгледа смаяно.

– Пристанището ви е пълно с кораби, а градът прелива от войници. Качете достатъчно хора на корабите за подсилване на гарнизона Рак Ктака и ги пратете в града. Дори ако Рак Горут падне утре, на малореанците все още ще им трябват десет дни, за да минат по суша. Корабите ви ще бъдат там за по малко от седмица. Подсиленият гарнизон ще успее да ги задържи, докато дойде помощта.

Ургит поклати глава.

– Войските на мургите не се движат по море – каза той. – Генералите ми няма да искат и да чуят за това.

– Нали вие сте кралят! Накарайте ги да чуят.

– Те не ме слушат – тъжно каза Ургит.

Внезапно на Гарион му се прищя да го зашлеви. С усилие той овладя раздразнението си.

– Няма нищо свещено в ходенето – каза той, – особено ако походът на хората ви до Рак Ктака ви струва града. Кажете на генералите си да качат хората на корабите и че въпросът не подлежи на разискване.

– Те ще откажат.

– Тогава ги уволнете от постовете им и повишете няколко полковници.

Ургит го погледна слисано.

– Не мога да направя това.

– Вие сте кралят. Можете да правите каквото си поискате.

Ургит не можеше да се реши.

– Направи както ти казва, Ургит – рязко се обади лейди Тамазин. – Това е единственият начин да спасим Рак Ктака.

Той я погледна объркано и тихо попита:

– Наистина ли мислиш, че трябва да го направя, майко?

– Просто го направи. Както каза младият човек, ти си крал и мисля, че е крайно време да започнеш да се държиш като такъв.

– Има нещо друго, което трябва да се вземе предвид, ваше величество – каза Сади сериозно. – Ако малореанците обсадят Рак Ктака, аз няма да мога да вляза там. Ще трябва да стигна преди да избухнат боевете. Корабите за роби могат да се движат относително свободно, освен ако не се води битка, но след като боевете започнат, малореанците със сигурност ще ни задържат. Ако не се движим много бързо, вашият дагаш няма да стигне Рак Хага до следващото лято.

Изражението на Ургит стана още по-неутешимо.

– Не бях помислил за това – призна той. – Мисля, че ти и твоите хора трябва да се пригответе да заминете веднага. Ще изпратя съобщение до храма и ще кажа на Агачак, че в плановете има промяна.

Вратата се отвори и Оскатат влезе с мургския генерал, който толкова грубо бе поискал подписа на Ургит предния ден.

– А, генерал Крадак – поздравя Ургит генерала с очевидно пресилена веселост. – Колко хубаво, че ни посетихте. Чухте ли какво става на юг?

Генералът отсечено кимна и каза:

– Ситуацията е сериозна. Рак Горут и Рак Ктака са в голяма опасност.

– Какво ще ме посъветвате, генерале? – попита Ургит.

– Няма какво да ви съветвам – каза Крадак. – Ще трябва да приемем факта, че Горут и Ктака са загубени и да насочим усилията си към това да запазим Урга, Морет и Арага.

– Генерале, така само три от деветте военни области в Ктхол Мур-гос ще останат под мой контрол. Закат изяжда кралството ми.

Генералът сви рамене.

– Не можем да стигнем до Рак Ктака преди малореанците. Градът

ще падне. Нищо не можем да направим.

– А какво ще стане, ако подсилим гарнизона там? Това ще промени ли нещата?

– Със сигурност, но е невъзможно.

– Може би не – каза Ургит и погледна Гарион. – Какво мислите за идеята да откараме там подкрепленията по море?

– По море? – Генералът премигна, но лицето му веднага стана безизразно. – Това е абсурдно.

– Защо да е абсурдно?

– Никога не е било правено.

– Има много неща, които никога не са били правени. Има ли обаче някаква особена причина, заради която не може да се направят?

– Корабите потъват, ваше величество – кисело изтъкна Крадак, сякаш говореше на дете. – Войниците знаят това и ще откажат да се качат на борда.

Оскатат пристъпи напред.

– Не и ако разпънете на кръст на самия док първите десетима, които откажат – каза той уверено. – Такъв пример ще намали нежеланието на останалите.

Крадак погледна сивокосия мъж с неприкрито презрение.

– Какво може да знае един прислужник за управлението? – После пак обърна поглед към Ургит с открито неодобрение и каза: – Просто седи на трона си, Ургит. Играй си с короната и скиптъра си и се преструвай, че си истински крал. Не си ври носа в ръководенето на войната.

Лицето на Ургит пребледня.

– Да изпратя ли да повикат палача, ваше величество? – попита Оскатат с леден глас. – Изглежда, че от генерал Крадак вече няма никаква полза.

Крадак го погледна невярващо.

– Как се осмеляваш... – задъха се той.

– Сега главата ти зависи само от волята на негово величество, Крадак. Една негова дума и тя ще се изгърколи в прахта.

– Аз съм генерал в армията на Ктхол Мургос! – Крадак се вкопчи в златната верижка около врата си, сякаш за да се увери. – Моето назначение идва от самия Таур. Ти нямаш никаква власт над мен, Оскатат.

Ургит се изправи в стола си и лицето му почервения.

– Ама наистина ли? – каза той с опасно тих глас. – Може би е време да уточним някои неща. – Той свали короната си и я вдигна нависоко. – Знаеш ли какво е това, Крадак?

Генералът го погледна свирепо.

– Отговори ми!

– Това е короната на Ктхол Мургос – отговори Крадак намусено.

– И човекът, който я носи, притежава абсолютната власт, нали?

– Носеше я Таур.

– Таур е мъртъв. Сега аз седя на трона и ти ще ми се подчиняваш по същия начин, по който се подчиняваше на него. Разбираш ли ме?

– Ти не си Таур.

– Това е болезнено очевидно, генерал Крадак – отговори студено Ургит. – Но въпреки това аз съм твоят крал. Аз съм също и Урго. Когато се вълнувам, усещам, че ме обзема лудостта на ургите, а точно сега това става много бързо. Ако не изпълняваш точно това, което ти казвам, преди залез слънце ще бъдеш с една глава по-нисък. А сега иди да предадеш заповедта за качването на войниците на корабите.

– А ако откажа?

Изречението на Ургит стана колебливо. Поради някаква причина той погледна Гарион въпросително.

– Убий го – каза Гарион с равния и безчувствен глас, с който знаеше, че веднага привлича вниманието на околните.

Ургит рязко дръпна звънеца. Двама яки стражи веднага се отзоваха на сигнала.

– Да, ваше величество? – каза единият.

– Е, Крадак? – попита Ургит. – Какво да бъде? Корабите или дръвникът? Говори по-високо, човече. Нямам цял ден.

Лицето на Крадак стана мъртвешки бледо.

– Корабите, ваше величество – отговори той с треперещ глас.

– Чудесно. Много се радвам, че успяхме да разрешим разногласията си без караници.

Ургит се обърна към стражите:

– Сега генерал Крадак отива право в казармите на Трети отряд – каза им той. – Вие ще го придружите. Той ще заповяда на войниците да се качат на корабите в пристанището и да отплават за Рак Ктака. – Той погледна Крадак строго и недоверчиво. – Ако им заповяда нещо друго, веднага трябва да му отрежете главата и да ми я донесете в кофа.

– На вашите заповеди, ваше величество – отговориха едновременно мургите и тупнаха с юмрук ризниците си.

Крадак се обърна, треперещ и смазан, и излезе, съпровождан от немолимите мургски стражи.

Ургит запази властното изражение на лицето си, докато вратата не

се затвори, после размаха ръце във въздуха и затропа с крака по пода, като викаше от радост.

– О, богове! Много ми хареса! През целия си живот съм искал да го направя!

Лейди Тамазин се изправи тържествено от креслото си, доуцука до сина си и без да казва нищо, го прегърна.

– Проява на чувства, майко? – попита той и се усмихна широко. – Колко ужасно немургско. – После се засмя и също я прегърна.

– Може би в крайна сметка има надежда – каза тя тихо на Оскатат.

По устните на мурга бавно се очерта усмивка.

– Изглежда малко по-обещаващо, милейди – съгласи се той.

– Благодаря ти за подкрепата, Оскатат – каза Ургит. – Може би нямаше да успея без твоя помощ. Трябва да кажа обаче, че съм малко изненадан от факта, че одобри плана ми.

– Аз не го одобрявам. Мисля, че е абсурден и че почти сигурно е обречен.

Ургит премигна.

– Обаче ти постигна нещо друго – нещо, което е много по-важно. – На лицето на сенешала се четеше особена гордост. – Съзнаваш ли, че ти за пръв път се изправи лице в лице с генералите си? Те се отнасят арогантно към теб още от деня, в който се качи на трона. Загубата на няколко кораба и няколко хиляди мъже е ниска цена за един истински крал на трона на Ктхол Мургос.

– Благодаря ти за откровеността, Оскатат – каза Ургит сериозно. – Но нещата може и да не се развият толкова катастрофално, колкото си мислиш.

– Може би. Но Таур никога нямаше да направи това.

– Може да дойде ден, в който всички ние ще сме щастливи от факта, че Таур вече не е сред нас, Оскатат. – По устните на краля плъзна лека иронична усмивка. – Всъщност чувствам, че вече ме обзема леко вълнение. Аз губя тази война, стари приятелю, а човек който губи, не може да си позволи да е консервативен. Трябва да поема няколко риска, ако искам да попреча на Кал Закат да влезе в Рак Урга с главата ми, побита на кол.

– Както заповяда ваше величество – каза сенешалът с поклон.

– Аз също ще дам някои заповеди. Имам ли позволения ви да се оттегля?

– Разбира се.

Оскатат се обърна и тръгна към вратата. В същия миг тя се отвори

и влезе Силк. Сенешалът спря и се вгледа в драснианеца. Ръката на Силк се стрелна към качулката на робата му, после той с печална гримаса се отказа да се крие. Гарион изохка вътрешно и внимателно се придвижи към Оскатат. Дурник и гигантският Тот също застанаха нащрек, готови да действат бързо, за да предотвратят евентуална безредица.

– Ти! – възкликна Оскатат. – Какво правиш тук?

Изречението на Силк стана смирено.

– Просто минавам, Оскатат – отговори той небрежно. – Как си?

– Какво означава това? – попита Ургит.

– Сенешалът и аз сме стари стари приятели, ваше величество – отговори Силк. – Срегнахме се преди няколко години в Рак Госка.

– Ваше величество знае ли истинската самоличност на този човек? – попита Оскатат.

Ургит сви рамене.

– Той е един от слугите на Сади – каза той. – Или поне така ми казаха.

– Едва ли, Ургит. Това е принц Келдар от Драсния – най-известният шпионин в целия свят.

– Почитаемият сенешал е твърде щедър в хвалбите си – отбеляза Силк скромно.

– Отричаш ли, че уби войниците, които Таур изпрати да те арестуват, когато интригата ти в Рак Госка беше разкрита? – каза Оскатат обвиняващо.

– Не знам дали бих използвал точно думата „уби“, почитаеми – трепна Силк. – Е, ще призная че имаше малко недоразумение, но това е доста нетактичен начин за представяне на нещата.

– Ваше величество – каза старият мург. – Този човек е отговорен за смъртта на Дорак Ургас, вашия най-голям брат. Има отдавнашна заповед за неговата незабавна екзекуция. Веднага ще наредя да доведат палача.

15.

Изречението на Ургит стана хладно. Очите му се присвиха и той започна да гризе нервно ноктите си.

– Добре, Сади – каза той, – какво означава всичко това?

– Ваше величество... – Евнухът разпери ръце.

– Не ми се прави на невинен – рече Ургит. – Знаеше ли за този

човек? – Той посочи Силк.

– Ами да, но...

– И реши да не ми казваш? Каква е играта ти, Сади?

Евнухът се поколеба и по челото му избиха капчици пот. Дурник и Тот минаха край Оскатат и небрежно се подпряха на стената от двете страни на вратата.

– Е, Сади? – настоя Ургит. – Чувал съм за този принц Келдар. Той е не само шпионин, но и убиец. – Очите му внезапно се разшириха. – Значи е това! – задъха се той и погледна Силк. – Белгариион ви е изпратил да ме убие – теб и останалите алорни?

– Не говори безсмислици, Ургит – обади се лейди Тамазин от креслото си. – Ти прекара часове с тези хора, откакто са тук. Ако са искали да те убият, досега щеше да си мъртъв.

Той обмисли казаното.

– Добре, принц Келдар. Говори. Искам да знам какво точно правите тук. Говори.

Силк сви рамене.

– Нещата стоят така, както казах на почитаемия Оскатат, ваше величество. Аз просто минавам оттук. Имам работа в друга част на света.

– Коя част?

– Тук-там – каза Силк уклончиво.

– Тук обаче ще получа някои верни отговори – закани се Ургит.

– Да изпратят ли за палача, ваше величество? – попита Оскатат злокобно.

– Това може би не е лоша идея – съгласи се Ургит.

Сеншалът се обърна, но Дурник и безразличният Тот му попречиха да излезе. Ургит веднага схвана ситуацията и посегна към звънеца, чийто сигнал веднага щеше да напълни стаята с въоръжени мурги.

– Ургит! – извика лейди Тамазин. – Не! – Той се поколеба. – Прави каквото ти казвам!

– Какво? – попита той.

– Огледай се – каза му тя. – Ако само докоснеш този звънец, някой от тези хора ще ти пререже гърлото преди да успееш дори да го дръпнеш.

Изражението му изведнъж стана уплашено и той свали ръка. Сади почиства гърлото си.

– Ваше величество – каза той. – Смятам, че кралицата майка много добре разбра положението. И двамата сме в позиция да си причиним взаимно голямо неудобство. Няма ли да е по-мъдро, ако обсъдим

нещата разумно преди да е станало някое недоразумение?

– Какво искаш, Сади? – попита го Ургит с леко разтреперан глас.

– Само това, което възнамерявахте да направите през цялото време, ваше величество. Както каза Келдар, имаме работа в друга частна света, която не ви засяга пряко. Дайте ни кораба, който така и така щяхте да ни дадете, и в замяна ние ще заведем вашия дагаш в Рак Хага, както обещахме. След това ще продължим с личните си работи. От това по-справедливо накъде?

– Послушай го, Ургит – каза лейди Тамазин. – Той говори умно.

Ургит се колебаеше.

– Наистина ли мислиш така, майко?

– Как могат да ти навредят, след като пресекат малореанските граници? – попита тя. – Ако те притесняват, просто ги махни от Рак Урга колкото е възможно по-бързо.

– Всички освен този. – Оскатат посочи Силк.

– Но ние наистина се нуждаем от него, господарю – каза Сади учтиво.

– Той уби Дорак Ургас – каза инатливо сенешалът.

– Можем да му дадем медал за това по-късно Оскатат – рече Ургит и Оскатат се втрени в него. – О, стига вече, приятелю. Ти мразеше Дарак толкова, колкото и аз.

– Той беше мургски принц, ваше величество. Убийството му не може да мине безнаказано.

– Изглежда, забравяш, че аз убих десетина от собствените си братя – също мургски принцове, в борбата за трона. Планираш ли да накажеш и мен? – Ургит погледна Сади. – Въпреки това мисля, че няма да е зле да запазя Келдар тук в Дроджим. Нещо като форма на обвързване. И веднага щом заведете Кабах в Рак Хага, ще го освободя и той ще може да ви настигне.

Сади се намръщи.

– Ургит, пропускаш нещо важно – каза лейди Тамазин, като внимателно се наведе напред.

– О? И какво е то, майко?

– Принц Келдар от Драсния има репутацията на един от най-близките приятели на крал Белгарион. Ти имаш идеалния пратеник, който да предаде съобщение на риванския крал.

Той погледна Силк.

– Вярно ли е това? – попита той. – Наистина ли познаваш Белгарион?

– Доста добре при това – отговори Силк. – Познавам го от малък.

– Старецът ей там каза, че Белгарион точно сега не е в Рива. Имаш ли представа къде може да бъде?

– Ваше величество – отговори Силк със съвсем безизразно изражение, – честно да ви кажа, аз знам дори къде е Белгарион точно в този момент.

Ургит почеса бузата си и го изгледа подозрително.

– Това не ми харесва – каза той. – Да предположим, че ти дам съобщение за Белгарион. Какво ти пречи просто да го захвърлиш и да се присъединиш към приятелите си?

– Етичността – сви рамене Силк. – Аз винаги върша това, за което ми се плаща. А вие възнамерявате да ми платите, нали?

Ургит се вгледа в Силк за момент, после отметна глава и се засмя.

– Ти си абсолютно възмутителен, Келдар. Ето те тук, на две крачки от дръвника на палача, и имаш наглостта да ме изнудваш за пари.

Силк въздъхна и се огледа трагично наоколо.

– Защо думата „плащам“ винаги донася същия ужасен поглед очите на кралете из целия свят? – запита той. – Със сигурност ваше величество не би очаквал да изпълня такова уникално поръчение без някаква малка компенсация, нали?

– Не мислиш ли, че да запазиш главата си е напълно достатъчно заплащане?

– О, мисля, че съм в безопасност. Тъй като съм единственият, който може да гарантира, че ще достави вашето съобщение, аз съм твърде ценен, за да ме убие, не мислите ли?

Лейди Тамазин внезапно се засмя и погледна двамата по особен начин.

– Нещо смешно, майко? – попита я Ургит.

– Нищо, Ургит. Наистина нищо.

В очите на краля все още се четеше нерешителност. Той погледна управителя с надежда и попита:

– Ти какво мислиш, Оскатат? Мога ли да се доверя на този малък негодник?

– Решението е ваше, ваше величество – отговори рязко старият мург.

– Не те питам като твой крал – каза Ургит. – Питам те като приятел.

Оскатат трепна.

– Това е жестоко, Ургит – рече той. – Принуждаваш ме да избирам между дълга и приятелството.

– Добре тогава. Нека да се изразя така. Какво би трябвало да направя?

– Като крал, трябва да спазваш закона – дори и ако това означава да потъпчеш собствените си интереси. Като човек обаче би трябвало да се възползваш от всяка възможност, която може да предотврати катастрофа.

– Е? И какво да направя? Какъв да бъда – крал или човек? Ти как ще ме посъветваш?

Въпросът остана да виси във въздуха. Сенешалът не искаше да срещне очите на Ургит. Вместо това хвърли бърз умотителен поглед към лейди Тамазин.

– Прости ми, Торак – промърмори Оскатат накрая, изправи се и погледна краля право в очите. – Бъди себе си, Ургит – каза той. Ако този драснианец може да уговори съюз с Белгарион, тогава му плати колкото поиска и го изпрати да свърши работата. Белгарион може и да те измами по-късно, но Кал Закат иска главата ти сега. Имаш нужда от този съюз без значение на каква цена ще го получиш.

– Благодаря ти, Оскатат – каза кралят с искрена благодарност.

После се обърна към Силк.

– Колко бързо можеш да занесеш посланието ми на Белгарион?

– Ваше величество – отговори Силк, – мога да предам писмото ви на Белгарион по-бързо, отколкото дори можете да си представите. А сега ще се уговорим ли за парите? – Дългият му остър нос започна да помръдва по познат на Гарион начин.

– Колко искаш? – попита Ургит предпазливо.

– О – престори се Силк, че обмисля отговора си, – предполагам че сто толнедрански златни марки ще са достатъчно.

Ургит го погледна изумено.

– Сто марки? Ти си луд!

Силк небрежно загледа ноктите на ръката си.

– Сумата може да се обсъди, ваше величество – призна той. – Просто исках да определя някаква груба цена с цел преговорите да потеглят.

Очите на Ургит придобиха странен блясък. Той се наведе напред и разсеяно подръпна носа си.

– Мога да ти платя най-много десет – отвърна той. – Аз всъщност не държа толнедрански монети в хазната си.

– О, това не е проблем, ваше величество – каза Силк великодушно.

– Мога да приема и ангаракски монети, но разбира се, с малък отбив.

– Отбив?

– Ангаракското злато очевидно не е чисто, крал Ургит. Затова е и червено, а не жълто.

Ургит го погледна внимателно и каза:

– Защо не седнеш, приятелю? Това може да отнеме малко време – Странно или не, но и неговият нос беше започнал да помръдва.

Последва демонстрация на удивителна виртуозност от страна на двамата преговарящи. Гарион беше виждал Силк в такива ситуации много пъти и вярваше, че остроносият му приятел няма равен на себе си, когато трябва да извлече възможно най-много от някоя сделка. Ургит обаче бързо показа, че и той е експерт в тази игра. Когато Силк изтъкваше с удобно преувеличени думи опасностите, с които щеше да се сблъска по пътя си, Ургит отвърщаше, като му предлагаше ескорт от мургски войници, вместо по-висока компенсация. Силк изостави този фронт на атака и за известно време се съсредоточи върху страничните разходи – свежи коне, храна и място за спане, подкупи и други от сорта. Във всеки от случаите мургският крал предлагаше помощ вместо пари – коне, храна и място за спане в мургските посолства или търговски мисии, а любезните служби на мургските чиновници щели да се погрижат за подкупите. Силк се престори, че обмисля това, но бдителните му очи не се отделяха от лицето на противника. После той се върна към по-рано подготвената си позиция и отново подчерта приятелството си с риванския крал и факта, че може би той ще успее по-добре от всеки друг на света да представи предложението за съюз на Белгарион в най-благоприятна светлина.

– В крайна сметка – заключи той – нещата се свеждат до това, до колко ценен е този съюз за вас, нали?

– Наистина е много ценен – призна Ургит с измамна искреност. – Признавам и че ти вероятно си идеалният пратеник, но нямам никаква гаранция, че Белгарион ще приеме съюза, нали? – Той замълча, сякаш току-що му е хрумнала идея. – Знаеш ли какво ще ти кажа – каза той с малко прекален ентузиазъм. – Защо не определим относително умерена цифра за самото доставяне на писмото – да кажем десетте марки, които ти предложих преди малко. – Изражението на Силк стана инатливо, но Ургит вдигна ръка. – Изслушай ме докрай. Както току-що предложих, ще се съгласим на една сума за доставянето на писмото. Тогава, ако Белгарион се съгласи да приеме съюза, аз ще бъда повече от щастлив да ти дам останалите пари, които ми искаш.

– Но това съвсем не е справедливо, ваше величество – запротестира Силк. – Вие поставяте целия въпрос в ръцете на трета страна. Аз мога да

гарантирам доставяне, но не и договаряне. Белгарион е суверенен монарх. Аз не мога да му казвам какво да прави, а и няма начин, по който да разбере как ще реагира той на вашето предложение.

– Не каза ли, че сте стари приятели? Със сигурност го познаваш достатъчно добре, за да имаш поне някаква представа как ще реагира.

– Вие променяте изцяло базата за преговори, ваше величество – обвини го Силк.

– Да, знам – подсмихна се Ургит.

– Заплащането за реалното постигане на съюз между вас и Белгарион ще бъде много, много по-високо – отвърна Силк. – В крайна сметка това, което предлагате, е изключително опасно.

– Опасно? Не те разбирам, принц Келдар.

– Белгарион не е съвсем независим. Въпреки че е Върховен господар на Запада, той е отговорен пред останалите крале – особено пред алорните; а нека бъдем честни – алорните мразят мургите. Ако го убедя да приеме да се съюзи с вас, останалите алорнски крале вероятно ще помислят, че той е предател. Може да се получи така, че да бягам от техните убийци до края на живота си.

– Трудно ми е да повярвам на това, Келдар.

– Вие не ги познавате. Алорните са ужасно отмъстителна раса. Дори кралица Порен, с която сме близки роднини, би издала заповед да ме преследват, ако реши, че съм предал основно алорнско разбиране за света. За това, което предлагате, не може и дума да става, освен ако разбира се, не започнем да говорим за наистина значителна сума.

– А колко значителна точно? – попита Ургит предпазливо.

– Добре сега, да видим... – Силк се престори, че обмисля отговора си. – Разбира се, аз ще трябва да изоставя всичките си работи в Западните кралства. Ако алорнските крале ме обявят за човек извън закона, всичките ми активи ще бъдат отнети. Моите търговски занимания са доста обширни и ще ми отнеме доста време, докато изчисля реалната им стойност. Тогава, разбира се, ще трябва да поема разносните около започването на работа в част на света, където алорните няма да ме достигнат.

– Това е лесно, Келдар. Ела в Ктхол Мургос и аз ще те защитавам.

– Не се обиждайте, ваше величество, но Ктхол Мургос не ме устроива. Мислех си може би за Мал Зет или Мелцена. Вероятно в Мелцена ще ми бъде доста добре.

– Силк – рязко каза Белгарат. – Какъв е смисълът на всичко това?

– Аз просто...

– Знам какво правиш. Можеш да се забавляваш някой друг път. Точно сега трябва да бързаме за кораба.

– Но, Белг... – Силк се усети и хвърли към Ургит кос поглед.

– Ти нямаш право да раздаваш заповеди, старче – каза мургският крал и се огледа подозрително. – Тук става нещо, което не ми харесва. Мисля, че днес никой няма да пътува за никъде. Няма да освободя никой от вас, докато не стигна до дъното на всичко това.

– Не говори глупости, Ургит – прекъсна го майка му. – Тези хора трябва да заминат веднага.

– Не се намесвай, майко.

– Престани да се държиш като дете. Сади трябва да премине Рак Ктака преди да започнат боевете, а Келдар – да тръгне към Белгарион до час. Не погубвай тази възможност от чисто любопитство.

Погледите им се сблъскаха. Лицето на Ургит стана гневно, а на майка му – непреклонно. След една дълга секунда той наведе очи.

– Ти не си такава, майко – промърмори той. – Защо се опитваш нарочно да ме унижиш пред хората?

– Не е вярно, Ургит. Просто се опитвам да те върна към разума. Един крал винаги трябва да приема действителността, дори и ако тя наранява гордостта му.

Той я загледа дълго и проницателно.

– Времето наистина не е толкова ограничено, майко – каза той. – Сади има достатъчно време, а Келдар наистина може да не тръгва още един-два дни. Ако не бях сигурен, щях да кажа, че имаш някаква лична причина, заради която не искаш да говоря повече с тях.

– Глупости! – каза тя, но лицето ѝ побледня.

– Ти си разстроена, майко – настоя той. – От какво?

– Тя не може да ви каже – каза внезапно Ерионд, който беше седнал на една пейка до прозорците. Есенното слънце струеше златисто върху светлата му коса.

– Какво?

– Майка ви не може да ви каже – повтори Ерионд. – Има тайна, която тя е заключила в сърцето си още отпреди да се родите.

– Не! – задъха се лейди Тамазин. – Недей!

– Каква е тази тайна? – настоя Ургит. Очите му се местеха подозрително от лице на лице.

По бузите на Ерионд се появи лека руменина.

– Наистина не искам да кажа – отговори той притеснено.

Велвет, която внимателно беше наблюдавала диалога, внезапно

започна да се смее.

– Какво е толкова забавно, млада госпожице? – попита раздражено Ургит.

– Хрумна ми една странна мисъл, ваше величество – отговори тя и се обърна към лейди Тамазин. – Не казахте ли, че сте познавали бащата на принц Келдар, милейди?

Тамазин повдигна брадичка, лицето ѝ стана мъртвешки бледо, но тя не отговори.

– Преди колко време казахте, че е било това? – попита Велвет.

Устните на Тамазин останаха здраво стиснати. Велвет въздъхна и погледна Силк.

– Келдар – каза тя, – преди доста време баща ти е посетил Рак Госка, нали? Мисля, че е имало нещо общо с някакви търговски преговори от името на крал Родар. Спомняш ли си преди точно колко години е било това?

Силк изглеждаше озадачен.

– Не знам. Трябва да е било... – Той помисли малко. – Спомням си, че майка ми и аз бяхме в замък Боктор, докато него го нямаше. Мисля, че тогава бях на около осем. Това значи, че е било преди около четиридесет години. Какво означава всичко това. Лизел?

– Интересно – промърмори тя, без да обръща внимание на въпроса. После продължи: – Лейди Тамазин, вие непрекъснато уверявате сина си, че той няма да полудее. Но нали всеки мъж от ургската линия става жертва на това наследствено нещастие? Какво ви прави толкова сигурна, че той ще успее да избегне по някакъв начин проклятието?

Лицето на Тамазин стана още по-бледо.

– Ваша милост – обърна се Велвет към Оскатат, – питам просто от любопитство, на колко години е негово величество?

Лицето на Оскатат също беше мъртвешки бледо. Той погледна лейди Тамазин поразен, но и неговите устни не помръднаха.

– На трийсет и девет съм – сопна се Ургит. – Какво значение...

– Внезапно кралят млъкна, очите му се разшириха и той изумен възкликна: – Майко!

Сади започна да се смее.

– Обичам, когато нещата завършват щастливо. А вие? – каза весело Велвет и погледна Силк закачливо. – Е, не стой така там Келдар. Иди да прегърнеш брат си.

Лейди Тамазин бавно се изправи и гордо каза:

– Извикай палача, Оскатат. Готова съм.

– Не, милейди – отговори той. – Няма да направя това.

– Такъв е законът, Оскатат – настоя тя. – Мургска жена, която петни съпруга си, трябва да бъде екзекутирана веднага.

– О, седни, майко – каза Ургит, като разсеяно гризеше кокалчетата на ръката си. – Не е време за театрални представления.

Погледът на Силк беше малко раздразнен.

– Много си схватлива, Лизел – каза той напрегнато.

– Всъщност не съм – призна тя. – Трябваше да предположа това преди доста време. Ти и негово величество можете да се използвате взаимно като огледала за бръснене. А и той преговаря почти толкова хитро като теб. – Тя погледна потресения мургски крал и на бузите ѝ се появиха трапчинки. – Ако на ваше величество му дойде до гуша от трона, сигурна съм, че чичо ми ще ви намери работа.

– Това доста променя нещата, Ургит – каза Белгарат. – Предубежденията на твоите поданици са добре известни. Ако открият, че не си истински мург, може доста да се развълнуват, не мислиш ли?

Ургит, който гледаше Силк втренчено, каза разсеяно:

– О, я млъкни, старче. Остави ме да обмисля как ще се справя с всичко това.

– Сигурен съм, че ваше величество съзнава, че може да разчита изцяло на нашата дискретност – каза любезно Сади.

– Разбира се – отговори сухо Ургит. – Стига да правя това, което ми казвате.

– О, това се разбира от само себе си.

Ургит погледна сенешала си и каза:

– Е, Оскатат, сега ще се втурнеш ли към най-високия прозорец на Дроджим да съобщиш това на целия град?

– Защо да го правя? – сви рамене Оскатат. – От самото начало знам, че не си син на Таур.

Лейди Тамазин се задъха и внезапно докосна устните си с ръка.

– Ти си знаел, Оскатат? И си запазил моя позор в тайна?

– Милейди – каза той със скован поклон, – аз нямаше да ви издам дори и да ме бяха измъчвали.

Тя го погледна особено попита нежно:

– И защо, Оскатат?

– Вие, както и аз, сте от Камарата на Хага – отговори той. – Лоялността към кръвта в Ктхол Мургос е много силна.

– И това ли е всичко, Оскатат? Това ли е единствената причина, заради която се сприятели с мен и защити сина ми?

Той я погледна право в лицето.

– Не, милейди – каза почти с гордост той, – не е. – Тя трепна с мигли. – Имаше и други причини, заради които запазих тайната ви – продължи той. – Може би не толкова лични, но точно толкова силни. Ургската династия беше довела Ктхол Мургос до ръба на катастрофата. Видях в младия Ургит голяма надежда за кралството. Може би ми се щеше да е по-силен, но бързината на ума му беше многообещаваща. В края на краищата един умен крал често е за предпочитане пред друг, който е силен, но няма капка мозък.

Белгарат се изправи и каза:

– Съжалявам, че трябва да наруша тази тържественост, но е време да тръгваме. Започват да се разкриват твърде много тайни. – Той погледна Ургит. – Изпратихте ли вестител до храма? Ако дагашът на Агачак иска да дойде с нас, ще трябва веднага да отиде на пристанището.

Ургит ядосано понечи да се изправи, но спря и очите му се присвиха.

– Кой си ти всъщност, старче? – попита той. – Приличаш на скитник, но раздаваш заповеди наляво и надясно като император.

Очите на лейди Тамазин, които бяха насочени към Белгарат, внезапно се разшириха. Тя се обърна и погледна леля Паул със страхопочитание.

– Ургит! – каза тя с почти задавен шепот.

– Какво има, майко?

– Погледни го. Погледни го много внимателно и после виж дъщеря му.

– Дъщеря му? Не знаех, че са роднини.

– И аз не знаех досега. – Кралицата майка погледна Поулгара в очите. – Той е баща ви, нали, лейди Поулгара?

Поулгара се изправи и светлината от свещите се отрази в белия кичур коса върху челото ѝ.

– Мисля, че това отиде твърде далече, татко – каза тя кисело. – Няма никакъв смисъл да се опитваме повече да крием, нали?

– Стари приятелю – каза Силк ведро, – ти наистина трябва да направиш нещо с вида си. Описанието ти е било разнасяно из света през всичките тези векове и занаятчиите ще могат да те разпознават още по-често. Мислил ли си поне да си обръснеш брадата?

Ургит гледаше стария мъж почти ужасено.

– О, стига си ме зяпал – каза Белгарат с отвращение. Ургит потрепера. – И недей да трепериш. Няма значение какво са ти казвали, но аз

нямам навика да отхапвам главите на мургските бебета само за забавление. – Той подръпна замислено едното си ухо, погледна първо Ургит, после лейди Тамазин, а накрая и Оскатат и Прала. – Мисля, че ще се наложи малка промяна в плановете. Вярвам, че всички ще развиете неустойчиво желание да пътувате по море – просто от предпазливост. Вие имате някои тайни, които искате да запазите, ние – също. По този начин ще можем да се държим взаимно под око.

– Шегуваш се! – избухна Ургит.

– Не, не се шегувам. Не обичам да оставям зад себе си недовършени работи.

Вратата се отвори. Гарион се обърна бързо, но спря ръката си на половината път до дръжката на меча си. Мургският офицер, който беше влязъл, усети напрежението и огледа любопитно всички.

– Извинете ме, ваше величество – каза той малко предпазливо.

Ургит го погледна и по лицето му бързо премина руменина на надежда. Той хвърли бърз предпазлив поглед към Белгарат, после каза малко прекалено спокойно:

– Какво има, полковник?

– Току-що пристигна писмо от йерарха, ваше величество. Дагашът Кабах ще бъде на пристанището до един час.

Дурник и Тот бяха застанали от двете страни на Оскатат, а Поулгара стоеше до креслото на лейди Тамазин. Лицето на Ургит беше бледо и изпълнено със страх.

– Добре, полковник – отговори той. – Благодаря, че ме уведоми.

Офицерът отдаде чест и се обърна към вратата.

– Полковник – спря го ясният глас на Прала.

Той се обърна и попита с уважение:

– Да, принцесо?

Велвет се движеше към мургското момиче с измамна небрежност. Докато измерваше разстоянието до нищо неподозиращия полковник, Гарион потрепера вътрешно от вероятността за внезапно и отвратително насилие.

– Имате ли някакви сведения за времето на южния бряг? – попита спокойно Прала.

– Има доста вятър, ваше височество – отговори полковникът, – и почти непрекъснато се разразяват бури.

– Благодаря, полковник.

Той се поклонил и излезе. Гарион шумно издиша.

– Господарю Белгарат. – Гласът на Прала беше решителен. – Не

можете да излагате лейди Тамазин на такова време. Аз няма да позволя това.

– Няма да позволиш? – попита Белгарат невярващо.

– Няма. Ако потрябва, ще крещя така, че и покривът ще падне. – Тя се обърна спокойно към Велвет. – Не се доближавай и на стъпка, Лизел. Мога да извикам поне два пъти преди да ме убиеш. Това ще доведе тишешком всеки страж в Дроджим в тази стая.

– Тя е права, татко – каза Поулгара спокойно. – Тамазин може да не издържи суровото пътуване.

– Не бихме ли могли...

– Не, татко – каза твърдо тя. – Не може да става и дума за това.

Той кисело се намръщи и направи знак на Сади. Дватамата се оттеглиха в другия край на стаята и тихо заговориха нещо.

– Имаш нож под жакета си, нали, Келдар? – попита Ургит.

– Всъщност два – отговори Силк. – Плюс още един в ботуша и един, закачен на връв зад врата ми. Харесва ми да съм подготвен за евентуални малки неприятности. Но защо да се замисляме върху проблем, който никога няма да възникне?

– Ти си ужасен човек, Келдар.

– Знам.

Белгарат се върна със Сади и каза:

– Лейди Тамазин.

Кралицата майка повдигна брадичка.

– Да?

– Предвид обстоятелствата, вярвам, че можем да разчитаме на вашата дискретност – каза той. – Вие вече сте доказали, че можете да пазите тайна. Нали разбирате, че вашият живот и този на сина ви зависят от това да не разкривате това, което научихте тук?

– Да, разбирам.

– При всички случаи ще имаме нужда от някой, който уж да се грижи за нещата, така че предполагам тук всичко ще се нареди.

– Това, което предлагате, е невъзможно, господарю Белгарат.

– Наистина ми се ще хората да престанат да използват тази дума.

Какъв е проблемът сега?

– Мургите няма да приемат заповеди от жена.

Белгарат изсумтя кисело:

– О, да. Бях забравил за този особен мургски предразсъдък.

– Почитаеми Оскатат – каза Сади. Лицето на сенеша беше каменно. Той погледна Дурник и Тот от двете си страни. – Не сте ли вие този,

който би трябвало да управлява държавата, когато негово величество отсъства?

– Възможно е.

– Докъде точно стига лоялността ви към вашата роднина лейди Тамазин?

Оскатат се намръщи.

– Ерионд – каза Се'Недра.

– Да?

– Можем ли да имаме доверие на сенешала, че няма да изпрати след нас потеря веднага щом заминем?

Гарион се сепна. Беше забравил за необикновената дарба на младия си приятел да вижда право в главите и сърцата на хората.

– Няма да каже нищо – отговори уверено Ерионд.

– Сигурен ли си? – попита Се'Недра.

– Абсолютно. Би предпочел да умре, отколкото да предаде Тамазин.

Тъмна руменина се появи по белязаните бузи на стария мург и той извърна лице, за да избегне погледа на кралицата майка.

– Добре тогава. – Тонът на Белгарат беше решителен. – Ургит ще дойде с нас. – Той погледна сенешала. – Ще го оставим недалеч от Рак Ктака. Имате думата ми за това. Вие ще останете тук с Тамазин. Зависи от вас, но ви препоръчвам да се придържате към плана и да изпратите подкрепленията до града по море. В противен случай вашият крал ще трябва да задържи малореанците сам-самичък.

– А Прала? – попита Се'Недра.

Белгарат се почеса по ухото.

– Няма никакъв смисъл да я взимаме с нас – каза той. – Сигурен съм, че ако остане тук, Тамазин и Оскатат ще се погрижат да не разкрие нищо.

– Не, господарю Белгарат – каза твърдо стройната ктанска принцеса. – аз няма да остана тук. Ако негово величество заминава за Рак Ктака, и аз ще замина. Няма да обещаая, че ще мълча. Нямата избор – трябва или да ме вземете, или да ме убие.

– Какво означава това? – попита неразбиращо Ургит.

Силк обаче вече беше отгатнал.

– Ако искаш да започнеш да бягаш точно сега, Ургит, аз ще се опитам да я задържа, докато се отдалечиш на достатъчно разстояние.

– За какво говориш, Келдар?

– Ако имаш много, много късмет, братко, Кал Закат няма да те

пипне, но се боя, че шансовете ти да избягаш от тази млада дама са далеч по-нищожни. Приеми съвета ми и започни веднага да тичаш.

16.

Откъм Голямото западно море идваха тежки сиви облаци. Силният вятър дърпаше дрехите им и те едва се качиха на конете си в двора на Дроджим.

– Знаеш какво да правиш, нали, Оскатат? – попита Ургит сенешала си.

Старият мург кимна.

– Корабите с подкрепленията ще заминат до два дни, ваше величество. Имате думата ми.

– Добре. Предпочитам да не съм съвсем сам в тази битка. Опитай се да не използваш онези заповеди повече, отколкото е абсолютно необходимо.

– Можете да разчитате на мен. – Лицето на Оскатат се изкриви в мрачна усмивка.

Ургит му отговори с вълче хилене.

– И се грижи за майка ми – добави той.

– Правя това от много години, без тя дори да забележи.

Мургският крал се наведе тържествено от седлото, ръкува се с приятеля си и се изправи решително.

– Добре – каза той на офицера, отговорен за охраната. – Да тръгваме.

Излязоха от двора с тропот. Силк се приближи до брат си.

– Каква беше тази работа със заповедите? – полюбопитства той.

Ургит се засмя.

– Генералите могат да откажат да се подчинят на Оскатат – обясни той, – така че подписах заповеди за екзекуцията на всеки и му позволих да ги използва, както сметне за добре.

– Умно.

– Трябваше да се сетя за това още преди години. – Ургит погледна към препускащите облаци; надиганият се вятър развяваше робата му. – Не съм много добър моряк, Келдар – призна той и потрепера. – В бурно време повръщам много.

Силк се засмя.

– Тогава просто запомни, че винаги трябва да стоиш на запазената

от вятъра палуба.

На Гарион му се стори, че мрачното небе някак подхожда на неприетливостта на Рак Урга. Този град, лишен от всякакъв род красота, щеше да изглежда неестествено при ясно и слънчево време. Сега обаче Рак Урга лежеше под мътните облаци като някаква каменна крастава жаба. Облечените в черни роби мурги правеха път на краля си по тесните улици. Някои от тях се покланяха, други стояха изправени с каменни лица, докато групата минаваше.

Преминаха през площада и продължиха по една калдъръмена улица, която водеше към пристанището.

– Капитане – повика Ургит офицера, който беше начело. – Наредете на един от хората си да съобщи на йерарха, че заминаваме. В храма има един човек, когото той иска да изпрати с нас.

– На вашите заповеди, ваше величество – отговори офицерът.

Зад следващия ъгъл видяха пристанището. То лежеше в закътано заливче зад носа при тясното устие на Ургския залив. Беше осеяно с боядисани в черно мургски кораби. Познатата миризма на море и суша – смесица от солена вода, морски водорасли и уловена риба, се надигна до ноздрите на Гарион. Кръвта му започна да кипи при мисълта отново да плава.

Черният кораб, до който спряха, беше по-голям от повечето съдове в пристанището. Беше тумбест и широк, с полегати мачти. Силк го огледа недоверчиво и попита брат си:

– Наистина ли наричате това нещо кораб?

– Предупредих ви за мургските кораби.

На кораба се проведе кратък спор за конете.

– И дума да не става, ваше величество – заяви твърдо капитанът на кораба – огромен и зъл на вид мъж. – Няма да кача на кораба си добитък. – И изгледа краля си със самомнителност и дори презрение.

Изражението на Ургит стана нещастно.

– Бих казал, че е време за ново упражнение по кралска настойчивост – прошепна му Силк.

Ургит го погледна, изпъна рамене и се обърна към тромавия господар на кораба.

– Качете конете на кораба си, капитане – повтори той заповедта си с по-твърд тон.

– Току-що ви казах, че аз не...

– Казвам ли го прекалено бързо? Слушайте ме внимателно този път. *Качете тези коне на кораба.* Ако не изпълните това, което ви

казах, ще заповядам да ви заковат на носа на кораба вместо фигурата там. Разбрахме ли се?

Капитанът отстъпи една крачка, а арогантността в погледа му се смени със съмнение и загриженост.

– Ваше величество...

– Изпълнявайте, капитане! – изляя Ургит. – Веднага!

Капитанът рязко се изправи, отдаде чест и се обърна към екипажа.

– Чухте краля – каза той грубо. – Натоварете конете. – После се оттегли, като си мърмореше нещо.

– Виждаш ли – каза Силк. – С всеки път става по-лесно, нали? Накрая всичко, което трябва да запомниш, е, че заповедите ти не подлежат на обсъждане.

– Знаеш ли – каза Ургит с лека усмивка, – това може да започне да ми харесва.

Моряците започнаха да бутат плашливите коне нагоре по тясното подвижно мостче. Бяха натоварили около половината животни, когато Гарион чу глухите звуци на барабан, идващи от тясната улица, водеща към кея. Облечени в черни роби гролыми с лъскави стоманени маски маршируваха към водата. Движеше се с онази особена, полюшваща се походка, която Гарион беше виждал в храма. Белгарат хвана Ургит за ръкава и го издърпа далеч от стражите и заетите моряци.

– Не ни трябва изненади, Ургит – каза той твърдо. – Затова нека да приключим с формалностите с Агачак колкото е възможно по-бързо. Кажете му, че отиваш в Рак Ктака, за да командваш лично защитата на града. Да качваме вашия дагаш на кораба и да се махаме оттук.

– Всъщност нямам избор нали? – попита Ургит злощастно.

– Нямах – отговори Белгарат. – Съвсем никакъв.

Бледият като мъртвец Агачак седеше на носилка върху раменете на дванадесет гролыми. От едната му страна с изправена глава вървеше белязаната жрица Чабат. Очите ѝ бяха възпалени от плач, а лицето ѝ беше смъртно бледо. Погледът, който отправи към Сади обаче, беше изпълнен с неописуема омраза.

Зад носилката на Агачак се движеше закачулена фигура, която не вървеше със скованата, полюшваща се походка на гролимите в свитата. Гарион предположи, че този мъж е загадъчният Кабах и го изгледа с любопитство, но не можа да види лицето му под качулката.

Когато носилката доближи кораба, Агачак направи знак на носачите си да спрат.

– Ваше величество – поздрави той Ургит глухо, докато спускаха

носилката на камъните.

– Привет, върховни.

– Получих съобщението ви. Ситуацията на юг наистина ли е толкова сериозна, колкото ми казаха?

– Боя се, че да, Агачак. Ще използвам този кораб, за да отида до Рак Ктака и да поема командването лично.

– Вие, ваше величество? – Агачак изглеждаше изненадан. – Това разумно ли е?

– Може би не, но съм сигурен, че не мога да влоша нещата повече от генералите си. Оставих заповед подкрепленията да се изпратят до града по море.

– По море? Дръзка иновация, ваше величество. Изненадан съм, че генералите ви са се съгласили.

– Не съм ги питал. Най-накрая осъзнах, че тяхното задължение да ме съветват не им дава право да ми нареждат.

Агачак го погледна замислено.

– Това е нова страна от характера ви, ваше величество – отбеляза той, като слезе от носилката си и стъпи върху камъните на кея.

– Всъщност отдавна си мислех, че е време за промяна.

В този момент Гарион почувства предупредително бучене и угнетяваща тежест, която сякаш беше съсредоточена точно над ушите му. Той погледна Поулгара и тя кимна. Не изглеждаше да идва от йерарха, който беше изцяло погълнат от разговора си с Ургит. Чабат стоеше настрана и очите ѝ се бяха впили с омраза в Сади. Нямаше никакъв признак, че концентрира волята си. Внимателното проучване идваше от някъде другаде.

– Би трябвало да пристигнем в Рак Ктака за пет-шест дни – казваше Ургит на облечения в червена роба йерарх. – Веднага щом пристигнем, ще кажа на Уса и хората му да тръгнат към Рак Хага с нашия дагаш. Може да им се наложи да се отклонят малко на юг, за да избегнат напредването на малореанците, но няма да изгубят твърде много време.

– Трябва да сте много внимателен при Рак Ктака, ваше величество – предупреди го Агачак. – Вие сте отговорен не само за съдбата на Ктхол Мургос, но и за съдбата на целия свят.

– Не се интересувам много от съдбата, Агачак. Човек, чиято главна грижа винаги е била да остане жив през следващите един-два часа, няма много време да се тревожи за следващата година. Къде е Кабах?

Мъжът с качулката се показва иззад носилката.

– Тук съм, ваше величество – каза той с дълбок глас, който звучеше

толкова познато, че по раменете на Гарион премина предупредителен бодеж.

– Добре – каза Ургит. – Имаш ли някакви последни инструкции за него, Агачак?

– Казал съм му всичко, каквото имаше за казване – отговори йерархът.

– Значи това е всичко. – Ургит се огледа. – Добре, да се качваме на кораба.

– Може би все още не, ваше величество – каза облеченият в черна роба дагаш, пристъпи напред и свали качулката си. Гарион едва потисна вика на изненада. Въпреки че черната му брада беше обръсната, нямаше никакво съмнение за самоличността на този човек. Това беше Харакан.

– Има едно последно нещо, което ваше величество трябва да знае преди да се качим на борда – заяви Харакан достатъчно високо, за да го чуят всички на кея. – Знаете ли, че онзи човек с меча ей там е Белгарион от Рива?

Очите на Ургит се разшириха, а през жреците и войниците които стояха на хлъзгавите камъни на кея, премина вълна на удивление. Мургският крал обаче бързо успя да се овладее и каза предпазливо:

– Това е много интересно предположение, Кабах. Интересно ми е да знам какво те прави толкова сигурен.

– Това са абсолютни глупости! – извика Сади.

Хлътналите очи на Агачак се впериха в лицето на Гарион.

– Аз също съм виждал Белгарион – каза той напевно. – Той беше много по-млад тогава, но има прилика.

– Прилика със сигурност – се съгласи Сади бързо, – но само прилика. Този млад мъж е на служба при мен от малък. Е, ще призная, че има известна повърхностна прилика, но мога да ви уверя, че това със сигурност не е Белгарион.

Силк стоеше точно зад Ургит и бързо шепнеше нещо на новооткрития си брат. Мургският крал беше достатъчно умел политик. Той запази изражението си, но очите му започнаха да се стрелкат неспокойно, когато усети, че се намира точно в центъра на зараждаща се експлозия. Най-накрая той прочисти гърлото си и каза:

– Ти все още не си ни казал какво те кара да мислиш, че това е Белгарион, Кабах.

– Бях в Тол Хонет преди няколко години – сви рамене Харакан. – Белгарион беше там по същото време на някакво погребение, струва ми се. Посочиха ми го.

– Мисля, че благородният дагаш греша – каза Сади. – Разпознаването му се основава само на бегъл поглед отдалече. Това едва ли може да се нарече доказателство. Казвам ви, че това не е Белгарион.

– Той лъже – каза уверено Харакан. – Аз съм дагаш. Ние сме умели наблюдатели.

– Това повдига интересен въпрос, Агачак – каза Ургит и присви очи. – Въпреки всичко дагашите все пак са мурги, а всеки жив мург разрязва лицето си за принасянето на кръв за Торак. – Той посочи две тънки бели линии на бузата си. Едва забележимите белези на краля подказваха, че неговото разрязване не е било твърде усърдно. – Погледнете обаче нашия дагаш – продължи той. – Аз не виждам никакъв белег по лицето му. А вие?

– Моят старейшина нареди да не извършвам традиционното принасяне на кръв – каза Харакан бързо. – Искаше да не съм белязан, за да мога да се движа свободно в западните кралства.

– Съжалявам, Кабах – каза Ургит с дълбоко съмнение, – но историята ти въобще не се връзва. Принасянето на кръв за Торак е част от ритуала за встъпване в мъжество. Наистина ли си бил толкова преждевременно развит, че старейшината ти е решил да те направи шпионин преди да навършиш десет години? И дори да е така, ти пак би трябвало да извършиш ритуала, за да се ожениш или дори да влезеш в храма. Белезите могат и да не бъдат на лицето, но ако си мург, трябва да имаш белези на някое друго място. Покажи ни белезите си. Нека видим доказателството за твоята вярност към Торак и чистата ти мургска кръв.

– Почитаеми Агачак – каза Сади замислено, – това не е първото обвинение, отправено към някой от слугите ми. – Той погледна Чабат многозначително. – Възможно ли е сред вашите гролыми да има хора, които не искат тази мисия да успее – някои хора, криещи се зад фалшивите си бради?

– Брада! – възкликна Силк и щракна с пръсти. – Затова не можах да го позная! Обръснал си е брадата!

Ургит се обърна въпросително към него.

– За какво говориш, приятелю?

– Извинете ме, ваше величество – каза Силк с преувеличена скромност. – Просто осъзнах едно нещо и то ме изненада. Мисля, че мога да разясня нещата.

– Искрено се надявах някой да може. Добре, говори.

– Благодаря ви, ваше величество. – Силк се огледа с великолепно имитиране на притеснение. – Аз съм алорн, ваше величество – каза той

и бързо разпери ръце. – Моля да ме изслушате – помоли той наполовина краля, наполовина мургите наоколо. – Аз съм алорн, но не съм фанатизиран заради това. Мисля, че има достатъчно много място в света и за алорните, и за мургите. Живей и остави и другите да живеят, казвам аз. Както и да е, миналата година се наех като войник в армията на крал Белгарион – в онази част, която той събра за обсадата на култа на Мечката в Реон, североизточна Драсния. Накратко: аз присъствах, когато Белгарион и приятелят му от Сендария – Дурник, мисля, се казваше, плениха водача на култа – Улфгар. Тогава той имаше брада, но ви се кълна, че този Кабах е същият човек. Сигурен съм. Аз помагах, когато го внасяхме в една къща, след като Дурник го беше повалил в безсъзнание.

– Какво ще прави един дагаш в Драсния? – попита Ургит с отлично престорено изражение на учудване.

– О, той не е дагаш, ваше величество – обясни Силк. – Когато крал Белгарион и приятелите му го разпитаха, се разбра, че той е малореански гролим. Мисля, че се казва Харакан.

– Харакан? – каза Агачак и се вгледа с тлеещи очи в мнимия дагаш.

– Това е нелепо! – изсмя се Харакан. – Тази невестулка е един от слугите на Белгарион. Той лъже, за да защити господаря си.

– Името Харакан значи ли нещо, Агачак? – попита Ургит.

– Харакан е подчинен на Урвон – отговори йерархът замислено. – Донесоха ми, че е забелязван тук на запад.

– Мисля, че имаме проблем, Агачак – каза Ургит. – И двете обвинения са твърде сериозни, за да останат незабелязани. Трябва да разберем истината.

Очите на жрицата Чабат се присвиха, а лицето ѝ стана лукаво.

– Да се разбере истината е лесно, ваше величество – заяви тя. – Господарят ми Агачак е най-силният магьосник в цял Ктхол Мургос. Той много лесно ще проучи умовете на всички тук, за да открие кой казва истината и кой лъже.

– Наистина ли можеш да направиш това, Агачак? – попита Ургит.

Агачак сви рамене.

– Лесна работа.

– Тогава го направи. Няма да се кача на този кораб, докато не разбере кои точно ще са моите спътници.

Агачак пое дълбоко дъх и започна да съсредоточава волята си.

– Господарю – извика един гролим с виолетово обточена качулка – и скочи напред с протегната ръка. – Внимавайте!

– Как се осмеляваш? – развика се Чабат с пламтящи очи.

Гролимът не й обърна внимание.

– Господарю – каза той на Агачак, – много е опасно да направите това, което предлага жрицата. Ако някой от тези мъже казва истината, вие ще проверите ума на силен магьосник и собственото ви съзнание ще бъде изцяло уязвено. Една-единствена мисъл може да изтрие цялата ви памет.

Агачак бавно отпусна волята си и промърмори:

– А, да. Не бях помислил за тази опасност. – Той се обърна към Чабат и видя на лицето й кратък проблесък на разочарование. – Любопитно е, че моята свещена жрица не помисли за това преди да предложи проверяването. Или греша, Чабат? Отказа ли се от идеята да призовеш демон и да ме унищожиш? Сега с такива обикновени неща като измами ли ще се занимаваш? Ужасно съм разочарован от теб.

Тя отстъпи назад, белязаното й лице се изкриви от уплаха.

– Този проблем трябва да се разреши, Агачак – каза Ургит. – Няма да се доближа до този кораб, докато не разбере истината. Не съм успял да оцелея през всичките тези години, като съм се държал безразсъдно.

– Разбирам. Но проблемът става доста сложен – отговори Агачак. – Сега никой от тези хора не може да тръгне.

– Агачак, аз трябва да отида в Рак Ктака възможно най-скоро!

– Заминавайте тогава. Аз ще намеря друг кораб и ще наема нов дагаш.

– Това може да отнеме месеци – запротестира Ургит. – Аз лично съм склонен да вярвам на тези търговци на роби. Уса винаги е бил много честен към мен, а младият човек ей там въобще не прилича на крал. Този обаче, който нарича себе си Кабах, е много съмнителен. Мисля, че ако огледате пътя от пустинята дотук, е много вероятно да намерите истинския Кабах някъде в някой плитък гроб. Този мъж, който и да е всъщност, може лесно да провали мисията до Рак Хага с обвинението си. Не е ли точно това, което би желал Урвон?

– Има логика в това, което казвате, ваше величество, но не искам нито един от двамата да се качва на този кораб, докато не разбере истината.

– Защо не ги оставим тогава те да разрешат проблема вместо нас?

– Не ви разбирам.

– Един от тях, а може би дори и двамата, са магьосници. Ако двамата се срещнат в двубой, ще видим кой от тях ще се опита да унищожи другия с магия.

– Битка наместо съдебен процес?

– Защо не? Малко е старомодно, но обстоятелствата изглеждат подходящи.

– Планът ви е добър, ваше величество.

Ургит внезапно се захили.

– Защо да не разчистим място? – предложи той. – Не бихме искали да се опарим, когато тези двамата започнат да се замерят с гръмотевици, нали? – Той се приближи и хвана Гарион за ръката. – Само остани спокоен – прошепна той – и не прави нищо необикновено. Опитай се да го принудиш да използва магия. – Той бутна Гарион напред към кръга, който бързо беше оформен върху каменния кей. – Ето го предполагаемия крал на Рива – каза той на Агачак. – Сега ако вероятният малореански гролим е така любезен да се приближи, ще разберам кой казва истината.

– Нямам меч – каза Харакан намусено.

– Лесна работа. Някой да му даде меч.

Веднага бяха предложени няколко.

– Мисля, че много си го загазил, Харакан – усмихна се самодоволно Ургит. – Само да използваш магия, ще се разкрие, че си малореански гролим, и войниците ми ще те надупчат със стрели. От друга страна, ако това наистина е Белгарион и ти не използваш магия, за да се защитиш, той ще те превърне в купчинка сажди. В крайна сметка, мисля, че ти престои много лош следобед.

Гарион стисна зъби и започна трескаво да убеждава Кълбото да не прави нищо необикновено. После се протегна зад рамото си и огромно острие просъска, докато излизаше от ножницата.

Харакан пое дадения му меч неспокойно, но начинът по който го държеше и стойката му ясно показваха, че е умел в боя с мечове. Внезапен гняв изпълни Гарион. Това беше човекът, отговорен за покушението върху Се'Недра и за убийството на Бранд. Той се хвърли напред и развъртя меча. Харакан отчаяно се опитваше да отбива ударите на огромното острие. Стоманен звън отекваше всеки път, когато двата меча се срещаха. Гарион неумолимо притискаше врага си. Гневът му беше толкова силен, че той дори забрави целта на този двубой. Гарион вече не се интересуваше от това да разкрие Харакан. Всичко, което искаше, бе да го убие.

Цялото пристанище се огласяше от стоманената песен на мечовете. Харакан отстъпваше, очите му бяха изпълнени със страх. Накрая Гарион изгуби търпение, сграбчи дръжката на огромния си меч с две ръце и

го вдигна високо над рамото си. Ако беше нанесъл този удар, нищо нямаше да успее да го спре. Бузите на Харакан побледняха пред лицето на смъртта.

– Проклет да си! – извика той на Гарион, проблесна, изчезна и се появи отново на другия край на кея. Там пак присветна и отлетя във вида на ястреб.

– Това като че ли дава отговор на въпроса, нали, Агачак? – каза Ургит спокойно.

Очите на Агачак блестяха, изпълнени с омраза. Той също се превъплъти в ястреб, с два мощни размаха на крилето си излетя във въздуха и с вопли за кръв се стрелна след отдалечаващия се Харакан.

Ръцете на Гарион трепереха. Той се обърна и тръгна към Ургит. В гърлото му се надигаше изгаряща ярост. С огромно усилие той възпря внезапното си желание да хване за яката дребния крал и да го запрати в морската вода.

– По-полека де, по-полека – каза Ургит и уплашено заотстъпва.

Гарион говореше през стиснати зъби с опасно тих глас.

– Никога вече не прави това.

– Разбира се, че няма – бързо се съгласи Ургит и по лицето му пробяга любопитство. – Ти наистина ли си Белгарион? – попита той с дрезгав шепот.

– Искаш ли някакво доказателство?

– Не-не, това е съвсем достатъчно – заекна Ургит, бързо заобиколи бесния Гарион, прекоси кея и отиде при Чабат.

– Да се молим йерархът да успее да залови този измамник – каза той. – Предайте му много поздрави от мен, когато се върне. Бих го изчкал, но трябва да се кача на кораба и веднага да замина.

– Разбира се, ваше величество – отговори тя с почти мъркащ глас. – Аз ще се погрижа за тези търговци на роби, докато йерархът се върне. – Кралят се втренчи в нея. – Тъй като единствената цел на тази мисия беше да се заведе убиецът дагаш в Рак Хага, сега няма смисъл те да тръгват, нали? Ще трябва да останат тук, докато изпратим за друг дагаш. – Тя погледна Сади с неприкрита усмивка. – Аз лично ще се погрижа за тях.

Ургит се вгледа внимателно в нея, после каза:

– Свещена жрицо, ще бъда напълно откровен: не смятам, че ще мога да разчитам на теб. Не мисля, че ще успееш да се сдържиш, ако нас с Агачак ни няма в Рак Урга. Смятам да взема Уса и хората му с мен – просто за всеки случай. Когато пристигне дагашът, просто го изпратете

в Рак Хага.

Очите на Чабат блеснаха, лицето ѝ стана гневно.

– Целта на мисията до Рак Хага е да се изпълни предсказание – каза тя, – а изпълнението на едно предсказание определено е нещо, с което се занимава църквата.

– Мисията е и държавен проблем, свещена жрица. Агачак и аз си съдействахме и в негово отсъствие аз ще отстоявам авторитета на короната. Уса и хората му ще дойдат с мен, а ти ще се върнеш с гролимите в храма, където ще очаквате господаря си.

Чабат изглеждаше изненадана от тази внезапна проява на сила. Очевидно беше очаквала да отхвърли всички слаби възражения които той можеше да повдигне, но срещу нея стоеше един нов крал. Лицето ѝ доби студен израз, подобните на пламъци белези се сгърчиха върху бледото ѝ лице.

– Така – каза тя. – Изглежда, нашият крал най-накрая е пораснал. Аз обаче смятам, че ще съжалявате за встъпването си в мъжество точно сега. Гледай внимателно, кралю на Ктхол Мургос – Тя се наведе и с някакъв предмет започна да рисува знаци по камъните – символи, които искряха със сатанински блясък.

– Гарион! – извика уплашено Силк. – Спри я!

Гарион също видя светещия кръг и горящата петолъчка, вписана в центъра му, които Чабат рисуваше на мокрите камъни, веднага разбра значението на тези знаци и тръгна към Чабат, още докато тя минаваше в защитеното поле на кръга. Но въпреки че беше бърз, Поулгара беше още по-бърза.

– Чабат! – каза тя остро. – Спри! Това е забранено!

– Нищо не е забранено на този, който има силата – отговори жрицата и красивото ѝ белязано лице се изпълни с поразителна гордост – пък и кой тук може да ме спре?

Лицето на Поулгара стана мрачно.

– Аз мога – каза тя спокойно и вдигна ръка. Гарион усети съсредоточаването на волята ѝ. Тъмните вълни, които се блъскаха в камъните, бавно се извисиха, разбиха се и се разляха около глезените на онези, които стояха на кея. Водата заля горящите символи, които Чабат беше нарисувала на камъните, и те изчезнаха.

Гролимската жрица разбра какво става, пое си рязко дъх и се вгледа в леля Поул.

– Коя си ти?

– Тази, която ще спаси живота ти, Чабат – отговори Поулгара. –

Наказанието за призоваване на демони винаги е било еднакво. Ти може и да успееш да го контролираш един или два пъти – дори може би малко повече, но накрая демонът ще се обърне срещу теб и ще те разкъса на парченца. Дори Торак в най-голямата си лудост не би се осмелил да престъпи тази черта.

– Но аз се осмелявам! Торак е мъртъв, а Агачак не е тук за да ме спре. Никой не може да ме спре.

– Аз мога, Чабат – каза тихо Поулгара. – Няма да ти помогна да направиш това.

– И как ще ме спреш? Аз имам силата.

– Но моята сила е по-голяма. – Поулгара остави наметалото си да падне на камъните, наведе се и събу обувките си. – Може и да си успяла да контролираш твоя демон първия път, когато си го призовала – каза тя, – но властта ти върху него е временна. Ти не си нищо повече от врата, през която той влиза в този свят. Щом усети пълната си мощ, демонът ще те унищожи и ще е свободен да вилнее както си поиска. Сестро, умолявам те да не правиш това. Твоят живот и самата ти душа са в смъртна опасност.

– Не се страхувам – изръмжа Чабат. – Нито от демона, нито от теб.

– Значи и в двата случая си глупачка.

– Предизвикваш ли ме?

– Ако трябва. Ще се изправиш ли срещу мен на моя територия, Чабат? – Сините очи на Поулгара внезапно заприличаха на лед, а белият кичур на челото ѝ пламна нажежен. Тя вдигна пак ръка и оловносивите вълни отново се извисиха покорно до кея. Със същото ужасно спокойствие тя стъпи на повърхността на водата и остана така, като че ли под краката и имаше здрава земя. Гролимите уплашено замърмориха, а Поулгара се обърна към вцепенената от страхопочитание жрица.

– Е, Чабат – каза тя, – ще се присъединиш ли към мен тук? Можеш ли да го направиш?

Белязаното лице на Чабат побеля, но очите ѝ ясно показаха, че не може да откаже на предизвикателството на леля Поул.

– Ще го направя – изсъска тя през зъби. После и тя слезе от кея, но нагази несръчно и потъна до колене в мръсните води на пристанището.

– Толкова ли е трудно? – попита я Поулгара. – Ако толкова малко нещо изисква цялата ти воля, как си представяш, че ще имаш достатъчно сили да контролираш един демон? Откажи се от този отчаян план, Чабат. Все още имаш време да спасиш живота си.

– Никога! – извика Чабат и по устните ѝ изби пяна. С огромно

усилие тя се повдигна, застана на повърхността и мъчително извървя няколко крачки. Лицето ѝ отново се изпълни с поразяващ триумф и тя нарисова символите върху водата и ги запълни със саждив оранжев пламък. После занарежда злокобно заклинание, чиято ужасна напевност ту се надигаше, ту спадаше. Червените белези на бузите ѝ сякаш избледняха, а после внезапно заблестяха с пламтяща бяла светлина.

– Келдар, какво става? – Гласът на Ургит беше писклив.

– Нещо много неприятно – каза Силк.

Гласът на Чабат се извиси в крясъци и водата пред нея внезапно избухна в кипящ котел от пара и огън. От средата на пламъците се издигна нещо неопишимо отвратително, ноктесто и зъбато, но най-ужасни бяха червените му светещи очи.

– Убий я! – извика Чабат и посочи Поулгара с трепереща ръка. – Заповядам ти да убиеш тази вещица!

Демонът погледна жрицата, която стоеше в безопасност в пламтящия кръг на защитаващите я символи, обърна се и тръгна към Поулгара. Врящата вода около огромното му туловище се вълнуваше. Поулгара вдигна ръка и извика:

– Спри!

Гарион усети огромната разтърсваща сила на волята ѝ.

Демонът внезапно започна да вие, назъбената му муцуна се повдигна към сивите облаци в агония и ужас.

– Казах да я убиеш! – извика Чабат отново.

Чудовището бавно потъна във водата и протегна двете си огромни ръце точно под повърхността. После бавно се завъртя в кипящата вода. Движеше се все по-бързо и по-бързо, водата край него съскаше. Внезапно около него започна да се появява ужасен водовъртеж.

Чабат извика триумфиращо и затанцува на повърхността на водата с неприлични подскоци, без да осъзнава, че пламъците, с които беше нарисувала символите си, се отмиват от бурния водовъртеж.

Въртящите се води достигнаха Поулгара и започнаха да я всмукват в смъртоносния водовъртеж. Лигавият демон беше все още в неговия център.

– Поул! – извика Дурник. – Внимавай!

Но беше твърде късно. Хваната в неумолимия водовъртеж, тя се завъртя – отначало бавно, а след това все по-бързо и по-бързо, докато приближаваше към центъра. Преди да изчезне под развълнуваната повърхност, Поулгара още веднъж вдигна ръка.

– Поул! – отново извика Дурник. Лицето му беше станало

мъртвешки бяло. Той затича към ръба на кея. Белгарат обаче го хвана за ръката. Изражението му бе неумолимо.

– Не се меси в това, Дурник! – каза му той със свистящ като камшик глас. Дурник се бореше с него и се опитваше да се освободи.

– Пусни ме! – крещеше той.

– Казах да не се месиш!

Отвъд водовъртежа на демона се появи роза. Беше любопитно познато цвете. Листата му бяха бели в краищата, а към центъра ставаха тъмночервени. Гарион се вгледа в цветето и внезапно се изпълни с надежда.

В центъра на водовъртежа чудовищният демон изведнъж спря.

Изгарящите му очи бяха объркани. Без никакво предупреждение той се издигна, изви се напред и се гмурна в кипящата вода.

– Намери я! – извика белязаната Чабат на поробения зъл дух. – Намери я и я убий!

Оловните води на пристанището вряха и изпусаха пара, докато демонът си проправяше път под повърхността. Изведнъж движението спря, а водата и въздухът станаха мъртвешки тихи.

Чабат все още стоеше върху водата. Блестящата светлина продължаваше да облива грубите белези на бузите ѝ. Тя вдигна ръце над главата си от възторг.

– Умри, вещице! Почувствай как зъбите на моя слуга разкъсват плътта ти!

Изведнъж от водата точно пред нея се появи един чудовищен люспест нокът.

– Не! – извика тя. – Ти не можеш...

Чабат погледна ужасена водата, на която стоеше, и разбра, че защитните ѝ символи са отмити. Тя тръгна препъвайки се назад, но огромната ръка посегна и острият като игли нокти се забиха дълбоко в тялото ѝ. Кръвта ѝ шурна, тя извика от болка и се сгърчи в ужасната хватка.

С мощен рев демонът се издигна от дълбините, огромната му зъбата паст се отвори. Той вдигна съпротивляващата се жрица с вик на адски триумф. Гролимите и мургските войници се разбягаха ужасени.

Розата, която беше изплувала на повърхността, започна да блести със странна синя светлина. Изглеждаше, че колкото по-ярко блести розата, толкова по-голяма става. А после в самия център на тази искряща жар се изправи Поулгара. Лицето ѝ беше спокойно. На няколко стъпки вляво от нея се появи сияйна трептяща светлина. Пред изумените очи на стоящите на кея сиянието внезапно се стъсти и Гарион видя до

Поулгара да стои блестящото въплъщение на бог Алдур.

– Така ли трябва да бъде, господарю? – попита Поулгара с глас, който ясно разкриваше нежеланието ѝ.

– Да, дъще – тъжно отговори Алдур.

Поулгара въздъхна.

– Тогава така да бъде, господарю. – Тя протегна лявата си ръка, а богът я хвана в своята. Концентрирането на волята ѝ шумеше в главата на Гарион като торнадо, а силата ѝ го блъсна с огромна мощ. Обгърнати от синя светлина и свързани от докосващите им се ръце, Поулгара и Алдур стояха един до друг на повърхността на водата срещу ужасния демон, който все още държеше едва съпротивляващата се Чабат високо във въздуха.

– Отричам те, създание на мрака – каза Поулгара с величествен глас. – Върни се в ада, откъдето си дошло, и никога вече не осквернявай този свят с нечестивото си присъствие. Изчезни и вземи със себе си тази, която те призова. – Тя вдигна ръка и силата на волята ѝ, съчетана с волята на бог Алдур, изригна от дланта ѝ. Демонът избухна в огромна топка огън с неописуем гръм, а водите на пристанището започнаха да бълбукат бурно около него. После той изчезна, а с него и жрицата Чабат.

Когато Гарион погледна пак, Алдур вече не стоеше до Поулгара. Тя се обърна и бавно тръгна по вълните към кея. Докато се приближаваше, Гарион ясно видя, че очите ѝ са изпълнени с болка.

Трета част Остров Веркат

17.

На следващата сутрин, докато голият бряг на Ургския полуостров се изнизваше вляво от тях, Гарион стана с първия лъч на деня и излезе на палубата. Възхитен от отблясъка на утринното слънце по вълните и от равномерното скърцане и люлеене на кораба под краката му, той застана до парапета в средата на кораба.

Полегатата врата, която водеше към ниските стъпала до задната стълба към каютите, проскърца и Дурник също излезе на палубата. Носеше проста кафява туника, а лицето му беше мрачно.

– Тя е много уморена – каза Дурник изтощено. Собственото му изпито лице ясно показваше, че той самият едва ли е спал. – Цяла нощ се мяташе и заспа чак призори. Това, което трябваше да направи, беше ужасно.

– Говори ли с теб за него?

– Малко. Демонът трябвало да бъде изпратен там, откъдето е дошъл. В противен случай щял да посее ужас и смърт из целия свят. След като Чабат го е призовала, той е можел да я използва за вход към този свят по всяко време. Затова и Чабат трябваше да замине с него – да затвори този вход.

– Откъде точно идват те – демоните имам предвид?

– Не каза много за това, но останах с впечатлението, че е по-добре да не знам.

– Сега спи ли?

Дурник кимна и каза:

– Отивам да говоря с готвача на кораба. Искам да има топла храна за нея, когато се събуди.

– Хубаво е и ти да поспиш малко.

– Може би. Извини ме, Гарион. Не искам да бъда далеч от нея твърде дълго – просто в случай, че се събуди и се нуждае от мен. – Той тръгна към корабната кухня.

Гарион се огледа. Мургските моряци работеха, а в погледите им се четеше страхопочитание. Това, което се бе случило миналия следобед,

беше изтрило всички следи от грубата арогантност, характерна за мургите. Сега всички те хвърляха уплашени погледи към пътниците и сякаш очакваха всеки момент някой от тях да се превърне в човекоядец или морско чудовище.

Силк и Ургит също излязоха на палубата, застанаха до парапета близо до кърмата и разсеяно загледаха разпенената дияря, която корабът оставяше по тъмзелените вълни, и белокрилите чайки, които кряскаха и се носеха из въздуха.

– Негостоприемно място – отбеляза Силк и загледа голите скали, издигащи се от морето. Дребният драснианец се беше отказал от овехтялата дреха, която носеше за пътуване, и сега беше с обикновен сив жакет без никаква украса.

Ургит изсумтя мрачно, после хвърли разсеяно две-три парчета корав хляб в диярята на кораба и загледа без интерес как крякащите чайки зад кораба се спуснаха надолу и започнаха да се борят за тях.

– Келдар – каза той, – тя непрекъснато ли го прави?

– Коя?

– Поулгара. – Ургит потрепера. – Заличава ли всеки, който не ѝ харесва?

– Не – отговори Силк. – Поулгара не прави това, останалите също не го правят. Не е позволено.

– Извини ме, Келдар. Позволено или не, но много добре знам какво видях вчера.

– Разговарях с Белгатат за това – рече Силк – и той ми обясни. Чабат и демонът всъщност не са били унищожени. Те просто са били изпратени там, откъдето е дошъл демонът, а той трябваше да бъде върнат обратно на всяка цена. За съжаление Чабат трябваше да си отиде с него.

– За съжаление? Въобще не ѝ съчувствам чак толкова.

– Не мисля, че разбираш, Ургит. Да убиеш някого е едно, а да унищожил душата му е съвсем друго. Това прави Поулгара нещастна. Тя беше принудена да обрече Чабат на вечни мъки и ужас. Това е най-гадното нещо, което някой може да е принуден да направи.

– Кой беше онзи, който излезе с нея от водата?

– Алдур.

– Шегуваш се!

– Напротив. Видял съм го и друг път. Това беше Алдур.

– Бог? И какво правеше там?

– Трябваше да е там – сви рамене Силк. – Колкото и да е силен един човек, той не може да се изправи срещу демон без помощ. Когато

магьосниците от Мориндим призовават демон, те винаги са много внимателни и го ограничават много строго. Чабат беше пуслала нейния без никакви ограничения. Само един бог би могъл да се справи с демон, който има такава свобода. И тъй като боговете действат чрез нас, Поулгара също трябваше да участва. Много сложна ситуация.

Ургит потрепера.

– Не мисля, че ще успея да разбера всичко това.

Те стояха един до друг, облежнати на парапета, и гледаха как дългите вълни на Голямото западно море се разбиват в голите скали. Гарiong наблюдаваше и се чудеше как е възможно никой да не забелязва приликата между тях. Въпреки че не бяха съвсем еднакви, чертите им толкова си приличаха, че не можеше да има съмнение в това, че са братя.

– Келдар – каза Ургит накрая, – как изглеждаше всъщност баща ни?

– По-висок от нас – отговори Силк – И много красив. Косата му беше сива като желязо, а носът, който сме наследили и двамата, го правеше да прилича повече на орел, отколкото на плъх.

– Ние малко приличаме на гризачи, нали? – съгласи се Ургит с усмивка. – Но няхах предвид това. Какъв беше всъщност?

– Изискан. Имаше изящни маниери, беше много възпитан и учтив. Никога не го чух да използва груби думи. – Лицето на Силк беше меланхолично.

– Но е бил и измамник нали?

– Какво те накара да кажеш това?

– Той наистина е мамел в крайна сметка. Аз не съм следствие на някакъв вид трайна вяност.

– Ти не разбираш – не се съгласи Силк и загледа замислено зелените вълни и техните бели гребени. – При цялата си изисканост баща ни беше и голям авантюрист. Той приемаше всяко предизвикателство заради самото забавление и изпитваше неутолима жажда за пътешествия. Винаги търсеше нещо ново. Мисля, че ако свържеш тези две нишки, може и да започнеш да разбираш точно защо е бил привлечен от майка ти. Аз посетих замъка в Рак Госка, когато Таур беше още жив. Всичките му жени бяха или строго охранявани, или държани под ключ. Това трябва да е представлявало предизвикателство за баща ни.

Ургит направи кисела гримаса.

– Не повдигаш много самочувствието ми, Келдар. Излиза, че съм тук, защото на един драсниански джентълмен му е харесвало да отключва катинари.

– Не съвсем. Няхах възможност да говоря с майка ти за това, но

мисля, че тя и баща ни наистина са се обичали. Докато Таур никога не е обичал никого. Или поне добре са се забавлявали.

– Може би това обяснява и слънчевия ми характер.

Силк въздъхна.

– Той обаче въобще не се забавляваше след болестта на майка ми. Това сложи край на всички пътешествия и приключения.

– От какво е била болна?

– Вид епидемия, която избухва от време на време в Драсния. Ужасно обезобразява жертвите си. За щастие майка ми ослепа от усложненията.

– За щастие?

– Така не можеше да се види в огледалото. Баща ни остана до нея до края на живота си и никога не издаде какво всъщност вижда всеки път, когато я погледне. – Лицето на Силк беше мрачно, а челюстите му бяха здраво стиснати. – Това беше най-смелото нещо, което съм виждал. Беше и още по-лошо, защото всичко продължи чак да деня, в който той умря. – Силк погледна бързо встрани. – Може ли да си говорим за нещо друго?

– Съжалявам, Келдар – каза съчувствено Ургит. – Нямах намерение да отварям стари рани.

– Как мина детството ти в Рак Госка? – попита Силк след малко.

– Ужасно – отговори Ургит. – Таур започна да проявява лудостта си много по-рано от обикновеното в рода и се налагаше да правим най-невероятни неща.

– Виждал съм някои от тях.

– Не само тези в храма, Келдар – въпреки че имаше предостатъчно и от тях. Говоря за личните му странности. Никога не трябваше да се стои от дясната му страна и на човек можеше да му коства живота, ако сянката му падне върху кралската особа. Мен и братята ми ни вземаха от майките ни на седемгодишна възраст и трябваше да се занимаваме с тренировъчни военни упражнения, които включваха доста пълтене и потене. Всички грешки се наказваха с бай – обикновено върху масата на вечеря.

– Това наистина убива апетита.

– Така е. Все още не мога да ям на вечеря – твърде много неприятни спомени имам. Аз и братята ми отрано започнахме да кроим планове един срещу друг. Таур имаше много жени и цели взводове деца. И тъй като короната се пада на най-големия жив син, всички ние интригантствахме срещу по-големите братя и се опитвахме да се защитим от

кроежите на по-малките. Когато беше на девет, един очарователен мъник заби нож в един от по-големите.

– Вундеркинд – промърмори Силк.

– О, наистина беше такъв. Таур беше възхитен, разбира се. За известно време малкият забивач на ножове в гърба му стана любимец. Това доста изнерви мен и братята ми, защото беше съвсем възможно на лудия ни баща да му хрумне да ни избеси всичките, за да направи място на малкото чудовище. Така че взехме мерки.

– О?

– Един ден го приклешихме на горните етажи на двореца и го извърлихме през прозореца. – Ургит се загледа мрачно в дългите вълни. – От деня, в който ни отнемаха от майките ни, ние живеехме в постоянен страх и безсмислена жестокост. Предполагаше се, че трябва да сме перфектни мурги – силни, смели, лоялни до безумие и абсолютно посветени на Торак. Всеки от нас имаше гролим за учител и ежедневно трябваше да слушаме с часове глупостите за бога на Ангарак. Съвсем не беше приятно детство.

– Таур никога ли не показваше някакви чувства?

– Не и към мен. Аз бях най-дребният и той много ме мразеше. Предполага се, че мургите трябва да са високи и мускулести. Дори и след като успях да доживея момента, в който беше ясно, че аз ще съм наследникът, той не ме похвали, а само насърчи по-малките ми братя да се опитат да ме убият.

– Как успя да оцелееш?

– Чрез хитростта си, а също и като използвах един ключ, който успяха да открадна.

– Ключ?

– Този за съкровищницата на замъка. Ще се учудиш колко помощ може да си осигури човек с неизчерпаеми средства – дори и в Ктхол Мургос.

Силк потрепера.

– На палубата стана доста хладно – каза той. – Защо не слезем долу да си поделим едно шише ароматно вино?

– Аз не пия, Келдар.

– Сериозно? – Силк беше смаян.

– Трябва да съм нащрек. Човек, който си е заврял главата в бъчва, вино, няма да забележи, ако някой се промъкне зад него с нож, нали?

– С мен си в безопасност, братко.

– Не съм в безопасност с никого, Келдар – особено с брат. Нищо

лично, нали разбираш, но това е последица от неспокойното ми детство.

– Добре – каза Силк приятелски. – Нека слезем, пък ти можеш да ме гледаш как пия. Много съм добър.

– Мога да си представя. Ти си алорн все пак.

– Ти също, братко – засмя се Силк. – Ти също. Ела да те запозная със забавлението, което идва с наследството ти.

Гарион за малко щеше да ги последва, но в този момент Белгарат излезе на палубата, като се протягаше и прозяваше.

– Поул още ли спи? – попита той Гарион.

Гарион кимна.

– Говорих с Дурник преди малко. Каза, че била много уморена след това, което направи вчера.

Белгарат се намръщи.

– Не би трябвало да е уморена чак толкова. Ще призная, че беше грандиозно, но не и изтощително.

– Не мисля, че това е такъв вид изтощение, дядо. Дурник каза, че почти през цялата нощ е била неспокойна.

Старият мъж почеса брадата си.

– О – каза той, – понякога забравям факта, че Поул е жена. Изглежда, тя не може да обръща гръб на нещата и понякога състраданието и взема връх.

– Това не е задължително лоша черта, дядо.

– Не и за жена може би.

– Май се сещам за нещо, което се случи веднъж в мочурищата – каза Гарион. – Ти тогава не си ли направи труда да помогнеш на Вордай – малко или повече от състрадание?

Белгарат се огледа виновно.

– Мисля, че се разбрахме да не споменавам това.

– Знаеш ли, дядо? – рече Гарион с усмивка. – Ти си мошеник. Преструваш се, че си студен като лед и твърд като камък, но всъщност имаш същите емоции като на обикновените хора.

– Моля те, Гарион, не говори много за това.

– Притесняваш ли се да бъдеш човек?

– Не много, но в крайна сметка трябва да поддържам репутацията си.

Късно следобед бреговата линия стана още по-нащърбена, а вълните продължаваха да се разбиват и гърмят в скалите. Силк и Ургит

излязоха на палубата и Гарион забеляза, че и двамата ходят малко несигурно.

– Здравсти, Белгарион – каза Ургит сърдечно. – Искаш ли да се присъединиш към нас? Келдар и аз решихме, че искаме да попеем.

– Не, благодаря – отговори внимателно Гарион. – Не пея много хубаво.

– Няма значение, приятел. Въобще няма значение. Аз самият може да не съм много добър. Не мога да кажа със сигурност, защото и една нота не съм изпял през целия си живот. – Изведнъж той се закикоти. – Има много неща, които не съм правил никога, и мисля, че е време да опитам поне някои.

Се'Недра и Прала също излязоха на палубата. Вместо нормалното си черно облекло Прала носеше прекрасна бледорозова рокля, а черната ѝ коса беше хваната на тила в сложен венец.

– Уважаеми дами – поздрави ги Ургит с официален поклон, развален мъничко от несигурно залитане.

– Внимавай – каза Силк и го хвана за лакътя. – Не искам да ходя на риболов за теб.

– Знаеш ли какво, Келдар? – Ургит мигаше като кукумявка. – Не мисля, че някога съм се чувствал толкова добре. – Той погледна Се'Недра и тъмнокосата Прала. – Знаеш ли и нещо друго? Тези двете са ужасно красиви. Мислиш ли, че ще поискат да попеят с нас?

– Можем да ги попитаме.

– Давай.

Двамата се спуснаха към Се'Недра и мургската ѝ придружителка и започнаха да ги умоляват да се присъединят към песента им. Прала се смееше на мургския крал, който се люшкеше не само поради люлеенето на кораба.

– Мисля, че и двамата сте пияни – заяви тя.

– Пияни ли сме? – попита Ургит Силк и пак залитна.

– Определено се надявам да е така – отговори Силк. – Ако не сме, значи просто сме похабили хубавото вино.

– Значи сме пияни. След като вече изяснихме това, какво ще изпеем?

– Алорни! – въздъхна Се'Недра и очите ѝ се обърнаха към небето.

На следващата сутрин валеше. Хладен дъжд свистеше по водата и се стичаше на тежки капки по насмолените въжета на такелажа.

Поулгара дойде да закусва с тях в голямата каюта на кърмата. Беше тиха и умислена. Велвет бодро оглеждаше помещението. Здравно конструирани прозорци наместо странични отвори се простираха напърно на задната част на кораба, дебели греди поддържаха тавана, който всъщност беше палубата отгоре. Тя погледна остро двата незаети стола и попита:

– Какво стана с принц Келдар и своенравния му брат?

– Вчера се застояха малко повече над чашите с вино – отговори Се'Недра с малко злобна усмивка. – Вероятно се чувстват малко деликатно тази сутрин.

– Ще повярваш ли, че и пяха? – каза Прала.

– Чух нещо. – каза Велвет – Какво стана?

Прала се засмя.

– Подплашиха чайките. Никога не бях чувала толкова ужасни крясъци.

Поулгара и Дурник тихо разговаряха на другия край на масата.

– Чувствам се отлично, Дурник – увери го тя. – Можеш да вървиш.

– Не искам да те оставям сама, Поул.

– Няма да съм сама. Се'Недра, Прала и Лизел ще са с мен. Ако сега не разбереш, ще се чудиш цял живот и винаги ще съжаляваш, че си пропуснал тази възможност.

– Ами щом си сигурна, Поул...

– Сигурна съм, скъпи – каза тя, после положи с обич ръката си върху неговата и го целуна по бузата.

След закуска Гарион навлече едно наметало и излезе на палубата. Погледа невидждащо дъжда няколко минути и се обърна, когато вратата към стълбите зад него се отвори. Дурник и Тот излязоха с въдици в ръце.

– Логично е, Тот – казваше Дурник. – В толкова много вода все трябва да има риба.

Тот кимна и направи странен жест – разпери ръце, като че ли измерваше нещо.

– Не те разбирам.

Тот повтори жеста.

– О, сигурен съм, че няма да са чак толкова големи – не се съгласи ковачът. – Рибите не стават толкова големи, нали?

Тот закима усилено.

– Не че се съмнявам в теб, но ще трябва да видя това със собствените си очи.

Тот сви рамене.

– Много красива утрин, нали, Гарион? – каза Дурник и се усмихна на капещото небе. После изкачи трите стъпала към задната палуба, кимна приятелски на кормчията и заметна стръвта в разпенената дيريا на кораба.

– Мисля, че ще ни трябва някаква тежест, за да задържа връвта надолу – каза той на Тот.

Великанът се усмихна и кимна.

– Силк и Ургит успяха ли вече да станат? – извика им Гарион.

– А? – отговори Дурник. Очите му бяха насочени съсредоточено към ярко оцветената стръв, която подскачаше далеч във вълните.

– Питам дали Силк и брат му вече са станали?

– О, мисля, че ги чух да се размърдват. Тот, определено ще имаме нужда от нещо, което да натежи на въдиците.

Точно тогава на палубата излезе Белгарат със своето овехтяло палто и погледна кисело дъжда и полускрития бряг. Гарион отиде при него.

– Колко време мислиш, че ще ни отнеме да стигнем до Веркат, дядо? – попита той.

– Две седмици – отговори старият мъж. – Ако времето не се развали. Ние сме много далеч на юг, а и сме в сезона на бурите.

– Но има и по-бърз начин, нали? – предложи Гарион.

– Какво искаше да кажеш?

– Спомняш ли си как стигнахме от Ярвиксхолм до Рива? Не можем ли аз и ти да направим пак така? Другите могат да ни настигнат и по-късно.

– Не мисля, че би трябвало. Смятам, че те трябва да са с нас, когато настигнем Зандрамас.

Гарион гневно удари с юмрук по парапета.

– Би трябвало! – избухна той. – Не ми пука какво би трябвало. Искам си сина. До гуша ми дойде да се опитвам да следвам всички хитри дребни увъртания на Пророчеството. Какво ще стане, ако просто не му обръщаме внимание и се заемем направо с проблема?

Белгарат спокойно гледаше ръждивите на цвят скали, полускрити от сивия ръмеж.

– Аз самият съм опитвал това няколко пъти – призна той, – но никога не се получаваше и обикновено дори ме връщаше още по-назад. Знам, че си нетърпелив, Гарион. Понякога е трудно да приемеш идеята, че да следваш Пророчеството е наистина най-бързият начин да отидеш там, където искаш, но това е единственият начин, по който изглежда, че става. – Той сложи ръка върху рамото на Гарион. – Това е като да

копаяш кладенец. Водата е на дъното, но ти трябва да започнеш отгоре. Не мисля, че някой някога е успял да изкопае кладенец от дъното нагоре.

– Това какво общо има, дядо? Не виждам никаква връзка.

– Може и да видиш, ако помислиш малко.

Дурник се приближи тичешком. Очите му бяха разширени от удивление, а ръцете му трепереха.

– Какво има? – попита го Белгарат.

– Това беше най-голямата риба, която съм виждал! – извика ковачът. – Беше голяма колкото кон!

– И я изпусна, нали?

– Скъса на второто подскачане. – Гласът на Дурник беше изпълнен с особена гордост. – Беше красива, Белгарат. Излезе от водата така, сякаш току-що е била изстреляна от катапулт, и всъщност направо вървеше по вълните на опашката си. Страхотна риба!

– Какво ще правиш сега?

– Ще я хвана, разбира се, но ще ми трябва по-здрава връв – може би дори въже. Каква риба! Извинете ме.

Той забърза към носа на кораба да говори с капитана за някакво въже. Белгарат се усмихна и каза:

– Обичам този човек, Гарион. Наистина го обичам.

Вратата на задните стълби се отвори и излязоха Силк и брат му. Въпреки че обикновено Гарион беше първи на палубата, той забележа, че рано или късно през деня всички излизат да се поразходят веднъж или два пъти в ободряващия солен въздух.

Двамата дребни мъже тръгнаха по гладката мокра палуба. И двамата не изглеждаха особено добре.

– Напредваме ли? – попита Силк. Лицето му беше бледо, а ръцете му забележимо трепереха.

– Доста бавно – промърмори Белгарат. – Вие двамата май се ухапате, а?

– Мисля, че трябваше да поспим дори повече – отговори Ургит скръбно. – Нещо ме щрака в лявото око. – Той се потеше обилно, а кожата му имаше бледозелен оттенък. – Чувствам се абсолютно ужасно – заяви той. – Защо не ме предупреди за това, Келдар?

– Исках да те изненадам.

– Винаги ли е така на следващата сутрин?

– Обикновено – призна Силк. – Понякога е и по-лошо.

– По-лошо? Как е възможно изобщо да стане по-лошо? Извинете

ме. – Ургит хукна към парапета, наведе се над него и започна шумно да повръща.

– Не му понася, нали? – отбеляза Белгарат спокойно.

– Неопитност – обясни Силк.

– Наистина ще умра – каза Ургит омаломощено и изтри устата си с трепереща ръка. – Защо ме остави да пия толкова много?

– Това е решение, което всеки трябва да направи сам – отвърна му Силк.

– Изглеждаше, че се забавляваш – добави Гарион.

– Наистина не си спомням. Губят ми се няколко часа. Какво съм правил?

– Пя.

– Да пея? Аз? – Ургит се свлече на една пейка и стисна главата си с треперещите си ръце. – О, богове!

Прала също излезе на палубата. Беше облечена в черно палто и се усмихваше самодоволно. Носеше две халби.

– Добро утро – каза тя бодро на двамата страдащи мъже. – Лейди Поулгара каза, че трябва да изпие това.

– Какво е то? – подозрително попита Ургит.

– Не съм сигурна, ваше величество. Тя и нийсанецът го приготвиха.

– Дано да е отрова – каза той с надежда. – Наистина ми се ще да умра бързо и всичко това да приключи. – Той хвана халбата и шумно я изпи до дъно. Веднага след това потрепери, а лицето му стана смъртно бледо. В очите му се изписа истински ужас. – Това е отвратително! – задъха се той.

Силк го погледна внимателно, а после взе другата халба и я изля във водата.

– Защо не я изпи? – попита обвиняващо Ургит.

– Няма начин. Понякога Поулгара има особено чувство за хумор. Не искам да рискувам, докато не видя колко риби ще изплуват на повърхността.

– Как се чувствате тази сутрин, ваше величество? – попита Прала измъчения Ургит с лукаво съчувствие.

– Гади ми се.

– Вината си е ваша.

– Моля те, недей.

Тя му се усмихна сладко.

– Това те забавлява, нали? – обвини я той.

– Е, да, ваше величество – отговори тя и леко вирна глава. – В

интерес на истината, това ме забавлява.

После взе двете халби и тръгна към каютата.

– Всички ли са такива? – попита Ургит нещастно. – Толкова жестоки?

– Жените ли? – сви рамене Белгарат. – Разбира се. Това е в кръвта им.

Малко по-късно Силк и Белгарат също се оттеглиха в каютите, за да потърсят убежище от дъжда. Гарион подозираше, че ще потърсят и нещо друго, с което да отблъснат студа. Ургит седеше нещастен на една мокра пейка и стискаше главата си. Гарион крачеше навъсено по палубата.

– Белгарион – жално каза мургският крал, – трябва ли да тропаш толкова силно с крака?

Гарион му се усмихна развеселено и каза:

– Силк наистина е трябвало да те предупреди за това.

– Защо го наричат Силк?

– Това е прякор, даден му от неговите колеги от драснианското разузнаване.

– Защо един член на драснианското кралско семейство би искал да стане шпионин?

– Това е тяхната национална индустрия.

– Той наистина ли е толкова добър?

– Може би най-добрият.

Лицето на Ургит определено беше позеленяло.

– Това е ужасно! – изохка той. – Не знам дали е от виното, или от морската болест. Чудя се дали ще се почувствам по-добре, ако си натопя главата в кофа с вода.

– Само ако я държиш достатъчно дълго вътре.

– Това е идея. – Ургит подаде глава над парапета и дъждът започна да се стича по лицето му. – Белгарион – каза той накрая, – къде греша?

– Пи малко повече.

– Не говоря за това. Къде греша като крал, имам предвид?

Гарион се вгледа в него. Ургит очевидно беше отчаян и симпатията, която беше почувствал към негов Рак Урга, отново се пробуди. Гарион най-накрая призна пред себе си, че харесва този човек. Той пое дълбоко дъх и седна до страдащия Ургит.

– Вече знаеш една част – каза той. – Оставяш хората да се отнасят зле с теб.

– Това е, защото се страхувам, Белгарион. Когато бях малък, им

позволявах това, защото иначе щяха да ме убият. Предполагам, че вече ми е навик.

– Всички се страхуват.

– Не и ти. Ти се изправи срещу Торак в Ктхол Мишрак, нали?

– Това въобще не беше моя идея и повярвай ми – дори не можеш да си представиш колко бях уплашен на път за онази среща.

– Ти?

– О, да. Но ти вече започваш да овладяваш този проблем. В Дроджим се справи много добре с онзи генерал, Крадак ли се казваше? Просто запомни, че ти си кралят и че ти си този, който издава заповедите.

– Е, мога да опитам. Какво друго не правя добре?

Гарион помисли малко.

– Опитваш се да правиш всичко сам – отговори той накрая. – Никой не е способен на това. Има твърде много подробности, с които човек трябва да се занимава. На теб ти трябва помощ – добра, честна помощ.

– Откъде ще намеря добра помощ в Ктхол Мургос? На кого мога да имам доверие?

– Доверяваш се на Оскатат, нали?

– Да.

– Това е някакво начало тогава. Разбираш ли, Ургит, проблемът е, че в Рак Урга има хора, които решават нещата вместо теб. Те правят това, защото ти си твърде уплашен или твърде зает с други неща, за да отстоиш властта си.

– Противоречиш си, Белгарион. Първо казваш, че трябва да намеря хора, които да ми помагат, а после се отмяташ и ми разправяш, че не трябва да допускам други хора да решават вместо мен.

– Ти не ме слушаш. Хората, които вземат решения вместо теб, не са онези, които би могъл да избереш. Те правят това на своя глава. В много случаи ти вероятно дори не знаеш и кои са те. Така просто няма да стане. Трябва да подбереш хората си много внимателно. Първото им качество трябва да са техните способности. Веднага след това идва личната лоялност към теб и майка ти.

– Никой не е лоялен към мен, Белгарион. Моите поданици ме ненавиждат.

– Може и да се изненадаш, но едва ли е така. Не мисля, че има каквито и да било съмнения за лоялността или способностите на Оскатат. Вероятно това е добра позиция, от която да започнеш. Нека той подбере администраторите ти. Първоначално те ще са лоялни към него, но с

времето ще започнат да уважават и теб.

– Дори не се бях замислял над това. Смяташ ли, че ще стане?

– Не боли да опиташ. За да съм честен с теб, приятелю, ти много си объркал нещата. Доста време ще ти отнеме да ги оправиш, но все трябва да започнеш отнякъде.

– Даде ми много материал за мислене, Белгарион. – Ургит потрепера и се огледа. – Наистина е много тъжно тук – каза той. – Къде отиде Келдар?

– Вътре е. Мисля, че се опитва да си изцери махмурлука.

– Имаш предвид, че има нещо, което да го излекува?

– Някои алорни препоръчват по още малко от онова, от което е започнало да ти се гади.

Лицето на Ургит побледня.

– Още? – каза той ужасно. – Това няма ли да ме накара да се чувствам точно по същия начин утре сутринта?

– Вероятно да. Това обяснява защо алорните обикновено са толкова раздразнителни, когато станат рано сутрин.

– Това е глупаво, Белгарион.

– Зная. Мургите не са абсолютни монополисти на глупостта. – Гарион погледна треперещия мъж. – Мисля, че е по-добре да слезеш долу, Ургит – посъветва го той. – Не ти трябва и настинка при всичките ти останали проблеми.

Късно следобед дъждът намаля. Мургският капитан погледна още заплашителното небе, брега и острите подводни скали, които стърчаха от бурната вода, и благоразумно нареди на екипажа да свали платната и да пусне котва.

Дурник и Тот със съжаление навиха здравите си въдици и застанаха гордо пред десетината блестящи сребристи риби в краката им.

Гарион тръгна към тях, погледна улова им с възхищение и каза:

– Не е зле.

Дурник внимателно измери с ръце най-голямата риба и заяви:

– Почти три стъпки. Но тези са лещанки в сравнение с голямата, която се измъкна.

– Изглежда, винаги се получава така – каза Гарион. – О – добави той, – още нещо, Дурник. Трябва да се изчистят преди да ги види леля Поул. Знаеш какво мисли тя за това.

– Май си прав – въздъхна Дурник.

След като вечеряха с част от улова, всички насядаха около масата в задната каюта и лениво започнаха да разговарят.

– Мислиш ли, че Агачак вече е настигнал Харакан? – попита Дурник Белгарат.

– Съмнявам се – отговори старецът. – Харакан е хитър. Щом като Белдин не успя да го хване, не мисля, че Агачак ще успее.

– Лейди Поулгара – изведнъж възмутено възкликна Сади. – Кажете ѝ да престане.

– Какво има, Сади? На кого?

– На маркграфиня Лизел. Разглезва змията ми!

Със загадъчна усмивка Велвет нежно хранеше Зит с хайвер, взет от една от големите риби, които бяха уловили Дурник и Тот. Малката зелена змия съскаше доволно и повдигнала глава, очакваше следващата хапка.

18.

През нощта вятърът се усили – див, поривист, миришещ на стар прашен лед – и ситният дъждец се превърна в лапавица. Тя тропаше по такелажа и дрънчеше върху палубата като шепи морски камъчета. Както обикновено Гарион стана рано и излезе на пръсти и бос от тясната каюта, за да не събуди все още спящата си жена. Мина по стълбата, водеща към палубата покрай вратите на каютите, където спяха другите, и влезе в голямата каюта зад кърмата.

Когато седна да си обуе ботушите, вратата се отвори и влезе Дурник. Ковачът отърси ледените топчици от гънките на пелерината си и каза:

– Страхувам се, че ще ни се наложи да се позабавим. Вятърът духа срещу нас, направо от юг. Моряците приготвят веслата.

– Имаш ли някаква представа колко далеч е носът на полуострова?

– Говорих с капитана. От това, което ми каза, разбрах, че е само на няколко левги оттук. В южния му край има група острови. Той иска да избегне тази буря вместо да се опита да се промъкне през протока. Той не е истински моряк, а и това не може да бъде наречено плавателен съд, така че разбирам какво го прави толкова плах.

Гарион погледна навън към предвещаващото буря море.

– Така може да духа и седмица – забеляза той и погледна приятеля си. – Дали пък нашият капитан не е възвърнал предишното си

спокойствие? Гледаше доста уплашено, когато излизахме от Рак Урга.

Дурник се усмихна.

– Мисля, че оттогава много трудно общува дори със самия себе си. Опитва се да се убеди, че в действителност не е видял нищо. И все още се свива от страх, когато Поул излезе на палубата.

– Разбирам. А тя будна ли е?

– Пие си чая.

– Как мислиш би реагирала, ако я помоля да изнуди капитана, вместо на мен да ми се налага да го правя?

– Не зная дали бих използвал думата „изнудвам“, Гарион – сериозно го посъветва Дурник. – Опитай „да поговоря“ или „убеждавам“ вместо това.

– Така е, наистина.

– Разбира се, но тя не мисли така.

– Да отидем да я попитаме.

Каютата, която Поулгара споделяше с Дурник, беше също толкова тясна и неудобна, колкото всичко останало в този грозен кораб. Две трети от пространството беше заето от високо легло. Поулгара седеше на него, държеше чаша чай и се взираше навън във вълните.

– Добро утро, лельо Поул – поздрави я Гарион.

– Добро утро, скъпи. Много ми е приятно да те видя.

– Добре ли си вече? – попита той. – Искам да кажа, след случилото се на пристанището.

Тя въздъхна.

– Мисля, че най-лошото беше, че няха никакъв избор. Вярно, Чабат бе събудила демона и вече беше обречена, но аз бях тази, която трябваше да разруши душата ѝ. – Поулгара замълча за миг и после каза: – Може ли да поговорим за нещо друго?

– Точно затова идвам. Би ли искала да поговориш с един човек вместо мен?

– Кого имаш предвид?

– Капитана. Иска да хвърли котва, докато времето не се оправи, но аз пък не искам да чакам.

– Защо ти не поговориш с него, Гарион?

– Защото хората са склонни да слушат теб по-внимателно, отколкото мен. Ще го направиш ли, лельо Поул?

– Искаш от мен да го изнудя?

– Аз не бих казал точно „изнудя“, лельо Поул.

– Но искаш да кажеш точно това, Гарион. Винаги казвай това,

което искаш да кажеш.

- Ще го направиш ли?
- Добре, щом искаш. А ти ще направиш ли нещо за мен?
- Всичко, лельо Поул.
- Тя му подаде чашата си.
- Би ли бил така добър да ми налееш още една чаша?

След закуска Поулгара наметна синия си плащ и излезе на палубата и капитанът промени плановете си веднага щом тя започна да говори с него. След което се покатери на гротмачтата и стоя там чак до обяд.

Когато стигнаха южния край на полуостров Урга, кормчиите завъртяха румпела и корабът се килна силно, за да се обърне наляво. Не беше трудно да се разбере защо капитанът бе искал да избегне преминаването между островите, изтъквайки като причина лошото време. Теченията се въртяха през тесните канали, вятърът разкъсваше върховете на тъмните вълни, които се разбиваха в острите скали. Моряците гребяха, изпълнени със страх, и мятаха ужасени погледи към тях. След първата левга капитанът се смъкна по мачтата и застана напрегнато зад кормчиите. Корабът предпазливо се влачеше между блъсканите от бурята острови.

Късно следобед най-сетне подминаха последните скалисти островчета и моряците започнаха да гребат надалеч от брега към открито море. Носената от вятъра суграшица шушнеше по палубата.

Белгарат отиде до вратата, водеща към каютите, и извика:

- Ургит! Ела тук!

След малко кралят на мургите изкачи стълбите, стъпи на палубата и погледна страхливо магьосника.

– Не знаят ли твоите хора как да опъват такелажата така, че да могат да се движат срещу вятъра? – попита Белгарат.

Ургит го погледна неразбиращо и каза:

- Нямам абсолютно никаква представа за какво говориш.
- Дурник! – извика Белгарат.

Ковачът, който заедно с Тот ловеше риба на кърмата на кораба, не отговори.

- Дурник!
- Какво?
- Трябва да нагласим такелажата. Ела и покажи на капитана как трябва да се направи.
- Ей сега.

– Веднага, Дурник!

Ковачът въздъхна и започна да навива канапа на макаратата. И точно тогава рибата клъвна и Дурник изкрещя ликуващо и засече. Огромната сребърна риба изскочи над водата.

Белгарат ядосано изруга.

– Аз ще покажа на капитана как да нагласи такелажа – каза Гарион.

– Че какво знаеш за това?

– Бил съм поне на толкова кораби, на колкото и Дурник. Знам как трябва да се направи.

Той отиде до носа, за да поговори с капитана, който стоеше и зяпаше бушуващото море.

– Трябва да отпуснеш въжетата от тази страна – обясни му Гарион – и да ги вкараш на другата. Идеята е платната да се обръщат така, че да хващат вятъра. След това вдигаш руля нагоре, за да компенсираш.

– Никой никога не го е правил по този начин – обяви капитанът непреклонно.

– Алорните го правят, а те са най-добрите моряци на света.

– Алорните контролират вятъра чрез магьосничество. Не можеш да използваш платната, ако вятърът не е зад теб.

– Просто опитай, капитане – каза Гарион търпеливо, после погледна широкоплещестия моряк и видя, че само си губи времето. – Ако не го направиш само защото аз те моля за това, бих могъл да убедя лейди Полгара да го стори, като лична услуга.

Капитанът впи очи в него и преглътна с мъка.

– Как казахте, че искате да бъде пренагласен такелажът, милорд? – попита той с много по-благ тон.

Нагласяването отне около четвърт час. След това Гарион и колебливият капитан отидоха на кърмата и Гарион пое румпела от кормчиите и каза:

– Вдигнете платната.

– Няма да се получи! – измърмори капитанът, а после надигна гласа си до рев: – Вдигнете платната!

Макарите започнаха да скърцат и платната, плющящи на вятъра, запълзяха по мачтите. В следващия миг забумтяха и се издуха, поставени под ъгъл, за да хващат вятъра. Когато корабът се килна, Гарион дръпна румпела нагоре и носът запори силно надигащите се вълни.

– Не мога да повярвам! – възкликна капитанът. – Никой никога не е правил нещо подобно.

– Сега виждате как се получава, нали? – попита го Гарион.

– Разбира се. Толкова е просто, че не мога да разбера защо сам не съм се сетил за това.

Гарион имаше отговор, но реши да го запази за себе си. Денят бездруго беше достатъчно лош за капитана. Той се обърна към кормчиите.

– Трябва да държите румпела ей така, за да компенсирате силата на вятъра – обясни той.

– Разбрах, милорд.

Гарион остави румпела и отстъпи, за да наблюдава Дурник и Тот, които вече бяха изтеглили огромната риба на палубата.

Вече бяха далеч от брега и Гарион беше сигурен, че капитанът и моряците могат да се справят сами, така че отиде да се присъедини към групата в средата на кораба, наобиколила голямата риба на Дурник.

– Сега, след като я хвана, къде мислиш, че ще намериш достатъчно голям тиган, за да я опържиш? – тъкмо питаше Силк.

Дурник се начумери, но след миг се усмихна.

– Поул все ще знае какво да направи – каза той и пак почна да се възхищава на чудовището, лежащо на палубата. – Поул знае как да се погрижи за всичко.

Притъмняваше. Бавните големи вълни се разтягаха мрачно до бледата блестяща линия на хоризонта, която ги разделяше от дори по-тъмното небе. Капитанът пристъпи към тях във ветровития сумрак и докосна почтително ръкава на Ургит.

– Да, капитане?

– Беда, ваше величество.

– Какво е станало?

Капитанът посочи на юг. Половин дузина кораби се движеха с попътен вятър право към тях.

Ургит се намръщи.

– Малореанци?

Капитанът кимна.

– Мислиш ли, че са ни видели?

– Почти сигурно, ваше величество.

– По-добре да отидем да поговорим с Белгарат – каза Силк.

Съвещанието в каютата на кърмата беше напрегнато.

– Ще ни настигнат – каза Гарион. – Мисля, че би трябвало да обърнем на север поне докато не избягаме от полезрението им.

Старият мъж се вираше в дрипавата карта, която беше донесъл капитанът. После тръсна глава и каза:

– Не ми харесва. Този дълбок залив, в който сме точно сега, ще ни

отведе в Горандско море, а аз не искам да се хванем в клопката му. – Той се обърна към Силк. – Ти си бил в Малореа няколко пъти. Колко добри са корабите им?

Силк сви рамене.

– Горедолу толкова добри колкото този. Ангараките не са моряци като череките. Трябва да има някакъв начин да се спасим от тях. Малореанците са плашливи моряци, така че няма да опънат платната през нощта. Ако обърнем на север и вдигнем всички платна, ще ги изпреварим достатъчно, а когато стане тъмно, ще завием, като изгасим всяка светлинка на борда.

– Не можем да направим това – възрази капитанът. – Това е срещу закона.

– Ще ви напиша извинение, капитане – сухо каза Ургит.

– Прекалено опасно е, ваше величество. Ако се движим без светлини, можем да се блъснем в друг кораб в тъмното. Можем да бъдем потопени.

– Капитане – каза Ургит търпеливо, – има шест малореански кораба, които ни преследват. Какво си представяте, че биха направили с нас, ако ни хванат?

– Ще ни потопят, разбира се.

– Каква е разликата тогава? Ако махнем светлините поне ще имаме някакъв шанс. Продължавай, Келдар.

Силк сви рамене.

– Това е. След като изгасим светлините, продължаваме отново на изток. Малореанците няма да могат да ни видят и до утре сутринта няма да имат абсолютно никаква представа къде се намираме.

– Може да се получи – съгласи се Белгарат.

– Опасно е – каза капитанът неодобрително.

– Понякога дори дишането е опасно, капитане – каза Ургит. – Нека опитаме и ще видим какво ще стане. Това, което не мога да разбера, е какво правят малореанските кораби толкова далеч на запад.

– Възможно е да са мародери, изпратени да опустошават крайбрежието – предположи Сади.

– Може би – каза Ургит колебливо.

На сутринта не се виждаха никакви кораби. За закуска имаше риба. По предложение на Поулгара огромният улов на Дурник беше нарязан на парчета и изпечен на скара на слаб огън.

- Вкусна е, нали? – попита Дурник гордо.
- Да, скъпи – съгласи се Поулгара. – Много е вкусна.
- Казах ли ти как я хванах, Поул?
- Да, скъпи, но можеш да ми разкажеш отново, ако искаш.

Тъкмо приключваха със закуската, когато капитанът влезе и угрижено каза:

- Пак, милорд.
- Какво пак? – попита Гарион.
- Малореанци. Още една ескадра, пътуваща към крайбрежието на

Ктака.

Лицето на Ургит побеля.

– Сигурен ли си, че не са същите, които ни преследваха нощес? – попита Гарион.

– Няма никакъв начин да са те, милорд. Това е по-различна група кораби.

Силк, който го гледаше с присвити очи, попита:

- Капитане, някога правил ли си съмнителен бизнес?

Капитанът хвърли кратък виновен поглед към Ургит и смутолеви:

- Не ви разбирам.

– Няма време за лъжливо благоприличие, капитане – каза Силк. –

Ние сме се запътили стремително към средата на малореанската ескадра. Има ли някакви заливчета или тесни протоци, където можем да се скрием от погледа им?

– Не и по тази крайбрежна ивица, ваше височество. Но точно зад нас може да се мине през канала в Горандско море. Там има малък залив вдясно. Той е добре скрит от няколко рифа. Ако свалим мачтата, гъстите храсти там, мисля, ще ни помогнат да не ни забележат.

– Да тръгваме тогава, капитане – каза Белгарат кратко. – Какво е времето?

– Не особено приятно. Мисля, че можем да очакваме буря преди да падне нощта.

– Това е добре.

– Добре ли?

– Не сме сами в тези води – напомни му Белгарат. – Една хубава буря би трябвало да създаде работа и на малореанците. Отиди да дадеш заповедите, капитане.

– Как беше толкова сигурен, че капитанът знае за някое самотно заливче или тесен проток? – обърна се Ургит към Силк, след като морякът излезе.

Силк сви рамене.

– Ти налагаш данъци върху стоките по пристанищата, нали?

– Разбира се. Имам нужда от приходи.

– Е, един находчив човек със свой собствен кораб може да пропусне да спре на дока и да си намира скрити местенца, където да складира стоката, докато не намери купувачи.

– Това е контрабанда!

– Някои хора го наричат и така. Както и да е, според мен всеки морски капитан на света все някога се е забърквал в този бизнес.

– Не и мургите – настояваше Ургит.

– Тогава как си обясняваш, че твоят капитан знае идеално място, където да се скрием, на не повече от пет левги от настоящето ни местоположение? И вероятно знае още стотици като него.

– Ти си абсолютно корумпиран и противен човек, Келдар.

– Знам. Обаче контрабандата е много доходен бизнес. Би трябвало да се позамислиш дали да не влезеш в него.

– Келдар, аз съм кралят. Бих обирал самия себе си.

– Довери ми се – каза Силк. – Малко е сложно, но мога да ти покажа как да започнеш нещата така, че да си в състояние да припечелиш, и то доста.

Корабът се завъртя и всички погледнаха през прозорците. Вдясно се виждаха половин дузина червени платна – съвсем мънички в далечината.

– Има ли някакви гролими на борда на тези кораби, Поул? – попита Белгарат.

Очите ѝ с цвят на лавандула за момент се замъглиха, след това тя прокара ръка по челото си и отговори:

– Не, татко. Просто обикновени малореанци.

– Добре. В такъв случай не би трябвало да имаме особени затруднения, криейки се от тях.

– Бурята, за която спомена капитанът, идва точно зад тях – каза Дурник.

– Тя няма ли само да ги накара да забързат към нас? – попита Ургит нервно.

– Не – отговори ковачът. – Сигурно ще се обърнат с носове към вятъра. Това е единственият сигурен начин да се спасят.

– Няма ли и на нас да ни се наложи да направим същото? – попита Ургит.

– Те ни превъзхождат с шест към едно, братко – изтъкна Силк. –

Ние ще трябва да опитаме другояче.

Напредващата вълна от тъмнина, която се движеше с идващата буря, погълна червените платна и бързо започна да се приближава към крайбрежието. Вълните растяха все по-високи и корабът подскочаше и се мятеше. Корпусът му прашеше и стенеше, а високо горе се чуваше бумтенето на платната. Изведнъж зловец стържещ звук, идващ от средата на кораба, накара Гарион да скочи.

– Този идиот! – възкликна той и грабна наметалото си.

– Какво има? – попита Сади изплашено.

– Опънал е платната докрай! Ако мачтата не се счупи, ще потънем!

– Гарион, изхвъркна от каютата, изскочи на палубата и изкрещя: – Капитане!

– Да, милорд? – едва се чу гласът на капитана.

– Скъси платното! Гротмачтата започва да се откъсва.

– Невъзможно, милорд – запротестира капитанът. – Моряците ми не могат да свият платното в такава буря... а и вече стигаме. Остава да заобиколим само тези скали и...

И в същия миг ужасен порив на вятъра ги тласна право в скалите и се чу пукот на строшени дъски. Бяха заседнали.

19.

Гарион разтърси глава, за да прогони звъненето и звездите, които танцуваха пред очите му. Внезапният удар на кораба в скалите го беше запратил напред толкова силно, че направо бе излетял към парапета на задната палуба и сега на главата му имаше широка болезнена резка. Цареше ужасна глъчка. В едно се бяха смесили крясъците и шумът от тропота на десетки крака по палубата и изпълнените със страх викове за помощ на онези, които ударът бе помел във водата. Корабът изстена и се разтресе преди окончателно да се заклеши върху рифа. Огромните вълни непрекъснато го блъскаха в подводните скали и килът бързо ставаше на трески. Гарион отново разтърси глава, което му причини болка, и тръгна по силно наклонената задна палуба към стълбището. Наложил му се буквално да се изпързалия надолу и едва не се сблъска с Белгарат и Дурник.

– Какво стана? – попита възрастният мъж.

– Ударихме се в някакъв риф – отвърна Гарион. – Долу има ли ранени?

– Всички са добре. Леко понатъртени, но са добре.

Гарион опипа удареното място на главата си. Болеше, но фактът, че по пръстите му нямаше кръв, го успокои.

– Какво ти е? – попита Белгарат.

– Ударих си главата.

– Нали се бяхме разбрали да внимаваш!

Приглушен тътен от скърцащата обшивка на кораба се разнесе под краката им и ги прекъсна. Това беше звукът от раздробяването на дървения корпус.

– Белгарат – рече разтревожено Дурник, – заклещени сме и вълните няма да спрат да ни блъскат, докато не счупят и последното здраво парче от кораба.

– Къде е капитанът? – попита старият вълшебник.

– Беше при румпела, дядо – рече Гарион. После се покатери обратно горе, но вместо на капитана, се натъкна на кормчията и се провикна:

– Къде е капитанът?

– Изчезна. Ударът го прекатури през парапета.

Очите на моряка бяха изпълнени с изненада и страх. Той се приближи и отчаяно простена:

– Обречени сме!

– Не се излагай човече! – сопна му се Гарион и после извика на дядо си: – Капитанът е изчезнал. Ударът го е помел в морето.

Гласът му беше силен и успя да надвика шума на урагана и кръсъщите на моряците.

Белгарат и Дурник се изкатериха по трите стъпала, които ги отделяха от него.

– В такъв случай ще ни се наложи да се справяме сами – рече старият вълшебник и се обърна към Дурник: – Според теб с колко време разполагаме?

– Не особено много. Долу непрекъснато нещо се троши, а вече се чува и бученето на нахлуващата вода.

– Значи трябва да го отделим от рифа преди да е направил подводната част на решето.

– Напротив. Рифът е единственото нещо, което ни крепи над водата, Белгарат – възпротиви се ковачът. – Ако го изкараме, ще потъне за броени минути.

– Тогава ще го извадим на брега. Елате с мен и двамата.

Той ги поведе към задната палуба, сграбчи румпела, завъртя го няколко пъти, сетне изруга и рече:

– Рулят е откъснат. – Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, и продължи: – Ще трябва да го направим заедно и бързо. Колкото повече го въртим и сучем, толкова повече щети ще причиним.

Той избърса от лицето си капките дъжд и морска вода, и впери поглед в брега, който беше на около миля. После посочи отвесната скала, която се спускаше направо в прибоя като висока стена.

– Ще тръгнем нататък. От лявата страна на стената има плаж. Мястото не е добре защитено и пътят дотам е осеян със скали, но това е най-добрата възможност.

Дурник се наведе през парапета на кърмата и се вгледа надолу.

– Белгарат, много лошо сме ударени – съобщи той мрачно и присви очи, сякаш искаше да измери с точност ивицата вода, която ги отделяше от сушата. – Единственият начин е да сме достатъчно бързи. Трябва да избутаме кораба нататък, а без рул ще ни е доста трудно да спазваме посоката.

– Друга възможност имаме ли? – попита Белгарат.

– И да има, в момента не се сещам за нея.

– Да почваме тогава. Готови ли сте?

Двамата му другари кимнаха и се изправиха, като всеки се опита да съсредоточи волята си. Гарион затрепери. Мускулите му бяха стегнати. Опитваше да удържи силата.

– Сега! – заповяда Белгарат.

– Вдигай! – изрекоха тримата в един глас.

Изпотрошената кърма на кораба започна бавно да се отскубва от прегръдката на вълните. Раздробените дъски от обшивката започнаха да скърцат и да пукат ужасно.

– Нататък! – изкрещя старецът, щом корабът се отдели от скалите, и посочи размазаните от разстоянието контури на брега.

Гарион блъсна напред. Отначало доста бавно, но впоследствие все по-бързо корабът започна да набира скорост. Дори и свистенето на вятъра вече не можеше да заглуши окуражителния шум от поренето на водата. Тримата с всички сили тласкаха кораба към безопасния бряг.

Когато обаче достигнаха течението на главния проток, корабът започна да се суче, като всеки момент заплашваше да се извърне странично. Това беше заради липсата на рул.

– Дръжте посоката! – изкрещя Белгарат. Вените по челото му бяха изпъкнали до пръсване, челюстите му бяха жестоко стиснати.

С тази задача се нагърби Гарион. Докато се движеше напред достатъчно бързо, водата не можеше да ги погълне, но в момента, в който се

обърнеха странично към вълните, загубата на инерция щеше да се окаже фатална и това щеше да ги запрати на дъното.

Без да престава да бута напред, Гарион се съсредоточи върху носа на кораба и успя да го удържи. Оставаха по-малко от триста метра, но той беше изтощен и облян в пот.

Още двеста метра. Вече се чуваше тътенът на прибой.

Сто метра. Започна да се чувства мъртвото вълнение, което в случая им помагаше да преодолеят нищожното разстояние, отделящо ги от брега.

В момента, в който носът се допря до разпенения пясък, вълната, която ги беше придвижила напред, се отдръпна, за да ги захвърли върху нова подводна преграда, и нов неочакван удар просна Гарион на палубата. Шумът от прибой и пукащата се обшивка заглушаваше всичко, но поне бяха в безопасност. Носът на полуразрушения от ударите кораб се беше забил здраво в мокрия пясък. Гарион най-после успя да се изправи. Чувстваше се ужасно уморен – усилието да избутат кораба го беше изцедило. Палубата под краката му стенеше, пукаше и се тресеше.

– Май счупихме кила – рече Дурник с треперещ глас. Лицето му беше станало сиво от напрежението и той целият трепереше. – Сега трябва бързо да слезем на брега.

Белгарат също се изправи. От лицето му, охлузено от удара, се стичаше дъждовна и морска вода. В очите му се четеше гняв, който внезапно се смени със страх.

– Конете! Те бяха долу, Дурник! – извика старецът.

В следващия миг ковачът вече тичаше към люка.

– Викнете Тот да помогне – извика той през рамо. – Трябва да ги извадим оттам.

– Гарион – заповяда Белгарат, – трябва да изкараме хората от каютите и да ги изведем на сушата, защото след малко корабът ще се разбие на парчета.

Тръгнаха бързо, но внимателно по наклонената палуба на разбития кораб. Вятърът не стихваше нито за момент и плискаше в лицата им воден прах. Влязоха през зеещата врата на задната палуба в коридора на стълбището, който им предлагаше подслон от вятъра. В затвореното пространство пукането и пращенето на разпадащия се корпус бяха още по-ужасни.

В каютата на кърмата цареше пълен хаос. Ударът в рифа и по-късно счупването на кила бяха изкъртили завинтените за пода мебели. Отвсякъде стърчаха дъски, прозорците бяха изпотрошени и дори

изтръгнати от касите. През отворите плющяха истински потоци дъжд. Се'Недра и Прала стояха сгъшени една в друга. Ургит се беше вкопчил в стената в очакване на нов удар. Сади седеше на пода, стиснал червената си кожена чанта, за да предпази съдържанието ѝ. Поулгара обаче изглеждаше ужасно ядосана. Беше цялата мокра и изглеждаше като човек, комуто са нанесли ужасна обида.

– Какво точно направи, старче? – сопна се тя на Белгарат в момента, в който той и Гарион влязоха в каютата.

– Ударихме риф, Поул – обясни той. – Започнахме да потъваме и се наложи да изкараме кораба на брега.

Тя го изгледа така, като че ли е направил нещо нередно.

– Ще говорим по-късно за това. Тук всички добре ли сте? – попита той. – Трябва незабавно да напуснем тази развалина.

– Като се имат предвид обстоятелствата, може да се каже, че сме добре, татко. Но ти не каза ли, че сте изтеглили кораба на брега?

– Да, но скършихме кила и тази част от кораба е все още във водата. Всеки миг това старо корито може да се разпадне. Трябва да минем напред и да слезем от кораба колкото се може по-бързо.

– Разбирам – кимна тя и се обърна към другите. – Вземете всичко, което можете да носите и ме последвайте. Трябва да се доберем до брега по най-бързия начин.

– Аз отивам да помогна на Дурник с конете – рече Гарион. – Тот, Ерионд, елате с мен!

Той се обърна да излезе, но за момент се спря при Се'Недра и я попита:

– Добре ли си?

– Мисля, че да – отвърна тя, като потърка охлузеното си коляно.

– Върви с леля Поул – заповяда и той и излезе.

В трюма положението бе по-тежко, отколкото бе очаквал. Водата беше вече до коляно и непрестанно нахлуваше през пробойните със страшно шуртене. Наоколо плаваха всякакви сандъци, вързопи и пакети. Дурник вече беше извел подлудените от катастрофата коне в носовата част, където водата бе все още плитка.

– Загубихме три – съобщи той. – Два със счупени вратове и един удавен.

– А Кон? – попита притеснено Ерионд.

– Той е добре – успокои го Дурник и отново се обърна към Гарион. – Опитих се да събера каквото е останало от нещата ни. Всичко е мокро, а хранителните запаси бяха в кърмата и вече няма начин да се доберем

до тях.

– С това ще се занимаем после. Важното сега е да изкараме конете.

Дурник присви очи и като гледаше пречупения кил и клатенето на кърмата, рече:

– Твърде опасно е. Ще трябва да излезем през носа. Ще ида да си взема брадвата.

Гарион поклати глава в несъгласие.

– Ако кърмата се откъсне, и предницата ще се прекатури. Ако това стане, ще загубим още коне. Няма време да си вземеш брадвата.

Дурник пое дълбоко дъх и повдигна рамене. Лицето му беше тъжно.

– Знам, приятелю, и аз съм уморен – каза Гарион и постави ръката си на рамото му. – Дай да минем по-напред. Няма смисъл да пробиваме корпуса на място, където ще ни се наложи да скачаме в дълбока вода.

Не беше толкова трудно, колкото бяха очаквали. Помощта на Тот се усещаше. Избраха място от борда между две ребра и се захванаха. Докато двамата съсредоточаваха мисловната си енергия върху определеното място, Тот удряше с един железен лост. Едновременната работа на магьосниците и надарения с огромна физическа сила Тот скоро даде резултат и в обшивката се появи тесен отвор.

На брега видяха Силк – стоеше извън обсега на летящите трески, наметалото му плющеше на вятъра, а бушуващите вълни заливаха глезените му.

– Добре ли сте? – провикна се той, за да надвика шума на бурята.

– Горещо долу – отвърна му Гарион. – Ела да ни помогнеш с конете!

Оказа се, че единственият изход е да им вържат очите. Въпреки огромните усилия на Дурник и Ерионд да успокоят животните, работата потръгна едва когато те вече не виждаха опасностите, които криеше бушуващата вода. Един по един конете бяха изведени от дълбоката до колене вода през лабиринт от плуващи отломки на заветния бряг, където вълните се разбиваха в бяла пяна. Едва когато и последното животно беше спасено и стоеше сигурно на пясъка под носения от урагана дъжд, Гарион се обърна към треперещата развалина на кораба и заповяда:

– Да извадим багажа. Спасете всичко, което можете, но не рискувайте.

Мургските моряци бяха скочили от носа на сушата още веднага след удара и сега се бяха заслонили от стихията под съмнителната стреха, която им предлагаше една скала, и мълчаливо наблюдаваха как Гарион и останалите трупат провизиите си на брега.

– Изгубихме три коня и почти всичко от хранителните си запаси – съобщи Гарион на Белгарат и Поулгара. – Според мен успяхме да спасим всичко освен нещата, които останаха в каютите.

– С дрехите ще се оправим, но храна ще ни е нужна – рече Белгарат, като изгледа с присвити очи купчината.

– Сега прилив ли е, или отлив? – попита Силк, като стовари и последния вързоп.

Дурник погледна разбушувания от бурята провлак към Горандско море и рече:

– Мисля, че започва отливът.

– В такъв случай няма да е трудно. Нека сега си намерим някое уютно място, където да изчакаме морето да се отдръпне. Тогава ще можем да се върнем и да претърсим останките на спокойствие. При най-ниската точка на отлива те ще са изцяло на сушата.

– Само едно нещо ме притеснява относно плана ви, принц Келдар – обади се Сади. – Вие забравяте мургските моряци. Те се намират на пуст бряг, а поне дузина малореански кораби кръстосват наоколо и ги търсят. Малореанците обичат да избиват мургите почти толкова, колкото алорните. При това положение съвсем логично ще бъде те да искат да се махнат оттук колкото се може по-скоро. От наша страна би било разумно да си приберем конете веднага, ако искаме да ги запазим.

– Нека да натоварим багажа си и да се оттеглим. Сади е прав – можем да се върнем за нещата от кораба и по-късно – каза Белгарат.

Моряците, предвождани от висок едър мург със зловещ белег под лявото око, вече се приближаваха.

– Къде ще водите тези коне? – попита мургът.

– Не виждам защо тогава би трябвало да бъде ваша работа – отвърна хладно Сади.

– Но ще стане, нали, момчета!

Мокрите до кости моряци изразиха шумно съгласието си.

– Тези коне са наша собственост – продължи Сади.

– Това въобще не ни интересува. Ние сме предостатъчно, за да вземем всичко, което си пожелаем.

– А бе защо си губим времето с приказки! – провикна се един моряк зад водача.

– Точно така! – съгласи се единият мург и извади от ножницата на пояса си къс ръждив меч. Вдигна го високо и се провикна:

– След мен!

И миг след това вече лежеше проснат на мокрия пясък и ревеше от

болка, стискайки счупената си дясна ръка. Без дори да промени изражението си, почти небрежно, Тот го бе ударил с железния си лост.

Останалите мигом се отдръпнаха. Само един от тях размаха абордажна кука над главата си и се провикна:

– Нападвайте! Повече сме от тях и ще им вземем конете!

– Не би ли желал да ни преброиш отново – рече Поулгара със студен и спокоен глас.

И в същия миг – вече бе извадил меча си – Гарион усети нечие присъствие от лявата си страна. Той се обърна и потрепна. Не вярваше на очите си. До него се издигаше могъщата фигура на Барак. Черекът изглеждаше съвсем истински.

Дрънчене на доспехи го накара да се обърне надясно – там пък стоеше Мандорален. Дъждовните капки по бронята му искряха като запалени.

Пред него израсна и фигурата на Хетар.

– Какво ще кажете, господо? Да дарим ли тези мошеници с възможността да избягат, или да ги връхлетим и да пролеем кръвта им? – весело каза баронът на Воу Мандор.

– Това би било доста благородно – избоботи утвърдително подобиего на Барак. – Как смяташ ти, Хетар?

– Те са мурги – отвърна той с ледения си глас и извади сабята си. – Да ги избием веднага! Така няма да си губим времето да ги преследваме един по един после.

– Нещо ми подсказваше, че ще кажеш това – засмя се Барак. – И така, господо да се захващаме – продължи той и издърпа тежкия си меч от ножницата.

Трите образа, които сега бяха още по-големи, отколкото на живо, пристъпиха към уплашените моряци. Сред тях вървеше и Гарион – с ясното съзнание, че всъщност е сам. Зад силуета на Барак вървеше огромната фигура на Тот, а до него пристъпваше Сади с кама, потопена в отрова. По другия фланг се придвижваха Дурник и Силк.

– Сега, Гарион! – прошепна образът на Барак, но гласът всъщност принадлежеше на Поулгара.

Гарион веднага я разбра и отпусна контрола си върху Кълбото. Мечът му избухна в пламъци. От върха му плъзнаха сини езици, почти докосващи лицата на моряците от първите редици.

– Нека онези от вас, които искат да си спестят бягството преди смъртта, да направят крачка напред.

Червенобрадият Барак избухна в такъв изблик на възторг, на който

би завидял дори оригиналът.

– Докато ви мигне окоето и ще ви изпратим при вашия едноок бог.

Настъпи моментна тишина, а после моряците хукнаха да бягат.

– О, богове! – чу Гарион зад себе си звънливия глас на Поулгара. – От хиляда години си мечтая за това.

Той се обърна и я видя пред себе си на фона на бушуващото море и надбягващите се буреносни облаци. Вятърът развяваше синьото ѝ наметало. Дъждът бе полепил косата ѝ по лицето, но очите ѝ сияеха от радост.

– Моята Поул! – прегърна я Белгарат. – От тебе би излязъл син за чудо и приказ!

– Аз съм ти дъщеря, Белгарат – каза тя. – Да не би син да щеше да се справи по-добре?

– Не, Поул – рече той и целуна мократа ѝ буза. – В никакъв случай.

Двамата се сепнаха, притеснени от факта, че любовта, която изпитваха един към друг и която бяха крили толкова хилядолетия, бе намерила своя израз именно тук, на пустия плаж, брулен от бурите. Почти засрамени, те се спогледаха. Не можаха да се сдържат и избухнаха в смях.

Гарион се извърна. Очите му се просълзиха.

Ургит се бе навел над пострадалия моряк.

– Ако нямаш нищо против да получиш един съвет от своя крал – каза той вежливо, – позволи ми да ти напомня, че морето наоколо гъмжи от малореанци. Те, както знаеш, изпитват детински искрена наслада да разпъват всеки мург, когото хванат. Та като се има предвид това, ти и твоите приятелчета би трябвало да се изнесете далеч от останките на този кораб – довърши той и хвърли многозначителен поглед към вълните.

Морякът погледна провлака с поглед, изпълнен с ужас, мигновено се изправи и като стискаше счупената си ръка, се втурна след другарите си.

– Това е забележителна проява на далновидност от негова страна, не мислите ли? – обърна се Ургит към Силк.

– Наистина, изглежда необичайно надарен, но нека да тръгваме вече. Развалините се като истински фар, а от друга страна, нищо чудно нашите моряци да се опитат отново до присвоят конете ни. – Дребният драснианец погледна илюзиите, създадени от Поулгара, и продължи: – Просто от любопитство, какво щеше да стане с тях, ако наистина се наложеше да се бием?

– Да ти кажа честно, драги Силк, нямам и най-малка представа – отговори тя. Все още се смееше, а зелените ѝ очи пламтяха.

Незнайно защо отговорът ѝ накара всички също да се засмеят.

20.

Склонът, който водеше към върха на крайбрежната скала, беше покрит с висока трева, натежала и приведена от дъжда. Когато тръгнаха от плажа, Гарион се обърна назад. Моряците бяха нападнали останките с надеждата да намерят в тях нещо полезно. Спираха се само от време на време, за да отправят по някой изпълнен със страх поглед към провлака.

На върха стихията бушуваше с пълна сила. Белгарат спря, засенчи очите си с длан и се вгледа в подгизналата и обрулена от вятъра тревиста равнина, която се простираше пред тях.

– Това е напълно невъзможно, татко – каза Поулгара, като се загърна в мокрото си наметало. – Ще трябва да се подслоним някъде и да изчакаме.

– Ще ни бъде трудно – каза той като изгледа обширната степ.

– Ургит – попита възрастният мъж, – има ли села или някакви други селища наоколо?

– Не мисля – отговори той и избърса лицето си от водата. – На картата няма нищо отбелязано за тази част от Ктака освен някакъв път към вътрешността. Най-много да се натъкнем на някоя самотна ферма, но се съмнявам. По тези места почвеният слой е прекалено тънък, за да бъде използван за земеделие, а пък зимите са твърде люти за скотовъдство.

– И аз така си мислех – въздъхна старецът.

– Може и да успеем да разпънем палатките, но ще бъдем изложени на бурята, а и няма дърва за огън – каза Дурник.

Ерионд оглеждаше местността със странното чувство за нещо познато.

– Не може ли да се скрием в наблюдателната кула? – каза най-последният.

– Каква кула? – попита го Белгарат и се огледа. – Не виждам нищо.

– Оттук не можеш да я видиш. Тя е полуразрушена, но мазето ѝ все още става.

– Не ми е известно подобно нещо по тези места – рече Ургит.

– Тя е изоставена доста отдавна.

– Ерионд, можеш ли да ни заведеш до нея? – попита Поулгара.

– Разбира се, не е много далече – отвърна младежът и насочи коня

си към най-високата точка на брега.

Всички се заизкачваха нагоре по хълма и скоро видяха купчина каменни блокове сред тревата далеч пред тях. Трудно беше да се каже със сигурност оттук, но като че ли някои от тях носеха белези от каменарско длето. Стихията се развихри още повече. Вятърът свистеше, а тревата бичуваше краката на конете.

– Сигурен ли си, Ерионд? – подвикна Поулгара, за да заглуши вятъра.

– Да. Влиза се от другата страна – отвърна той уверено. – Добре ще бъде обаче да слезем и да водим конете, защото пътеката минава до ръба на скалите.

И ги поведе по ниския перваз.

Гарион не се съдържа и погледна надолу.

Оттук се виждаха останките от корабокрушението. Широка ивица следи от стъпки водеше към вътрешността и се губеше някъде в дъжда.

– Тук е – рече Ерионд и миг след това изчезна някъде в тревата заедно с коня си.

Всички го последваха с любопитство през ниския сводест вход, който очевидно бе човешко дело, но бе така обрасъл, че бе почти невидим. С чувство на благодарност Гарион поведе коня си в спокойната, миришеща на застояло тъма на това убежище.

– Някой сети ли се да вземе факли? – попита Сади.

– Те бяха при храната – извини се Дурник. – Я да видим какво мога да направя по въпроса.

Гарион почувства лек тласък и усети някакъв повишаващ височината си звук. Мътно петно светлина се появи на дланта на Дурник. Постепенно силата му се увеличи и те вече можеха да разгледат вътрешността на подземие. Типично за повечето строежи от античността, това мазе също имаше сводест нисък таван, който се крепеше на каменни арки, а стените бяха укрепени с масивни колони. Този тип конструкция беше познат на Гарион – беше виждал нещо подобно в древния замъкна крал Анхег във Вал Алорн, в руините на Воу Вейкюн, както и в основите на Цитаделата в Рива. Дори и гробницата на едноокия бог в Ктхол Мишрак имаше подобни архитектурни решения.

Силк гледаше Ерионд с очакване.

– Сигурен съм, че ще ни обясниш как така знаеш за това място.

– Живяхме тук със Зедар, докато той чакаше да порасна достатъчно, за да открием Кълбото.

– Колко прозаично! – въздъхна разочаровано Силк.

– Съжалявам – отвърна Ерионд и поведе конете към едно от страничните помещения. – Ако искаш, мога да ти измисля някоя по-пикантна история.

– Зарежи! – каза дребничкият мъж.

Ургит стоеше пред една от колоните и я оглеждаше внимателно.

– Няма начин това нещо да е построено от мурги – отсече той. – Камъните прилепват прекалено плътно един към друг.

– Тази постройка е съществувала далеч преди времето, когато мургите са дошли по тези места – обясни Ерионд.

– Да не би робите да са я построили? – попита Ургит със съмнение. – Те могат да строят само калени колиби.

– Така си мислиш ти. Когато те са строили крепости и градове, мургите са живеели в шатри от козя кожа.

– Нека някой запали огън най-сетне! – помоли Се'Недра с тракащи от студ зъби. – Направо замръзвам.

Гарион я погледна внимателно и видя, че устните ѝ са посинели.

– Дървата са тук – рече Ерионд и миг след като се скри зад една от колоните, се появи отново с наръч избелели пръчки.

– Едно време със Зедар събирахме изхвърлените от морето дърва. Както виждам, запасите ни все още не са напълно изчерпани.

Той отиде до огнището в задната стена, остави товара си там и се наведе да провери комина.

– Изглежда добре – рече той със задоволство.

Сега беше ред на Дурник да извади огнивото си и не след дълго в огнището заиграха оранжеви езичета. Всички налякаха около тях и се занадпреварваха да слагат още дърва в желанието си по-бързо да се стоплят.

– Не се прави така – скара им се Дурник с необичайно твърд глас. – Така само ще го угасите.

Те се отдръпнаха с нежелание, а Дурник бавно и внимателно започна да подклажда огъня. Първо само съчици, после пръчки и най-накрая цепеници. Пламъците непрекъснато нарастваха и все по-бързо поглъщаха сухата дървесина. Светлина изпълни подземие и стана значително по-топло.

– Така – рече Поулгара делово. – Какво ще правим с храната?

– Моряците си тръгнаха, а отливът е достатъчно голям, така че само най-задната част от кърмата е още във вода. Мисля да се върна там с няколко товарни коня и да видя какво може да се спаси – рече Гарион.

Огънят се беше разгорял. Дурник се изправи и се обърна към

Ерионд:

– Ще се справиш ли сам тук?

Той кимна и изчезна зад колоната за още дърва. Ковачът се наведе и вдигна наметалото си от земята.

– Тот и аз ще дойдем с теб, Гарион, в случай че онези нехранимайковци решат да се върнат. Ще ни се наложи да побързаме, защото скоро ще се стъмни.

Гарион и другарите му внимателно се отправиха към заседналия кораб.

– Докога мислиш, че ще продължи бурята? – попита Гарион, като почти крещеше.

– Трудно е да се каже. Може да утихне до утре, а може да продължи и няколко дни.

– Точно от този отговор се страхувах.

Влязоха в кораба през отвора, който бяха избили.

– Не мисля, че тук ще намерим кой знае какво. Нашите припаси са загубени, а не смятам, че моряците са държали храна в трюма – каза Дурник.

– Да вземем все пак готварските принадлежности на леля Поул. Мисля, че тя би им се зарадвала – предложи Гарион.

– И аз така смятам. Ще ида да погледна – рече той.

– Така и така сме тука, можем да си съберем нещата от каютите. Аз ще ида да събера каквото мога, а вие с Тот проверете дали моряците не са оставили нещо в кухнята.

Нужен му беше около четвърт час, за да събере нещата, които приятелите му бяха изоставили по каютите при принудителното напускане на кораба. Той ги овърза в парче платно, занесе ги до носа и ги стовари върху мокрия пясък. В този момент от предния люк се показа главата на Дурник.

– Гарион, долу няма почти нищо. Моряците са били доста старателни при напускането си.

– Значи ще ни се наложи да се примирим с каквото е останало.

Той погледна нагоре към небето. Облаците ставаха все по-тъмни и по-тъмни.

– Трябва да побързаме.

Стигнаха върха на хълма по здрач. Бурята продължаваше да вилнее с пълна сила. В момента, в който стигнаха входа на подземие, и последните светлини на деня угаснаха. Вътре обаче бе топло и светло от танцуващите пламъци. Докато тях ги бе нямало, приятелите им ли бяха

опънали върви между колоните и сега дрехите и одеялата им се сушаха и от тях се вдигаше пара.

– Имахте ли късмет? – попита Силк, докато Гарион вкарваше коня си.

– Не особено. Моряците са прочистили кухнята доста старателно.

Тот и Дурник въведоха и останалите коне и стовариха на земята мокрите вързопи.

– Намерихме торба фасул и делва с мед – съобщи ковачът. – Има и няколко парчета месо и бекон, но са гранясали. Затова и моряците са ги оставили, но според мен можем да изрежем разваленото и пак да ни останат нещичко годно за ядене.

– Това ли е всичко? – попита Поулгара.

– Страхувам се, че да, Поул. Взехме и една скара и торба въглища, след като явно в тази част на света няма никакви дърва за горене.

Пουλгара се намръщи разочаровано.

– Знам, че не е много Поул, но пък е всичко, което успяхме да намерим – оправда се той.

– И с това ще се справя, скъпи – усмихна му се тя.

– Събрах и дрехите, които изоставихме по каютите – рече Гарион, докато разседлаваше коня си – Някои от тях са даже сухи.

– Чудесно. Тогава да облечем нещо сухо и да видя какво мога да направя по въпроса с вечерята.

– Яхния? – рече разочаровано Силк.

– Яхнията ще отнеме много време. Каша, мед и малко бекон ще ни бъдат достатъчни за през нощта – отвърна Поулгара.

Той въздъхна с облекчение.

На сутринта дъжда и градушката вече ги нямаше, но силният вятър, който брулеше хълма, все още напомняше за вчерашната буря. Гарион стоеше на ръба на скалата пред входа, загърнат в наметалото си, и гледаше вълните, които безспирно стоварваха гнева си върху брега. Откъм югоизток облаците започваха да изтъняват и на мръсносивия фон се открояваха тънки ивици синьо небе. През нощта приливът бе отнесъл кърмата. Множество безформени буци се открояваха под вълните и Гарион се опитваше да не ги гледа – това бяха трупове не нещастните моряци, които бурята бе погълнала.

На хоризонта се появиха кораби с червени платна – идваха към останките от крушението.

Ерионд и Белгарат отдръпнаха платното, което Дурник бе окачил на входа на подземното предната вечер, и се присъединиха към Гарион.

– Не вали, а и вятърът, изглежда, утихва – докладва Гарион. – Има друг проблем обаче.

И посочи приближаващите се кораби.

– Със сигурност ще слязат на брега, щом видят останките. Мисля, че е време да се махаме оттук – изръмжа Белгарат.

– Не се е променило чак толкова – каза Ерионд, който се оглеждаше наоколо със странно изражение. – Едно време играех ей там – продължи той, като посочи обраслата с трева пейка. – Поне в случаите, когато Зедар ми даваше да излизам.

– Той говореше ли с теб, докато бяхте тук? – попита Белгарат.

– Не много често. Обикновено мълчеше. Носеше някакви книги и през повечето време се занимаваше с тях.

– Сигурно си бил самотен – отбеляза Гарион.

– Не беше чак толкова зле. Наблюдавах облаците и птиците по цял ден. Пролетно време птиците правят гнездата си по лицевата страна на стената. Ако протегнеш глава от ръба, можеш да ги наблюдавам. Много обичах да гледам как малките се учат да летят.

– Имаш ли представа на какво разстояние се намира пътят, който води към вътрешността на полуострова? – попита го Белгарат.

– Обикновено ни отнемаше по един ден, но тогава аз още бях малък и не можех да вървя бързо.

Белгарат кимна и засенчи очи с длан. Корабите продължаваха да се приближават.

– Най-добре да кажем на другите. Не можем да удържим позицията си срещу няколко екипажа малореански моряци.

Бързо събраха мокрите дрехи и оскъдните си припаси и тръгнаха. Гарион забеляза как Ерионд хвърли последен, изпълнен със съжаление поглед към мястото, където бе израсъл.

– Горедолу знам пътя – каза той. – Потоците сега са пълноводни и ще трябва да внимаваме.

Той се залюля леко на седлото си и продължи:

– Ще избързам напред. Пък и на Кон и без това му се тича – усмихна се той, погали врата на жребца си и препусна в шур галоп.

– Странно момче – заключи Ургит. – Наистина ли е познавал Зедар?

– И то доста добре – отговори Силк. – И него, и Ктучик. Цял живот е общувал със странни люде, затова в държането му няма нищо

необичайно и неразбираемо.

И хвърли лукав поглед към Поулгара.

Късчетата синьо небе бяха нараснали и първите лъчи на сутрешно-то слънце осветяваха прорязаната от безброй потоци степ. Вятърът беше утихнал още. Групата се движеше в стегнат тръс, като плътно следваше следите, оставени от Ерионд и темпераментния му кон.

Се'Недра, която беше облечена във вълнен клин и една от туниките на Ерионд, се изравни с Гарион.

– Одеждите ви ми се нравят, кралице моя – рече той и се ухили.

– Всичко друго е мокро – оправда се тя сериозно. – Нещата май не вървят особено добре, нали, Гарион? Толкова много разчитаме на този кораб, а сега...

– Не знам – отвърна той. – Успяхме да спестим доста време. По-голямата част от зоната на бойните действия е вече зад гърба ни. Веднъж да стигнем отвъд Рак Ктака и ще си намерим нов кораб. Според мен въобще не сме се забавили.

– Да, ама и не избързахме, нали?

– Трудно е да се каже.

Тя въздъхна и продължи мълчаливо да язди до него.

Стигнаха пътя по пладне и се отправиха на изток. До края на деня изминаха значително разстояние. По нищо не личеше някой да е минавал скоро оттук, но за всеки случай Силк яздеше като авангард. Групичка плачещи върби осигури подслона им за през нощта, както и колове за палатките им. Вечерята се състоеше от боб и бекон – ястие, което Ургит намери за незадоволително.

– Какво ли не бих дал за една телешка пържола – оплакваше се той. – Даже и да е приготвена от калпавите готвачи на Дроджим, пак бих ѝ се насладил от все сърце.

– А не бихте ли предпочели паница вряла трева, ваше величество? – попита го Прала иронично. – А може би една порция препечена върбова кора?

Той я погледна сърдито и сетне се обърна към Гарион:

– Каж ми, ти и твоите приятели дълго ли мислите да останете в Ктхол Мургос?

– Не много. Защо?

– Жените от Запада, изглежда, са свикнали да се радват на голяма свобода. Също така проявяват и неприятната тенденция да говорят открито. Намирам тяхното влияние върху някои точно определени мургинки за доста обезпокоително.

В същия момент, сякаш осъзнал, че е прекалил, той отправи плахо поглед към Поулгара и побърза да се извини:

– Не целех да ви обидя, милейди. Просто това е мнението на един мургски дърдорко.

– Разбирам – отвърна тя.

Белгарат остави чинията си настрана и погледна Силк:

– Ти язди напред цял ден. Не видя ли някакъв дивеч?

– Появиха се стада от някакви животни, подобни на елени. Бяха се отправили на север, но през цялото време стояха извън обсега на лъка ми – отговори Силк.

– Какво си намислил, старче? – попита го Поулгара.

– Нужно ни е прясно месо – рече той и се изправи. – С мухлясал бекон и варен боб доникъде няма да стигнем.

Той погледна замреженото от облаци нощно небе и каза:

– Нощта ще бъде прекрасна за лов. Ти как мислиш?

По устните на Поулгара пробяга любопитна усмивка.

– Мислиш ли, че още можеш да смогваш, стари вълко?

– Щом се налага. Ела с мен, Гарион, нека се отдалечим малко от конете.

– Какво са намислили? – попита Ургит Силк.

– Не би искал да знаеш, братко. Наистина не би искал да знаеш!

Луната докосваше със сребристите си лъчи полюшваната от вятъра трева. Миризмите на нощната степ така силно удариха обонянието на Гарион, сякаш бяха десетократно засилени. Той тичаше с лекота до вълка със сребриста козина. Неиде над главите им се рееше снежнобяла сова. Приятно бе отново да тича неуморно със скоростта на вятъра до дядо си. Усещаше вятъра в козината си, а ноктите на лапите му се забиваха с лекота във влажната почва. Те се носеха из обгърнатата от нощта степ, впуснати в древния ловен ритуал.

На няколко левги от лагера подплашиха стадо еленоподобни животни, които бяха вече заспали. Гонитбата продължи с мили през хълмистата степ. В мига, в който животните стигнаха един придошъл от дъждовете поток, един стар мъжкар, изморен до смърт, обърка крачка, тежко се срина във водата и си прекърши врата.

Гарион скочи във водата и вкопчи мощните си челюсти в един от предните му крака, та силното течение да не го повлече.

Поулгара и Белгарат бяха възвърнали естественото си състояние и се приближаваха към каменистия бряг с такова спокойствие, сякаш бяха излезли на разходка.

- Добър е, не смяташ, ли? – подхвърли Поулгара.
- Не е лош – призна баща й. – Ще го одерем – продължи той, извади нож от пояса си и провери остротата му с палец. – Можеш да се върнеш и да вземеш Дурник заедно с един товарен кон.
- Добре, татко – рече тя и полетя назад.
- Гарион, ръцете ще ти трябват – напомни му Белгарат.
- О! Прощавай, дядо, бях забравил – извини се той и възвърна човешкия си вид.

Доста изумени погледи се стрелкаха към тях, когато на другата сутрин вместо каша Поулгара сервира печено месо. Все пак никой не се осмели да каже нещо по отношение на промяната в менюто.

Около пладнe на втория ден изкачиха един висок хълм, зад който се синееше огромна водна площ.

– Езерото Ктака – рече Ургит. – Заобиколим ли го, сме на два дни от Рак Ктака.

- Сади – обади се Белгарат, – в тебе ли е картата?
- Тук е – отговори евнухът и посегна към пазвата си.
- Дай да видя – каза старият магьосник, слезе от коня си, взе пергамента от ръцете на евнуха, огледа го и продължи: – Мисля, че ще трябва да се отклоним от пътя. Крушението и бурята ни забавиха доста и сега не знаем докъде са напреднали малореанците, откакто напуснахме Рак Урга. Не ми се ще да се сблъскаме с някое военно подразделение. Поради тази причина ще се отправим в другата посока.

Той посочи с ръка онази част от картата, по която бяха нанесени означения за дървета, и продължи:

– Ще можем да разузнаем какво е положението в Рак Ктака и ако ни се наложи, ще можем да разчитаме на убежището на Голямата южна гора.

- Белгарат – обади се разтревожено Дурник. – Какво е това? На хоризонта се издигаше тъмно петно пушек.
- Най-вероятно някакъв пожар в степта – предположи Сади.
- Не е – намеси се Белгарат и започна да ругае. – Няма характерния цвят. Според картата там има някакви села. Мисля, че това е едно от тях.

- Малореанци! – възкликна Ургит.
- Как са успели да стигнат толкова далече? – обади се Силк.
- Я почакайте – намеси се Гарион. – Кой би победил в битка с

малореанци в планините?

– Ние, разбира се! Защото умеем да използваме местността в своя полза.

– Да, но ако битката се води в равнината, кой би спечелил?

– Те. Те разполагат с повече хора.

– Тогава вашите армии са в безопасност само в планините.

– Вече го казах, Белгарион!

– Ако аз се биех против вас, бих се опитал да ви примамя да слезете. Ако маневрирах заплашително около Рак Ктака, вие най-вероятно бихте отвърнали, нали? Бихте изпратили всички налични бойци от Урга и Морч в града, за да го защитават. Но ако вместо да атакувам, се отправех на север и запад, бих могъл да ви устроя засада по пътя в равнината. Ако можех да избирам бойното поле, бих унищожил и двете ви армии само за един ден.

Лицето на Ургит беше бяло като платно.

– Значи това са правили корабите в Горандско море. Следели са движението на моите войници от Рак Урга. Закат ми залага капани.

Очите му заплашваха да изскочат от орбитите си.

– Белгарат, трябва да ме пуснеш да предупредя хората си. Те са напълно неподготвени за такава атака. Малореанците ще ги пометат, а те са единствената преграда пред Рак Урга.

Белгарат се почеса до ухото и примижва.

– Моля те, Белгарат!

– Мислиш ли, че можеш да се движиш достатъчно бързо, за да ги изпревариш?

– Налага се. Ако не го сторя, Ктхол Мургос ще падне. По дяволите, старче, това е мой дълг!

– Мисля, че започваш да се учиш, Ургит. В края на краищата може и да направим крал от тебе. Дурник, дай му храна, колкото можем да отделим. Не рискувай – продължи той, като отново се обърна към брата на Силк. – Избягвай билата на хълмовете, където силуетът ти ще се очертае ясно на фона на небето. Старай се да бързаш колкото можеш, но гледай да не убиеш от преумора коня си. Пожелавам ти късмет! – каза тай накрая и потупа Ургит по рамото.

Ургит само кимна и тръгна към коня си. Прала го последва по петите.

– Какво си намислила? – попита рязко той.

– Идвам с теб.

– В никакъв случай!

– Така само губим време.

– Там сигурно ще има битка. Момиче, вразуми се!

– Аз съм мургианка, потомка на династията Ктанг. Никоя битка не ще ме уплаши.

Тя хвана здраво юздите на коня си и свали кожената чанта от седлото си. Развърза ремъците и я отвари. Вътре лежеше меч, чиято дръжка бе инкрустирана с рубини. Тя го извади и го вдигна над главата си.

– Това е мечът на последния крал от династията Ктанг – заяви тя гордо. – Той е влязъл с него в битката за Воу Мимбре. Пази честта му!

После обърна дръжката към Ургит и му подаде меча. Той я гледаше вцепенено, но после се осъзна и го пое.

– Щях да ти го подаря в деня на сватбата ни, но сега ти е по-нужен. Вземи меча си, кралю на мургите, и възседни коня си! Чака ни битка, която трябва да спечелим.

Той вдигна високо меча над главата си, после внезапно се обърна към Гарион:

– Кръстосай меча си с моя Белгарион. За късмет.

Кралят на Рива кимна и извади оръжието си. Огънят, който се плъзгаше по острието му, беше искрящо син. В мига, когато двата меча се докоснаха, дребничкият крал на мургите подскочи, сякаш дръжката го бе изгорила. Всички зяпнаха. Камъните по дръжката вече не бяха рубини, а сини сапфири.

– Ти ли направи това?

– Не. Кълбото го направи. По някаква причина си му симпатичен. Желята ти успех!

– Благодаря ти. Пожелавам успех на всички ви.

– Благодаря ти, Се'Недра – рече Прала, като възседна коня си. – Благодаря ти за всичко.

Двамата пришпориха конете и препуснаха.

– Страхувам се, че ще го изгубя – въздъхна тъжно Силк.

– Заради малореанците ли? – попита Дурник.

– Не, заради това момиче. На тръгване имаше някакво странно сватбено изражение на лицето.

– Мисля, че е много романтично – прошепна Се'Недра.

– Романтично ли? Според мен е отвратително! – рече той възмутено и се огледа. – Ако ще заобикаляме от юг, най-добре да тръгваме.

Групата се впусна в галоп по южното крайбрежие на езерото под топлите лъчи на следобедното слънце и скоро се отдалечи от мястото на внезапната раздяла с Ургит и Прала. Силк, който отново бе начело на

колоната, се изкачи на билото на един хълм и с жест ги подкани да се приближат внимателно.

– Какво има? – попита Белгарат.

– Пред нас отново има пожар. Мисля, че е някоя самотна ферма.

– Да идем да проверим – рече Дурник на Тот и двамата се отправиха към дима на хоризонта на изток.

– Бих искал да знам дали Ургит е добре! – каза Силк с разтревожена гримаса.

– Харесваш го, нали? – попита Велвет.

– Ургит ли? Мисля, че да. В много неща си приличаме. – Той я погледна и продължи: – Предполагам, че ще споменеш за това в доклада си до Джевъллин.

– Естествено!

– Бих искал да не го правиш.

– Защо не?

– Не съм сигурен. Просто не искам да дам възможност на драснианското разузнаване да използва връзката ми с ктхолския крал на мургите в своя изгода. Бих желал да запазя това в тайна.

Когато двамата разузнавачи се върнаха в лагера, над езерото вече се стелеше сребрист здрач. Лицата им бяха тъжни.

– Ферма – докладва ковачът. – Посетили са я малореанци, но не смятам, че са били редовно подразделение. По-скоро са някакви дезертьори. Оплячкосали са я и са подпалили всичко. Обикновено войниците им не правят така, особено ако с тях има и офицери. Къщата е напълно унищожена, но част от обора е все още здрава.

– Достатъчно голям ли е да ни приюти за през нощта? – поинтересува се Гарион.

Дурник повдигна рамене.

– По-голямата част от покрива е непокътната.

– Нещо нередно ли има? – попита Белгарат.

Дурник му направи знак да се отдалечат. Белгарат и Гарион го последваха.

– Какво има, Дурник? – попита старецът, когато другите вече не можеха да ги чуят.

– Малореанците са побили на колове всички обитатели на фермата. Гледката не е за женски очи.

– Не можеш ли да ги скриеш някъде?

– Ще видя какво може да се направи по въпроса – рече Дурник тихо. – Защо им е трябвало да го правят! Какво ги е накарало?

– Невежеството. Невежата се опира на жестокостта си, когато му липсва въображение. Иди с тях, Гарион. Те ще имат нужда от помощ. Като сте готови, размахайте факла да ни предупредите.

Тъмнината до известна степен ги улесни, понеже скриваше лицата на жертвите. Под овъглените, още димящи останки от къщата имаше мазе и те скриха трупове там. Гарион взе една факла, за да съобщи на останалите да дойдат. Скоро внимателно изчистеното пространство в обора се изпълни с приятна топлина от огъня, който Дурник бе запалил върху застлания с камъни под.

– Тук е приятно – засмя се Се'Недра, като огледа веселия танц на сенките по стените на хамбара. После седна върху купа ароматно сено и като подскочи върху него няколко пъти, продължи: – Ще станат чудесни легла. Ще ми се всяка нощ да можем да спим така.

Гарион не се осмели да отговори. Той самият бе израснал във ферма почти като тази. Мисълта за отряда войници, спускащи се като хищни птици върху фермата на Фалдор, го изпълни с гняв. Внезапно пред очите му изплува ужасна картина. Мургите, побити на коловете, можеха да бъдат неговите приятели от детинство. Това го потресе до дън душа. Мъртвите бяха мурги, но бяха мирни фермери. Внезапно той се почувства близък с тях. Дивацината, която ги бе сполетяла, започна да се превръща в лична обида и съзнанието му се изпълни с мрачни мисли.

21.

На сутринта валеше. Дъждът беше ситен и размазваше контурите на заобикалящото ги пространство. Те яхнаха конете и се насочиха на север, следвайки извивките на източния бряг на езерото.

Мислите, които бяха налегнали Гарион, бяха мрачни като водите на езерото. Гневът от снощи се бе превърнал в студена решителност. Той бе възпитаван, че правосъдието е абстракция, но беше убеден, че ако отговорните за снощното клане се изпречат на пътя му, ще превърне абстракцията в болезнена реалност. Знаеше, че Белгарат и Поулгара не одобряват тези неща, затова сам обмисляше плана си за възмездие, ако ли не правосъдие.

Когато стигнаха до калния път, водещ от север към Раг Ктака, го намериха претъпкан с бягащи, обзети от паника хора.

– Мисля, че би било по-добре да стоим далеч от пътя. През тази тълпа няма да можем да се придвижваме бързо.

– Но нали отиваме в Раг Ктака? – каза Сади.

Белгарат погледна отново към тълпите бежанци и рече:

– Сега не можем и сал да намерим там, та какво остава за кораб. Дайте да влезем в гората и да се насочим на юг. Не ми се ще да се застоювам на открито във вражеската територия. Сега е по-добре да потърсим лодки в някое рибарско селце, отколкото по кейовете на големия град.

– Вие, ако искате, тръгвайте – предложи Силк. – Аз ще остана да поразпитам.

– Това е добра идея, но не се застоювай прекалено дълго. Ще ми се да стигнем Голямата южна гора преди началото на зимата, ако е възможно.

– Аз ще остана с него, дядо – обади се Гарион. – И без това имам нужда да се отърся от някои неща, които видях напоследък.

Двамата тръгнаха към гъстия поток бежанци, отправени на юг.

– Гарион, онзи, който бута ръчната количка, не е ли сендар? – провикна се Силк, като дръпна юздите на коня си.

– Та какво би правил тук един сендар? – отговори той и заслони очите си с длан. – От друга страна обаче, доста прилича на сендар. Какво ли прави в Ктхол Мургос?

– Да идем да го питаме. Те обичат да клюкарстват, а това винаги може да ни бъде от полза. Ще разберем какво се е случило.

Силк подкара коня си и го изравни с набития човек, който буташе количката.

– Добро утро, приятелю! Доста си се отдалечил от дома.

Човекът спря, пусна дръжките на количката и изгледа изпитателно на трапника с нийсанските одежди:

– Аз не съм роб, така че внимавай да не ти хрумне нещо.

– Това ли те притеснява? – рече Силк и посочи дрехата си. – Не съм нийсанец. Намерих това при едни трупове на няколко левги оттук. Реших, че биха ни били полезни в случай, че се натъкнем на официални лица. Какво правиш?

– Бягам – отговори тъжно сендарът. – Също като останалите нещастници. Вие не знаете ли какво става?

– Идваме от далечен път.

Човекът отново вдигна количката и тръгна полека по пътя.

– Цялата малореанска армия се е насочила насам. Тръгнаха са от Горут. Подпалиха града, в който живеех, и избиха половината население. Още не са си направили труда да се занимаят с Рак Ктака и затова всички сме се запътили натам. Надявам се, че там ще намеря кораб за

Сендария. Не знам защо, но изведнъж се затъжих доста за родината си.

– Нима си живял в мургски град? – попита учудено Силк.

Сендарът направи кисела физиономия и отговори:

– Е, не беше съвсем по моя воля. Преди десетина години имах известни неприятности със закона в Толнедра. Взе ме на борда си един капитан, който обеща да ми помогне да напусна страната. Беше опасен мошеник и в момента, в който парите ми свършиха, ме заряза на кея в Рак Ктака. Скитах известно време по северните брегове на езерото. Там ми позволиха да остана, тъй като можех да върша неща, които един мург би счел, че са под достойнството му, пък от друга страна бяха прекалено важни, за да бъдат поверени в ръцете на роб. Беше доста унижително, но все пак си изкарвах прехраната. Както и да е, преди няколко дни войската им ни прегази. На тръгване не бе останало нищо здраво.

– Ти как се спаси? – попита го Силк.

– Скрих се в една купа сено. Изчаках, докато опасността отmine и после се присъединих към тези – отвърна той и огледа уплашените хора, газещи до глезени в меката кал. – Жалко, не мислите ли? Не им е останал достатъчно разсъдък да се разпръснат и да стъпват по тревата. Войниците никога не биха постъпили толкова глупаво.

– Значи имаш опит във военното дело, така ли?

– Разбира се – отговори набитият човек с гордост. – Бях сержант в армията на принцеса Се'Недра. Бих се с нея при Тул Марду.

– Тази аз я пропуснах, бях зает другаде. – сподели Силк. – Дали има малореанци към Голямата южна гора.

– Не знам. Но не ви препоръчвам да идете там. Всичките тези убийства са възбудили равинерите до немай къде.

– Какви са пък тези?

– Таласъми. Хранят се с трупове и напоследък се чуват доста зловещи истории за тях. Отново ви казвам, не ходете там.

– Ще се съобразим със съвета ти, приятелю. Благодарим ти за новините. Късмет като стигнеш Рак Ктака. Пожелавам ти да успееш да се върнеш в Камаар.

– В момента съм съгласен и на Тол Хонет. Тамошните затвори не са чак толкова зле в сравнение с това.

Силк се ухили и пропусна към приятелите си. Гарион го последва.

Същия следобед прекосиха река Ктака на няколко левги от устието ѝ. Щом стъпиха на отвъдния бряг, вече можеха да видят смътните

очертания на гората. С настъпването на вечерта дъждът спря, но небето остана облачно.

– Ще се опитаме ли да я достигнем преди да се стъмни? – попита Силк.

– Нека изчакаме. Думите на човека, с когото сте разговаряли, малко ме притесняват. Не мисля, че са ни нужни подобни изненади, особено в тъмното – отговори Белгарат.

– Надолу по течението има групичка плачещи върби – каза Дурник.
– Можем да опънем палатките там.

Мястото се намираше на около половин миля. Горичката беше сравнително голяма и се издигаше до самия бряг на реката.

– Добре – съгласи се Белгарат.

– Още колко има до Веркат, дядо? – попита Гарион, докато групата им се придвижваше покрай придошлата река.

– Според картата още около петдесет левги на югоизток, преди да излезем на брега срещу острова. Тогава ще трябва да намерим лодка, която да ни прехвърли от другата страна.

Гарион въздъхна тежко.

– Не се отчайвай. Справяме се дори по-добре, отколкото бях предпологал. Зандрамас не може да бяга вечно. Светът е малък, ще я стигнем рано или късно.

Докато Дурник и Тот бяха заети да опъват палатките, Гарион и Ерионд тръгнаха из горичката в търсене на дърва за огъня. Беше доста трудно да се намери нещо достатъчно сухо за горене. Отне им повече от час, за да набавят скромното количество, необходимо на Поулгара за готвене. Докато тя се зае с еленското и фасула, Гарион забеляза, че Сади обикаля нервно и търси нещо по земята.

– Не е никак смешно, излизай веднага!

– Какво има? – попита Дурник.

– Зит е излязла от бутилката.

– Сигурен ли си? – попита ковачът и скочи като ужилен от мястото, където седеше.

– Понякога се забавлява, като се крие от мене. Излизай веднага, па-лаво змийче такова!

– Най-добре не казвай на Силк. Ще изпадне в истерия, ако разбере – посъветва го Белгарат. – Той всъщност къде е?

– Излезе с Лизел да се поразходят – намеси се Ерионд.

– На това мокро време! Понякога този човек ме учудва.

Се'Недра се приближи и седна на дървото до Гарион. Той я

прегърна и я притисна към себе си. Тя се сгуши в него и въздъхна:

– Какво ли прави детето ни сега?

– Спи, най-вероятно.

– Много обичам да го гледам, докато спи – прошепна тя и притвори очи.

В този момент откъм върбите се разнесе оглушителен вик. С разширени от ужас очи Силк се втурна в осветеното от огъня пространство. Лицето му беше мъртвешки бледо.

– Какво има? – попита Дурник.

– Змията беше в пазвата ѝ!

– Чия пазва?

– На Лизел.

Поулгара се обърна с черпак в ръка към треперещия драснианец:

– Кажете ми, принц Келдар, какво точно търсихте в пазвата на Лизел?

За известно време той успя да издържи на изпитателния ѝ поглед, но после започна да се изчервява.

– О, разбирам – рече тя и се върна към гозбите си.

Към полунощ Гарион се събуди от някакви звуци. Внимателно, за да не събуди Се'Недра, той стана и излезе от палатката. От реката се беше надигнала гъста мъгла и плътната ѝ мръснобяла завеса скриваше всичко.

Далече в мъглата се разнесе металическо дрънчене. Звукът беше познат, но му беше нужно известно време, за да разбере какъв е.

Към тях се приближаваха конници в метални доспехи. Гарион се пресегна в тъмното и тихо хвана меча си.

– Няма ли най-после да кажеш какво имаше в къщата, преди да я запалиш? – чу се нейде в мъглата глас с малореанско произношение.

Говорещият не беше близо, но в тихата нощ звуците се разнасяха безпрепятствено, така че Гарион чуваше всичко.

– Нищо особено, ефрейтор.

– Смятам, че трябва да поделим плячката. Все пак сме група.

– Странно, че го казваш. В такъв случай, след като искаш част от плячката, следващия път обърни повече внимание на къщата, вместо да побиваш на колове обитателите ѝ.

– Ние сме във война – рече ефрейторът с фалшива убеденост. – Наш дълг е да се разправим с врага.

– Дълг ли! – рече първият подигравателно. – Та ние сме дезертъори, ефрейторе. Единственият ни дълг е нашето собствено добруване. Ако ти предпочиташ да колиш мургски семейства, добре, но аз се опитвам да изкарам достатъчно за пенсия.

Гарион бе обзет от някакво странно спокойствие. Той се изправи, отиде тихо до купчината вързопи и внимателно извади ризницата си и я облече, като разтресе няколко пъти рамене, за да я намести.

От мъглата изплува грамадната фигура на Тот, който стоеше на пост при конете.

– Това е нещо, което трябва да свърша сам – прошепна Гарион в ухото на немия исполин.

Тот кимна тъжно, отвърза един от конете и му подаде юздите. Сетне сложи гигантската си лапа върху рамото на Гарион в знак на мълчаливо одобрение и се отдръпна, за да му направи път.

Гарион възседна неоседлания кон и тихо пое през върбовия шубрак.

Гласовете на престъпниците идваха откъм гората. Гарион ги последва все така тихо. След около миля някъде напред и вляво се разнесе шумен смях.

– Ама как пищяха, докато ги побивахме на коловете! – рече нечий дрезгав глас в лепкавата мъгла.

– Е, стига толкова – процеди Гарион през стиснатите си зъби и заби пети в хълбоците на животното. Конят полетя напред. Влажната земя попиваше тропота от копитата му.

– Да запалим факлите – чу се глас.

– Мислиш ли, че е безопасно? – отвърна друг глас. – Знаеш, че наоколо непрекъснато обикалят патрули в търсене на дезертъори.

– Давай. Патрулите вече са си легнали. Полунощ отдавна мина.

След миг проблесна мъждива светлина.

Атаката на Гарион дойде като гръм от ясно небе. Няколко от разбойниците вече не бяха между живите преди останалите дори да разберат какво става. Докато Гарион летеше из редиците им, поваляйки ги от седлата един след друг, въздухът се изпълни с писъци. Широкото острие на оръжието му не преставаше да разсича плът и кости – ризниците не бяха преграда за него. Петима паднаха още при първата атака. После той се обърна към останалите трима. Единият се втурна да бяга, вторият извади оръжие, а третият, който държеше факлата, остана вцепенен от ужас.

Онзи с оръжието едва смогна плахо да го вдигне над главата си в

желанието да се предпази от удара, който Гарион вече нанасяше. Мечът на риванския крал отплесна оръжието на малореанеца, разцепи шлема му и стигна почти до кръста на нещастника. Без да губи време, Гарион го издърпа от гърчещото се тяло и се обърна към човека с факлата.

– Милост! – извика той и се опита да обърне коня си. – Милост!

Викът вбеси Гарион още повече и той стисна зъби, замахна ожесточено и изпрати главата на убиеца далеч в тъмнината. Само миг след това препусна след последния от бандитите.

Отне му по-малко от минута да го настигне. В началото се водеше само по звука, но скоро вече можеше да различи смътния силует на бягащия. Той го заобиколи отдясно и рязко спря коня си на пътя му.

– Кой си ти? – провикна се брадатият малореанец. – Защо ни нападна?

– Аз нося правосъдие – рече Гарион и замахна.

Непознатият с ужас се взря в огромния меч, който стърчеше от гърдите му, със задавена от кръвта въздишка се изхлузи от него и се свлече безжизнен на земята.

Все още без да изпитва нищо, Гарион слезе от коня и избърса меча си в туниката на мъртвеца, почти машинално сграбчи юздите на коня му и се запъти към мястото на битката. Като стигна, внимателно огледа жертвите си за признаци на живот, успя да събере още три коня и пое към лагера.

Силк стоеше до Тот при конете.

– Къде беше? – попита той шепнешком.

– Имахме нужда от коне – отговори Гарион, докато слизаше от коня си, и подаде юздите на пленените коне на Тот.

– Малореански – продължи Силк. – Ако може да се съди по седлата. Къде ги намери?

– Чух собствениците им да си говорят за посещението на една мургска ферма, докато минаваха покрай лагера ни.

– И не ме покани с теб?

– Съжалявам, но трябваше да бързам. Не исках да се изгубят в мъглата.

– Четирима? – продължи Силк.

– Останалите четири коня не можах да ги намеря. Надявам се, че тези ще са достатъчни да наваксаме за загубените при корабокрушението.

– Осем души! – учуди се дребосъкът.

– Успях да ги изненадам. Не беше кой знае каква битка. Хайде да

си лягаме.

– Не би било лошо да се по измиеш преди да си легнеш. Нервите на Се'Недра са доста деликатни и сигурно няма да ѝ се отрази добре, като се събуди и те види целия в кръв.

Утрото дойде в още по-гъста мъгла. Беше влажно и студено. Виждаха се само провисналите клони, обсипани с бляскави перлени нанизиди от капчиците вода по тях.

– Поне ни прикрива – отбеляза Гарион.

– Да. Но затова пък крие и от нас доста неща – отвърна Сади. – Гората пред нас се слави с доста лошо име.

– Колко е голяма?

– Може би е най-голямата на света – отговори Сади, докато вдигаше един вързоп на коня си. – Простира се на стотици левги. Само на мен ли така ми се струва, или тази сутрин имаме повече коне?

– Снощи съвсем случайно открих още четири.

След като закусиха и опаковаха и готварските прибори на Поулгара, се запътиха към скритата в мъгла гора. Докато язدهа, Гарион чу разговора на Дурник и Силк, които се движеха точно зад него.

– Какво правеше снощи? Имам предвид, когато намери Зит в пазвата на Лизел.

– Тя ще докладва на Джевълин, когато всичко това свърши – отговори Силк. – Ще ми се той да не разбере за някои неща. Ако не успее да я убеди с разум, ще ми се наложи да го направя с чувства.

– Горкото момиче.

– Повярвай ми, Дурник, тя може да се грижи сама за себе си. Дватамата играем игра, но в случая не разчитах на присъствието на Зит.

– Вие драснианците вечно ли играете такива игрички?

– Разбира се. Така си убиваме времето, особено през зимата. В Драсния зимите са дълги и скучни. Това ни помага да изостряме сетивата си.

Първите дървета вече се очертаваха на фона на мъглата. Бяха почти голи – зимата беше близо. Докато навлизаха под усуканите клони, Гарион се огледа. Не знаеше какви са тези дървета. Имаха фантастични форми. Клоните им се сучеха към небето около покритите с мъх стволлове. Те пък бяха осеяни от безброй чворове, дълбоко впити в грубата им кора, които създаваха гротескната прилика с ужасно изкривени от болка човешки лица. Земята бе застлана с дълбок пласт опадали листа,

изгнили и почернели. Нагоре клоните се губеха в сиво-бялата мъгла.

Се'Недра се загърна в наметалото си и потрепери.

– Трябва ли наистина да минаваме оттук?

– Мислех, че обичаш дърветата – рече Гарион.

– Не и тези. В тях има нещо жестоко. Имам чувството, че се мразят.

– Да се мразят? Дърветата?

– Да. Те се блъскат и мачкат, за да достигнат слънцето. Отвратително място.

– Опитай се да не мислиш за това – посъветва я той.

Продължиха навътре и все по-навътре в гората. Яздеха в тишина, настроението на всички се беше помрачило от просмукващата се от странните дървета враждебност.

По пладне спряха да хапнат набързо и продължиха през мрачната гора.

– Мисля, че изминахме достатъчно път за днес – каза по едно време Белгарат. – Да запалим огън и да опънем палатките.

Може би беше просто неговото въображение или викът на някоя птица, но с първите пламъци на огъня Гарион чу изпълнен с болка писък, който сякаш идваше от самите дървета. В него бяха смесени ужас и гняв. Той се огледа и видя как жестоките човешки образи по стволите се раздвижват на колебливата светлина на огъня.

След като се нахраниха, Гарион се отдалечи от лагера. Все още чувстваше празнотата, останала в душата му след битката. С изненада откри, че вече не помни подробностите от снощи. Пред очите му изникваха неясни картини на плискаща се кръв под мъждивата светлина на факлата. Видя ездачите да падат от конете си, видя и главата на човека с факлата да отлита далеч в мъглата.

– Говори ли ти се за това? – чу се гласът на Белгарат зад него.

– Не особено, дядо. Не мисля, че би одобрил това, което направих, затова нека да не продължаваме. Няма начин да те накарам да разбереш.

– Аз те разбирам, Гарион. Просто не смятам, че по този начин си постигнал нещо. Ти уби... колко?

– Осем.

– Толкова много! Добре, уби осем малореанци. И какво доказва по този начин?

– Не го направих, за да доказвам нещо, дядо. Просто исках да съм сигурен, че те никога повече няма да го правят. Дори не съм сигурен, че точно те са онези, които са убили мургските фермери. Чух, че са направили нещо подобно някъде, и исках да ги спра.

– Наистина. Спря ги. Как те кара да се чувстваш това сега? По-добре ли?

– Не. Всъщност не. Не ги убих, защото бях ядосан. Просто почувствах, че трябва да го направя, и го направих. И след като вече така и така нищо не може да бъде променено, бих предпочел да забравим за случилото се.

– Добре тогава. Стига да помниш това, мисля, че не си се увредил сериозно – рече Белгарат, след като го изгледа дълго и изпитателно. – Да се връщаме при огъня.

Гарион спа лошо тази нощ. Се'Недра също непрекъснато се въртеше и говореше насън.

На сутринта Белгарат стана и се огледа наоколо с горчива гримаса.

– Това е нелудничаво! – избухна той. – Къде е слънцето?

– Зад мъглата и облаците, татко – отговори Поулгара, докато спокойно решише дългата си черна коса.

– Знам, Поул, но искам да го видя поне за момент, за да определя посоката. Ако не успея, може да се окаже, че се въртим в кръг.

Тот, който беше зает с огъня, стана и отиде пред възрастния човек. Лицето му както винаги в подобни случаи беше изразително. Той посочи с ръка в една посока, която се отклоняваше от маршрута, който бяха следвали.

– Сигурен ли си? – рече Белгарат и се намръщи.

Тот кимна.

– Друг път минавал ли си оттук?

Немият великан отново кимна и пак посочи.

– И ако продължим в тази посока, ще излезем на южния бряг при остров Веркат?

Тот кимна за трети път и се върна при огъня си.

– Кайрадис каза, че той ще дойде с нас, за да ни помага в търсенето, дядо – припомни му Гарион.

– Добре. След като знае пътя, ще го оставим да ни води. И без това вече ми писна да налучквам.

Вече бяха изминали поне две левги в мъгливото утро. Тот уверено водеше групата. Изведнъж Поулгара рязко дръпна юздите на коня си и изкрещя:

– Внимавайте!

От мъглата изхвърча стрела и просвистя право към техния водач.

Огромният Тот успя да я отбие с тоягата си. В същия миг група дрипави мъже изскочиха от гората – размахваха какви ли не оръжия. Повечето бяха мурги, а останалите – някаква междурасова кръстоска.

Без капка колебание Силк скочи от седлото и измъкна камите си. Докато бандата негодници се приближаваше, дребосъкът вече бе излязъл пред другарите си, за да ги посрещне. Гарион още не беше успял да слезе от коня си, когато Тот вече бе тръгнал с тежката си тояга към нападателите. Дурник държеше брадвата с две ръце и описваше с нея кръгове над главата си. Кралят на Рива измъкна меча на Желязната хватка и размахна пламтящото му острие. Един от разбойниците скочи във въздуха в жалък опит да направи движението, така характерно за Силк, но резултатът от това бе плачевен за него: вместо да удари Гарион с пети в лицето или гърдите, гимнастикът срещна пламтящото острие и се наниза на него.

В същия момент Силк прониза друго и докато се завърташе, за да освободи оръжието си, срязва още един през челото.

Тот и Дурник успяха да заклеят няколко от нападателите помежду си и методично започнаха да ги избиват.

– Гарион!

Той се обърна и видя как един брадат здравеняк дърпа от седлото Се'Недра с едната си ръка, докато с другата размахва нож. В следващия момент и двете ръце на разбойника бяха заети със здравия копринен шнур, който някой бе хвърлил през главата му изотзад. Със завидно спокойствие златокосата Велвет бе опряла коляно в гърба му и стягаше все по-силно и по-силно. Се'Недра гледеше с ужас как нейният кандидат-убиец се души пред очите ѝ. Гарион се обърна и започна да кълца редиците на вече пообезверените разбойници. Въздухът се изпълни с викове, крясъци и парчета плат и човешка плът. След миг нападателите вече бягаха.

– Страхливци! – изкрещя някакъв човек в черни дрехи подир бягащите злодеи. Той държеше лък и го насочи право към Гарион. След секунда обаче вече падаше напред като пречупен в кръста и заби стрелата си в земята. Една от камите на Силк се бе забила в корема му до дръжката.

– Има ли някой ранен? – извика Гарион.

– Има. От техните хора – засмя се Силк доволно, докато гледеше последиците от битката.

– Моля те, спри! – извика Се'Недра на Велвет с измъчен глас.

– Какво? – рече разсеяно русокосата девойка, която още стискаше

примката около врата на вече издъхналия нападател. – О! Съжалявам! – извини се тя. – Отклоних си вниманието.

Тя отпусна шнура и трупът се срине в краката ѝ.

– Чудесно свършена работа! – поздрави я Силк.

– Става с тренировки – рече тя, докато внимателно навиваше връвта.

– И не ти ли призява?

– Е, чак пък толкова. Нали е част от онова, на което ни учат.

Той, изглежда, имаше готова реплика, но отговорът и го смути и той замълча.

– Да? – попита тя.

– Няма нищо.

22.

– Престани! – рече Дурник с възмущение, докато Сади обикаляше труповете и забиваше отровната си кама в тях.

– Просто искам да се уверя, че са мъртви. Хич не е предпазливо да оставяш зад гърба си враг, който се прави на мъртъв.

Беше стигнал до онзи с черните дрехи, когото Силк бе повалил.

– Я! Този е още жив.

Той се наведе да махне качулката от лицето на умирация и изведнъж с ужас отдръпна ръката си.

– Белгарат, ела да го видиш този.

Белгарат прекоси просеката и се изправи до евнуха.

– Лилавият ръб на качулката му не значи ли, че е гролим? – обади се Сади.

Белгарат мълчаливо кимна, наведе се и леко докосна с пръст дръжката на камата на Силк, която все още стърчеше от корема на мъжа с черните дрехи.

– Не му остава много. Можеш ли да го свестиш, за да отговори на няколко въпроса?

– Ще опитам – рече Сади, изтича до коня си и донесе някаква стъклена чашка с жълтеникава течност.

– Би ли ми донесъл вода? – обърна се той към Дурник.

Ковачът се понамръщи, но все пак взе една тенекиена чашка и наля малко вода в нея от един от меховете.

Сади внимателно изсипа в чашата няколко капки от течността и я

разклати, за да разбърка сместа. После се наведе над умирация и повдигна главата му.

– Изпий това – каза му той тихо. – Ще се почувстваш малко по-добре.

Сади поднесе чашката към устните му. Човекът отпи бавно и отново легна по гръб. Не след дълго на лицето му се появи спокойна усмивка.

– Така! По-добре е, нали?

– Да – изграчи той.

– Хубава битка се получи, нали?

– Искахме да ви изненадаме, ама май изненадата беше за наша сметка.

– Как каза, че беше името на онзи, който ви е пратил? Все ги забравям тези имена?

– Моргат – издаде се гролимът с изненадано изражение. – Владетелят на Рак Ктан.

– Да бе, спомних си. Но не мислиш ли, че той би трябвало да ви даде повече хора?

– Тези са наемници. Вербувах ги в Рак Ктан. Казаха, че са професионалисти, но... – Той започна да кашля.

– Полека, ще се преумориш – прекъсна го Сади. – Та защо се интересува от нас този Моргат?

– Той изпълнява заповеди на Агачак – отговори гролимът. Гласът му се бе превърнал в шепот. – Агачак не е човекът, който ще остави съдбата да решава, а в Рак Урга бяха отправени доста сериозни обвинения. Чух, че е наредено на всеки гролим да ви търси.

– Така си и знаех – въздъхна Сади. – Защо никога не ми вярват! Кажете ми сега, как успя да ни намериш?

– Ктраг Яска беше – каза гролимът. – Проклетият му глас упътва жреците подире ви. За лилавите гролими песента му е като пътеводна светлина, разпространяваща се над Ктхол Мургос.

Умирацият смогна да поеме дълбоко дъх и замаяният му поглед се избистри.

– Какво имаше в чашата?

Той блъсна ръката на Сади и се опита да седне, но трепна и се отпусна безжизнен назад.

– Мъртъв е – рече Сади. – Това му е лошото на орта: лошо се отразява на сърцето. А пък и човекът и без това си беше достатъчно зле. Съжалявам, Белгарат, но това беше най-доброто, което можех да направя.

– Достатъчно беше, Сади – отговори старецът безизразно. – Ела с мен, Гарион. Ще се наложи да си поговорим доста с Кълбото.

– Има ли някаква възможност това да изчака, Белгарат? – продължи Сади, като се оглеждаше нервно. – Смятам, че трябва да се махнем оттук колкото се може по-бързо.

– Надали ще се върнат, Сади – намеси се Силк.

– Нямах това предвид, Келдар. По тези места не е разумно да се задържае дълго в близост до трупове, а вече стоим тук достатъчно.

– Би ли ми обяснил защо? – попита Гарион.

– Забрави ли какво ви е предупредил сендарът на пътя?

– За равинерите ли говориш?

– Да. И какво по-точно ви каза?

– Каза, че са някакви таласъми, дето се хранели с трупове. Това са бабини деветини!

– Страхувам се, че не са. Тези истории съм ги чувал от първа ръка. При всички случаи най-добре да се махнем оттук. Хората, които живеят в или в близост до гората, не погребват умрелите. Изгарят ги.

– Никога не съм държал на това – рече Дурник.

– Не става въпрос дали държим, или не, Дурник, това е нещо, което се прави в интерес на живите, а не на умрелите.

– Добре де – обади се Силк. – Как би трябвало да изглеждат тези таласъми? Има какви ли не животни, които биха могли да разравят гробовете.

– Не са животни, Келдар. Хора са или поне така изглеждат. Обикновено са лениви и излизат само нощем, но по време на война или епидемия, когато огромен брой трупове стоят незаровени, изпадат във възбуда. Миризмата на смърт ги подлудява. Не се спират пред нищо, когато са в такова състояние.

– Татко – попита Поулгара, – вярно ли е това?

– Възможно е. И аз съм чувал някои доста неприятни неща за тези гори. Но обикновено такива неща не ме вълнуват и затова не съм ги проучвал по-обстойно.

– Всеки край си има своята ужасна история за призраци и чудовища – добави Силк. – Само малките деца се страхуват от тях.

– Нека се уговорим така, Келдар – настоя Сади. – Ако успеем да излезем от гората, без да ги срещнем, смей ми се колкото щеш, но нека да се махаме оттук.

– Не приемам хипотезата за съществуването на таласъми, но пък от друга страна, не вярвах, че съществува и елдрак, а го видях с очите си.

Ще продължим. Двата с Гарион можем да поговорим с Кълбото и по-късно.

Тот отново застана начело на групата и продължиха в галоп по едва забележимата пътека, която водеше на югозапад. Движеха се с такава бързина, че копитата на конете им отхвърляха назад буци пръст. Разкритите дървета продължаваха да ги зяпат, докато те профучаваха покрай тях. Гарион знаеше, че е само въображението му, но през цялото време му се струват, че дърветата се хият злокобно.

– Чакайте! – изкомандва Силк. – Спрете! Чух нещо от тази посока.

Всички се заслушаха през шумното дишане на конете. Някъде откъм изток долетя писък.

– Ето! Пак! – рече Силк и обърна коня си.

– Какво правиш? – попита Белгарат.

– Ще ида да проверя.

Тот обаче препречи с коня си пътя на драснианеца.

– Тот, трябва да ида да видя.

Гигантът поклати глава.

– Тот – обади се Гарион. – Това, което ни каза Сади, истина ли е?

Има ли равинери?

Лицето на гиганта се натъжи и той отново кимна.

Още един вик проехтя през мъглата. Този път беше доста по-близо.

– Кой е? Кой вика? – чу се гласът на Се'Недра.

– Хората, които ни нападнаха – съобщи Ерионд с уплашен глас. –

Това са оцелелите. Нещо ги избива един по един.

– Равинери? – попита Гарион.

– Сигурно. Каквото и да е, е нещо ужасно.

– Идват право към нас. Да се махаме оттук! – рече Сади и заби пети в хълбоците на коня си.

Препуснаха, без дори да се опитват да спазват посоката. Сляпата езда продължи около половин миля, преди Поулгара да дръпне юздите на коня си и да спре.

– Какво има, Поул? – рече Дурник.

– Има някой пред нас – прошепна тя.

– Равинер ли? – попита Гарион.

– Не. Един от разбойниците е. Опитва се да се скрие.

– На какво разстояние е?

– Не е далече – каза тя и продължи да се взира напред. – Ето сега е зад онова дърво със счупения клон.

Гарион напрегна очи и успя да различи полускрита зад един

коренак фигура – мъжът подаваше глава над мокрите листа. В същия момент някакво друго движение привлече погледа му. От дърветата се появи някаква клатушкаща се фигура. Сива и почти невидима на фона на мъглата, тя беше толкова слаба, че приличаше на скелет, увит в парцали, изцапани с кал и кръв. Бледият череп на съществото бе покрит с рядка коса, то беше силно приведено напред, ръцете му висяха до земята, а устата му зееше отворена.

Последваха го и други. Издаваха някакво мучене, което не изразяваше нищо смислено, а чисто и просто техния глад.

– Кани се да бяга – съобщи Поулгара.

С отчаян вик скритият разбойник скочи и побягна. Равинерите го последваха моментално и кокалестите им крака ги понесоха напред с удивителна скорост. Когато разбойникът най-накрая изчезна от погледите на Гарион и приятелите му, преследвачите бяха на не повече от няколко метра след него.

Викът му бе смразяващ. Той се повтори веднъж, и още веднъж, и още веднъж...

– Убиват ли го? – попита Се'Недра с треперещ глас.

Лицето на Поулгара бе станало бяло като платно.

– Не.

– Какво правят? – настоя Силк.

– Изяждат го.

– Да, но... – продължи той. Писъците не секваха. – Нали е още...

Той се втренчи в нея с широко отворени очи. И последната капка кръв се изцеди от лицето му и то стана мъртвешки бледо.

– Жив – довърши вместо него Се'Недра.

– За това се опитвах да ви предупредя, ваше величество – рече Сади. – Като полудеят, не правят разлика между живи и умрели. Ядат всичко, което им попадне.

– Тот – внезапно се обади Белгарат. – Можем ли по някакъв начин да ги прогоним?

Немият поклати глава и се обърна към Дурник, като жестикулираше ожесточено и сочеше главата и стомаха си.

– Казва, че не са достатъчно умни, за да ги е страх. Единственото нещо, което ги движи, е гладът.

– Какво ще правим сега, татко? – настоя Поулгара.

– Ще се опитаме да им избягаме. Ако някой от тях ни се изпречи на пътя, ще трябва да го убием. Колко дълго могат да тичат? – попита той Тот.

Гигантът описа дъга над главата си, после още една и после още една.

– С дни – преведе Дурник.

Лицето на стареца потъмня.

– Да тръгваме! – каза той на Сади. – И не се отделяйте един от друг.

Първата атака дойде след по малко от миля. Десетина бледолики равинери изскочиха пред тях от гъсталака и се опитаха да отрежат пътя им.

Гарион пришпори коня си напред и започна да ги съсича с меча си. Без да се замислят за опасността, те протягаха хилавите си ръце, за да го свалят от седлото. От тях се носеше ужасната миризма на гниещо месо. При първата атака той изби половината, после обърна коня си и довърши и останалите.

– Откъде ли си намират дрехите? – попита Силк, когато продължиха пътя си.

Вместо отговор Тот направи жест, сякаш копае.

– Казава, че ги изравят от умрелите – уточни Дурник.

– Това обяснява вонята – рече дребосъкът и повдигна рамене.

Следващите няколко дни се спляха в съзнанието на Гарион. Налагаше се да сменят Белгарат и Поулгара на всеки четири часа. Щитът, който той и Дурник простираха около своите приятели, ставаше все по-тежък и по-тежък с всяка измината миля. Мъглата все така не се вдигаше и не се виждаше на повече от десетина метра. Ужасните лица на дърветата изникваха без никакво предупреждение от млечнобялата пелена. Често се виждаха и сивите прегърбени силуети на равинерите. Глухото им мучене идваше от всички страни.

Нощно време кошмарът продължаваше със страшна сила. Съществата се събираха около щита, дращеха с нокти по него, а ужасното им мучене свидетелстваше за неутолимия им животински глад. Изтощен от огромния товар на деня, Гарион не само че продължаваше да го носи на плещите си и нощем, но освен това трябваше да се бори и със съня. Когато идваше неговият ред, той бе принуден да извика на помощ всяко зрънце от волята си. Сънят беше по-страшният враг. Той се удряше и щипеше. По едно време даже притисна левия си крак с един грамаден камък, с надеждата, че болката ще му попречи да заспи. Най-накрая обаче всички тези методи се провалиха и главата му клюмна.

Събуди го миризмата на гнила плът. Точно над главата му стоеше

равинер. Зяпналите му очи бяха лишени от всякаква мисъл. Зеешата уста беше пълна с изпочупени гниещи зъби. С черните си ръце, завършващи с отвратителни черни нокти, съществото посегна към него. Гарион изкрещя пронизително и със силата на волята си нанесе мощен удар, който запрати равинера в храсталака. После кралят на Рива възстанови бариерата, която бе започнала да се разпада.

Накрая групата стигна югоизточния край на гората и излезе от прегръдката на забуления от мъгла гъсталак.

– Ще продължат ли да ни гонят? – попита ковачът своя ням приятел. Гласът му беше толкова отпаднал, че думите едва се отронваха от устата му.

Тот отговори със серия от неясни жестикулации.

– Какво казва? – обади се Гарион.

– Докато мъглата не се вдигне, най-вероятно няма да се откажат – продължи Дурник с немощния си глас. – Слънцето ги гони, но сега то е скрито от мъглата.

– Ще трябва да поддържаме щита напрекъснато, така ли?

– Страхувам се, че да.

Ливадите, през които яздеха, бяха също толкова грозно място. Покрити бяха с ниски трънаци и локви застояла вода. Мъглата се виеше и люшкаше, но винаги на границата на зрението се виждаха дрипавите прегърбени фигури.

Дойде ред на Белгарат и Поулгара да поемат щита и Гарион се отпусна на седлото, треперещ от преумора.

И в същия момент съвсем слабо долови миризмата на солена вода.

– Морето! – извика Дурник. – Стигнахме морето.

– Сега ни трябва само кораб – напомни му Силк.

Тот както винаги посочи напред.

– Казва, че имало кораб, който ни чака.

– Кораб ли! – рече Силк изумен. – Кога пък успя да ни намери кораб?

– Не знам – отговори Дурник. – Не ми е казал.

– Дурник – продължи Силк. – Как разбираш какво казва? На мен неговите жестове не ми говорят нищо.

– Не знам и аз. Не съм се замислял над това. Просто ги разбирам.

– Вълшебство ли използваш?

– Не. Сигурно е, защото обикновено работим заедно. Това сближава хората.

– Да бе.

Изкачиха един хълм, от който се виждаше каменистият плаж. Дългите вълни израстваха от обгърнатото с мъгла море и стоварваха яда си върху камъните. Само миг след това с глухо съскане се връщаха обратно, за да започнат всичко отначало.

– Не виждам кораба, който обеща Тот – простена Силк. – Къде е?

Тот посочи с ръка някъде напред в мъглата.

– Наистина ли? – Гласът на дребосъка беше скептичен.

Тот отново потвърди.

Стенанията на равинерите станаха по-настойтелни, прегърбените им фигури започнаха да се мяркат съвсем наблизо. Те протягаха отвратителните си ръце в израз на някакво отчаяно желание за храна, но не смееха да се доближат.

– Само на мен ли така ми се струва, или нещо тук ги плаши? – обади се Велвет.

– Да – съгласи се Дурник. – Няма да слязат до брега.

Той се обърна към Тот и го попита:

– Страх ли ги е?

Гигантът раздвижи ръце.

– Става дума за нещо, по-гладно и от самите тях. То ги плаши.

– Акули? – предположи Силк.

– Не, самото море.

Уморените до смърт хора спряха на брега и слязоха от конете.

– Добре ли си, татко? – попита Поулгара възрастния човек, който стоеше облегнат на седлото си с поглед, вперен в гъстата завеса, стелеща се над тъмната вода.

– Какво? А, добре съм, Поул. Просто съм малко объркан. Ако там наистина има кораб, ще ми се да знам кой го е уредил и как е знаел къде точно да ни чака.

– Още повече – добави Силк – как точно ще разберат дали сме пристигнали. Тази мъгла е непрогледна.

– Тот казва, че те вече знаят и ще се появят до половин час – отговори Дурник.

– О! – рече Белгарат. – И кой е изпратил кораба?

– Казва, че била Кайрадис.

– Съвсем скоро ще ми се наложи да си поговоря с тази млада дама.

Поведението ѝ доста често взе да ме смущава.

– Те си отидоха – обади се Ерионд, който галеше врата на своя жребец.

– Кои?

– Равинерите – отвърна младежът и посочи към хълма. – Отказаха се и се връщат в гората.

– И даже не казаха довиждане! – констатира Силк с крива усмивка.
– Какво става с обносните в наши дни!

Корабът, който изплува от мъглата като призрак, имаше доста любопитна конструкция. Носът и кърмата бяха вдигнати високо, а на двете абсолютно еднакви мачти се мъдреха доста широки платна.

– Какво го движи? – попита учудено Се'Недра, вперила озадачено поглед в кораба.

– Не знам – отговори Гарион.

– Няма гребла, а за вятър въобще не може да се говори.

Кралят на Рива огледа внимателно кораба и видя, че заключенията й са правилни. Гребла нямаше, но въпреки неподвижността на мъгливия въздух корабът плавно се приближаваше.

– Да не е магия? – попита тя.

Той насочи съзнанието си за да долови и най-нищожния знак за нещо подобно, но такъв нямаше.

– Май няма. Или поне такава, която да ми е позната.

Белгарат също гледаше кораба намръщено.

– По какъв начин се движат, дядо?

– Това е форма на магьосничество, което дава доста непредвидим и често слабо надежден резултат.

Изражението му беше недоволно.

– И ти искаш да се качим на борда на това чудо? – обърна се той към Тот.

Той кимна.

– Ще ни закара ли до Веркат?

Последва ново кимване.

– Искаш да кажеш, че ще ни закара, ако феята, която го движи, не се умори или не й писне и не реши да ни запрати в обратната посока.

Тот вдигна ръце във въздуха.

– Казва, че можем да се доверим.

– Как ми се ще повече да не я чувам тази фраза!

Корабът забави ход, от борда се спусна широка рампа, чийто долен край потъна в около метър вода. Тот поведе коня си, който се дърпаше, и прегази водата до рампата. Когато я достигна, се обърна към групата и ги изгледа очаквателно.

– Казва ни да го последваме.

– Разбрах, Дурник. Да тръгваме тогава.

23.

Моряците на странния кораб носеха груби туники с качулки. Лицевите им кости изпъкваха видимо и придаваха на лицата им недосялан вид. Всички бяха неми като Тот. Вършеха работата си в абсолютна тишина. За Гарион, който бе свикнал на постоянната врява и ругатни на черекските моряци, тази тишина беше необичайна и даже изнервяща. Дори и самият кораб не издаваше нормалните звуци. Нямаше пляскане и скърцане на гребла. Гредите не пукаха под натиска на вятъра, единственото нещо, което се чуваше, беше плискащата се в бордовете вода.

Когато брегът се стопи в мъглата, вече нямаха никакъв ориентир. Безмълвният кораб продължи напред.

Гарион стоеше, прегърнал Се'Недра през раменете. Страшната умора от прехода през гората на равинерите в комбинация със странната тъга на черната морска вода, обгърнатата в мъгла, придаде на мислите му меланхоличен и абстрактен характер. Той просто стоеше изправен до уморената си съпруга, която се беше сгушила в прегръдката му, и наблюдаваше безизразно белия безкрай.

– Какво е това! – чу се зад гърба му гласът на Велвет.

Той се обърна и погледна към кърмата. От мъглата като призрак изплува някаква птица с огромни крила. Крилата не помръдваха и птицата се носеше в мъгливия въздух, сякаш беше безплътен дух.

– Албатрос. – каза Поулгара.

– Те не бяха ли поличба за беди?

– Защо питаш, принц Келдар? Да не си суеверен?

– Не, но... – Той не довърши.

– Морска птица, нищо повече – успокои го тя.

– Защо има такива огромни криле? – попита Велвет.

– Нужни са ѝ за огромните разстояния над водата, които преодолява. Те я държат във въздуха дори когато не ги размахва. Много е практично – каза Поулгара.

Огромната птица изкряска нещо и след миг изчезна нейде в безкрая на люшкщото се море.

– Какво каза? – попита Дурник със странно притаен глас.

– Доста официално и съдържано изявление. Морските птици са винаги такива. Сигурно защото прекарват много време в самота. Тя им дава време внимателно да подредят мислите си. Сухоземните птици бръщолевят безспир. За разлика от тях, морските са по-съдържани.

– Странни същества са. Имам предвид птиците. Не можеш никога да привикнеш към тях – продължи тя, като гледаше със загадъчно изражение сякаш издяланата от алабастър птица, която пак се появи, размаха огромните си криле и увисна в мъглата право над носа.

Белгарат, който стоеше взрян в учудващо опънатите в безветрения въздух платна, изръмжа и се обърна към Тот.

– Колко трае пътуването до Веркат?

В отговор гигантът отмери кратко разстояние с ръцете си.

– Това, приятелю, е доста относително.

Гигантът разпери широко пръстите на ръката си.

– Около пет часа – рече Дурник.

– В такъв случай се движим по-бързо, отколкото изглежда. Интересно ми е как карат феята да се концентрира върху това за толкова дълго време. Досега не съм срещал такава, която е способна да задържи една мисъл в главата си за повече от минута.

– Да го питам ли? – предложи Дурник.

– По-добре недей – отвърна той. – Сигурно отговорът няма да ми хареса.

Северозападният бряг на остров Веркат изплува с тъмните си контури на хоризонта малко преди да настъпи вечерта. Албатросът все още ги водеше. Гарион вече можеше да види, че хълмовете зад каменистия плаж са покрити с вечнозелени растения, над които се стеле мъгла. На известно разстояние от плажа се виждаха мъждукащи светлини в прозорците на някакво селце. От него към брега имаше светла пътека от факли. Съвсем слабо до слуха му долитаха песни. Думите все още не се различаваха, но по тона можеше да се съди за голяма тъга.

Корабът безшумно се носеше през плиткия залив. Накрая носят му бавно се опря в някакъв кей, който повече приличаше на скала, а не на нещо, направено от хора. На кея стоеше висок мъж, облечен в бяла ленена дреха. Въпреки че по лицето му нямаше бръчки и веждите му бяха гарвановочерни, косата му беше сребристо бяла и приличаше на тази на Белгарат.

– Добре дошли! – поздрави ги той.

Гласът му беше дълбок, но удивително нежен.

– Аз се казвам Вард. Очакваме ви от много дълго време. Книгата на небесата ни възвести идването ви още преди векове.

– Сега разбираш защо ги мразя тези хора. Никак не ми харесва, когато някой се прави, че знае всичко.

– Прости ни, свети Белгарат – рече мъжът с тънка усмивка. – Ако

това би те успокоило, няма да споменем за нещата, които прочитаме в звездите.

– Добър слух имаш, Вард – отбеляза старецът.

– Щом казваш – усмихна се непознатият и продължи: – Подготвихме подслон за вас. Храната също е готова. Преходът ви е бил труден и съм сигурен, че сте доста уморени. Последвайте ме, ако обичате! Хората ми ще се погрижат за конете и багажа ви.

– Много мило от ваша страна – поблагодари Поулгара, докато немите моряци спускаха рампата.

Вард се поклони и отвърна:

– Поласкани сме от присъствието ви, лейди Поулгара! Още от началото на третия век сте обект на нашето дълбоко уважение.

Пътеката, която водеше от кея към селото, беше тясна и криволичеща без видима причина.

– Страхувам се, че селцето ни ще ви се стори доста грубовато в сравнение с величествените градове на Запада – извини се предварително мъжът в белите одежди. – Никога не сме били особено придиличиви към удобствата.

– Като се позамислиш, няма някаква особена разлика между домовете ни – успокои го Белгарат и тръгна към светлините на прозорците.

Селището се състоеше от двадесетина къщи от камък със сламени покриви. Изглеждаха произволно разпръснати, без никаква следа от улици или нещо подобно. Навсякъде обаче цареше необичайна чистота. Нямаше ги характерните за такива места купища боклуци. До един праговете на къщите бяха протрити от влизането и излизането на обитателите им.

Вард ги отведе до една доста голяма сграда в центъра на селото и отвори вратата.

– Това ще бъде вашият дом, докато стоите при нас. Масата ви чака, а няколко от моите хора ще останат, за да ви помогнат. Ако пожелаете нещо, моля, изпратете да ме повикат.

След като изрече това, домакинът им се поклони и се отдалечи в мъглата.

Вътрешността на къщата не бе разкошна, но и в никой случай не можеше да се нарече бедна. Във всяка стая имаше по една ниска камина, от която бликаше топлина и светлина. Вратите бяха сводести и всички стени бяха варосани. Мебелите бяха обикновени, но здраво направени, а леглата бяха постлани с дебели одеяла.

В средата на най-голямата стая имаше пейки и маса, върху която

бяха подредени глинени съдове с най-различни ястия. Уханията, които се разнасяха от тях, веднага напомниха на Гарион, че от няколко дни не е хапвал нищо топло.

– Странни хора – отбеляза Велвет, докато сваляше наметалото си – но гостоприемството им е безукорно.

След като прекара известно време във втречено наблюдение на масата, Силк се обади:

– Като добри гости не бихме желали да обидим домакините си и да оставим вечерята да изстине, нали? Не знам за вас, но аз умирам от глад!

Предложените им блюда бяха вкусни. Всичко беше семпло, но идеално подправено. Основното ястие бе идеално опечено месо на някакво животно, което Гарион не можеше да разпознае, но много хареса.

– Какво е това чудно печено? – поинтересува се Се'Недра, докато вземаше още едно парче.

– Козе, предполагам – отговори Поулгара.

– Козе?

– На такова ми прилича.

– Ама аз не понасям козе.

– Това ти е третото поредно парче, скъпа.

След като се нахраниха, всички се настаниха край огъня. Гарион се почувства обзет от умора, но му беше прекалено удобно, за да стане и да отиде да си легне.

– Почувства ли нещо, което да те накара да мислиш, че Зандрамас е била тук? – попита го Силк.

– Какво? О, не. Нищо.

– Май се старае да избягва всяко населено място – намеси се Белгарат. – Не мисля, че ѝ се е наложило да идва в селото. Утре сигурно ще трябва да станеш рано и да видиш дали няма да попаднеш на следите ѝ в околността.

– Не е ли тръгнала направо към Рак Веркат? – предположи Силк. – Там има много кораби, а както знаем, тя иска да отиде в Малореа.

– Може и да е подходила по друг начин – рече старецът. – За главата ѝ има обявена награда, а жителите на Рак Веркат, както и тези на Рак Хага, сигурно биха искали да я осребрят. За всяка стъпка от своето пътуване тя се е подготвяла предварително и не мисля, че би оставила и най-малкото нещо в ръцете на съдбата сега, когато е стигнала толкова далеч.

Сади влезе в стаята и попита:

– Лизел, ще ми върнеш ли змията?

– О, извинявай, Сади! Съвсем бях забравила за нея.

Тя бръкна внимателно в пазвата си и извади оттам малкото зелено влечуго. Силк мигом се отдръпна с ужас.

– Наистина! Не се опитвах да ти я открадна – рече Велвет. – Просто на горкичкото животинче му беше студено.

– Разбира се – отговори той и си прибра змията.

– Исках да я стопля, Сади. Нали не би искал да се разболееш?

– Загрижеността ти е направо трогателна!

Той се отдалечи към стаята, си със Зит, мързеливо увита около китката му.

На сутринта Гарион оседла коня си и отиде до каменистия плаж. Там спря, огледа брега и тръгна на северозапад.

Горният край на осения с камъни плаж беше побелял от донесените от морето дърва. Докато яздеше, погледът му безцелно отскачаше от купчина на купчина. Тук-там очите му срещаша и по някоя ръбеста гредка – мълчаливо свидетелство за нечие корабокрушение. Остатъците, които виждаше, можеха да принадлежат на кораби, разбити преди векове и много далеч отук.

„Наистина, интересно – рече сухият глас в главата му, – но вървиш в грешната посока.“

„Къде беше?“ – отговори му Гарион и дръпна юздите на коня.

„Защо всеки наш разговор започва с този въпрос? И без това отговорът няма да значи нищо за теб. Защо тогава го дириш? Обърни се и тръгни обратно! Следите започват от другата страна на селото. Нямаш време да заобиколиш целия остров, за да ги намериш,“

„Зандрамас и синът ми още ли са тук?“

„Не – отговори гласът. – Тя тръгна преди около седмица.“

„В такъв случай, изглежда, я настигахме“ – рече Гарион – и надеждата отново се съживи.

„Логично предположение.“

„Накъде тръгна?“

„Към Малореа. Това вече го знаеше, нали.“

„Би ли бил малко по-конкретен? Малореа е доста голяма.“

„Не така, Гарион! УЛ ти каза, че откриването на сина ти си е твоя задача. Аз не мога да ти помогна повече, отколкото ми е позволено. А, и между другото, наглеждай Се'Недра.“

„Се'Недра ли? Защо?“

Гласа вече го нямаше. Гарион изруга и пое по пътя назад.

На около левга на юг от селото, където заливът, прикрит от две големи скали, свършваше, мечът го дръпна. Гарион го извади и подкара коня нагоре по хълма, като сложи меча на Желязната хватка направо през седлото.

Следата водеше към горичка вечнозелени растения. За момент Гарион спря, за да прецени положението. Реши, че е най-добре да се върне при останалите и да им каже за откритието си, вместо да тръгне след Зандрамас сам. Докато обръщаше коня си, за миг зърна плитките води на залива. Там лежаха останките на малък кораб. Лицето му преbledня. Отново тези, които бяха помогнали на Зандрамас, бяха възнаградени със смърт. Той срита яростно животното и се втурна към селото в лудешки галоп.

– Е? – попита го Белгарат, който седеше пред огъня с чаша в ръка.

– Следите започват около левга на юг отук.

Поулгара, която седеше на масата, вторачена в някакъв пергамент, вдигна глава и попита:

– Сигурен ли си?

– Кълбото е – рече Гарион, докато сваляше наметалото си. – Да, имах ново посещение от нашия приятел. Той ми каза, че Зандрамас е тръгнала отук преди около седмица и че се е запътила към Малореа. Това е всичко, което успях да изкопча. Къде е Се'Недра? Искам да ѝ съобщя, че се доближаваме.

– Тя спи, скъпи – рече Поулгара, свивайки внимателно пергаментата.

– Това да не е част от онези книги, които дядо все търси?

– Не, просто рецептата за супата, която ни дадоха снощи. – Тя се обърна към Белгарат. – Е, татко, отново ли тръгваме по следите?

Той остана известно време замислен, втренчен в танцуващите по жаравата пламъци, и сетне отговори:

– Не съм сигурен, Поул. Доведени бяхме тук по далеч по-специална причина от откриването на тази следа. Поне така мисля. Може би трябва да останем тук ден-два.

– Но, татко, успяхме да наваксаме доста от преднината ѝ. Защо да си пилеем времето тук?

– Наречи го предчувствие, но смятам, че тук ни очаква нещо твърде важно.

– Мисля, че това би било грешка, татко.

– Твоя воля, Поул. Никога не съм те заставял да мислиш като мен.

– Да, само че ми казваш какво да правя!

– Това е мое право. Дълг на бащата е да насочва делата на децата си. Сигурен съм, че разбираш това.

Вратата се отвори и от забуления в мъгла ден в стаята влязоха Силк и Велвет.

– Намери ли следата, Гарион? – попита Силк, докато сваляше наметалото си.

– Слязла е на брега на около една левга на юг и после е потопила кораба, с който е пристигнала. Останките му лежат на дъното на петдесетина метра от сушата. Сигурно заедно с целия екипаж.

– Значи влиза във форма – отбеляза драснианецът.

– Ти какво прави досега?

– Душех наоколо.

– Правилният термин е „разузнаване“, Келдар – поправи го Велвет.

– Все същото, не мислиш ли?

– Разбира се, но „душа“ има някакъв неприятен нюанс.

– Открихте ли нещо? – поинтересува се Гарион.

– Нищо особено – призна Силк и се приближи към огъня, за да се стопли. – Тукашните хора са досадно любезни и доста талантливи в отклоняването на директни въпроси. Едно нещо ще ви кажа. Това тук не е никакво село или поне не е село в смисъла, който ние влагаме в тази дума. Нагласено е така, че да изглежда грубовато и провинциално, а и хората се правят, че садят зеленчуци и отглеждат добитък, но всичко е само за прикритие. Инструментите им са чисто нови. По тях няма и следа от употреба, а животните им са прекалено лъскави.

– С какво се занимават тогава? – попита Гарион.

– Мисля, че са тук, за да учат – рече Велвет вместо Силк. – Бях на гости при една от жените и на масата й имаше нещо като карта. Успях да я зърна преди да я прибере. Приличаше на карта на съзвездия, нещо като картина на звездното небе.

– Астролози – изръмжа Белгарат. – Никога не съм имал особена вяра в тази наука. Звездите си променят мнението всеки четвърт час. В Пролгу един горим ми каза, че тези хора са дали, точно като тези, които живеят в Южна Малореа. Никой не знае с какво се занимават. Изглеждат плахи и смирени, но според мен това е само някаква маска. В Далия има няколко училища и не бих останал изненадан, ако това е нещо подобно. Някой от вас видя ли човек превързани очи като Кайрадис?

– Пророк ли? – рече Силк. – Аз не видях.

Велвет също поклати глава.

– Може би Тот може да ни каже нещо – предложи Поулгара.

– И как според теб можем да разберем това? Нали е ням – усъмни се Силк.

– Дурник го разбира чудесно. Те къде са между другото?

– Горе на хълма намериха някакво езеро и отидоха да видят дали в него има риба. Ерионд е с тях.

– Е, как иначе – усмихна се Поулгара.

– Не му ли омръзва? Имам предвид това да ходи непрекъснато за риба? – попита Велвет.

– Това е здравословно – рече Поул. – А е и доста по-забавно от някои други занимания. – И хвърли многозначителен поглед към чашата на Белгарат.

– Какво ще правим сега, стари друже? – обърна се Силк към Белгарат.

– Ще си седим спокойно и ще си отваряме очите и ушите на четири. Имам досадното чувство, че тук ще се случи нещо важно.

Следобед се надигна слаб вятър, който започна да раздухва мъглата, която не спираше да ги тормози през последната седмица. До вечерта небето беше изчищено с изключение на масивните облаци над хоризонта на запад, които по залез слънцето боядиса в кървавочервено.

Сади бе прекарал деня с Вард и когато се върна, изражението му показваше раздразнение.

– Успя ли да изкопчиш нещо от него?

– Нищо, което човек да може да разбере. Тези хора май въобще не са в час. Единственото нещо, което, изглежда, ги интересува, е тяхната прословута „задача“. Вард не можа да ми каже в какво точно се състои тя, но събирает сведения за нея, откакто свят светува.

С падането на здрача Дурник доведе Ерионд. Момчето носеше вдицата си през рамо и крачеше с провиснал нос.

– Къде е Тот? – попита Гарион.

– Каза, че имал някаква работа. – отговори Дурник, докато внимателно преглеждаше такъмите си. – Явно ми трябва по-малка кука – констатира той.

Докато Поулгара и Велвет се заеха с приготвянето на вечерята, Силк хвърли поглед към Гарион и предложи:

– Искаш ли да се поразтъпчем? Малко съм нервен.

Гарион не отговори.

Дребосъкът се изправи и го подкани отново:

– Ела с мен. Ако продължаваш да киснеш на този стол, ще пуснеш корени.

Гарион с недоумение последва приятеля си.

– Какво беше това изпълнение?

– Искам да разбера с какво се занимава Тот, а не искам Лизел да се мъкне с мен.

– Мислех, че я харесваш.

– Харесвам я, но започва да ми писва непрекъснато да надзърта през рамото ми. – Внезапно той спря. – Къде пък отиват тези?

И посочи колоната жители на селото, проточила се през ливадите чак до началото на гората.

– Ако искаш, можем да ги последваме – предложи Гарион.

– Добре. Давай.

Начело на групата, която се движеше към горната страна на гората, вървеше Вард. Тот, който се извисяваше над всички останали, крачеше до него. Гарион и Силк се приведоха във високата трева и скрити в нея, последваха колоната от разстояние.

Когато колоната стигна до гората, от дърветата излязоха няколко неясни силуета.

– Можеш ли да ги разпознаеш? – прошепна Гарион.

– Прекалено са далече, а е и много тъмно – отговори приятелят му.

– Ще трябва да се приближим.

Запълзяха напред.

Тревата беше все още мокра от едноседмичната мъгла. Докато достигнат първите сенки на дърветата, двамата бяха мокри до кости.

– Това не ми харесва особено, Силк – прошепна недоволно Гарион.

– Спокойно, няма да се разтопиш – прошепна в отговор драснианецът. – Тези хора да не са с превръзки на очите?

– Изглежда, че да.

– Значи би трябвало да са ясновидци, така ли? Не видяхме такива в селото, следователно сигурно живеят нейде в гората. Я да видим дали не можем да се приближим още малко. Тези работи възбуждат любопитството ми.

Селяните запалиха факли и навлязоха още неколкостотин метра във влажната гора. Накрая спряха на една кръгла поляна, оградена от масивни каменни блокове, всеки по два човешки боя. Селяните се

разположиха в пространството, обградено от тези камъни, и с факлите си образуваха правилен светещ кръг. В центъра му се събраха дванадесет от ясновидците с вързани очи и като се хванаха за ръце, образуваха вътрешен кръг. Непосредствено зад гърба на всеки от тях застана по един здрав мъжага. Това навярно бяха техните водачи и закрилници. Така поне предположи Гарион. В самия център стояха белокосият Вард и Тот.

Двамата приятели пропълзяха още по-напред.

Единственият звук, изпълващ поляната, беше пращането на факлите. В следващия момент, отначало много тихо, но с ясно нарастваща сила, хората в кръга започнаха да пеят. В много отношения пеенето им напомняше на дисхармоничния химн на улгите.

Без да беше учил музика, Гарион прецени, че този вариант е по-стар и може би по-чист от оня, който огласяваше пещерите през последните пет хилядолетия. Това му даде да разбере пагубния ефект на времето върху улгоската версия. Този химн не беше адресиран към УЛ, а към някакъв друг, непознат бог и пеещите искаха от него да слезе при тях и да ги води и пази от злини – точно каквото се искаше и от УЛ.

В следващия момент нов звук се прибави към този на пеенето. Гарион не го чу, а по-скоро го почувства в съзнанието си. Беше позната въздишка, свидетелстваща, че хората от кръга пред него обединяват волите си за някаква обща цел. Под тайнствения акомпанимент на пеенето гласовете им се издигнаха към обсипаното със звезди небе.

Изведнъж наред кръга нещо просветна и се появи светещата проекция на Кайрадис, облечена със светли ленени одежди и с платнена превръзка през очите.

– Откъде пък се появи тя? – прошепна Силк.

– Всъщност тя не е там. Това е само нейният образ. Чуй!

– Добре дошла, о, света пророчице! – поздрави Бард светещия си лует. – Предоволни сме, че милостиво отвърна на молбите ни.

– Не е нужно да ми благодариш, Вард – отвърна му ясният глас на момичето. – Отзовах се в съответствие с дълга, който имам пред задачата. Търсачите пристигнаха ли?

– Пристигнаха, света Кайрадис. Онзи, когото наричат Белгарат, намери това, което търсеше.

– Походът за Детето на Светлината едва започва. Детето на Мрака току-що стигна брега на далечна Малореа. Докато говорим с вас, тя препуска към двореца на Торак в Ашаба. Настъпи времето Вечният да отвори Книгата на вековете.

– Нима това е разумно, Кайрадис? – възрази Вард. – Може ли дори на прастария Белгарат да бъде поверено онова, което пише в Книгата? Целият му живот е посветен на изучаването на само един от духовете, които движат всичко на света.

– Така е писано, Вард, иначе срещата на Детето на Светлината и Детето на Мрака няма да се състои в уречения час. В такъв случай задачата ни ще остане неизпълнена.

– Времето изтича – продължи тя. – Онова, което чакаме още от първия век, приближава. Трябва да се подготвим за онова, което трябва да свърша, което чакаме от толкова много векове и което е само наше задължение. Дай Книгата на вековете на вечния Белгарат, за да може той да отведе Детето на Светлината до мястото, което не съществува и където всичко ще свърши.

После тя се обърна към немия великан и простена през сълзи:

– Сърцето ми е празно без теб. Стъпките ми са колебливи. Сама съм и съм слаба. Моля се за теб, мой приятелю. Побързай и помогни да изпълня дълга си, защото без теб съм самотна.

Съвсем ясно на светлината от факлите Гарион видя сълзите и болката, изписана по лицето на гиганта. Той посегна към образа, но ръката му не срещна нищо и се отпусна безпомощно надолу.

Кайрадис също посегна сякаш несъзнателно. А после изчезна.

24.

Белгарат попита напрегнато:

– Сигурен ли си, че е казала Ашаба?

– Аз също я чух, дядо – потвърди Гарион току-що казаното от Силк. – Тя каза, че Детето на Мрака е стигнало в Малореа и препуска към двореца на Торак в Ашаба.

– Там няма нищо такова. Белдин и аз претърсихме мястото след Воу Мимбре.

Старецът започна да крачи из стаята.

– Че защо и е да ходи там? Това е просто една празна къща.

– Може би ще намериш отговор в Книгата на вековете – предположи Силк.

Белгарат спря и се взря в него.

– О, извинявай, май не бях стигнал още да тази част. Кайрадис каза на Вард, че трябва да ти даде Книгата. На него много-много не му се

хареса, но тя настоя.

Ръцете на Белгарат се разтресоха и той ги успокои с видимо усилие.

– Важно ли е? – попита Силк с любопитство.

– Значи затова било всичко! Знаех си, че има причина да сме тук!

– Какво е Книгата на вековете? – обади се Се'Недра.

– Част от малореанските легенди. Свещената книга на пророците от Кел. По всичко личи, че сме тук, за да ми я дадат.

– Това е прекалено мътно за мен, стари приятелю – въздъхна Силк.

– Хайде да идем да се преоблечем, Гарион. Целият съм мокър.

– Че как така се измокрихте вие двамата? – попита Велвет.

– Пълзяхме в тревата.

– А, ясно.

– Лизел, трябва ли вечно да се държиш така?

– Как?

– Няма значение! Хайде, Гарион.

– Какво има в нея, та толкова те дразни? – попита Гарион, когато излязоха.

– Не съм сигурен. Непрекъснато имам чувството, че ми се присмива. Струва ми се, че крои нещо и не ми казва нищо. Не знам защо, но много ме изнервя.

След като се изсушиха и преоблякоха, те се върнаха в осветената от огъня главна стая и завариха Тот там. Той седеше безучастно на пейката до вратата, огромните му ръце бяха неподвижно отпуснати върху коленете. По лицето му нямаше и помен от мъката, която Гарион бе видял в гората. Изражението му както винаги не казваше нищо.

Белгарат седеше край огъня с голяма книга с кожени корици и попиваше написаното с жаден поглед.

– Това ли е Книгата на вековете? – попита го Силк.

– Да – отговори вместо него Поулгара. – Тот ни я донесе.

– Надявам се, че в нея пише нещо, за което да си струва всичият този път.

Докато Силк, Гарион и Тотсе хранеха, Белгарат нетърпеливо прелистваше напуканите страници на книгата.

– Я чуйте – рече най-после той, прочисти гърлото си и започна да чете на глас: – Знайте вий, които бродите из безкрайните улици на времето. Ако разделението е развалило всичко това, то не забравяйте, че разделението е в сърцето на сътворението. Звездите, светите духове и гласовете на скалите предричат деня, когато разделението ще приключи и всичко отново ще стане едно цяло. Сътворението знае, че този ден

наближава и ще дойде. Два духа се борят един с друг в самото сърце на времето. И тези два духа са двете страни на едно и също нещо, което сътворението раздели. Идва денят, в който ние трябва да изберем един от тях. И изборът ни ще бъде за чистото зло или за чистото добро. И до края на дните ще царува онова, що ние сме избрали. Как обаче да знаем кое е добро и кое е зло?

– О, прозрете и тази истина – продължи Белгарат. – Камъните по света и по всички други светове шепнат безспир за онези две скали, които текат в сърцето на сътворението. Едно време те били едно цяло и заедно лежали в центъра. Но както всичко на този свят те били разделени. И в мига, когато станало това, те се изправили един срещу друг с такава сила, която унищожавала слънца. И там, където тези два камъка бъдат намерени заедно, ще бъде мястото на последния сблъсък. Ще дойде денят, когато разделението ще спре и всичко отново ще стане едно цяло. Тогава всичко ще се обедини с изключение на двата камъка. Силата, която ги дели, ще бъде прекалено голяма. В деня, когато разделението спре, един от тях навеки ще изчезне и същият ден ще ознаменува за другия вечен живот.

– Да не искат да кажат, че Кълбото е само половинка от камъка? – попита Гарион с недоверие.

– И явно другата му половинка е Сардионът. Това обяснява много неща – съгласи се Белгарат.

– Не мислех, че са свързани.

– И аз. Но пък историята пасва идеално, нали? Още от самото начало всичко върви в чифтове: две пророчества, две съдби, Дете на Светлината, Дете на Мрака – всичко това води до мисълта, че би трябвало да има и два камъка, нали?

– И Сардионът има същата сила като Кълбото – добави горчиво Поулгара.

Белгарат кимна.

– В ръцете на Детето на Мрака той може да направи всичко, което Гарион може с Кълбото, а ние още не сме проучили напълно способностите му.

– Дава ни и чудесен мотив да попречим на Зандрамас да се добере до Сардиона, нали – рече Силк.

– Та аз вече имам всичката мотивация на света да ѝ попреча! – намеси се Се'Недра.

На сутринта Гарион стана много рано. Излезе от стаята, която делееше със Се'Недра, и завари Белгарат вече отвън. Той седеше на масата в голямата стая и не сваляше поглед от книгата на мъждукащата светлина на свещта.

– Не си ли спал въобще, дядо?

– Какво? О, не. Исках да я прочета от кора до кора, без никои да ме притеснява.

– Откри ли нещо, което да ни е от полза?

– Много неща. Най-после разбрах какво прави Кайрадис.

– Защо, и тя ли е замесена в това?

– Тя смята, че да.

Той затвори книгата, облегна се назад и се вторачи замислено в стената.

– Хората тук и онези в Даласия смятат, че е тяхна задача да направят своя избор между двете пророчества, между силите, които разделят вселената. Според тях именно техният избор ще реши съдбата на света.

– Просто да изберат? Да изберат една от страните – и това е!?

– В общи линии, да. Смятат, че изборът ще стане при една от срещите на Детето на Светлината и Детето на Мрака, а двата камъка – Кълбото и Сардионът също трябва да са там. Задачата, да се направи този избор, от векове се поставя само пред един от пророците. На всяка една от срещите е имало по един точно определен пророк. Подозирам, че е имало някой в Ктхол Мишрак, когато ти срещна Торак. Както и да е, задачата сега е възложена на Кайрадис. Тя знае къде е другият камък и кога ще бъде срещата. Тя ще бъде там и ако всички условия са изпълнени, ще направи своя избор.

– Не вярваш на всичко това, нали?

– Не знам, Гарион. През целия си живот сме живели според предказанията на пророчеството, а то си направи доста труд, за да ме доведе тук и да постави тази книга в ръцете ми. Може и да не вярвам докрай в този мистицизъм, но при всички случаи не смятам да го пренебрегна.

– Казва ли се нещо за Геран? Каква е неговата роля във всичко това?

– Не съм сигурен. Може и да бъде предназначен за принасяне в жертва. Така смята Агачак. Вероятно е също Зандрамас да го е отвлякла само за да те накара да тръгнеш след нея и да вземеш Кълбото със себе си. Нищо няма да се реши, докато Кълбото и Сардионът не бъдат събрани на едно място.

– Мястото, което го няма – добави Гарион лаконично.

– Нещо в този израз не ми дава мира – изръмжа Белгарат. – Понякога ми се струва, че знам какво точно е, но в следващия момент ми се изплъзва. Или съм го виждал, или съм го чувал някъде, но не мога да си спомня.

– Много рано сте станали – рече Поулгара, която тъкмо влизаше в стаята.

– Това се отнася само за Гарион. Аз още не съм лягал.

– Цяла нощ ли стоя?

– Май да. Мисля, че това е нещото, което чаках – продължи той, като постави ръка върху книгата. – Като станат другите, ще съберем багажа и ще тръгваме. Време е.

На външната врата се чу леко почукване. Гарион стана. Отвън в бледосивата светлина на утрото стоеше Вард.

– Трябва да ви кажа нещо.

– Заповядай, влез! – рече Гарион и отвори широко вратата.

– Добро утро! – поздрави Белгарат. – Още не съм ти благодарил за книгата.

– Трябва да благодариш на Кайрадис. Дадохме ти я по нейна заповед. Мисля, че ти и приятелите ти трябва да тръгвате, и то бързо. Насам идват войници.

– Малореанци ли?

– От Рак Веркат насам е тръгнала колона. Най-вероятно ще са в селото по пладне.

– Ще ни дадеш ли някакъв кораб? – попита Белгарат. – Трябва да стигнем до Малореа.

– Това би било непредпазливо. Корабите им кръстосват около брега.

– Според теб нас ли търсят? – намеси се Поулгара.

– Възможно е, лейди Поулгара. Но заповедите на командира им в Рак Веркат са издадени отдавна с цел да открият криещите се на острова мурги. Отрядите обикалят по няколко дни из равнините и после се връщат в гарнизона си в Рак Веркат. Този поход е просто една от многото рутинни експедиции. Войниците не са много старателни и няма да се задържат дълго наоколо. Веднага щом си тръгнат, вие ще се върнете и ще ви дадем кораб.

– Колко е голяма тази гора?

– Доста, о, прастари.

– Добре. Малореанците срещат доста затруднения в горите. Доберем ли се до дърветата, ще бъде детска игра да им се изплъзнем.

– Ще трябва да стоите далеч от отшелника, който живее в гората.
 – Отшелник ли?
 – Побъркан нещастник. Иначе не е зъл, но обича да си прави шеги с хората.

– Ще го имаме предвид. Гарион, иди да събудиш другите и им кажи, че трябва да тръгваме.

Докато всичко стана готово за тръгване, слънцето вече беше изгряло над ниските хълмове на изток. Сади подаде глава от вратата и като видя топлото слънце да осветява ясното утро, блискайки с лъчите си щедро над селцето и малкото пристанище, рече:

– Къде са дъждът и мъглата, когато най-много имаш нужда от тях?

– Имам около четири часа преди малореанците да стигнат дотук. Нека използваме това време да се отдалечим колкото се може повече – каза Белгарат и като се обърна към Вард, простичко продължи: – Благодарим ви за всичко.

– Нека боговете бъдат с вас! – отвърна белокосият. – Тръгвайте!

Групата им излезе от селото и тръгна през ливадите към гората.

– Следваме ли някаква посока, стари приятелю? – попита Силк.

– Не, но това няма значение. Единственото, от което се нуждаем сега, е някой гъсталак. Малореанците се изнервят всеки път, когато не могат да видят поне на една миля във всички посоки. Това ме кара да мисля, че не биха претърсили гората с особена охота и старание. Ще видя дали няма да намеря нещо подходящо.

Старецът понечи да тръгне на северозапад, но рязко спря. От гората пред него се появиха двама души. Единият беше с бели одежди, а другият – едър здравеняк – стоеше до него нащрек.

– Поздравявам те, прастари Белгарат – рече бялата фигура – гласът бе женски. Тя повдигна качулката от лицето си и Гарион видя пред очите ѝ тъмна платнена препаска. – Аз съм Онател. Тук съм да ви водя.

– Признателни сме за помощта ти, Онател.

– Пътят ви, Белгарат, води на юг отгук. Трябва да продължите още малко през дърветата и ще излезете на стара пътека. Доста е обрасла, но ще ви отведе до сигурно скривалище.

– Видя ли какво ни чака, Онател? Ще ни намерят ли тези войници?

– Ти и твоите приятели сте в безопасност, въпреки че вие сте тези, които те дирят. Ще претърсят целия остров заради вас, но не ще ви намерят, освен ако някой не ви издаде. Пазете се от отшелника, който обитава тези места. Той ще се опита да ви подложи на едно от своите изпитания.

Като рече това, тя протегна ръка към грамадния мъж, който стоеше до нея. Той нежно я пое и я поведе обратно през гората.

– Колко удобно – отбеляза Велвет. – Даже прекалено удобно!

– Тя не би ни излъгала, Лизел – обади се Поулгара.

– Да, но може да премълчи някои неща, нали?

– Имаш много подозрителен нрав – забеляза Силк.

– Да кажем, че обичам да бъда предпазлива. Когато някой напълно непознат застане на пътя ми и каже, че желае да ми помогне, обикновено се изнервям.

– Хайде да вървим и да намерим пътеката – предложи Белгарат. – Ако после ни се наложи, можем да се отклоним от нея на някое по-закрыто място.

Групата се насочи напред под сенките на вечнозелените дървета. Почвата беше влажна и дебело напластена с нападали иглички. Слънцето спускаше все по-уверено лъчите си през плътната завеса на дърветата, но сенките между тях още имаха синкавия оттенък, на ранната сутрин. Дебелият горски килим заглушаваше стъпките на конете им и те напредваха в тишина.

Пътеката, към която ги бе насочила пророчицата, се намираще на около миля напред сред дърветата. Беше хлътнала дълбоко в горската почва, сякаш някога по нея бе минавал постоянен поток от хора. Сега обаче лежеше пуста и изоставена на преградката на треви и бурени.

Слънцето вече бе високо в небето и рояци летящи животинки се надпреварваха да жужат в топлите златисти лъчи. Синкавите сенки на сумрака бяха изчезнали.

Внезапно Белгарат спря коня си, заслуша се и каза:

– Чуйте!

Далеч назад, но доста ясно, се чуваше нещо като лай.

– Кучета? Да не би да са пратили кучета по следите ни? – предположи Сади и се огледа нервно.

– Не са кучета, вълци са – поправи го Белгарат.

– Вълци ли? Да бягаме!

– Не се тревожи, Сади. Вълците не нападат хора.

– Не съм готов да пробвам, Белгарат! – простена евнухът. – Чувал съм доста страшнички неща за тях.

– Вярвай ми, познавам вълците. Това са само истории. Никой вълк с поне капчица самоуважение не би и помислил да се докосне до човешка плът. Вие останете тук и чакайте, аз ще ида да видя какво искат.

– Не го прави близо до конете, татко – напомни му Поулгара. –

Знаеш как реагират на тези неща.

Той изръмжа и се упъти назад сред дърветата.

– Какво ще прави? – попита Сади.

– И да ти кажа, няма да повярваш – отговори му Силк.

Останаха да слушат далечното виене.

Най-после Белгарат се върна. Ругаеше като бесен.

– Какво има, татко? – посрещна го Поулгара.

– Някой ни разиграва. Никакви вълци няма.

– Белгарат – рече Сади, – чух звуците ясно.

– Това е защото има само звуци и нищо друго.

– Какво ги издава тогава?

– Вече ти казах: някой ни разиграва. Да продължим напред и да си отваряме очите на четири.

Отново тръгнаха напред, като загърбиха призрачния вой. Не след дълго, вече някъде отпред, се разнесе пронизителен рев.

– Какво беше пък това? – рече Дурник и посегна към брадвата си.

– Пак е някакъв абсурд. Уверявам те, пак е някакъв номер.

В гората пред тях нещо се полюшваше. Беше сиво и огромно.

– А какво тогава е това – простена Се'Недра.

– Просто слон, скъпа. Те живеят в джунглите на Гандахар по източния бряг на Малореа.

– Как се е озовал тук?

– Не е. Това е просто проекция. Татко беше прав – някой в тези гори има доста странно чувство за хумор.

– Точно така! И сега смятам да покажа на този комедиант точно какво мисля за работата му.

– Не, татко, остави това на мен. Ти си ядосан, а това те кара понякога да прекаляваш. Нека го направя аз.

– Поулгара! – викна той ядосано.

– Да, татко? – Погледът ѝ бе твърд и спокоен.

Струваше му доста, за да се съдържи.

– Добре, Поул, просто бъди внимателна. Този шут може да има и някой друг трик в торбата си. Не искам да рискуваш.

– Знаеш, че винаги внимавам, татко.

Тя подкара коня си леко напред, докато изпревари с двайсетина метра спътниците си.

– Много хубав слон! – рече тя на няколко метра от люлеещата се заплашително сива фигура. – Дали имаш и нещо друго, което би желал да ни покажеш?

Последва дълга пауза, след която от гъсталака наблизко се чу дрезгав глас:

– Не ми изглеждаш особено развълнувана.

– Това е, защото си допуснал няколко грешки. На първо място ушите не са достатъчно големи, а освен това опашката е прекалено дълга.

– Краката и бивните обаче си ги бива – злобно отсече гласът. – Ей сега сама ще се убедиш в това.

Сивият колос се изправи на два крака и изрева, вдигайки хобота си нагоре. И в мига, в който краката му отново докоснаха земята, се втурна към Поулгара.

– Боже, колко досадно! – рече тя и небрежно махна с ръка.

Животното мигом изчезна.

– Е? – каза тя.

От дърветата пред нея се показва фигурата на висок слаб човек с безумно рошава брада и коса, в които имаше оплетени пръчки и иглички. Облечен беше в мръсна роба, а голите му крака бяха бели като на удавник. Коленете му бяха кокалести, а пищялите му бяха белязани от венозни кръвоизливи. Държеше тънка пръчка.

– Виждам, че имаш способности, жено! – промълви той с изпълнен с неизречена заплаха глас.

– Способности? Ти ли си отшелникът, за когото чувам напоследък?

– Може би. – В очите му пробягнаха лукави пламъчета. – А ти коя си?

– Гостенка. Ако позволиш да се изразя така.

– Не обичам гости. Тези гори са мои и не обичам да ме безпокоят.

– Това никак не е любезно. Не е зле да започнеш да се слушаш от време на време какви ги говориш.

Лицето му се изкриви от гняв.

– Не смей да ми казваш какво да правя. Аз съм Господ.

– Едва ли.

– Опитай тежестта на недоволството ми тогава!

Той вдигна пръчката си нагоре и на върха ѝ припламна искра. Изведнъж от безплътния въздух изникна чудовище, което скочи право към Поулгара. Кожата му беше люспеста, а от зейналата паст стърчаха дълги зъби. Огромните лапи завършваха с остри като бръсначи нокти.

Поулгара обърна дланта си нагоре и съществото увисна неподвижно във въздуха.

– Малко по-добре. Този път имаше повече сила.

– Пусни го! – изскимтя отшелникът и заподскача от яд.

- Сигурен ли си?
- Да. Пусни го! Пусни го!
- Гласът му се превърна в хленчене.
- Щом настояваш!

Огромното чудовище с капеща от челюстите слюнка се обърна във въздуха и с ужасен рев се нахвърли върху отшелника.

Високият човек се отдръпна и вдигна пръчката пред лицето си. Чудовището изчезна.

– Занапред внимавай с чудовищата. Никога не знаеш кога може да се обърнат срещу теб.

Влудените му очи се присвиха и той насочи пръчката си към нея. От върха ѝ право към Поулгара изхвърчаха рояк огнени топки, свистящи във въздуха.

Тя отново вдигна ръка и пламъците отскочиха към дърветата. Една от топките подпали влажните иглички на земята, където беше паднала. Вдигна се пушек. Гарион заби пети в хълбоците на коня си. В същия момент и Дурник стори същото, като размаха брадвата си.

– Не се месете! Поул ще се справи с това сама – заповяда Белгарат.

– Но, дядо, това беше истински огън!

– Прави каквото ти казвам, Гарион. Ако сега се втурнеш там, ще нарушиш баланса ѝ.

– Защо се инатиш толкова? – попита Поулгара. – Просто минаваме оттук.

– Тези гори са мои! – изкрещя отшелникът. – Мои са! Мои!

Не спираше да подскача в лудешкия си танц.

– Това е направо жалко!

Човекът отскочи от изумление и се вторачи в земята пред краката си – тя бе избухнала в зелени пламъци. Във въздуха се вдигна голям облак лилав пушек.

– Харесват ли ти цветовете? От време на време обичам да се наслаждавам на малко разнообразие.

– Поул – намеси се Белгарат, – ще престанеш ли да си играеш!

– Това не е игра, татко. С учебна цел е.

Едно дърво на няколко метра от отшелника внезапно се наведе, сграбчи го в здравата прегръдка на клоните си и пак се изправи. Борещият се човек се озова на няколко метра над земята.

– Толкова стига ли ти вече? – попита Поулгара и погледна нагоре към отчаяно опитващия се да се освободи човек. – Решавай по-скоро, приятелю. Доста високо си, а на мене вече ми писва да те държа там.

С ругатня отшелникът успя да се изхлузи и тупна тежко на земята.

– Удари ли се? – попита тя.

Той запрати към нея тъмнина. Тя обаче с каменно спокойствие продължи да седи спокойно на седлото си и за миг се обля в синкава светлина, която отблъсна тъмнината.

В погледа на отшелника припламна коварство и в следващия миг една по една частите на тялото на налудничавия човек започнаха да се подуват неимоверно. Той нарастваше. Лицето му беше обзето от ярост. С един замах на огромния си юмрук той повали едно дърво, наведе се, откърши един клон и тръгна към Поулгара, размахвайки грамадната си сопа.

– Поул! – извика Белгарат. – Внимавай!

– Мога да се справя, татко – отвърна тя и се обърна към триметровия великан. – Страхувам се, че отиде твърде далеч. Надявам се, че умееш да бягаш.

После направи странен жест и помежду им се появи огромен вълк. Беше голям колкото кон, а ръмженето му беше ужасно.

– Не ме е страх от илюзиите ти. Аз съм Господ. Не се боя от нищо!

Вълкът го захапа за рамото. С болка и изненада отшелникът се дръпна и закрепя на ръмжачия звяр:

– Махай се! Махай се!

Животното приклегна и оголи зъби.

– Махай се!

Отшелникът плесна с ръце и Гарион почувства как напруга цялата си воля, за да накара вълка да изчезне.

– Препоръчвам ти незабавно да бягаш – предупреди го Поулгара. – Не съм го хранила от хиляда години и е чудовищно гладен.

Нервите на лудия не издържаха и той се обърна и побягна в гората. Вълкът го последва, като не спираше да ръмжи и да трака със зъби по петите му.

– Приятен ден! – провикна се Поулгара.

25.

– Горкият човек! – въздъхна Поулгара.

– Вълкът ще го догони ли? – попита Се'Недра плахо.

– Вълк ли? Не скъпа, това беше просто илюзия.

– Да, но нали го ухапа. Видях кръвта.

– Просто малък урок, Се'Недра – отговори й тя.
 – Защо тогава каза „горкият човек“?
 – Защото е напълно луд. Из мозъка му бродят сенки.
 – Такива неща се случват понякога, Поулгара – обади се Белгарат. –
 Давайте да вървим. Искам да навлезем по-дълбоко в гората преди залез
 слънце.

Докато язدهа през гората, Гарион изравни коня си с този на дядо
 си и попита:

– Мислиш ли, че може някога да е бил гролим?
 – Какво те кара да мислиш така?
 – Просто си помислих... Искам да кажа, че има два вида магьосни-
 ци – гролимите и ние. Той не е бил един от нас, нали?

– Това е доста странно мнение. Талантът лежи скрит във всеки. Мо-
 же да се появи навсякъде. В различните култури приема различни нап-
 равления, но навсякъде е познат като магия, заклинателство, та дори и
 ясновидство. При всички тези случаи той произлиза от едно и също мяс-
 то, а в общи линии е и едно и също нещо. Просто приема различни фор-
 ми на проявление.

– Това не го знаех.

– В такъв случай днес си научил нещо. Нито един ден, през който
 научаваме нещо ново, не е напълно пропиляно.

Въпреки че вече беше ниско над северния хоризонт, есенното слън-
 це бе ярко. Зимата трябваше да дойде всеки момент. Гарион си бе спом-
 нил отново, че сега те се намират в такава част от света, където сезоните
 са обърнати. У дома, във фермата на Фалдор, сега бе почти лято. Полето
 беше изорано и засято, а дните бяха дълги и топли. Тук, в долния край
 на земята, всичко бе наопаки. Той с изумление си припомни факта, че с
 изключение на краткия период в пустинята Арага тази година е изпус-
 нал лятото. По някаква причина тази мисъл му се стори ужасно
 потискаща.

Изминаха значително разстояние в изкачване на веригата хълмове,
 която образуваше гръбнака на острова. Местността стана по-насечена.

– Мразя планинските местности! – оплака се Сади, като видя вне-
 запно изникналата между дърветата скала. – Пресечените местности са
 толкова неудобни!

– И на малореанците ще им бъде неудобно – успокои го Силк.

– И това е вярно, но никак не ме кара да спра да ненавиждам хъл-
 мове и дерета. Струват ми се толкова неестествени! Предпочитам едно
 хубаво плато.

– Ще ида да проверя напред. Вече е залез слънце, а имаме нужда от убежище за през нощта – рече Дурник и препусна в галоп по тесния бряг на буйния поток.

– Колко ли път сме изминали? – поинтересува се Велвет.

– Пет или шест левги – отговори ѝ Белгарат. – Би трябвало да сме достатъчно далеч навътре, за да не бъдем забелязани, освен ако малореканските войници не решат да вземат търсенето прекалено на сериозно.

– Или пък ако нашата пророчица не реши да им спомене нещо – добави Велвет.

– Защо си толкова подозрителна към тези хора? – попита я Се'Недра.

– Не съм абсолютно сигурна защо, но всеки път, когато някой от тях реши да ни дава напътствия, се изнервям. Ако спазват неутралитет, както самите те твърдят, защо си правят труда да ни помагат?

– От дългите години, прекарани в академията е, Се'Недра – рече Силк. – Скептицизмът е една от най-важните науки, които се изучават там.

– А ти, Келдар, вярваш ли ѝ? – попита го Велвет разпалено.

– Разбира се, че не. Нали и аз съм завършил там.

В този момент се появи Дурник. Усмиваше се доволно.

– Намерих идеално място. Скришно е и предлага добър заслон.

– Да идем да го видим тогава – предложи Белгарат.

Тръгнаха след ковача покрай ромолящия ручей. След стотина метра той рязко изви наляво и после отново надясно. Малко след това пред тях се откри обрасла долчинка. Потокът падаше от ръба на висока стръмна варовикова скала в малко езеро.

– Добра работа, Дурник! – похвали съпруга си Поулгара. – Предполагам, не си избрал мястото само заради езерото.

– Ами...

Тя се засмя топло и го целуна.

– Добре, но преди да го провериш за риба, трябва да решим въпроса за подслона.

– Има. Преди малко видях как една скочи! – Той се поколеба и вече по-спокойно продължи: – Исках да кажа, че случайно видях една, докато минавах.

– Разбира се, скъпи.

Ковачът наведе засрамено глава, но Гарион успя да забележи на устните му едва доловима усмивка. Приятелят му не бе така сериозен, на какъвто се правеше. Поулгара така обичаше да го хваща в такива

моменти, че понякога той се стараеше да ѝ дава повод само заради удоволствието, което тя изпитваше от това.

Опънаха палатките под дърветата недалеч от езерцето. Както винаги, задължението да се съберат дърва бе на Гарион и Ерионд. Дурник и Тот отговаряха за разпъването на палатките, а също така както винаги Силк и Белгарат изчезнаха, докато всичката работа не бе свършена. Сади разговаряше с Велвет и Се'Недра – тънкият му глас звучеше също толкова женски като техните.

Докато Поулгара правеше приготовленията за вечеря, Дурник огледа лагера изпитателно и рече:

- Това май е всичко.
- Да, скъпи – съгласи се тя.
- Нещо друго трябва ли ти?
- Не, благодаря.
- В такъв случай... – рече той, загледан в езерцето.
- Добре, иди, но гледай да се върнеш за вечеря.
- Тот, идваш ли? – подкани ковачът приятеля си.

Когато звездите изгряха на кадифеното небе, всички се събраха край огъня, за да вечерят. Храната се състоеше от печено агнешко, задушени зеленчуци и черен хляб от запасите, които им беше предоставил Вард.

– Царска вечеря, лейди Поулгара! – рече доволно Сади, когато се натъпка.

- Да бе – промърмори Гарион.
 - О, все забравям: такъв непретенциозен човек си, Белгарион. Трябва по-често да напомняш на хората за кралската си особа.
 - Напълно съм съгласна с теб, Сади – рече Се'Недра.
 - Не съм сигурен, че в момента това би било добра идея – рече той.
- Точно сега такава чест не ми е необходима.

Силк стана и Велвет попита:

- Къде отиваш, Келдар?
- Някъде, където няма да ме шпионират.
- Опитай се да мислиш за това като за приятелска грижа от моя страна. Моята задача не е да те следя, ако успееш да погледнеш на нея по този начин.
- Все същото е, Лизел.
- Разбира се, но като се каже по този начин, не звучи тъй неприятно, нали?
- Много умно, няма що!

– И аз така мисля. Гледай да не се загубиш.

Той се отдалечи в тъмнината, като мърмореше под носа си.

– Колко мислиш, че ще продължи търсенето, дядо? – попита

Гарион.

Старецът почеса разсеяно брадата си и отговори:

– Трудно е да се каже. Малореанците нямат безумната упоритост на мургите, но ако заповедта е дадена от някой с достатъчно силна власт, сигурно ще се постараят и няма да спрат поне докато не стигнат до планината.

– Това прави поне няколко дни.

– Най-малко.

– А през това време Зандрамас се отдалечава все повече и повече със сина ми.

– Страхувам се, че не можем да направим нищо по въпроса.

– Няма ли да ги заблудим с моряшките си дрехи, Белгарат? – наме- си се Сади.

– Не ми се рискува. Нийсанските дрехи отдавна не са нищо ново в земите на мургите. Те сигурно ще бъдат нащрек, а и плюс това не знаем какво точно търсят. Може в заповедите им да има и точно описание на външността ни.

– Не сме сами – каза Силк, като се приближи към огъня. – Видях още няколко лагерни огъня на север отук.

– На какво разстояние?

– На няколко левги. Бях се качил на скалата, а оттам се вижда чудесно. Огньовете са доста разпръснати.

– Малореанци? – попита Дурник.

– Най-вероятно. Мисля, че претърсват гората.

– Е, татко? – обади се Поулгара.

– Нищо не можем да решим преди да настъпи денят. Ако просто минават, можем да останем тук. Ако обаче търсят сериозно, ще ни се наложи да измислим нещо друго. Сега е най-добре да се насним. Утрешният ден може да се окаже доста тежък.

На другата сутрин още преди зазоряване Силк вече беше на крака. Докато другите се надигаха, за да се съберат край огъня, той отново се упути към скалата.

– Идват – съобщи той. – Претърсват гората педя по педя. Няма начин да не ни открият.

– Някой да изгаси огъня – нареди Белгарат. – Не можем да си позволим да ни открият по него.

Докато Дурник засипваше огъня с пръст, Тот се изправи и се вгледа надолу. Сетне потупа Белгарат по рамото и посочи напред.

– Какво иска да каже, Дурник? – попита старецът.

– Казва, че от другата страна на езерото има гъст трънак. Мисли, че ако заобиколим скалата, ще намерим добро скривалище.

– Иди да огледаш – рече кратко Белгарат. – През това време ние ще се опитаем да заличим следите от престоя си.

Отне им около четвърт час да съберат палатките и да премахнат следите, които биха могли да издадат на войниците, че някой е бил тук през нощта. Дурник и Тот се върнаха тъкмо когато Силк правеше последен оглед на мястото преди да го напуснат.

– Става – съобщи ковачът. – Точно в средата на трънака има празно пространство. Ако внимаваме, няма да оставим следи.

– Ами това? – рече Гарион и посочи високата скала.

– Ще се покрием с трънаци и няма да ни забележат. Няма да ни отнеме много време.

После се обърна към Силк и продължи:

– На какво разстояние са войниците? С колко време разполагаме?

– Около един час.

– Повече от достатъчно.

– Да се захващаме тогава – рече Белгарат. – Предпочитам да се скрия, отколкото да бягам.

За да стигнат с конете до средата на гъсталака, трябваше да си проправят път през тръните. Докато Гарион и Силк ги подреждаха обратно по местата им, Дурник и Тот нарязаха достатъчно дълги клони, за да покрият празното пространство. Докато изпълняваше задачата си, Тот изведнъж спря и очите му станаха безизразни, сякаш се бе заслушал в нещо. Изражението му стана колебливо.

– Какво има, Тот? – попита го Дурник.

Великанът повдигна рамене и отново се захвана за работа.

– Дядо, ако с войниците има гролими, няма ли да ни намерят със съзнанието си? – попита Гарион.

– Няма голяма вероятност за това, Гарион. Експедицията не е кой знае колко голяма, а в Малореа духовниците и военните на се погаждат особено.

– Идват, татко – съобщи Поулгара.

– Какво е разстоянието?

– Около миля.

– Хайде да се промъкнем до ръба на гъсталака – предложи Силк на Гарион. – Обичам да държа нещата под контрол.

Той легна по очи и се запромъкна през бодливите клонки на тръните. Гарион го последва, но само след няколко метра започна да мърмори, редейки чудна колекция от ругатни. Без значение накъде се обръщаше, бодлите все така успяваха да го наранят.

– Не бих желал да ти отнемам от удоволствието, но смятам, че моментът налага известно мълчание – прошепна отпред Силк.

– Вижда ли се нещо? – попита го на свой ред Гарион.

– Още нищо, но вече ги чувам да се приближават по дерето. Безшумното промъкване не е силна страна на малореанците.

Най-после Гарион успя да види първите мъже, а после всички излязоха на поляната.

Отрядът се състоеше от десетина малореанци, Носеха обичайните червени туники и язدهа вдървено, сякаш седлата им бяха изключително неудобни.

– Някой каза ли защо търсим тези хора? – попита навъсено един от тях.

– Прекалено дълго си в армията, за да задаваш такива въпроси, Брек – отговори един от хората с него. – Много добре знаеш, че никой никога не ти казва нищо. Началниците като ти кажат „скачай“, не питаш защо, а „колко високо“.

– Началници! – рече Брек и се изплю, – Получават най-хубавите неща, а никога не вършат нищо, Някой ден на обикновените войници Като нас ще им писне и тогава генералите и капитаните ще видят.

– Да не вдигаш бунт, Брек? – каза един от приятелите му и нервно се огледа, – Ако те чуе капитанът, ще те разпъне на кръст.

– Ще видят те! – рече той мрачно, – Не може вечно да ни тормозят.

Няколкото конници преминаха точно през мястото, където бяха лагерували Гарион и приятелите му, и без да забележат добре прикритите следи, продължиха към брега на езерцето.

– Сержант! – чу се недоволният глас на Брек. – Не е ли време да спрем и да си починем?

– Брек – отвърна той, – ще ми се да има ден, през който да не мрънкаш непрекъснато за това или онова!

– Нямате право да ми говорите така! Нали изпълнявам заповедите.

– Да, но не спираш да се оплакваш. Толкова ми е писнало да те слушам да цивриш, че следващия път, когато отвориш уста, ще ти избия

зъбите.

– Ще кажа на капитана – заплаши Брек. – Нали помните какво ви каза за това, че ни удряте.

– И как ще му обясниш това, Брек? Когато човек няма зъби, обикновено доста фъфли. Напой коня си и си затваряй устата.

Скоро след това към тях в галоп се приближи човек с дълга бяла коса и викна:

– Намерихте ли нещо?

– Нищо, капитане – отговори сержантът и козирува.

– А там проверихте ли? – рече офицерът и посочи гъсталака, където се криеха Силк и Гарион.

– Тъкмо се канехме да го направим, сър. Следи обаче няма никакви.

– Следите могат лесно да бъдат заличени. Накарай хората си да проверят.

След като подчинените му се отдалечиха, той слезе от седлото, за да напои животното си.

– Генералът каза ли защо ни праща тук, сър? – попита сержантът, който също слезе от коня си.

– Нищо, което да засяга теб, сержант.

Конниците яздеха около гъсталака и се правеха, че търсят.

– Кажете им да слезат от седлата, сержант! – заповяда капитанът възмутено. – Искам всеки сантиметър от този гъсталак да бъде претърсен. Оня белокосият в селото каза, че са в тази част на гората.

– Вард! – едва се сдържа да не извика Гарион. – Казал им е къде да ни намерят.

– Така изглежда. Дай да се дръпнем малко по-навътре. Тези май ще станат по-сериозни.

– Тези храсталаци са бодливи, капитане – доложи с вик Брек. – Не можем да влезем.

– Използвайте копията си. Размушете ги да видим дали пък няма да откриете някой вътре.

Войниците отвързаха дългите си оръжия от седлата и започнаха да ръчкат с тях трънаците.

– Наведи се! – прошепна Силк.

Гарион се притисна плътно към земята.

– Храстите са плътни, тук не може да се скрият хора с коне – извика Брек отново.

– Добре. Връщайте се. Ще проверим следващото дърво.

Гарион внимателно си пое дъх и прошепна:

- За малко ни се размина!
- За много малко. Мисля да си поговоря с Вард за това.
- Защо му е да ни предава?
- Точно за това искам да си поговорим.

Капитанът яхна коня си и нареди:

- Хайде, сержант. Строй хората си и да тръгваме.

В същия миг въздухът пред него се озари от странно сияние и се появи Кайрадис, облечена в бяло. Конят на капитана се стресна и той едва се задържа на седлото.

- Кълна се в зъбите на Торак! Ти пък откъде се взе?
- Това няма значение. Дойдох да ти помогна в търсенето.
- Внимавайте, капитане! – чу се предупредителният глас на Брек. – Тази е даласийска вещица и ако не внимавате, ще ви омагьоса.

– Млъквай, Брек! – скара му се сержантът. – Обясни ми, жено, как-

во точно искаш да кажеш? – попита капитанът.

Кайрадис се обърна към трънака и каза:

- Онези, които дириш, се крият там.

Някъде зад себе си Гарион чу Се'Недра да въздиша.

- Току-що претърсихме този гъсталак, там няма никой.

- Зрението ти те лъже тогава.

– Губиш ми времето – рече презрително той. – Със собствените си очи видях хората си да го претърсват. И какво въобще прави тук в Ктхол Мургос пророчица от Кел? – попита той недоверчиво. – Хората ви не са желани тука. Идете си вкъщи да пълните мозъците си със сенките на наивни илюзии. Нямам време да слушам бръщолевенето на малолетни вещици.

- В такъв случай трябва да ти докажа, че думите ми са правдиви.

Тя откри лицето си и замръзна. Някъде зад мястото, където лежаха Гарион и Силк, се разнесе гръм. Миг след това от гъсталака изскочи грамадният Тот – носеше Се'Недра на ръце.

– Този е един от тях, капитане! Това е онзи големият, а в ръцете му е червенокосата мома.

– Така е, както казах. Сега иди там и ще намериш и останалите – изрече образът на Кайрадис и после изчезна.

– Задържете тези двамата! – нареди сержантът и Тот и все още борещата се в ръцете му Се'Недра мигом бяха обградени от група войници с извадени оръжия.

– Какво да правим? – прошепна Гарион на Силк. – Хванаха Се'Недра.

– Знам. Виждам.

– Ще... – започна Гарион и посегна към меча си.

– Бъди разумен, Гарион. Ако ги нападнеш, само ще я изложиш на по-голяма опасност.

В безсилието си Гарион запълзя назад. Първият, когото видя, беше дядо му.

– Хванаха Тот и Се'Недра, дядо! – изохка той. – Кайрадис ни издаде! Каза им точно къде се намираме.

Лицето на Белгарат бе пребледняло.

– Мисля, че е най-добре всички да излезете – сухо каза капитанът, който заедно със сержанта се беше приближил до гъсталака. – Двама от вашите приятели са вече в ръцете ми, а знам къде сте и вие.

Никой не му отговори.

– О, хайде де! Бъдете по-отговорни. Ако не излезете сами, ще изпратя за още хора и ще изсечем хрсталака, ако трябва. Още никой не е пострадал и ако излезете сега, никой няма да ви направи нищо. Даже ще ви позволя да задържите оръжията си като знак на добра воля.

– Добре, капитане! – обади се Белгарат с изпълнен с нежелание глас. – Дръжте хората си изкъсо. Излизаме. Гарион, Силк, това се отнася и за вас.

– Защо го каза! – избухна Гарион. – Можехме да останем скрити и после да ви освободим.

– Няма друг начин. Те знаят колко сме. Капитанът им владее положението в момента – отговори вместо него Силк.

Гарион изруга и го последва.

Цялата група излезе и се упъти към малореанския офицер. Дурник ги изпревари. Лицето му беше посивяло от ярост.

– Това ли е за теб приятелството? – викна той на Тот. – Така ли ни се отплащаш за добрината?

Лицето на немия се натъжи, но той не направи опит да отговори.

– Това не беше честно! – продължи ковачът с тих, но заплашителен глас. – Ти никога не си ми бил приятел. Твоята господарка те е внедрила сред нас до момента, в който вие двамата да ни предадете. Втори шанс за това няма да получите.

Той вдигна десница и Гарион почувства тласъка на волята му.

– Дурник! Недей! – изкрещя Поулгара.

– Той ни предаде, Поул! Няма да го оставя така.

Двамата впиха погледи един в друг за известно време. Накрая Дурник сведе глава, а после се обърна към гиганта.

– Ти и аз бяхме дотук, Тот. Никога повече няма да ти се доверя. Не искам да виждам лицето ти повече. Дай ми кралицата! Не искам да я докосваш.

Безмълвен, Тот му подаде принадлежната Се'Недра.

– Какво сега, капитане? – попита Белгарат.

– Заповедите ми са да ви заведа невредими в Рак Веркат, прастари Белгарат. Главнокомандващият там ви чака. Само като предпазна мярка, разбира се, ще разделя някои от вашите спътници.

– Естествено – отвърна старият вълшебник.

– Ами плановете на вашия главнокомандващ за нас включват ли тъмници и тям подобни неща? – поинтересува се Силк.

– Принц Келдар, подценявате негово величество. Инструктирани сме да се отнасяме към вас с най-голямо уважение.

– Капитане, вие, изглежда, сте доста добре информиран по отношение на това кои сме – отбеляза Поулгара.

– Онзи, който ми даде нарежданията, беше изключително точен в описанието ви.

– И кой, ако не е тайна, беше това?

– Нима се съмнявате, лейди Поулгара? Заповедите идват директно от негово императорско величество Кал Закат. Той следи пребиваването ви в Ктхол Мургос от доста време. – Той се обърна към хората си и нареди: – Стройте се около пленниците! – После се поклони на Поулгара. – Простете, лейди Поулгара! Имах предвид гости. Терминологията на военните понякога е доста бедна. В Рак Веркат ви очаква кораб. Веднага щом пристигнете, ще отплавате. Негово императорско величество ви очаква в Рак Хага с изключително нетърпение.

КРАЙ

© 1988 Дейвид Едингс
© 2000 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
King of the Murgos, 1988

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ПАЗИТЕЛИТЕ НА ЗАПАДА. КРАЛЯТ НА МУРГИТЕ. 2001. Изд. Бард, София.
Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА [Guardians of the West. King of Murgos, David
EDDINGS]. С ил. Формат: 170×240. Страници: 702. Цена: 9.99 лв. ISBN:
954-585-163-5.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/252>]